

60 lat Wydziału
Kształtowania
Środowiska i Rolnictwa
Zachodniopomorskiego
Uniwersytetu
Technologicznego
w Szczecinie
1954–2014

ZUT W SZCZECINIE

60
LAT
WKŚiR

Szczecin 2014

60 lat
Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa
Zachodniopomorskiego Uniwersytetu
Technologicznego w Szczecinie
1954–2014

ZUT W SZCZECINIE

Szczecin 2014

Zespół redakcyjny

Ryszard Malinowski – przewodniczący
Wanda Banieczko
Małgorzata Czarnecka
Dorota Gołębiowska
Anna Górską
Piotr Kostencki
Marcin Kubus

Paweł Milczarski
Joanna Podlasińska
Hanna Siwek
Beata Smolik
Stefan Stojalowski
Barbara Wójcik-Stopczyńska
Agata Zbylut

W opracowaniu wykorzystano zdjęcia z archiwów katedr i zakładów Wydziału

Opracowanie redakcyjne
Krystyna Kaźmierowska

CZ. 56906

WYDANO ZA ZGODĄ
REKTORA ZACHODNIOPOMORSKIEGO UNIwersYTETU TECHNOLOGICZNEGO W SZCZECINIE

ISBN 978-83-7663-180-6

Wydanie publikacji zrealizowano przy udziale środków finansowych otrzymanych z budżetu Województwa Zachodniopomorskiego

Wydawnictwo Uczelniane Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie
70-311 Szczecin, al. Piastów 48, tel. 91 449-47-60, e-mail: wydawnictwo@zut.edu.pl
Druk PPH Zapol, Dmochowski, Sobczyk Sp.j., 71-062 Szczecin, al. Piastów 42, tel. 91 434-10-21,
e-mail: zarzad@zapol.com.pl

№ 425/2014

Spis treści

Słowo wstępne	7
Historia Wydziału (1954–2014)	9
Władze Wydziału	13
Struktura organizacyjna Wydziału	21
Jednostki naukowo-dydaktyczne	21
Katedra Agronomii	21
Katedra Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych	29
Katedra Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska	35
Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii	42
Katedra Fizyki i Agrofizyki	48
Katedra Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin	54
Katedra Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska	58
Katedra Inżynierii Systemów Agrotechnicznych	65
Katedra Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni	71
Katedra Ogrodnictwa	79
Katedra Projektowania Krajobrazu	86
Zakład Botaniki i Ochrony Przyrody	92
Zakład Chemii Ogólnej i Ekologicznej	96
Zakład Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska	100
Pozostałe jednostki organizacyjne Wydziału	103
Dziekanat Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa	103
Hala Wegetacyjna	106
Rolnicza Stacja Doświadczalna w Lipniku	107
Adamska Iwona, dr hab.	108
Bacieczko Wanda, dr hab. inż.	109
Balcerek Wincenty, dr hab.	110
Błaszowski Janusz, prof. dr hab. inż.	110
Błazejczak Dariusz, dr hab. inż.	112
Błaszak Magdalena, dr hab.	113
Bogdański Kazimierz, prof. dr inż.	114
Borowiec Saturnin Józef, prof. zw. dr hab. inż.	114
Brzóstowicz Aleksander, prof. dr hab.	115
Bury Marek, dr hab. inż.	117
Chelpiński Piotr, dr hab. inż.	118
Chigarev Yuri, prof. dr hab. inż.	119
Chudecka Justyna, dr hab. inż.	120
Chudecki Zygmunt, prof. zw. dr hab. inż.	121
Cybulska (Przybulewska) Krystyna, dr hab. inż.	122
Czarnecka Małgorzata, prof. dr hab.	123
Czyż Henryk, prof. dr hab. inż.	124
Ćwikliński Eugeniusz, prof. dr hab.	125
Dawidowski Jan Bronisław, prof. dr hab. inż.	126
Dmochowski Jerzy Jan, prof. doc. dr	127
Dobek Tomasz Konstanty, prof. dr hab. inż.	129
Dobromilska Renata, dr hab. inż.	130
Dobrowolski Jan, prof. zw. doc. dr	131
Dominik Tadeusz, prof. zw. dr	132
Dreszczyk Edward, dr hab. inż.	134

Duda Longin, prof. zw. dr hab. inż.	135
Durkowski Tadeusz, dr hab. inż.	136
Dziembowska Teresa, prof. dr hab.	137
Dzienia Stanisław, prof. dr hab. inż.	138
Falkowski Joachim, prof. dr hab. inż.	139
Friedrich Stefan, prof. dr hab.	140
Gałczyńska Małgorzata, dr hab. inż.	142
Gamrat Renata, dr hab.	143
Gibczyńska Marzena, dr hab. inż.	144
Głazek Tadeusz, prof. zw. dr hab.	145
Gołębiowska Dorota, prof. dr hab.	146
Gregorczyk Andrzej, prof. dr hab. inż.	148
Greinert Henryk, prof. dr hab. inż.	149
Grieger Andrzej, dr hab. inż.	150
Grzeszczuk Monika, dr hab. inż.	151
Gurgul Eugeniusz, prof. dr hab. inż.	153
Hawrot-Paw Małgorzata, dr hab.	153
Hoffman-Kąkol Irena, prof. dr hab. inż.	154
Honczarenko Grzegorz, prof. dr hab. inż.	155
Jadczak Dorota, dr hab. inż.	156
Janowicz Krystyna, prof. dr hab. inż.	157
Jasnowska Janina, prof. dr hab.	158
Jasnowski Mieczysław, prof. zw. dr hab.	160
Jodłowski Józef, doc. dr hab. inż.	162
Jurga Jan Jerzy, dr hab. inż.	163
Karbowska-Dzięgielewska Magdalena, dr hab.	163
Karbowy Andrzej, dr hab. inż.	164
Karczmarczyk Stanisław, prof. zw. dr hab. inż.	165
Kitczak Teodor Bazyl, dr hab. inż.	167
Klikowicz Ryszard, doc. dr inż.	168
Kochanowska Róża, prof. dr hab. inż.	169
Koćmit Adam, prof. zw. dr hab. inż.	170
Kołota Eugeniusz Witold, prof. dr hab. inż.	171
Koniuszy Adam, dr hab. inż.	173
Kopczyński Jakub, dr hab. inż.	174
Kostencki Piotr, dr hab. inż.	174
Koszański Zdzisław Kazimierz, prof. zw. dr hab. inż.	175
Kośmicki Zdzisław, prof. dr inż., dr h.c.	176
Kotowska Janina, dr hab.	177
Kownas Stefan, prof. zw. dr hab. inż.	178
Koźmiński Czesław, prof. zw. dr hab. inż.	179
Kryński Kazimierz, doc. dr hab.	180
Kryvoruchko Yuriy, dr inż.	181
Krzywy Edward, prof. zw. dr hab. inż., dr h.c.	182
Kubasiewicz Marian, prof. zw. dr hab.	184
Kulpa Danuta, dr hab. inż.	185
Kutyna Ignacy, prof. dr hab. inż.	186
Laskowski Stanisław, prof. zw. dr hab. inż.	187
Linke Antoni, prof. dr hab.	188
Lityński Marian, prof. dr hab. inż., dr h.c.	189

Łapiński Mirosław, prof. dr hab. inż.	191
Łyduch Leonard, prof. dr hab. inż.	192
Machoy Zygmunt, prof. dr hab.	193
Maciorowski Robert, dr hab. inż.	193
Mackiewicz Zygmunt, prof. dr hab. inż.	194
Madej Tadeusz, prof. dr hab.	195
Majchrowicz Irena, prof. dr hab. inż.	197
Makowski Eugeniusz, mgr inż.	198
Malinowska Katarzyna, dr hab. inż.	198
Malinowski Ryszard, dr hab. inż.	199
Marska Barbara, prof. dr hab. inż.	201
Masojć Piotr, prof. dr hab.	202
Maślankowska Lilianna, doc. dr hab.	203
Meller Edward, dr hab. inż.	204
Michalcewicz Wiera, dr hab. inż.	205
Michalska Bożena, prof. dr hab. inż.	205
Michalski Marek, dr hab. inż.	206
Mielnik Lilla, dr hab.	207
Mikiciuk Grzegorz, dr hab. inż.	208
Mikiciuk Małgorzata, dr hab. inż.	210
Milczarski Paweł, dr hab. inż.	211
Miśkiewicz-Żebrowska Ewa, dr hab.	212
Murkowski Antoni, dr hab.	213
Myśków Beata, dr hab.	214
Nawrocka-Grześkowiak Urszula, dr hab. inż.	215
Niedźwiecki Edward, prof. dr hab. inż.	216
Niklewski Marian Bronisław, prof. zw. dr hab.	217
Nowak Andrzej, prof. dr hab. inż.	219
Nowak Grzegorz, dr hab. inż.	220
Nowak Janina, prof. dr hab. inż.	221
Nowak Wanda, prof. dr hab.	222
Orłowski Marian, prof. zw. dr hab. inż.	224
Ostrowska Maria Krystyna, prof. dr hab. inż.	225
Ostrowski Waldemar, prof. zw. dr hab. inż.	227
Pawlus Mieczysław, doc. dr inż.	229
Petryshyn Halyna, dr inż.	230
Piasecki Jerzy, prof. zw. dr hab.	231
Piech Marian, prof. zw. dr hab. inż.	232
Pieńkowski Paweł Robert, dr hab. inż.	233
Piszczek Józef, prof. dr hab. inż.	234
Podlasińska Joanna, dr hab. inż.	235
Podsiadło Cezary Stanisław, prof. dr hab. inż.	236
Prawdziec Krzysztof, prof. dr hab.	237
Prokowski Zdzisław, dr hab.	238
Radomski Jan, prof. nadzw.	239
Rekowska Ewa, dr hab. inż.	240
Romaniuk Waclaw, prof. dr hab. inż.	241
Romanowski Hubert, dr hab.	243
Rudnicki Franciszek, prof. dr hab. inż.	243
Rynkiewicz Marek, dr hab. inż.	244

Ryttel Marek, prof. dr hab.	245
Rzepka-Plevneš Danuta, prof. dr hab. inż.	246
Seidler Maria, prof. dr hab. inż.	248
Sienicka Antonina, doc. dr	248
Siwek Hanna, dr hab. inż.	249
Skórska Elżbieta, prof. dr hab.	250
Słaboński Andrzej, prof. dr hab. inż., dr h.c.	251
Sławiński Janusz, prof. dr hab.	252
Słodkowski Paweł, dr hab. inż.	253
Smolik Beata, dr hab. inż.	254
Smolik Miłosz, dr hab. inż.	255
Songin Halina, prof. zw. dr hab. inż.	256
Songin Włodzimierz, prof. zw. dr hab. inż.	257
Stankowski Sławomir, prof. dr hab. inż.	258
Startek Ludmiła, prof. dr hab. inż.	259
Stężała Stanisław, prof. dr hab. inż.	260
Stojałowski Stefan, dr hab. inż.	261
Suchorska-Orłowska Janina, dr hab. inż.	261
Swarcewicz Maria, dr hab. inż.	262
Szymski Adam Maria, prof. dr hab. inż. arch.	263
Śnieg Marek, dr hab. inż.	265
Telesiński Arkadiusz, dr hab. inż.	266
Warzecha Antoni, prof. zw. dr hab. inż.	267
Wenglikowska-Niedźwiecka Elżbieta, dr hab.	269
Widomska-Piesik Jadwiga, dr hab. inż.	270
Wiergiejczyk Leonid, doc. dr hab. inż.	270
Winkler Leopold, dr hab. inż.	271
Wojcieszczuk Teresa Romana, prof. dr hab. inż.	272
Wojdak Jan, dr hab. inż.	273
Wołajko Lesław, dr hab. inż.	274
Wołoszyk Czesław, dr hab. inż.	275
Worona Mikołaj, dr hab. inż.	277
Wójcik-Stopczyńska Barbara, dr hab. inż.	278
Wróbel Jacek, dr hab. inż.	279
Wróbel Mariola, dr hab.	280
Wrzesińska Eleonora, dr hab. inż.	281
Wybieralski Jerzy, prof. dr hab.	282
Zabłocki Zdzisław, prof. dr hab. inż.	283
Zakrzewska Helena, dr hab. inż.	284
Zbieć Irena Inga, prof. dr hab.	285
Zbylut Agata, dr hab.	286
Żurawik Piotr, dr hab. inż.	287

Aby uchronić od zapomnienia najważniejsze fakty z historii Wydziału, oddajemy w Państwa ręce jednolite jubileuszowe opracowanie, uzupełnione i uaktualnione w porównaniu z opracowaniem wydanym w 2004 roku na 50-lecie Wydziału.

Nasz Wydział w swej sześćdziesięcioletniej historii zmieniał swoją przynależność, nazwę, obsadę kadrową, ofertę dydaktyczną, strukturę i lokalizację. Znaczącym osiągnięciem jest stały wzrost liczby samodzielnej kadry naukowej, której szczególnie dynamiczny rozwój przypada na ostatnie lata. Obecnie (stan z 30.04.2014) na Wydziale zatrudnionych jest 119 nauczycieli akademickich, w tym 17 z tytułem naukowym profesora, 57 doktorów habilitowanych, 44 doktorów i jeden magister. Stan

kadrowy Wydziału uzupełnia grupa 96 pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, w tym 52 pracowników naukowo-technicznych i inżynieryjno-technicznych, dziewięciu pracowników administracji niezbędnych do realizacji rosnących zadań dydaktycznych oraz działalności naukowo-badawczej i organizacyjnej oraz 35 pracowników obsługi, którzy swoją codzienną, może często niezauważaną przez innych, pracą wnoszą wkład w sprawne funkcjonowanie Wydziału.

Aktualnie Wydział prowadzi siedem kierunków studiów pierwszego stopnia (inżynierskie): rolnictwo, technika rolnicza i leśna, ochrona środowiska, ogrodnictwo, architektura krajobrazu, gospodarka przestrzenna oraz gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych, a od roku akademickiego 2014/2015 uruchamiamy ósmy kierunek: odnawialne źródła energii. Studia drugiego stopnia (magisterskie) prowadzone są na pięciu kierunkach: rolnictwo, technika rolnicza i leśna, ochrona środowiska, ogrodnictwo, architektura krajobrazu. Natomiast studia trzeciego stopnia prowadzone są w ramach Wydziałowych Studiów Doktoranckich w dyscyplinach naukowych, w których Wydział ma uprawnienia do nadawania stopnia doktora, tzn.: agronomia, ochrona i kształtowanie środowiska, inżynieria rolnicza oraz ogrodnictwo. W dyscyplinach naukowych agronomia oraz inżynieria rolnicza Wydział ma także prawo do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Ponadto prowadzone są studia podyplomowe: architektura krajobrazu, florystyka, melioracje wodne, uzdatnianie wody i oczyszczanie ścieków.

Upływ czasu i mijające w zawrotnym tempie lata skłaniają do wspomnień, podsumowań, porównań i często obaw wielu pracowników przed nieznaną przyszłością. Tylko pełne zaangażowanie pracowników w dalszy rozwój Wydziału pozwoli umocnić jego pozycję w uczelni i w kraju. Liczę na włączenie się wszystkich grup pracowników, studentów oraz absolwentów w rozwiązywanie istniejących i przyszłych problemów.

Przy okazji jubileuszu 60-lecia wspomnijmy z należnym szacunkiem twórców naszej Uczelni i Wydziału oraz znamienite postacie, które przyczyniły się do rozwoju naukowego, dydaktycznego i kadrowego, a także tych, którzy już odeszli na wieczny spoczynek.

Życzymy sobie zdrowia, pomyślności i umiejętnego wykorzystania dotychczasowego dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dla dalszego pomyślnego funkcjonowania Wydziału.

Z wyrazami szacunku
prof. dr hab. Aleksander Brzostowicz
dziekan WKŚIR

Historia Wydziału (1954–2014)

Myśl o utworzeniu w Szczecinie uczelni rolniczej zrodziła się już pod koniec lat czterdziestych ubiegłego wieku. Realizacja tego pomysłu nastąpiła dopiero w 1954 roku. Oto kalendarium ważniejszych wydarzeń z 60 lat historii Wydziału.

– 1.04.1954 – Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego powołało zespół organizacyjny WSR w Szczecinie i powierzyło inż. Bogdanowi Zabłockiemu funkcję zastępcy rektora ds. administracyjnych.

– 21–22.05.1954 – w Szczecinie odbył się Zjazd Rektorów Wyższych Uczelni Rolniczych w kraju, na którym rektorzy poparli inicjatywę otwarcia nowej uczelni rolniczej w Szczecinie oraz zadeklarowali pomoc w kompletowaniu niezbędnej kadry naukowo-dydaktycznej.

– 2.07.1954 – Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej wystąpiło z wnioskiem do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego o formalne powołanie nowej uczelni rolniczej w Szczecinie.

– 8.07.1954 – minister szkolnictwa wyższego mianował Mariana Lityńskiego na stanowisko rektora tworzącej się w Szczecinie Wyższej Szkoły Rolniczej.

– 10.07.1954 – rektor Marian Lityński powierzył doc. Antoniemu Linke organizację Wydziału Rolnego oraz obowiązki pierwszego dziekana.

– 17.07.1954 – Prezydium Rządu podjęło uchwałę o utworzeniu w Szczecinie kolejnej uczelni – Wyższej Szkoły Rolniczej z jednym Wydziałem Rolnym, który po połączeniu w 1957 roku z Wydziałem Zootechnicznym zmienił nazwę na Rolniczy, a w 2001 roku na Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Pierwsze egzaminy wstępne odbyły się już 6–7 sierpnia 1954 roku, a uroczystość inauguracyjna pierwszego roku akademickiego 1954/1955 – 1 września. Uroczystość zaszczylił obecnością minister szkolnictwa wyższego Adam Rapacki.

Pierwszy rektor nowo powstałej uczelni Marian Lityński podczas uroczystości powiedział (...) *Na kartach historii naszej odrodzonej ojczyzny zapisana została dziś jeszcze jedna data doniosła dla Ziemi Zachodnich. Jest nią inauguracja pierwszego roku akademickiego w nowej uczelni rolniczej – siódmej WSR w kraju, czwartej wyższej uczelni w Szczecinie.*

Naukę rozpoczęło 248 studentów. Z tej liczby czteroletnie studia inżynierskie ukończyły 153 osoby. Uroczyste wręczenie dyplomów inżynierskich pierwszego rocznika odbyło się 22.06.1958 roku.

Rektor Marian Lityński, zwracając się do absolwentów, powiedział: (...) *życzę wam młodzi przyjaciele, aby w życiu waszym przyświecały wam najszlachetniejsze pobudki i głębokie umiłowanie ojczyzny (...). Chcielibyśmy pozostać dla was nadal waszymi doradcami, póki nas nie dogonicie i prześcigniecie (...).*

– 31.12.1954 – zakończył się pierwszy okres organizacji Wydziału Rolnego WSR w Szczecinie. Uczelnia zatrudniała 53 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym pięciu samodzielnych, 22 pracowników administracji i 44 obsługi;

– utworzono Wydział Zootechniczny,

– powołano Rolnicze Studium Zaoczne, przekształcone później w Zawodowe Studium Zaoczne,

– otwarto Bibliotekę Główną w gmachu przy ul. Janosika 8,

– przejęto gospodarstwa rolne w Lipniku i Ostoi dla celów naukowo-dydaktycznych, później przekształcono je w Rolnicze Zakłady Doświadczalne,

– przejęto budynek przy ul. Armii Czerwonej (obecnie Monte Cassino).

– 1957 – połączono wydziały: Rolny i Zootechniczny w jeden Wydział Rolniczy, a dziekanem został dr Józef Piszczek. To posunięcie organizacyjne rektora Mariana Lityńskiego i Senatu było podyktowane koniecznością skupienia, skromnego wówczas, potencjału kadry naukowo-dydaktycznej, aby można było kształcić kadrę dla potrzeb uczelni i regionu, a w perspektywie uzyskać prawo do doktoryzowania.

– 1958 – rozpoczęło działalność wydawnictwo Zeszytów Naukowych WSR.

– 1959 – Wydział Rolniczy uzyskał prawo doktoryzowania w zakresie nauk rolniczych. Również w tym roku uczelnia otrzymała od władz miasta budynek przy ul. Juliusza Słowackiego 17.

– 1960 – uczelnia przejęła grunty gospodarstw rolnych Rajkowo i Przylep, powiększając areał do 1583 ha użytków rolnych.

– 1964 – Wydział otrzymał uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii.

– 1965 – w ramach Wydziału Rolniczego utworzono Oddział Zootechniczny, który w 1968 roku przekształcono w Wydział Zootechniczny, a w 1999 roku w Wydział Biotechnologii i Hodowli Zwierząt. Należy tu wspomnieć, że WSR w Szczecinie do 1966 roku pozostawała uczelnią jednowydziałową z Wydziałem Rolniczym.

– 16.02.1966 – rozporządzeniem Ministra Szkolnictwa Wyższego przeniesiono z WSR w Olsztynie do WSR w Szczecinie Wydział Rybactwa Morskiego, przekształcając ponownie naszą uczelnię w dwuwydziałową, a od 1968 roku – u progu swego 15-lecia – w trójwydziałową.

– 1970 – przekształcono Katedrę Mechanizacji Rolnictwa w Instytut Mechanizacji Rolnictwa, jako Oddział Mechanizacji Rolnictwa.

– 1970 – zarządzeniem Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego wprowadzono strukturę instytutową na Wydziale; powstały cztery instytuty i trzy katedry.

– 1.01.1972 – Rada Państwa PRL przemianowała WSR w Szczecinie, podobnie jak inne uczelnie rolnicze w kraju, w Akademię Rolniczą.

– 1976 – w ramach Wydziału wyodrębniono specjalność ekonomika i organizacja gospodarki wielkotowarowej, którą w 1987 roku przekształcono w Wydział Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej, a w 2008 roku w Wydział Ekonomiczny.

– 1995 – Instytut Mechanizacji Rolnictwa przekształcono w Instytut Techniki Rolniczej, a w 1998 roku w Instytut Inżynierii Rolniczej.

– 1996 – Wydział wzbogacił się o ponad 3000 mkw. powierzchni użytkowej w nowym budynku przy ul. Papieża Pawła VI 3, w którym znalazły miejsce jednostki przeniesione z ul. Janosika 8: Zakład Fizyki, Katedra Erozji i Rekultywacji Gleb, Katedra Biometrii i Doświadczalnictwa, Zakład Eksploatacji Systemów Technicznych, Zakład Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych, Zakład Hydrologii i Melioracji, Katedra Meteorologii i Klimatologii.

– 2001 – uchwałą Senatu Akademii Rolniczej Wydział Rolniczy zmienił nazwę na Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

– 2002 – przy ul. Juliusza Słowackiego 17 oddano do użytku budynek dziekanatu z salą wykładową na 190 osób oraz 30-osobową salą komputerową.

W pierwszej połowie lat 90 ub. wieku i początku XXI wieku Wydział znacząco powiększył ofertę kształcenia, powołując oprócz rolnictwa i techniki rolniczej i leśnej (1994) pięć nowych kierunków studiów:

1990 – ogrodnictwo,

1993 – ochrona środowiska,

2003 – architektura krajobrazu,

2010 – gospodarka przestrzenna,

2011 – gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych.

Działalność dydaktyczna Wydziału polegała na stałym doskonaleniu organizacji studiów oraz programów kształcenia. Wymienione kierunki dobrze wpisują się w koncepcję zrównoważonego i wielofunkcyjnego rozwoju obszarów wiejskich (w tym rolnictwa), zalecanego i wspieranego finansowo przez wspólną politykę rolną Unii Europejskiej.

– 1.01.2009 – decyzją Sejmu RP został utworzony Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, który przejął dziedzictwo dwóch uczelni, tj. Akademii Rolniczej (rok utworzenia 1954) i Politechniki Szczecińskiej (rok utworzenia 1946).

– 2010 – nastąpiła likwidacja Instytutu Inżynierii Rolniczej; na bazie jednostek Instytutu utworzono cztery samodzielne katedry: Katedrę Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych, Katedrę Fizyki i Agrofizyki, Katedrę Gospodarki Wodnej, Katedrę Inżynierii Systemów Agrotechnicznych.

– 9.2011 – z budynku przy ul. Janosika 8 przeniesiono jednostki: Pracownię Sadownictwa do budynku przy ul. Juliusza Słowackiego 17, Pracownię Warzywnictwa do budynku przy ul. Papieża Pawła VI 1, Katedrę Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni oraz Pracownię Roślin Ozdobnych do budynku przy ul. Papieża Pawła VI 3.

– 2013 – z budynku przy ul. Janosika 8 Laboratorium Kultur Tkankowych przeniesiono do wyremontowanych pomieszczeń przy ul. Juliusza Słowackiego 17.

Znaczącym osiągnięciem Wydziału w jego 60-letniej działalności jest poszerzenie uprawnień do nadawania stopni naukowych w następujących dyscyplinach:

- agronomii – doktor (30.09.1959), doktor habilitowany (1964),
- inżynierii rolniczej – doktor (24.03.2003), doktor habilitowany (25.02.2013),
- ochrony i kształtowania środowiska – doktor (26.06.2000),
- ogrodnictwa – doktor (26.01.2004).

Zwiększa to możliwość powoływania nowych kierunków kształcenia, w tym kierunków międzywydziałowych oraz szerszej współpracy naukowej w nowej strukturze organizacyjnej, jakim jest Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Godne podkreślenie jest, że wielu pracowników naszego Wydziału brało udział w tworzeniu nowych jednostek naukowo-dydaktycznych, np. Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt, Wydziału Ekonomicznego czy też obecnego Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego w Siedlcach.

Przedstawiony rozwój Wydziału (obecnie Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa) jest zasługą kolejnych pokoleń pracowników naukowo-dydaktycznych, inżyniersko-technicznych i administracyjnych. Wielu z nich odeszło od nas na zawsze, ale pozostaną w naszej pamięci.

Opracował

prof. dr hab. inż. Stanisław Dzienia

Władze Wydziału

- 1954–1955 dziekan: doc. dr hab. **Atoni Linke**
- 4.1955–8.1955 dziekan: doc. dr inż. **Stefan Kownas**
- 1955–1956 dziekan: doc. dr **Antonina Sienicka**
prodziekan: zastępca profesora dr **Grzegorz Honczarenko**
- 1956–1959 dziekan: prof. dr inż. **Józef Piszczek**
prodziekan: zastępca profesora dr **Grzegorz Honczarenko**
- 1959–1961 dziekan: doc. dr hab. **Antoni Linke**
prodziekani: doc. **Jan Radomski**, prof. dr hab. inż. **Zygmunt Mackiewicz**
- 1961–1962 dziekan: prof. zw. dr hab. **Marian Kubasiewicz**
prodziekani: doc. **Jan Radomski**, doc. dr **Jerzy Dmochowski**
- 1962–1967 dziekan: prof. doc. dr **Jerzy Dmochowski**
prodziekani: doc. dr hab. inż. **Zygmunt Chudecki**, doc. **Jan Radomski**, doc. dr **Jan Dobrowolski**
- 1967–1969 dziekan: doc. dr hab. **Jerzy Piasecki**
prodziekani: doc. dr hab. **Janina Jasnowska**, doc. dr hab. inż. **Czesław Koźmiński**
- 1969–1970 dziekan: prof. dr inż. **Andrzej Słaboński**
prodziekani: doc. dr hab. **Janina Jasnowska**, doc. dr hab. inż. **Czesław Koźmiński**
- 1970–1972 dziekan: doc. dr hab. inż. **Antoni Warzecha**
prodziekani: doc. dr hab. **Janina Jasnowska**, doc. dr hab. inż. **Czesław Koźmiński**, doc. dr hab. **Janusz Sławiński**
- 1972–1975 dziekan: dr hab. inż. **Maria Seidler**
prodziekani: doc. dr hab. **Janina Jasnowska**, doc. dr hab. inż. **Marian Piech**, doc. dr hab. **Janusz Sławiński**
- 1975–1978 dziekan: doc. dr inż. **Mieczysław Pawlus**
prodziekani: doc. dr hab. **Janina Jasnowska**, doc. dr hab. **Eugeniusz Ćwikliński**
- 1975/1976 doc. dr inż. **Marek Michalski**
- 1976/1978 doc. dr inż. **Mikołaj Worona**
- 1978–1981 dziekan: doc. dr inż. **Mieczysław Pawlus**
prodziekani: prof. dr hab. **Czesław Koźmiński**, doc. dr hab. **Janina Jasnowska**, doc. dr hab. **Eugeniusz Ćwikliński**, doc. dr inż. **Mikołaj Worona**
- 1981–1982 dziekan: prof. dr hab. inż. **Waldemar Ostrowski**
- 1982–1990 dziekan: prof. dr hab. inż. **Stanisław Dzienia**
- 1983/1984 prodziekani:
ds. dydaktyki i pomocy materialnej – doc. dr hab. inż. **Eugeniusz Kolota**
ds. studiów zaocznych i praktyk studenckich – doc. dr hab. **Kazimierz Kryński**
ds. Oddziału Mechanizacji Rolnictwa – doc. dr inż. **Marek Michalski**

- 1984–1988 ds. dydaktyki prof. dr hab. inż. **Leonard Łyduch**
 ds. studiów zaocznych, praktyk studenckich i pomocy materialnej –
 doc. dr hab. **Kazimierz Kryński**
 ds. Oddziału Mechanizacji Rolnictwa – doc. dr inż. **Zdzisław Przybysz**
- 1988/1989 ds. dydaktyki – doc. dr hab. inż. **Andrzej Nowak**
 ds. studiów zaocznych, praktyk studenckich i pomocy materialnej –
 dr hab. inż. **Leonard Łyduch**
 ds. Oddziału Mechanizacji Rolnictwa – doc. dr hab. **Jerzy Wybieralski**
- 1989 ds. dydaktyki – doc. dr hab. inż. **Andrzej Nowak**
 ds. studiów zaocznych, praktyk studenckich i pomocy materialnej –
 dr hab. inż. **Leonard Łyduch**
 ds. Oddziału Mechanizacji Rolnictwa – dr hab. inż. **Mikołaj Worona**
- 1990–1993 dziekan: prof. dr hab. inż. **Maria Seidler**
- 1992/1993 prodziekani:
 ds. studiów zaocznych, praktyk studenckich i pomocy materialnej –
 doc. dr hab. inż. **Jakub Kopczyński**
 ds. kierunku: rolnictwo i ochrona środowiska – prof. dr hab. inż. **Leonard Łyduch**
 ds. kierunku ogrodnictwo – doc. dr hab. inż. **Maria Krystyna Ostrowska**
 ds. kierunku technika rolnicza i leśna – dr hab. inż. **Adam Koćmit**
- 1993–1999 dziekan: prof. dr hab. inż. **Andrzej Nowak**
- 1994–1996 prodziekani:
 ds. dydaktyki – dr hab. inż. **Barbara Marska**
 ds. studiów zaocznych i praktycznego kształcenia studentów – dr hab. inż. **Henryk Czyż**
 ds. kierunku ogrodnictwo – dr hab. inż. **Maria Krystyna Ostrowska**
- 1998 ds. kierunku rolnictwo i ochrona środowiska oraz dydaktyki – dr hab. inż. **Bożena Michalska**
 ds. kierunku ogrodnictwo i spraw naukowych – dr hab. inż. **Teresa Romana Wojcieszczuk**
 ds. studiów zaocznych i pomocy socjalnej – dr hab. inż. **Henryk Czyż**
 ds. kierunku technika rolnicza i leśna oraz komputeryzacji Wydziału – dr inż. **Tomasz Konstanty Dobek**
- 1999–2002 dziekan: prof. dr hab. inż. **Stanisław Dzienia**
 prodziekani:
 ds. kierunku rolnictwo i ochrona środowiska oraz dydaktyki –
 prof. dr hab. inż. **Bożena Michalska**
 ds. kierunku ogrodnictwo – prof. dr hab. inż. **Maria Krystyna Ostrowska**
 ds. studiów zaocznych i pomocy socjalnej – prof. dr hab. inż. **Teresa Romana Wojcieszczuk**

- 2002–2005 ds. kierunku technika rolnicza i leśna oraz naukowych i komputeryzacji Wydziału – prof. dr hab. inż. **Jan Bronisław Dawidowski**
dziekan: prof. dr hab. inż. **Jan Bronisław Dawidowski**
prodziekani:
ds. kierunku rolnictwo i ochrona środowiska – prof. dr hab. inż. **Barbara Marska**
ds. kierunku ogrodnictwo i architektura krajobrazu – prof. dr hab. inż. **Maria Krystyna Ostrowska**
ds. kierunku: technika rolnicza i leśna oraz pomocy socjalnej – dr hab. inż. **Cezary Stanisław Podsiadło**
ds. praktyk – prof. dr hab. inż. **Henryk Czyż**
- 2005–2008 dziekan: prof. dr hab. **Maria Krystyna Ostrowska**
prodziekani:
ds. kierunku ochrona środowiska – prof. dr hab. inż. **Barbara Marska**
ds. kierunku ogrodnictwo i architektura krajobrazu oraz naukowych i pomocy materialnej – dr hab. inż. **Cezary Stanisław Podsiadło**
ds. kierunku technika rolnicza i leśna oraz finansów Wydziału – prof. dr hab. **Aleksander Brzóstowicz**
ds. kierunku rolnictwo i praktyk studenckich – prof. dr hab. inż. **Henryk Czyż**
- 2008–2010 dziekan: prof. dr hab. **Aleksander Brzóstowicz**
prodziekani:
ds. kierunku rolnictwo oraz praktyk i spraw studenckich – dr inż. **Tadeusz Leśnik**
ds. kierunku ochrona środowiska oraz nauki – dr hab. inż. **Edward Meller**
ds. kierunku ogrodnictwo i architektura krajobrazu oraz dydaktyki – dr hab. inż. **Dorota Jadczyk**
ds. kierunku technika rolnicza i leśna – dr inż. **Wanda Malinowska**
- 2010–2012 dziekan: prof. dr hab. **Aleksander Brzóstowicz**
prodziekani:
ds. kierunku ochrona środowiska, architektura krajobrazu, gospodarka przestrzenna oraz nauki – dr hab. inż. **Edward Meller**
ds. kierunku rolnictwo, technika rolnicza i leśna, ogrodnictwo oraz dydaktyki i spraw studenckich – dr inż. **Wanda Malinowska**
- 2012–2016 dziekan: prof. dr hab. **Aleksander Brzóstowicz**
prodziekani:
ds. kierunku rolnictwo, technika rolnicza i leśna, ogrodnictwo oraz kształcenia – dr inż. **Wanda Malinowska**
ds. kierunku ochrona środowiska, gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych oraz nauki – dr hab. inż. **Edward Meller**
ds. kierunku: architektura krajobrazu i gospodarka przestrzenna oraz spraw studenckich – dr hab. inż. **Arkadiusz Telesiński**

Prof. dr hab. Antoni Linke
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1954–1955 i 1959–1961
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr Stefan Kownas
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 15.04.1955–31.08.1955
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Doc. dr Antonina Sienicka
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1955–1956
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr Józef Piszczek
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1956–1959
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr hab. Marian Kubasiewicz
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1961–1962
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

**Prof. doc. dr Jerzy Jan
Dmochowski**
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1962–1967
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Doc. dr hab. Jerzy Piasecki
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1967–1969
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

**Prof. dr hab. inż. Andrzej
Słaboński**
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1969–1970
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Doc. dr hab. inż. Antoni Warzecha
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1970–1972
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr hab. inż. Maria Seidler
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1972–1975 i 1990–1993
Akademia Rolnicza w Szczecinie

Doc. dr inż. Mieczysław Pawlus
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1975–1981
Akademia Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr hab. inż. Waldemar Ostrowski
Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1981–1982
Akademia Rolnicza w Szczecinie

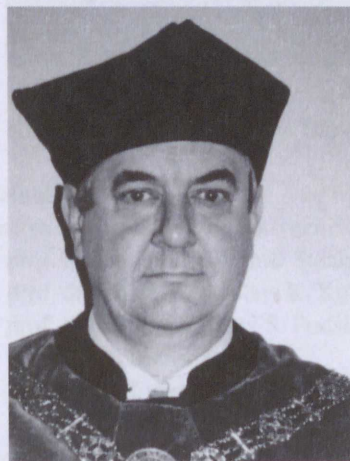
Prof. dr hab. inż. Stanisław Dzienia

Dziekan Wydziału Rolniczego w latach 1982–1990
Dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa
w latach 1999–2002
Akademia Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr hab. inż. Andrzej Nowak

Dziekan Wydziału Rolniczego
w latach 1993–1996 i 1996–1999
Akademia Rolnicza w Szczecinie

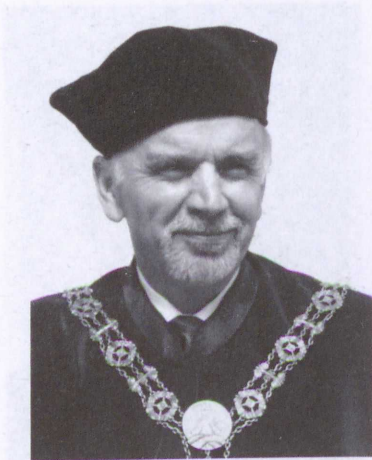
Prof. dr hab. inż. Jan Bronisław Dawidowski

Dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa
w latach 2002–2005
Akademia Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr hab. inż. Maria Krystyna Ostrowska

Dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa
w latach 2005–2008
Akademia Rolnicza w Szczecinie

Prof. dr hab. Aleksander Brzóstowicz

Dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa
w latach 2008–2009

Akademia Rolnicza w Szczecinie

Dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa
od 2009 roku

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

STRUKTURA ORGANIZACYJNA WYDZIAŁU

1. Jednostki naukowo-dydaktyczne

KATEDRA AGRONOMII

ul. Papieża Pawła VI nr 3, 71-459 Szczecin

e-mail: agronomia@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. inż. Sławomir Stankowski

W Katedrze wyodrębnione jest Laboratorium Technologii Zbóż.

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

prof. dr hab. inż. Sławomir Stankowski

prof. dr hab. inż. Zdzisław K. Koszański

prof. dr hab. inż. Cezary S. Podsiadło

dr hab. inż. Marek Bury

dr hab. inż. Eleonora Wrześcińska

dr inż. Grzegorz Hury

dr inż. Anna Jaroszevska

dr inż. Stanisław Pużyński

Pracownicy techniczni:

mgr inż. Magdalena Sobolewska – kierownik Laboratorium Technologii Zbóż

Róża Kowalewska

Doktoranci:

mgr inż. Maria Kamińska

mgr inż. Marlena Kaźmierczak

mgr inż. Anna Komorowska

mgr inż. Grażyna Nurkiewicz

mgr inż. Bartosz Skorupa

Z Katedrą Agronomii współpracują emerytowani profesorowie:

prof. dr hab. inż. Stanisław Dzienia

prof. dr hab. inż. Stanisław Karczmarczyk

prof. dr hab. inż. Halina Songin

Historia Katedry

Katedra Agronomii w aktualnie funkcjonującym składzie powstała w 2013 roku z połączenia kilku wcześniej samodzielnie funkcjonujących jednostek organizacyjnych Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Najwcześniej utworzoną jednostką była Katedra Ogólnej Uprawy Roli i Roślin, która powstała w 1955 roku. Jej pierwszym organizatorem oraz kuratorem w latach 1955–1959 był prof. dr hab. inż. Marian Lityński. Od 1959 roku kierownictwo Katedry objął zastępca prof. dr inż. Stanisław Laskowski, który skompletował kadrę nauczycieli akademickich, pracowników inżynieryjno-technicznych oraz zorganizował bazę naukowo-dydaktyczną, laboratorium i pola doświadczalne w Rolniczych Zakładach Doświadczalnych w Lipniku.

W latach 1971–1980, w wyniku zmian organizacyjnych na uczelni, Katedrę Ogólną Uprawy Roli i Roślin przekształcono w zakład i włączono do utworzonego Instytutu Uprawy Roli i Roślin. Kierownikiem Zakładu i dyrektorem Instytutu w latach 1971–1978 był nadal prof. Stanisław Laskowski. Po przejściu prof. Laskowskiego na emeryturę kierownictwo Zakładu (w 1979) objął doc. dr hab. inż. Stanisław Dzienia.

W wyniku kolejnych zmian organizacyjnych Instytut Uprawy Roli i Roślin w 1982 roku rozwiązano, a Zakład Ogólnej Uprawy Roli i Roślin przekształcono ponownie w Katedrę Ogólnej Uprawy Roli i Roślin. Jej kierownikiem został doc. dr hab. inż. Stanisław Dzienia.

Kolejną utworzoną jednostką była Katedra Szczegółowej Uprawy Roślin. Została powołana 1 lutego 1956 roku. Pierwszym kierownikiem Katedry, a zarazem jej organizatorem był prof. dr inż. Zygmunt Mackiewicz. Profesor Z. Mackiewicz zorganizował również od podstaw Rolnicze Zakłady Doświadczalne w Lipniku i Ostoi. W 1968 roku profesor przeszedł na emeryturę, a kierownictwo Katedry objął prof. dr hab. inż. Włodzimierz Songin. W latach 1971–1980, w wyniku zmian organizacyjnych na uczelni, Katedrę Szczegółowej Uprawy Roślin przekształcono w zakład i włączono do Instytutu Uprawy Roli i Roślin. Kierownikiem Zakładu i jednocześnie zastępcą dyrektora Instytutu został prof. dr hab. inż. Włodzimierz Songin.

W wyniku kolejnych zmian organizacyjnych w 1982 roku Instytut rozwiązano, a Zakład Szczegółowej Uprawy Roślin ponownie przekształcono w Katedrę, nadal kierowaną przez prof. Włodzimierza Songina – do czasu przejścia na emeryturę w 1996 roku. Od 1 października 1996 roku kierownikiem Katedry Szczegółowej Uprawy Roślin została prof. dr hab. inż. Halina Songin, która przeszła na emeryturę 1 października 2002 roku. W wyniku kolejnej reorganizacji Katedrę Szczegółowej Uprawy Roślin połączono z Katedrą Ogólnej Uprawy Roli i Roślin, w wyniku czego powstała Katedra Uprawy Roli i Roślin. Stanowisko kierownika Katedry objął prof. dr hab. inż. Stanisław Dzienia.

Zakład Doświadczalnictwa jako odrębną jednostkę organizacyjną na Wydziale Rolniczym utworzono w 1970 roku. Nastąpiło to w wyniku podziału dotychczasowej Katedry Hodowli Roślin i Nasiennictwa na Zakład Hodowli Roślin i Nasiennictwa i Zakład Doświadczalnictwa, które

weszły w skład Instytutu Hodowli Roślin i Nasiennictwa, kierowanego przez prof. dr. hab. inż. Andrzeja Słabońskiego.

W 1986 roku, w wyniku reorganizacji, powstała Katedra Hodowli Roślin i Doświadczalnictwa z Pracownią Doświadczalnictwa i Pracownią Hodowli Roślin – w 1992 roku katedrę podzielono na Katedrę Hodowli Roślin i Katedrę Doświadczalnictwa, którą w 1996 roku przekształcono w Katedrę Biometrii i Doświadczalnictwa. Kierownikiem jednostki od początku jej istnienia do 2000 roku był prof. dr. hab. inż. Marian Piech – po jego przejściu na emeryturę w 2000 roku kierownikiem został prof. dr. hab. inż. Sławomir Stankowski. W 1979 roku w ramach Zakładu Ogólnej Uprawy Roli i Roślin powołano Pracownię Nawadniania Roślin (kierownik prof. S. Karczmarczyk). W 1988 roku utworzono z niej Zakład Podstaw Produkcji Roślinnej i Nawadniania, który włączono do Instytutu Mechanizacji Rolnictwa (do 1991 – Instytutu Techniki Rolniczej, a od 1998 – Instytutu Inżynierii Rolniczej). Kierownikiem Zakładu został prof. dr. hab. inż. Stanisław Karczmarczyk. W 2003 roku Zakład Podstaw Produkcji Roślinnej i Nawadniania przekształcono w Zakład Produkcji Roślinnej i Nawadniania. Jego kierownikiem został prof. dr. hab. inż. Cezary S. Podsiadło. W 2008 roku powołano na Wydziale Katedrę Gospodarki Wodnej. Powstała ona z połączenia Zakładu Produkcji Roślinnej i Nawadniania, Zakładu Automatyki i Monitoringu oraz Zakładu Melioracji i Łąkarstwa. Kierownikiem został prof. dr. hab. inż. Cezary S. Podsiadło.

W roku 2004, po odejściu prof. Stanisława Dzieńki na emeryturę, powołano Katedrę Uprawy Roli, Roślin i Doświadczalnictwa, której kierownictwo objął prof. dr. hab. inż. Sławomir Stankowski. Obejmowała ona Zakład Doświadczalnictwa oraz Pracownię Uprawy Roli i Roślin oraz Szczegółowej Uprawy Roślin. Kierownikami byli odpowiednio prof. dr. hab. inż. Andrzej Gregorczyk, dr inż. Jacek Wereszczaka i dr inż. Marek Bury.

W ramach kolejnej reorganizacji utworzono w 2009 roku Katedrę Agronomii, której kierownikiem został prof. dr. hab. inż. Sławomir Stankowski. W skład Katedry wchodziły dwa Zakłady – Uprawy Roli i Roślin (kierownik dr. hab. inż. Eleonora Wrzesińska) oraz Doświadczalnictwa (prof. Andrzej Gregorczyk), zamieniony w okresie późniejszym na Pracownię. W 2013 roku uległy likwidacji w Katedrze Agronomii zakłady i pracownie oraz włączono do Katedry pracowników Pracowni Produkcji Roślinnej i Nawadniania.

Stopnie naukowe i tytuły profesorskie

Od początku działalności pracownicy Katedry uzyskali 11 tytułów profesorskich (Zygmunt Mackiewicz, Stanisław Laskowski, Włodzimierz Songin, Irena Hoffman-Kąkol, Stanisław Dzieńka, Halina Songin, Marian Piech, Stanisław Karczmarczyk, Zdzisław Koszański, Sławomir Stankowski, Cezary Podsiadło) i 17 habilitacji (Stanisław Laskowski, Włodzimierz Songin, Wincenty Balcerek, Halina Songin, Irena Hoffman-Kąkol, Stanisław Dzieńka, Stanisław Karczmarczyk, Irena Zbieć, Jakub Kopczyński, Henryk Czyż, Marian Piech, Zdzisław Koszański, Sławomir Stankowski, Cezary Podsiadło, Marek Bury, Eleonora Wrzesińska, Robert Maciorowski).

W Katedrze wypromowano 63 doktorów.

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

Katedra Agronomii posiada: laboratorium technologii zbóż i laboratorium chemiczne.

Laboratorium technologii zbóż, jako samodzielne laboratorium działające w systemie ISO 17025:2005, istnieje w Katedrze od 2012 roku. Posiada pełny zestaw aparatury służącej do oceny jakości ziarna i mąki zbóż. Składają się na niego następujące urządzenia: licznik nasion

LN-S-50A, aparat do oznaczania ciężaru hektolitra typ GZ 801, urządzenie do frakcjonowania ziarna Pfeuffer Sortimat, aparat do oznaczania liczby opadania typ SWD-83, aparat do oznaczania wskaźnika sedymentacji typ SWD-89, Amylograph Brabendera. Farinograph Brabendera, Glutomatic Typ 2102 Perten oraz wirówka GLUTEN – INDEX, glutownik mechaniczny typ SZ-1, młyn laboratoryjny 6-walcowy, młyn laboratoryjny QC-109, piec do próbnego wypieku.

Laboratorium chemiczne posiada na swoim wyposażeniu aparat AASA ice 3000 – do oznaczania makro- i mikropierwiastków metodą emisji i absorpcji, aparat Gerhardt – do mineralizacji prób i destylacji, aparat Spekol do oznaczania pierwiastków metodami kolorymetrycznymi.

Katedra dysponuje również aparaturą do badań fizjologicznych roślin, a są to: miernik zawartości chlorofilu Minolta SPAD 502, miernik promieniowania fotosyntetycznie aktywnego AccuPAR PAR/LAI Ceptometer LP-80, Decagon Devices, analizator fluorescencji chlorofilu PEA-MK2, Hansatech Instruments Ltd., urządzenie do analizy obrazu DIAS 1.11, Delta – T Devices Ltd. Cambridge

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Pracownicy Katedry od początku istnienia w szerokim zakresie współpracowali z naukowymi ośrodkami zagranicznymi. W 1963 roku prof. dr hab. inż. Mariusz Piech nawiązał współpracę z Instytutem Hodowli Zbóż w Hadmersleben i Instytutem Hodowli Roślin w Halle (Niemcy) dotyczącą metod oceny jakości wypiekowej pszenicy. Współpraca z Centralnym Ośrodkiem Metodyki Doświadczeń Polowych w Bad Lauchstadt (Niemcy) zaowocowała wypracowaniem metod prowadzenia i wyceny statystycznej doświadczeń produkcyjnych stosowanych z powodzeniem na terenie Pomorza Zachodniego. W latach 1985–1993 prowadzono badania nad agrotechniką pszenżyta wspólnie z Uniwersytetem w Rostocku (Niemcy), Wyższą Szkołą Rolniczą oraz Instytutem Produkcji Roślinnej w Pradze (Czechy). Badania te związane były z oceną wymagań agrotechnicznych pszenżyta oraz z oceną jakości ziarna. W latach 1991–1998 prof. dr hab. inż. Sławomir Stankowski i dr inż. Robert Maciorowski współpracowali z Instytutem Agrobiologii i Gleboznawstwa (AB-DLO) w Wageningen (Holandia) oraz w latach 1995–1996 z Instytutem Ekologii Roślin w Giessen (Niemcy) i Instytutem Badawczym Środowiska w Roskilde (w Danii) w zakresie badań nad wpływem zwiększonego stężenia dwutlenku węgla w atmosferze na plonowanie i jakość ziarna zbóż. Pracownicy Zakładu Nawadniania współpracowali z Uniwersytetem w Massachusetts w USA i CINADCO (Center for International Agriculture Development Cooperation) w Izraelu. W ramach współpracy pracownicy Zakładu w latach 1970–1995 opublikowali w USA ponad 180 prac i wzięli udział w 45 sympozjach naukowych. Ze współpracy z Izraelem należy wspomnieć o trzech polsko-izraelskich sympozjach naukowych na temat nawadniania roślin (w 1998 r. w Izraelu, w 2001 r. w Warszawie oraz 2005 r. w Izraelu). Wyniki zespołowych badań opublikowano w ponad 450 pracach naukowych, w tym ponad połowę w języku angielskim; prezentowano je na 75 sympozjach i kongresach za granicą, głównie w: USA, Izraelu, Libii oraz krajach Europy Zachodniej (w Hamburgu, Strasburgu, Florencji, Santiago de Compostella oraz w Bengazi i Beidzie w Libii). Katedra Szczegółowej Uprawy Roślin, a następnie Katedra Agronomii, współpracuje z Uniwersytetem w Rostocku (Niemcy). Polega ona na wymianie pracowników naukowych, prowadzeniu wykładów, projektów badawczych i uczestnictwie we wspólnie organizowanych konferencjach. Prowadzono również wspólne projekty badawcze, np. doc. dr. hab. Barbara Boelcke z dr. hab. inż. Markiem Burym na temat szybko rosnących

drzew energetycznych, prof. dr hab. inż. Sławomir Stankowski z dr hab. Betiną Eichler-Loebermann na temat wykorzystania popiołów, czy wspólny projekt (2002–2006) z Katedrą Łąkarstwa (dr hab. Teodor Kitczak) nad wpływem konwencjonalnych i ekologicznych nawozów na plony i jakość paszy zbiorowisk trawiastych. W ramach programu DAAD i Erasmus przebywała w Rostocku doktorantka Katedry Marta Schiller. Od 1995 roku trwa współpraca pomiędzy Katedrą a Wyższą Szkołą Zawodową w Neubrandenburgu, Fachbereich Agrarwirtschaft und Lebens-Mittelwissenschaften. Cechuje ją aktywna wymiana grup studenckich z obu wydziałów. Szczecińscy studenci brali udział od 1998 roku – 10-krotnie, w organizowanej corocznie przez HS Neubrandenburg, tzw. Sommerakademie (akademia wakacyjna), której tematyka dotyczyła problematyki „Rolnictwa i gospodarki żywnościowej” oraz związana była z kursem języka niemieckiego. Natomiast studenci niemieccy z Neubrandenburga poznawali gospodarstwa rolne i zakłady przetwórstwa rolnego na terenie naszego województwa. Prowadzono wspólne zespołowe projekty badawcze oraz zorganizowano wspólne konferencje naukowe w Szczecinie (1999) i Neubrandenburgu (2002). Osobą współpracującą ze strony Katedry Agronomii był dr hab. inż. Marek Bury. Od czasu podpisania umowy w 1996 roku intensywnie rozwija się współpraca pomiędzy Wydziałem Kształtowania Środowiska i Rolnictwa a Wyższą Szkołą Zawodową w Eberswalde – HNE Eberswalde (Niemcy). Głównym celem kooperacji jest wymiana grup studenckich, seminaria wyjazdowe, kursy języka niemieckiego i polskiego dla studentów niemieckich i polskich. W wymianie udział wzięło do tej pory kilkudziesięciu studentów naszego Wydziału w ramach tzw. praktyk naukowo-językowych w Eberswalde (1997, 1998, 1999, 2000), seminariów wyjazdowych (co roku od 1996) oraz konferencji popularnonaukowych dla studentów (MCCC = Master Class Course Conference) pt.: „Renewable energie” (Energie odnawialne), która odbyła się w 2013 roku po raz ósmy. Organizatorem tej wymiany ze strony polskiej był dr hab. inż. Marek Bury. Studenci niemieccy z HNE Eberswalde uczestniczyli również w wymianie międzynarodowej z Polską, w ramach której brali udział w regularnych seminariach wyjazdowych organizowanych przez nasz Wydział (m.in. przez dr. hab. inż. M. Burego) w latach 1996–2005. Dzięki współpracy Katedry studenci naszego Wydziału brali też udział w międzynarodowych projektach pt.: „International Fieldcourse”, organizowanych przez HS Eberswalde w ramach programu Unii Europejskiej Erasmus Intensive program (IP) od 2000 do 2010 roku (organizatorami byli dr hab. inż. M. Bury i dr J. Wereszczaka). Również pracownicy naszej Katedry prowadzą wykłady w ramach programu Erasmus dla studentów niemieckich (dr hab. inż. M. Bury, dr J. Wereszczaka, dr S. Pużyński), a pracownicy naukowcy z Eberswalde – dla studentów polskich. Współpraca z Ośrodkiem Badawczym ds. Rolnictwa i Rybołówstwa Meklemburgii-Pomorza Przedniego (LFA) w Gülzow realizowana była od 1998 roku – umowę o współpracy podpisano w 2001 roku. Głównym organizatorem był wieloletni dyrektor Ośrodka – prof. dr hab. Christian Gienapp (do 2012), a obecnie dr. Peter Sanftleben (od 2012). Celem współpracy była wymiana doświadczeń, wykłady, wspólne projekty badawcze w zakresie jakości ziarna z ekologicznej i konwencjonalnej uprawy (prof. dr hab. inż. S. Stankowski i mgr M. Sobolewska), agrotechniki sorgo i trawy sudańskiej (dr hab. inż. M. Bury) czy produkcji łąkarskiej (dr hab. inż. M. Bury). Ciekawym aspektem współpracy była wspólna organizacja renowacji obelisku i grobu niemieckiego uczonego z dziedziny agronomii i chemii rolnej, twórcy teorii mineralnego żywienia roślin i znanego Prawa minimum – Carla Philippa Sprengela, który mieszkał i prowadził badania naukowe w Resku, oraz organizowanie wspólnych konferencji dotyczących tematyki chemii rolnej i poświęconych działalności Carla Sprengela i Albrechta Daniela Thaera.

Ostatnia konferencja zorganizowana była w 2012 roku w Kulicach. Głównymi inspiratorami współpracy ze strony niemieckiej są: prof. dr hab. Frielinghaus (do 1998) i prof. dr hab. Piorra ze strony Katedry – prof. dr hab. inż. Sławomir Stankowski, dr Jacek Wereszczaka i dr hab. inż. Marek Bury). W latach 2007–2010 z inicjatywy prof. dr hab. inż. Sławomira Stankowskiego podjęta została współpraca z Uniwersytetem Południowych Czech w Czeskich Budziejowicach (Czechy). W jej ramach realizowana była wymiana pracowników i doktorantów, prowadzenie wspólnych badań nad jakością ziarna zbóż i wykłady w ramach programu Erasmus (prof. dr hab. J. Moudry). Pracownicy Katedry (prof. dr hab. inż. S. Dzieńka, dr hab. inż. M. Bury) współpracowali również z Centrum Badań Krajobrazów Rolniczych (ZALF) w Münchebergu (Niemcy) w zakresie wymiany doświadczeń, organizacji wspólnych seminariów naukowych i udziału w konferencjach. W ramach współpracy z Beckmann Institut für biobasierte Kraftstoffe e.V. (BIOP) N w Niemczech organizowane są polsko-niemieckie konferencje na temat energii odnawialnej i rolniczych surowców energetycznych. Osobą współpracującą z Katedry jest dr hab. inż. Marek Bury. Pracownicy Katedry Agronomii współpracowali również z Universität für Bodenkultur (BOKU) w Wiedniu (Austria). Współpraca polegała na wymianie pracowników, udziale w organizowanych konferencjach i wykładach w ramach programu Erasmus (dr hab. inż. Marek Bury). Pracownicy Katedry współpracują również z Uniwersytetem Leśnictwa we Lwowie (Ukraina). Efektem tej współpracy w ostatnich kilku latach jest wspólna organizacja konferencji naukowych, organizacja staży naukowych dla pracowników i doktorantów. Na krótkoterminowych stażach przebywało we Lwowie czterech doktorantów i dwóch pracowników. Na stażu naukowym przebywał w Katedrze w 2013 roku jeden pracownik Uniwersytetu Leśnictwa. W ostatnich pięciu latach odbyło się kilkanaście wizyt pracowników Katedry Agronomii we Lwowie oraz Uniwersytetu Leśnictwa w ZUT w Szczecinie. Opublikowano również 14 wspólnych prac w wydawnictwach naukowych obu uczelni. Od pięciu lat Katedra współpracuje również z Instytutem Geologii i Geochemii Paliw Kopalnych we Lwowie. Efektem tej współpracy jest współorganizacja dwóch konferencji i wymiana pracowników naukowych. Prowadzona jest również współpraca z Moskiewskim Instytutem Energetyki (Rosja).

Profesor dr hab. inż. Sławomir Stankowski był współorganizatorem dwóch konferencji naukowo-technicznych w Moskwie. W 2013 roku odbyło się w Szczecinie seminarium naukowe na temat wykorzystania produktów odpadowych z energetyki połączone ze zwiedzaniem Elektrowni Dolna Odra. Z inicjatywy prof. dr hab. inż. Sławomira Stankowskiego podpisano umowy o współpracy naukowo-dydaktycznej pomiędzy ZUT w Szczecinie a wyżej wymienionymi trzema instytucjami naukowymi. W 2013 roku sfinalizowano działania w celu podpisania umowy o współpracy pomiędzy Uniwersytetem Rolniczym Hebei (Chiny). Inicjatorem nawiązania współpracy i podpisania umowy był prof. dr hab. inż. Sławomir Stankowski. W 2013 roku gościłmi delegację władz Uniwersytetu Hebei na naszej uczelni, rewizyta planowana jest na 2014 rok.

Ze względu na kompleksowość prowadzonych badań pracownicy Katedry współpracowali również z wieloma instytucjami naukowymi w Polsce, jak na przykład: Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach, Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Radzikowie, Zakład Badawczy Przemysłu Piekarskiego w Bydgoszczy, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy w Bydgoszczy, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie czy Uniwersytet w Zielonej Górze. W ramach prowadzonych badań nad zbożami (pszenżyto, żyto, owies, pszenica orkisz i żyto) prowadzona była współpraca ze spółkami: DANKO Hodowla Roślin Sp. z o.o. i Hodowla Roślin Strzelce Sp. z o.o.

Działalność naukowo-badawcza

Problematyka badawcza Katedry obejmowała przez ten cały okres istnienia jednostek, które aktualnie wchodzi w jej skład, szereg zagadnień ważnych ze względu naukowego i praktycznego dla rolnictwa regionu północno-zachodniej Polski. Można wśród nich wyróżnić badania nad wpływem czynników agrotechnicznych i siedliskowych na plonowanie i jakość ziarna zbóż (pszenica jara i ozima, żyto populacyjne i mieszańcowe, owies nagi i oplewiony, a aktualnie pszenica orkisz), roślin strączkowych (soja, bobik, łubin żółty) i oleistych (rzepak) oraz okopowych. Obecnie w Katedrze realizowane są dwa granty NCN, związane z badaniami nad wymogami, co do podstawowych czynników agrotechnicznych orkiszu. Wyniki badań stanowiły podstawę do opracowania zasad agrotechniki tych roślin, a realizowane były w ramach grantów KBN i współpracy ze stacjami hodowli roślin (Danko HR, HR Strzelce) oraz naukowymi instytucjami z Niemiec i Czech. Badania prowadzono w sposób kompleksowy i uczestniczyli w nich specjaliści z zakresu hodowli roślin, doświadczalnictwa, fizjologii roślin, biofizyki, fitopatologii, hodowli drobiu, żywienia zwierząt oraz fizjologii człowieka. Drugą ważną grupę stanowiły badania prowadzone nad mechanizmem działania herbicydów i regulatorów wzrostu obejmujące: wzrost roślin, syntezę barwników, intensywność fotosyntezy, pobieranie i translokację składników mineralnych w roślinach oraz prace nad efektywnością deszczowania obejmujące plonowanie, zmiany morfologiczne i fizjologiczne roślin, ich skład chemiczny, wartość biologiczną białka. Badania te prowadzono zarówno w kraju, jak i we współpracy pracowników Zakładu Nawadniania z Uniwersytetem w Massachusetts w USA i CINADCO (Center for International Agriculture Development Cooperation) w Izraelu. Następną grupę stanowiły badania realizowane nad możliwością wykorzystania ubocznych produktów spalania węgla kamiennego, węgla brunatnego czy biomasy oraz odpadów organicznych do rekultywacji i nawożenia gleby i roślin. W ramach prowadzonych od 1995 roku badań przeprowadzono wiele eksperymentów laboratoryjnych i polowych oraz stworzono w Elektrowni Dolna Odra w Nowym Czarnowie obiekt do badań doświadczalnych nad wpływem popiołu z węgla kamiennego i jego mieszanin z komponentami organicznymi (osady ściekowe, kora, słoma) na właściwości chemiczne i fizyczne uzyskanych podłoży rekultywacyjnych, wzrost roślin, ich parametry fizjologiczne i plonowanie. Badania te wykonywano w ramach grantu KBN i wieloletnich projektów finansowanych przez ZE Dolna Odra w Nowym Czarnowie, Vattenfall Heat Poland, KE Dolna Odra. Wykonywano również badania na zlecenie Zespołu Elektrowni Dolna Odra nad możliwością wykorzystania rolniczego produktu otrzymanego w wyniku jednoczesnego usuwania dwutlenku siarki i tlenków azotu z gazów odlotowych za pomocą wiązki elektronów. W Katedrze prowadzone są również badania nad uproszczeniami w uprawie roślin. Od 20 lat prowadzone jest trwałe doświadczenie z testowaniem różnych systemów uprawy roli do siewu bezpośredniego, włącznie z uwzględnieniem nakładów energii i zmian w środowisku glebowym przy uprawie bobiku, pszenicy, buraka cukrowego. Ważnym zagadnieniem jest również ocena zachwaszczenia aktualnego i potencjalnego. Kolejną grupę tematyczną stanowią prace nad waloryzacją i regionalizacją środowiska przyrodniczego z uwzględnieniem oceny stanu rolnictwa na obszarach prawnie chronionych w aspekcie zrównoważonego rozwoju w warunkach Pomorza Zachodniego. Prowadzone badania są upowszechniane i wdrażane do praktyki rolniczej.

Aktualnie realizowana tematyka badań w Katedrze koncentruje się głównie na pracach związanych z oceną wymagań agrotechnicznych pszenicy orkisz, określeniem przydatności do uprawy odmian sorga i kukurydzy na cele energetyczne, możliwością wykorzystania popiołu z biomasy do nawożenia gleby i roślin oraz testowaniem systemów uprawy roli pod rośliny strączkowe.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne:

- Opracowanie zasad agrotechniki owsa nagiego i oplewionego, pszenżyta oraz żyta populacyjnego i mieszańcowego.
- Ocena możliwości wykorzystania popiołów i odpadów organicznych do rekultywacji i nawożenia gleb i roślin.
- Opracowanie energooszczędnych i przyjaznych środowisku sposobów uprawy roli, w tym siewu bezpośredniego wybranych roślin uprawnych.
- Opracowanie rejonizacji zbóż, rzepaku ozimego i buraka cukrowego na Pomorzu Zachodnim.
- Ocena możliwości uprawy roślin strączkowych na wybranych kompleksach glebowych w aspekcie wykorzystania białka.
- Ocena wpływu czynników agrotechnicznych na różnorodność gatunkową roślinności segetalnej.
- Opracowanie rejonizacji oraz intensyfikacji produkcji roślin strączkowych, z uwzględnieniem nawadniania oraz defoliacji w regionie zachodniopomorskim.
- Ocena efektów deszczowania i nawożenia mineralnego roślin okopowych oraz zbóż ozimych i jarych uprawianych na Pomorzu Zachodnim.
- Opracowanie sposobów ponownego zagospodarowania obszarów czasowo wyłączonych z produkcji.
- Przeprowadzenie waloryzacji i regionalizacji środowiska przyrodniczego dla potrzeb rolnictwa północno-zachodniej Polski.
- Ocena ewaluacji stanu rolnictwa na obszarach prawnie chronionych w aspekcie zrównoważonego rozwoju.

Działalność dydaktyczna

Zajęcia dydaktyczne prowadzone są zarówno na studiach stacjonarnych, jak i niestacjonarnych pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia na każdym kierunku Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa. Tematyka zajęć obejmuje przedmioty podstawowe, kierunkowe i specjalnościowe. Najwięcej przedmiotów (25) prowadzonych jest na kierunku rolnictwo, osiem na ochronie środowiska, po pięć przedmiotów na ogrodnictwie i technice rolniczej i leśnej, po cztery przedmioty na gospodarce odpadami i architekturze krajobrazu oraz trzy przedmioty na gospodarce przestrzennej. Tematyka zajęć dotyczy wiadomości z zakresu współczesnych systemów uprawy roli i gospodarowania na gruntach ornych, uprawy roślin rolniczych i przeznaczonych na cele energetyczne, biologii plonowania i postępu biologicznego, nauki o chwastach i ich ograniczaniu, wody w krajobrazie i jej wykorzystania w celach rolniczych, statystyki matematycznej i metod analizy danych i doświadczalnictwa. Poza tym dla studentów (S1 i N1) kierunku zootechnika na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt prowadzone są zajęcia z przedmiotu uprawa roli i roślin.

KATEDRA BUDOWY I UŻYTKOWANIA URZĄDZEŃ TECHNICZNYCH

ul. Papieża Pawła VI nr 3, 71-459 Szczecin

e-mail: zumiur@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. inż. Tomasz K. Dobek

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

prof. dr hab. inż. Jan B. Dawidowski

prof. dr hab. inż. Tomasz K. Dobek

dr hab. inż. Dariusz Błażejczak

dr hab. inż. Jan J. Jurga

dr hab. inż. Marek Śnieg

dr hab. inż. Marek Rynkiewicz

Pracownicy techniczni:

mgr inż. Lech Wasner

Lucyna Breitsprecher

Doktoranci:

mgr inż. Karol Garbiak

mgr inż. Paweł Kołosowski

mgr inż. Michał Malinowski

mgr inż. Patrycja Bałagan

mgr inż. Kinga Śnieg

mgr inż. Maciej Tomczewski

Historia Katedry

Zakład, a później Katedra Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych, powstał 1 września 2007 roku z połączenia Zakładu Maszyn Rolniczych i Leśnych (wywodzącego się z Zakładu Maszyn Rolniczych) oraz Zakładu Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych (początkowo Zespołu Dydaktycznego). Obie jednostki wywodzą się z Katedry Maszynoznawstwa Rolniczego, która została utworzona w 1956 roku na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie.

W 1970 roku powstał Instytut Mechanizacji Rolnictwa, w ramach którego funkcjonował m.in. Zakład Maszyn Rolniczych i Zespół Dydaktyczny Eksploatacji. Pierwszym kierownikiem Zakładu Maszyn Rolniczych był doc. dr inż. Józef Jodłowski (1970–1973). W 1975 roku kierownikiem Zakładu został doc. dr inż. Ryszard Klikowicz, który tę funkcję pełnił do 1983 roku. W latach 1983–1990 funkcję kierownika Zakładu sprawował doc. dr inż. Mikołaj Worona. Po powstaniu Instytutu Techniki Rolniczej (1991) w jego skład wszedł Zakład Maszyn Rolniczych, a kierownikiem został prof. dr inż. Zdzisław Kośmicki. W 1996 roku Zakład zmienił nazwę na Zakład Maszyn i Urządzeń Rolniczych, a nowym kierownikiem ponownie został doc. dr hab. inż. Mikołaj Worona. Funkcję tę pełnił do 1997 roku. Od 1997 roku funkcję kierownika sprawował dr hab. inż. Jan B. Dawidowski. W 2001 roku nastąpiła zmiana nazwy na Zakład Maszyn Rolniczych i Leśnych. Funkcję kierownika, do 2007 roku do czasu likwidacji, pełnił prof. dr hab. inż. Jan B. Dawidowski. Natomiast pierwszym kierownikiem Zespołu Dydaktycznego Eksploatacji został dr inż. Zdzisław Zambrzycki (1970–1973). W 1974 roku Zespół został przemianowany na Zakład Eksploatacji Sprzętu Rolniczego, a jego kierownikiem został doc. dr inż. Marek Michalski. W 1976 roku Zakład został przemianowany na Zakład Eksploatacji Sprzętu Rolniczego i Agrolotnictwa, a kierownikiem był nadal doc. dr inż. Marek Michalski. Funkcję tę pełnił do chwili odejścia z uczelni, tj. do 1995 roku. W latach 1995–2001 pełniącym obowiązki kierownika był dr inż. Tomasz K. Dobek. W 2001 roku Zakład przemianowano na Zakład Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych i jego kierownikiem został prof. dr hab. inż. Wacław Romaniuk. Funkcję tę pełnił do 2004 roku. Ostatnim kierownikiem Zakładu był dr hab. inż. Tomasz K. Dobek (2004–2007). W okresie tym w obu jednostkach, a później Katedrze, zatrudnionych było czterech profesorów tytularnych (J.B. Dawidowski, T.K. Dobek, Z. Kośmicki, W. Romaniuk), trzech doktorów habilitowanych, zatrudnionych na stanowisku profesora (T. Durkowski, M. Michalski, M. Worona), czterech docentów (J. Jodłowski, R. Klikowicz, T. Sęk, L. Viergejczyk), jeden doktor habilitowany (A. Grieger), 22 doktorów (M. Bańczer, D. Błażejczak, J. Czapka, B. Gajewski, St. Gierczak, J. Jurga, K. Kufel, A. Karbowy, P. Kostencki, Z. Kostrzewa, K. Matuszak, A. Miszczak, L. Polakowski, Z. Przybysz, M. Rynkiewicz, J. Sienkiewicz, A. Sobczak, M. Śnieg, J. Wasilewski, B. Worona, Z. Zambrzycki, R. Zamolski), 15 magistrów (G. Beres, W. Bosianek, M. Głowacki, I. Tuleja-Figurska, W. Gulczyński, M. Hadrzyński, W. Janicki, B. Kodź-Kawa, W. Liśewski, T. Ławrynowicz, Wł. Nowak, L. Perłowski, T. Przychodniak, K. Radziwon, Z. Szczęch) oraz 13 doktorantów (B. Batko, M. Dziewanowska, K. Garbiak, R. Kočański, P. Kołosowski, M. Malinowski, A. Marciniak, M. Maksymiak, W. Młynkowiak, J. Pisarski, P. Sałagan, K. Śnieg, M. Tomczewski). Tytuły profesorskie uzyskało dwóch pracowników, stopień doktora habilitowanego dziewięciu pracowników, a stopień doktora 24 osoby. W grupie pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych było i jest siedmioro pracowników inżynieryjno-technicznych (L. Breitsprecher, M. Choynowska, A. Chwałczyńska, M. Fułek, M. Markowska,

A. Markowski, J. Miedźwiecka, M. Pawelec, K. Romek, P. Rotowski, S. Snastin, St. Szumski, L. Wasner, H. Wudecka).

Stopnie naukowe i tytuły profesorskie uzyskali:

– tytuł profesora: Jan B. Dawidowski (2001), Tomasz K. Dobek (2009), Wacław Romaniuk (2001);

– stopień doktora habilitowanego: Dariusz Błażejczak (2011), Jan B. Dawidowski (1995), Tomasz K. Dobek (2003), Andrzej Grieger (2005), Jan Jurga (2009), Marek Michalski (1989), Marek Rynkiewicz (2014), Marek Śnieg (2013), Mikołaj Worona (1990);

– stopień doktora: Marek Bańcer (1986), Bartłomiej Batko (2010), Dariusz Błażejczak (1998), Jarosław Cłapka (1981), Jan B. Dawidowski (1980), Tomasz K. Dobek (1989), Małgorzata Dziewanowska (2007), Bogdan Gajewski (1978), Jan Jurga (1989), Robert Kochański (2005), Kazimierz Kufel (1989), Marek Śnieg (1999), Krzysztof Matuszak (2004), Andrzej Marciniak (2005), Leopold Polakowski (1982), Marek Rynkiewicz (2004), Jerzy Sienkiewicz (1978), Józef Wasilewski (1985), Beata Worona (1981), Zbigniew Zambrzycki (1970), Ryszard Zamolski (1980).

Działalność naukowo-badawcza

Granty zewnętrzne i wewnętrzne, projekty badawcze NCBiR, NCN, współpraca z firmami produkcyjnymi oraz firmami doradczymi i jednostkami organizacyjnymi samorządów pozwalają na realizowanie działalności naukowo-badawczej. Badania naukowe przeprowadzane w Katedrze dotyczą czterech obszarów związanych z inżynierią rolniczą. Obszar pierwszy dotyczy maszyn i urządzeń rolniczych i leśnych. Prowadzone są badania dotyczące eksploatacji maszyn oraz urządzeń technicznych, a także dostosowywaniem ich cech funkcjonalnych do zmieniających się warunków produkcyjnych w produkcji rolniczej. Drugim obszarem jest mechanika gleby, która obejmuje modelowanie procesów wynikających ze współdziałania maszyn i urządzeń rolniczych z glebą. Trzecim obszarem działalności Katedry są badania związane z mechanizacją produkcji roślinnej obejmujące optymalizację technologii i organizacji produkcji roślinnej z wykorzystaniem systemów nawigacyjnych. Czwartym obszarem są badania związane z odnawialnymi źródłami energii, w tym możliwości wykorzystania biomasy na cele energetyczne.

Najważniejsze kierunki badań:

– Diagnostyka fizycznych właściwości gleby na użytek przyszłościowych zoptymalizowanych technologii uprawy.

– Badania skutków odkształceń gleby pod wpływem obciążeń wewnętrznych.

– Agrofizyczne skutki zagęszczania gleby i metody ich prognozowania.

– Efekty oddziaływania sił środowiskowych na zmiany wybranych właściwości fizycznych gleby.

– Diagnostyka fizykomechanicznych właściwości gleb na użytek technologii gospodarki glebą.

– Prognozowanie kierunków rozwoju w konstrukcji maszyn rolniczych w aspekcie reformowania rolnictwa.

– Zasady optymalizacji stosunków powietrzno-wodnych w glebach w aspekcie ich produkcyjnego potencjału oraz ochrony środowiska.

– Rekultywacja gleb zdegradowanych i metody przywracania im wartości rolniczej lub innego racjonalnego wykorzystania.

- Sterowanie funkcjonalnością i niezawodnością maszyn rolniczych na etapie przygotowywania ich do produkcji i eksploatacji.
- Racjonalizacja zużycia paliw płynnych przez optymalizację doboru agregatów maszynowych w technologiach produkcji roślinnej.
- Wpływ techniki uprawy roli i siewu na efektywność produkcji zbóż ozimych i rzepaku.
- Badania energochłonności i efektywności produkcji roślinnej, zwłaszcza roślin przemysłowych.
- Analiza i ocena ekonomiczna technologii stosowanych w produkcji roślinnej.
- Doskonalenie nowych technik i technologii stosowanych w produkcji roślinnej.
- Analiza i ocena możliwości wykorzystania systemów nawigacyjnych w rolnictwie.
- Analiza i ocena energetycznego wykorzystania pulpy pofermentacyjnej z biogazowni.
- Zwiększanie efektywności produkcji biogazu, w tym metanu, z substratów pochodzenia rolniczego oraz przemysłu rolno-spożywczego.
- Badania fizykochemiczne oraz potencjału uzysku biogazu z materiałów organicznych.
- Uwarunkowania prawne, aspekty ekonomiczne oraz ocena inwestycyjna produkcji biopaliw.
- Wykorzystanie techniki komputerowej w rolnictwie.
- Wpływ stopnia rozdrobnienia komponentów pasz granulowanych na efektywność produkcji zwierzęcej.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne:

- Projekt technicznej śmigłowcowej bazy agrolotniczej. Projekt techniczny wykonano na zlecenie WSK PZL Świdnik.
- Analiza kosztu i ceny jednej godziny lotu samolotu An-2 stosowanego w rolnictwie. Praca wykonana na zlecenie ZG PGR Szczecin.
- Projekt urządzenia do załadunku samolotów. Projekt techniczny wykonany na zlecenie SITR Szczecin.
- Opracowanie metodyki i wykonanie obliczeń ekonomicznych użycia samolotów w rolnictwie. Praca wykonana na zlecenie ORPOT SIMP Szczecin.
- Prognozowanie oddziaływania nacisku kół pojazdów rolniczych na rozprzestrzenianie naprężenia w profilu glebowym. Grant promotorski. Umowa KBN.
- Fizykomechaniczna charakterystyka właściwości podornej warstwy wybranych gleb rejonu zachodniopomorskiego na użytek przyszłej bazy danych. Grant promotorski. Umowa KBN.
- Wpływ zagęszczenia podornej warstwy gleby na zasobność gleby w składniki pokarmowe, wzrost roślin i środowisko oraz sposoby zapobiegania zagęszczaniu podornej warstwy gleby (Experience with the impact of subsoil compaction on soil nutrition crop growth and ways to prevent subsoil compaction) – udział w międzynarodowym projekcie badawczym INCO-COPERNICUS Concerted Action project nr. ERB IC15-CT98-0125 (DG12-CDPE).
- Racjonalizacja zużycia paliw płynnych przez dobór agregatów maszynowych w wybranych technologiach produkcji roślinnej. Problem 11.48.05 CPBR 10.15. Praca wykonana na zlecenie IBMER Warszawa.
- Badania efektywności pracy maszyn rolniczych uprawowych. Praca wykonana na zlecenie IBMER Warszawa.
- Zakres efektywnego zastosowania pługów obracalnych. Praca wykonana na zlecenie IBMER Warszawa.

– Badania energochłonności orki w różnych warunkach siedliskowo-agrotechnicznych. Praca wykonana na zlecenie IUNG Puławy.

– Wpływ dodatku estrów oleju rzepakowego do oleju napędowego na właściwości smarne w wybranych skojarzeniach pary trącej. Umowa KBN N N313 2674 36.

– Identyfikacja czynników kształtujących ściśliwość podornej warstwy wybranych gleb oraz wyznaczanie ich wpływu na naprężenie graniczne na użytek ochrony gleb przed nadmiernym zagęszczaniem. Grant finansowany ze środków Narodowego Centrum Nauki, Umowa nr 7808/B/P01/2011/40.

Patenty:

– Urządzenie do pomiaru zwięzłości gleby. Patent RP nr 198736. Dokument patentowy z 18.09.2008 roku (udział 51%).

– Przyrząd do odwzorowania geometrycznego kształtu koleiny. Patent RP nr 361260. Decyzja UP z 15.09.2008 roku.

– Sposób oceny zmiany gęstości objętościowej gleby na podstawie geometrycznych parametrów koleiny. Zgłoszenie P384745 z 03.04.2008 roku.

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

Aby zagwarantować działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną Katedra posiada własne laboratoria. Do najważniejszych należą: laboratorium biogazu, laboratorium maszyn do czyszczenia i sortowania, laboratorium mechaniki gleby, laboratorium do oceny jakości pellet i brykietów, laboratorium oceny maszyn (hala maszyn) i pracownia komputerowa.

Laboratorium biogazu składa się z zestawu biuret eudiometrycznych 600 ml wraz z butlami, łaźni wodnej do dygestoriów, analizatora biogazu Model GA 2000 Plus wraz z oprogramowaniem, suszarki i służy do prowadzenia badań nad fermentacją metanową, produkcji biogazu, oceny biogazodochodowości odpadów organicznych, analizy składu biogazu (pomiar CH_4 , CO_2 , O_2 , NH_3 (0–1000 ppm), H_2S (0–500 ppm)), pomiaru suchej masy substratów przeznaczonych do produkcji biogazu.

Laboratorium maszyn do czyszczenia i sortowania wyposażone jest w zestaw maszyn do czyszczenia i sortowania ziarna, czyszczenia i sortowania mieszaniny ziarnistej w pionowym kanale separacyjnym, sortowania mieszaniny ziarnistej na sitach i w tryjerze.

Laboratorium fizykomechanicznych właściwości gleb I. Wyposażone jest ono w zestaw do określania krzywej pF, aparat bezpośredniego ścinania gleby AB2a, prasę mechaniczną (konstrukcji Uniwersytetu Rolniczego w Wageningen), aparat LPiR-1, aparat Cassagrande'a, komorę badań cieplnych KBC–65W, KBC–125W. Służy do badania pojemności wodnych gleb, wyznaczania spójności i kąta tarcia wewnętrznego gleby, prowadzenia testu ściskania jednoosiowego, wyznaczania przepuszczalności powietrznej gleby, wyznaczania granic płynności i plastyczności gleby, wyznaczania wilgotności wagowej i gęstości gleby.

Laboratorium fizykomechanicznych właściwości gleb II. Wyposażone w urządzenia do pomiaru profilu koleiny, mobilne urządzenia do pomiarów zwięzłości gleby i służące do pomiaru powierzchni przekroju poprzecznego koleiny po przejeździe pojazdu rolniczego oraz pomiaru zwięzłości gleby.

Międzyuczelniane laboratorium badań środowiskowych wyposażone jest w wielofunkcyjną maszynę wytrzymałościową INSTRON 5582 służącą do badania właściwości fizykomechanicznych różnych materiałów rolniczych w testach ściskania i rozciągania jednoosiowego z możliwością bezstykowego pomiaru odkształcenia próbki, wyznaczania naprężenia

granicznego gleby. Jest ono elementem laboratorium środowiskowego państwowych uczelni szczecińskich.

Laboratorium do oceny jakości pelet i brykietów wyposażone jest w mechaniczny tester przeznaczony do pomiaru wytrzymałości kinetycznej granulatów, urządzenia do badania twardości granulatów, mieszarki ze skośnym elementem roboczym wraz z dozownikiem komponentów, granulator PD-05 przeznaczony do produkcji peletów, rozdrabniacz z pionową osią RB-P18,5, urządzenie do badania gęstości usypnej oraz utrząszonej (aparat Engelsmanna).

Laboratorium oceny maszyn (hala maszyn). Charakteryzuje się ono zmienną ekspozycją maszyn rolniczych do: upraw, siewu, sadzenia, zbioru i pielęgnacji roślin, na której realizowane są pokazy i demonstracje oraz niektóre badania mechanizmów działania poszczególnych elementów maszyn rolniczych.

Pracownia komputerowa funkcjonująca w uczelnianej sieci wyposażona jest w 16 stanowisk komputerowych, projektor multimedialny oraz specjalistyczne oprogramowanie.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Katedra współpracowała i współpracuje z krajowymi i zagranicznymi uczelniami wyższymi, instytutami naukowymi oraz zakładami produkcyjnymi. Wśród partnerów zagranicznych prowadzono współpracę z Uniwersytetem Rolniczo-Badawczym w Wageningen, Uniwersytetem Albrechta w Kilonii, Uniwersytetem Rolniczym w Uppsali, Grassland, Soil & Water Research Laboratory USDA-Temple, Teras, University of Tennessee – Institute of Agriculture. Aktualnie do najważniejszych partnerów współpracujących z Katedrą można zaliczyć: Czech University of Life Sciences w Pradze i Mendel University in Brno – Czeska Republika, Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach Oddział w Warszawie i Poznaniu, Państwowy Instytut Maszyn Rolniczych w Poznaniu, FMR Farnet w Českiej Skalnicy i STROM eksport – Czeska Republika, ZCh Police, WODR Barzkowice. Efektem dotychczasowej współpracy z partnerami zewnętrznymi są liczne wspólne publikacje oraz cytowania (124) opisanych wyników badań w prestiżowych zagranicznych opracowaniach książkowych i czasopismach z listy filadelfijskiej.

Działalność dydaktyczna

Aktualnie pracownicy Katedry prowadzą zajęcia na pięciu kierunkach studiów stacjonarnych i niestacjonarnych: architektura krajobrazu, ochrona środowiska, ogrodnictwo, rolnictwo i technika rolnicza i leśna. Przedmioty realizowane przez pracowników Katedry to: mechanizacja, technologie w ochronie środowiska, elementy maszyn i urządzeń w technologiach ochrony środowiska, mechanika budowli ziemnych dla ochrony środowiska, mechanizacja prac ziemnych, inżynieria procesowa, podstawy technologii przemysłowych, technologie bioenergetyczne, urządzenia ochrony atmosfery, mechanizacja upraw ogrodniczych, technologia upraw maszynowych, technika rolnicza, technika w gospodarstwie domowym, komputerowa analiza danych, technika w gospodarstwie agroturystycznym, wycena gruntów i nieruchomości, użytkowanie agregatów rolniczych.

Współpraca dydaktyczna z zagranicą realizowana jest w Katedrze głównie w ramach programu LLP Erasmus. Pracownicy prowadzą wykłady na Wydziale Technicznym Czeskiego Uniwersytetu Rolniczego w Pradze oraz na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu im. Mendla w Brnie.

KATEDRA EKOLOGII, OCHRONY I KSZTAŁTOWANIA ŚRODOWISKA

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: ekologia@zut.edu.pl

kierownik: dr hab. Renata Gamrat

Aktualny skład osobowy

** pracownicy/doktoranci byłego Zakładu Ochrony Roślin*

Pracownicy naukowo-dydaktyczni i dydaktyczni:

prof. dr hab. inż. Janusz Błaszkowski*

dr hab. Renata Gamrat

dr hab. inż. Paweł R. Pieńkowski

dr hab. inż. Joanna Podlasińska

dr hab. Iwona Adamska*

dr inż. Elżbieta Dusza

dr inż. Anna Kiepas-Kokot

dr Michał Kupiec

dr inż. Andrzej Łysko

Emerytowani profesorowie:

prof. dr hab. inż. Saturnin Borowiec

prof. dr hab. inż. Róża Kochanowska

prof. dr hab. inż. Ignacy Kutyna

prof. dr hab. Tadeusz Madej*

prof. dr hab. inż. Zdzisław Zabłocki

Pracownicy techniczni:

dr Elżbieta Młynkowiak

mgr inż. Elżbieta Ziolo*
inż. Hanna Dobrohorska

Doktoranci:

mgr inż. Jacek Kocanowski*
mgr inż. Michał Szpigel
mgr inż. Gerard Chwat*
mgr inż. Olga Morawin-Wawrzyńczyk
mgr inż. Natalia Mazurkiewicz
mgr inż. Magdalena Szpinda
mgr Eliza Grabowska
mgr inż. Anna Góralska*
mgr inż. Patryk Misztal
mgr inż. Kamil Szydłowski

Historia Katedry

Katedra w obecnym kształcie powstała w 2013 roku jako efekt połączenia Katedry Ochrony i Kształtowania Środowiska z Zakładem Ochrony Roślin.

Katedra Ochrony i Kształtowania Środowiska

Kierownicy Katedry:

prof. dr hab. inż. Saturnin Borowiec (1964–1993)
prof. dr hab. inż. Zdzisław Zabłocki (1994–2010)
dr hab. Renata Gamrat (od 2010)

1964–1969 – utworzenie Zakładu Ekologii w Katedrze Gleboznawstwa, kierownik doc. dr hab. inż. Saturnin Borowiec;

1970–1973 – utworzenie Instytutu Gleboznawstwa i Melioracji z Zakładem Ekologii, kierownik doc. dr hab. inż. Saturnin Borowiec;

1973–1983 – utworzenie Instytutu Ekologii i Ochrony Środowiska z Zakładem Ekologii, kierownik doc. dr hab. inż. Saturnin Borowiec;

1983–2003 – wydzielenie Katedry – Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska, kierownik prof. dr hab. Saturnin Borowiec (do 1993), dr hab. inż. Zdzisław Zabłocki (od 1994);

2003–2009 – podział Katedry na – Katedrę Ochrony i Kształtowania Środowiska z kierownikiem prof. dr hab. inż. Zdzisławem Zabłockim oraz Zakład Ekologii z kierownikiem prof. dr hab. inż. Ignacym Kutyną;

2009–2013 – połączenie z Zakładem Ekologii – Katedra Ochrony i Kształtowania Środowiska, kierownik prof. dr hab. inż. Zdzisław Zabłocki (do 2010), dr hab. Renata Gamrat (od 2010);

2013 – połączenie z Zakładem Ochrony Roślin – Katedra Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska, kierownik dr hab. Renata Gamrat.

Zakład Ochrony Roślin

Do czasu połączenia z Katedrą Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska historia przekształceń Zakładu Ochrony Roślin była następująca:

– Katedra Ochrony Roślin (1956) – kierownik prof. dr hab. Tadeusz Dominik (1956–1979),

– podział Katedry (1979) na: Katedrę Fitopatologii – kierownik prof. dr hab. Tadeusz Madej (10.1979–30.09.1999) i Katedrę Entomologii – kierownik prof. dr hab. inż. Irena Majchrowicz (1979–2002),

– Katedra Fitopatologii – kierownik prof. dr hab. inż. Janusz Błaszowski (1.10.1999–18.10.2007),

– Zakład Ochrony Roślin (2007) – kierownik prof. dr hab. inż. Janusz Błaszowski (2007–30.09.2013).

Profesorowie:

prof. dr hab. inż. Janusz Błaszowski*

prof. dr hab. inż. Saturnin Borowiec

prof. dr Tadeusz Dominik*

prof. dr hab. inż. Róża Kochanowska

prof. dr hab. inż. Ignacy Kutyna

prof. dr hab. Tadeusz Madej*

prof. dr hab. inż. Zdzisław Zabłocki

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

Dawna Katedra Ochrony i Kształtowania Środowiska:

- spektrofotometr absorpcji atomowej ICE 3000,
- analizator rtęci AMA 256,
- analizator elementarny CHNS firmy COSTECH,
- spektrofotometr UV\vis,
- spektrofotometr IR,
- miernik wieloparametrowy (pHmetr, jonometr, konduktometr),
- zestaw destylacyjny do analiz azotu.

Dawny Zakład Ochrony Roślin:

- sprzęt do izolacji i amplifikacji DNA,
- profesjonalne mikroskopy i urządzenia do rejestracji obrazów mikroskopowych,
- sprzęt do izolacji i hodowli mikroskopijnych grzybów mikoryzowych, saprotroficznych i pasożytniczych.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Z Greenpeace Polska w zakresie wykonywania analiz przestrzennych na potrzeby ekspertyz; Ecotoxicological Diagnosis of European Wetlands for Us, the Nature and the Future; współpraca ciągła w zakresie badań nad tematyką energii odnawialnej w ujęciu transgranicznym; wsparcie kobiet i rolników w rozwoju rolnictwa, przetwórstwa żywności i zapewnieniu dostępu do wody w regionach Northern i Volta (Ghana). Wydzielenie gruntów do badań z Uniwersytetem w Rostocku. Rozmieszczenie roślinności na Pomorzu – z Uniwersytetem w Greifswaldzie.

Współpraca z jednostkami naukowymi w kraju

Ośrodki akademickie: określenie walorów przyrodniczych szaty roślinnej łąk zmiennowilgotnych z Uniwersytetem Szczecińskim Wydziałem Biologii Katedrą Botaniki i Ochrony Przyrody; określenie walorów przyrodniczych szaty roślinnej muraw kserotermicznych z Uniwersytetem Szczecińskim, Wydziałem Biologii Katedrą Ekologii i Ochrony Środowiska;

określenie walorów przyrodniczych szaty roślinnej łąk storczykowych z Uniwersytetem Przyrodniczym w Poznaniu, Katedrą Łąkarstwa i Krajobrazu Przyrodniczego; prowadzenie badań nad zawartością rtęci w organizmach zwierząt dzikich oraz tkankach ludzkich z Pomorskim Uniwersytetem Medycznym; wpływ użytkowania rolniczego na jakość wód gruntowych i powierzchniowych z Instytutem Technologiczno-Przyrodniczym, oddziałem w Szczecinie.

Stowarzyszenia: popularyzacja zagadnień przyrodniczych w Stowarzyszeniu Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Szczecinie; popularyzacji zagadnień łąkowych i muraw kserotermicznych w Klubie Przyrodników w Świebodzinie; ocena walorów przyrodniczych użytku ekologicznego w Proeuropejskim Centrum Ekologicznym w Stargardzie Szczecińskim; propagowanie walorów przyrodniczych gminy Bobolice, ocena szaty roślinnej doliny rzeki Chociel w Towarzystwie Kulturalno-Ekologicznym w Bobolicach; współpraca ze Społecznym Zespołem ds. Zieleni Miejskiej w Szczecinie w Federacji Zielonych „Gaja”; wspieranie w działaniach promujących ekologiczny styl życia w formie konkursów przyrodniczych, wykładów edukacyjnych lub treści przyrodniczych przedstawionych w formie broszur i tablic edukacyjnych w Lidze Ochrony Przyrody Zarządzie Okręgu w Szczecinie; propagowanie wiedzy z zakresu Natura 2000 w Stowarzyszeniu „Most Ku Przyszłości” w Kamiennym Moście i Stowarzyszeniem „Wir”; analiza zachowań i wędrówek żubra na podstawie danych GPS z obroży w Zachodniopomorskim Towarzystwie Przyrodniczym; wykonanie mapy dla projektu zachowania walorów Puszczy Białowieskiej oraz planów powiększenia Białowieskiego Parku Narodowego – Greenpeace Polska; cykliczna edukacja ekologiczna dzieci i młodzieży w Domu Kultury Słowianin; zagospodarowanie terenu wokół obiektów w Polskim Towarzystwie Schronisk Młodzieżowych oddział Szczecin; wspieranie w działaniach promujących edukację przyrodniczą młodzieży w Liceum Plastycznym im. Constantina Brancusi w Szczecinie oraz w edukacji historycznej miasta Szczecina dla młodzieży w Stowarzyszeniu „Kamienica Loitzów”.

Firmy państwowe: wykłady szkoleniowe dotyczące popularyzacji ochrony i walorów przyrodniczych szaty roślinnej łąk śródleśnych w Nadleśnictwie Kliniska, ocena walorów przyrodniczych łąk pełnikowych w Nadleśnictwie Bobolice; promujące wiedzę rolniczą i ekologiczną w Ośrodku Doradztwa Rolniczego w Barzkowicach; system gospodarowania odpadami komunalnymi w Szczecinie w Wydziale Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Szczecin; organizacja Centrum Edukacyjnego w Zalesiu w Urzędzie Miejskim w Policach; prelekcje nt. zdrowego odżywiania i ochrony środowiska dla Szkoły Podstawowej nr 46 w Szczecinie; organizacja i przeprowadzenie konkursów przyrodniczych dla Przedszkola Publicznego nr 44 i 64 w Szczecinie.

Działalność naukowo-badawcza

Działalność naukowo-badawcza pracowników dawnej Katedry Ochrony i Kształtowania Środowiska związana jest głównie z bioróżnorodnością florystyczną środowisk: rolniczego, miejskiego oraz leśnego. Poruszane są problemy związane z rolniczymi obciążeniami środowiska przyrodniczego, czego efektem są przekształcenia form poszczególnych siedlisk oraz degradacja florystyczna zachodząca w ich obrębie. Analizie florystycznej, fitosocjologicznej i chemicznej poddawane są poszczególne rodzaje biotopów agrocenoz: oczka wodne, rowy melioracyjne, zadrzewienia, miedze czy nieczynne wyrobiska poeksploatacyjne.

Działalność naukowo-badawcza obejmuje także m.in. charakterystykę zbiorowisk synantropijnych – segetalnych i ruderalnych w ujęciu fitosocjologicznym, florystycznym, ekologicznym i praktycznym. Prowadzone są także badania związane z ekologiczną oceną czynni-

ków siedliskowych i stanu środowiska metodami fitoindykacyjnymi. Wiele badań dotyczy chemizmu wód stojących i cieków.

Główne kierunki działalności naukowej koncentrują się wokół następujących problemów: wpływu środowiska rolniczego na przyrodę, przekształcenia florystyczne i krajobrazowe siedlisk oraz ocena aspektów ekonomiczno-socjologiczno-socjologicznych w kształtowaniu zrównoważonego rozwoju. Dokonuje się także oceny stanu zachowania poszczególnych elementów krajobrazu oraz waloryzacji krajobrazu. Wśród tematyki badawczej jednostki poruszana jest również problematyka środowiska miejskiego pod kątem jakości życia w mieście w kontekście zmieniających się uwarunkowań społeczno-ekonomicznych. Zagadnienia ekonomiczne obejmują również gospodarowanie przestrzenią i rozwiązywanie istotnych problemów funkcjonowania miasta w zakresie gospodarki komunalnej, głównie gospodarowania odpadami komunalnymi. Z zagadnieniami tymi wiąże się również obszar badawczy skoncentrowany na lokalnej i regionalnej polityce ochrony środowiska i narzędziach jej realizacji w postaci planów, programów i projektów finansowanych z różnych źródeł. Nowymi obszarami badawczymi są zagadnienia ekonomiki ochrony środowiska i zarządzania rozwojem jednostek samorządu terytorialnego z poszanowaniem zasobów środowiskowych. Na potrzeby przedsiębiorstw funkcjonujących w mieście i regionie badane są uwarunkowania wynikające z realizacji przedsięwzięć i ich potencjalne oddziaływanie na środowisko. W ramach partycypacji społecznej w procesie decyzyjnym przedmiotem badań są konsultacje społeczne i negocjacje przy realizacji planów, strategii i przedsięwzięć wpływających na środowisko oraz zdrowie i życie ludzi. W Katedrze prowadzone są też badania związane ze stanem zdrowotnym drzew.

W związku z połączeniem Katedry z Zakładem Ochrony Roślin badania naukowe poszerzyły się o charakterystykę występowania, ekologię i klasyfikację mikoryz roślin uprawnych i nieuprawnych; występowanie i rozmieszczenie mikroskopijnych grzybów pasożytniczych w Polsce; występowanie, rozmieszczenie i taksonomia arbuskularnych grzybów mikoryzowych; występowanie grzybów nadpasożytniczych i możliwości ich wykorzystania w biologicznej ochronie roślin przed ich patogenami.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne

Odnaczenia:

- prof. dr hab. Janusz Błaszowski: Złoty Krzyż Zasługi (2012, 2013), tytuł „Zachodniopomorski Nobel 2003” (2004), Medal *Amicus Scientiae et Veritatis* (1989);
- prof. dr Tadeusz Dominik: Medal X-lecia i XXX-lecia PRL, Złota Odznaka „Gryf Pomorski”, Odznaka 1000-lecia Państwa Polskiego, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, tytuł „Zasłużony Nauczyciel PRL”;
- prof. dr hab. inż. Róża Kochanowska: Srebrny Krzyż Zasługi (2000), Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1966), Złota Honorowa Odznaka Ligi Ochrony Przyrody (2001), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2003);
- prof. dr hab. inż. Ignacy Kutyna: Brązowy Krzyż Zasługi (1983); Złoty Krzyż Zasługi (1989); Odznaka „Gryf Pomorski” (1989); odznaka „Zasłużony dla Rolnictwa” (1979); odznaka „Zasłużony dla Województwa Gorzowskiego” (1988); medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (1997); Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000); Srebrna Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1996); Złota Odznaka SITR (1979), medal za zasługi dla wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2004);

- prof. dr hab. inż. Zdzisław Zabłocki: Złoty i Brązowy Krzyż Zasługi (1999, 1979), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1998), Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1979, 2006), Złota Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1988);
- prof. dr hab. inż. Saturnin Borowiec: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1973), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1979), Medal Zwycięstwa i Wolności (1945);
- dr hab. Renata Gamrat: Brązowy Krzyż Zasługi (2012);
- dr inż. Elżbieta Dusza: Medal *Amicus Scientiae et Veritatis* (2008);
- dr hab. inż. Joanna Podlasińska: Medal Komisji Edukacji Narodowej (2004);

Nagrody:

- prof. dr hab. inż. Saturnin Borowiec: nagroda Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki za osiągnięcia naukowe (1974, 1976, 1978, 1980, 1982);
- prof. dr hab. inż. Janusz Błaszowski: nagroda II° rektora AR w Szczecinie (1997, 2000), nagroda indywidualna II° rektora ZUT w Szczecinie (2013);
- dr hab. Iwona Adamska: nagroda zespołowa II° i III° rektora AR w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2003, 2007);
- dr hab. Renata Gamrat: nagroda zespołowa III° rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2007, 2008);
- dr Elżbieta Młynkowiak: nagroda zespołowa III° rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2007, 2010),
- dr inż. Anna Kiepas-Kokot: nagroda zespołowa II° rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia dydaktyczne (2012);
- dr inż. Andrzej Łysko: nagroda zespołowa II° rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia dydaktyczne (2012);
- prof. dr hab. inż. Ignacy Kutyna: dwie nagrody zespołowe Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki II° (1978, 1980), nagroda indywidualna Ministra Edukacji Narodowej za pracę habilitacyjną (1990) oraz cztery nagrody II° i III° za osiągnięcia naukowe, przyznane przez rektora AR (1977, 1979, 1983, 2007) i rektora ZUT (2010); 14 dyplomów i nagród rektora AR za promotorstwo prac magisterskich i inżynierskich, które zajęły 1., 2. lub 3. miejsce w konkursie na najlepszą pracę magisterską wykonaną w Akademii Rolniczej w Szczecinie; dyplom i nagroda wojewody szczecińskiego za promotorstwo pracy magisterskiej w dziedzinie nauk przyrodniczych, która zajęła 2. miejsce w 1998 roku; nagroda i dyplom Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa za promotorstwo pracy magisterskiej Joanny Gęsickiej w 1999 roku, która zajęła 3. miejsce w ogólnopolskim konkursie na najlepszą pracę magisterską i licencjaty przygotowane w polskich szkołach wyższych w latach 1997–1998. Dyplom i nagroda Ministra Środowiska za promotorstwo pracy magisterskiej Katarzyny Piórkowskiej w konkursie na najlepszą pracę magisterską przygotowaną w polskich szkołach wyższych w 2003 roku. Dyplom i nagroda Ligi Ochrony Przyrody w 2006 roku za promotorstwo pracy magisterskiej Bartosza Klimczyka;
- dr hab. inż. Joanna Podlasińska: nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie za osiągnięcia dydaktyczne (2003, 2007).

Działalność dydaktyczna

(* – dane z dawnego Zakładu Ochrony Roślin)

Katedra prowadziła/prowadzi 117 przedmiotów na siedmiu kierunkach: na ochronie środowiska – 38 + 3* przedmioty, na gospodarce przestrzennej – 23, na gospodarce odpadami

i rekultywacji terenów zdegradowanych – 14, na architekturze krajobrazu – 6 + 1*, na technice rolniczej i leśnej – 4, na rolnictwie – 4 + 7*, na ogrodnictwie – 3 + 7* oraz 2 + 3* przedmioty na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt. W związku z połączeniem się Katedry z Zakładem Ochrony Roślin liczba przedmiotów zwiększyła się o 23.

Pracownicy Katedry prowadzili także zajęcia na podyplomowych studiach ZUT w Szczecinie: architektury krajobrazu i melioracji wodnych.

W Katedrze wypromowano: 364 + 150* magistrów, 18 + 14* doktorów.

Działają dwa koła naukowe:

– Studenckie Naukowe Koło Ochrony Przyrody – opiekun prof. dr hab. Róża Kochanowska (od 1996), dr hab. Renata Gamrat (od 2005);

– Studenckie Naukowe Koło Ochrony Środowiska – opiekun dr inż. Elżbieta Dusza, dr inż. Andrzej Łysko.

Prowadzone są indywidualne zajęcia w języku angielskim dla studentów obcojęzycznych z jednostki: Okan Üniversitesi, kierunek studiów: Landscape Architecture & Urban Design (program wymiany Erasmus).

Oprócz podstawowej działalności dydaktycznej pracownicy Katedry prowadzą zajęcia dydaktyczne na różnych poziomach, tj.:

– na poziomie szkoły podstawowej prowadzone są zajęcia na Dziecięcym Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie, tzw. DUTEK, a także organizowane liczne konkursy przyrodniczo-rolnicze (2009–2013);

– na poziomie szkoły gimnazjalnej prowadzone są warsztaty laboratoryjno-ekologiczne „Pod chmurką” w ramach Dni Morza (2012);

– na poziomie szkoły licealnej prowadzone są warsztaty laboratoryjno-ekologiczne w ramach Flisu Szczecińskiego (2013);

– dla osób dorosłych prowadzone są wykłady dla Stowarzyszenia Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Szczecinie (2008);

– udostępniane są wystawy fotograficzne (2005, 7-krotnie 2010, 2009, 3-krotnie 2011, 2-krotnie 2012);

– merytorycznie opracowywane materiały edukacyjne w formie: broszur, prezentacji, scenariuszy zajęć, kart pracy (2011).

KATEDRA FIZJOLOGII ROŚLIN I BIOCHEMII

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: fizjolroslin@zut.edu.pl

kierownik: dr hab. inż. Jacek Wróbel

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

dr hab. Magdalena Karbowska-Dzięgielewska

dr hab. inż. Katarzyna Malinowska

prof. dr hab. inż. Barbara Marska

dr hab. inż. Małgorzata Mikiciuk

dr hab. inż. Beata Smolik

dr hab. inż. Arkadiusz Telesiński

dr hab. inż. Jacek Wróbel

dr hab. inż. Helena Zakrzewska

Pracownicy techniczni:

dr inż. Martyna Śnioszek

st. technik Danuta Zajac

Doktoranci:

mgr inż. Alicja Auriga

mgr inż. Joanna Cichocka

mgr inż. Andrzej Stera

mgr inż. Marcin Mielczarek

mgr inż. Mirosław Onyszko

mgr inż. Justyna Pelc

mgr inż. Maciej Płatkowski

mgr inż. Maja Sędzik

mgr inż. Michał Stręć

Historia Katedry

Katedra została utworzona 1.09.2013 roku w wyniku połączenia Zakładu Fizjologii Roślin i Zakładu Biochemii.

Historia Zakładu Fizjologii Roślin

Geneza, rozwój i kształtowanie się składu osobowego.

Katedra Fizjologii Roślin powstała 1 lutego 1955 roku. Organizatorem i pierwszym kierownikiem Katedry w latach 1955–1969 był prof. doc. dr Jerzy Dmochowski. W latach 1970–1995 Katedrą kierowała prof. dr hab. inż. Maria Seidler, a w latach 1995–2013 prof. dr hab. inż. Barbara Marska.

Od czasu powstania Katedry pracowali w niej następujący nauczyciele akademicy:

- prof. dr hab. inż. Maria Seidler (1970–1995)
- dr Stanisław Gwizdek (1959–1994)
- dr Donatella Zembrzuska (1965–1982)
- dr inż. Marek Wójcik-Stopczyński (1975–1985)
- mgr Ewa Soberko (1967–1972)
- prof. dr hab. inż. Elżbieta Marska (1971–2002)
- prof. dr hab. inż. Andrzej Gregorczyk (1982–2004)
- dr Anna Stolarska (2004–2012)
- mgr inż. Lilia Michalcewicz (1997–2013)
- mgr inż. Dominik Górski
- mgr inż. Sylwia Mickiewicz
- mgr Lech Wilanowski
- mgr inż. Mirosława Owianny
- mgr inż. Barbara Kozłowska
- mgr inż. Robert Marciniak
- Wanda Ulaczyk-Podkova

Aktualny skład osobowy Zakładu Fizjologii Roślin:

- kierownik: dr hab. inż. Jacek Wróbel
- prof. dr hab. inż. Barbara Marska
- dr hab. inż. Katarzyna Malinowska
- dr hab. inż. Małgorzata Mikiciuk
- dr hab. Magdalena Karbowska-Dzięgielewska
- starszy technik Danuta Zajac

Działalność naukowo-badawcza

Kierunki badawcze:

- Aspekty fizjologiczne nowych form i odmian: rzepaku, roślin strączkowych;
- Mineralne żywienie roślin;
- Wymiana gazowa we wszystkich fazach rozwojowych i we wszystkich organach roślinnych nowych linii i odmian roślin rolniczych i ogrodniczych;
- Metody zwiększania koncentracji olejków eterycznych w wybranych roślinach zielarskich;
- Funkcyjna i wskaźnikowa analiza procesów wzrostu roślin (uprawnych, szybko rosnących: *Salix viminalis*, *Populus tremulaxtremuloides*);
- Przydatność szybko rosnących drzew i krzewów do detoksykacji środowiska;

- Stresy abiotyczne (solny, skażenie metalami ciężkimi, suszy glebowej, temperaturowy) i ich wpływ na wzrost i fizjologię różnych gatunków roślin;
- Ekofizjologiczne zmiany w populacji porostów pod wpływem zanieczyszczenia środowiska.

W wieloletnich kompleksowych doświadczeniach przebadano wymianę gazową we wszystkich fazach rozwojowych oraz we wszystkich organach roślinnych około stu nowych linii i mieszańców kukurydzy, jedenastu nowych dwuzerowych odmian rzepaku ozimego i jarego, a także dwóch morfologicznie zróżnicowanych form grochu uprawnego. Określono także, na podstawie doświadczeń, potrzeby wodne kukurydzy i rzepaku. Dzięki temu hodowcy tych roślin uzyskali ogromną liczbę danych, wskazujących na możliwości plonowania w warunkach klimatycznych Pomorza Zachodniego.

Podjęto także ważne prace dotyczące jakości plonu niektórych warzyw, w zależności od zawartości magnezu wobec nadmiernej koncentracji NO_3^- i NO_2^- , a także doświadczenia z roślinami zielarskimi; poszukiwano czynnika, który wpłynąłby na zwiększenie koncentracji, a tym samym produkcji olejków eterycznych.

Interesującą tematyką badań, prowadzonych w Katedrze Fizjologii Roślin, jest funkcyjna i wskaźnikowa analiza procesów wzrostu roślin. Prace te, oprócz charakteru teoretycznego, mają aspekt użytkarny, ponieważ odpowiednio dobrany model matematyczny ułatwia porównywanie form czy odmian, umożliwia określenie wpływu czynników zewnętrznych na przebieg wzrostu danej rośliny, a nawet może służyć do prognozowania plonów.

W Katedrze prowadzono wieloletnie doświadczenia z szybko rosnącymi mieszańcami wierzby i mieszańcami osiki; drzewa te mają małe wymagania glebowe, a równocześnie charakteryzują się szybkim przyrostem biomasy oraz dużą zdolnością bioakumulacji związków toksycznych i pierwiastków biogennych. Celem powyższych doświadczeń był dobór odpowiedniego gatunku dla konkretnych terenów skażonych, przeznaczonych do rekultywacji.

Wykonana w Katedrze Fizjologii Roślin praca doktorska dr Katarzyny Malinowskiej pt. „Zmiany w składzie mikroflory gleb i powietrza w rejonie oddziaływania emisji z biologicznych oczyszczalni ścieków” wykorzystana została do określenia wielkości obszaru ograniczonego użytkowania wokół biologicznych oczyszczalni ścieków w Stargardzie i Goleniowie.

W ramach współpracy Katedry Fizjologii Roślin z gospodarką wykonano opracowania dotyczące zagospodarowania przyrodniczego obszarów ograniczonego użytkowania wokół komunalnej oczyszczalni ścieków w Szczecinie.

Wieloletnie badania, dotyczące ekofizjologicznych reakcji porostów jako bioindykatorów zanieczyszczeń powietrza w rejonach Zakładów Chemicznych „Police” i Elektrowni „Dolna Odra”, były podstawą do wyznaczenia obszarów fitotoksycznego oddziaływania emisji przemysłowych na obszarach leśnych Puszczy Wkrzańskiej, Puszczy Goleniowskiej i lasów w rejonie Elektrowni „Dolna Odra”.

Badania nad przydatnością wybranych form wierzby wiciowej do zagospodarowania gleb antropogenicznie zasolonych mają cenne walory praktyczne z uwagi na konieczność zagospodarowania terenów zdegradowanych. Prowadzono także badania związane z ekologicznymi uwarunkowaniami występowania nicieni owadobójczych w wybranych ekosystemach północno-zachodniej Polski.

Stopnie naukowe i tytuły profesorskie:

Tytuły profesora: Maria Seidler, Andrzej Gregorczyk, Barbara Marska;

Stopień doktora habilitowanego: Maria Seidler, Andrzej Gregorczyk, Jacek Wróbel, Katarzyna Malinowska, Małgorzata Mikiciuk, Magdalena Karbowska-Dzięgielewska;

Stopień doktora: Stanisław Gwizdek, Marek Stopczyński, Elżbieta Marska, Andrzej Gregorczyk, Jacek Wróbel, Anna Raczyńska-Stolarska, Katarzyna Malinowska, Małgorzata Mikiciuk, Agnieszka Gawska, Joanna Pawłowicz, Anna Woźniak.

Liczba wypromowanych inżynierów i magistrów: 196.

Historia Zakładu Biochemii

Geneza, rozwój i kształtowanie się składu osobowego.

Historia Zakładu Biochemii sięga 1956 roku. Wówczas do prowadzenia wykładów z biochemii dla studentów zootechniki został zaproszony dr Eugeniusz Łempicki. W 1957 roku wykłady przejął zastępca profesora Katedry Chemii Ogólnej Pomorskiej Akademii Medycznej – dr Jan Dobrowolski, który w 1958 roku zorganizował Zakład Biochemii, a w 1959 roku Katedrę Biochemii – jako jednostkę organizacyjną Wydziału Rolniczego. W latach 1965–1966 Katedra Biochemii została przekształcona w Zakład, który następnie włączono w struktury Instytutu Biologicznych Podstaw Hodowli Zwierząt Wydziału Zootechnicznego. W 1969 roku Zakład Biochemii ponownie przeniesiono na Wydział Rolniczy i włączono do Instytutu Hodowli Roślin i Nasiennictwa jako Zakład Biochemii Roślin; na Wydziale Zootechnicznym powstał Zakład Biochemii Zwierząt. Następnie w 1973 roku z Zakładu Biochemii z Wydziału Rolniczego, z Zakładu Biochemii Zwierząt z Wydziału Zootechnicznego i z Zespołu Biochemii Ryb (który istniał od 1970) utworzono Zakład Biochemii i włączono go do Instytutu Chemii i Przechowalnictwa. Po następnej reorganizacji w czerwcu 1984 roku Zakład Biochemii włączono do Instytutu Przechowalnictwa i Biochemii. Po reorganizacji uczelni 1 stycznia 1992 roku Zakład Biochemii został przekształcony w Katedrę Biochemii, którą 1 stycznia 2008 roku ponownie przemieniono na Zakład Biochemii. Zakład Biochemii istniał do 31 sierpnia 2013 roku.

Kierownicy Zakładu i Katedry Biochemii:

prof. dr Jan Dobrowolski (1958–1973)

prof. dr hab. inż. Joachim Falkowski (1973–1983)

prof. dr hab. inż. Eugeniusz Gurgul (1984–1985)

dr inż. Daniel Ściążko – p.o. kierownika (1985–1991)

prof. dr hab. Zygmunt Machoy (1992–1996)

prof. dr hab. inż. Janina Nowak (1996–2008)

dr hab. inż. Helena Zakrzewska (2008–2013)

Aktualny skład osobowy Zakładu Biochemii:

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

dr hab. inż. Beata Smolik

dr hab. inż. Arkadiusz Telesiński

dr hab. inż. Helena Zakrzewska

Pracownik techniczny:

dr inż. Martyna Śnioszek

Działalność naukowo-badawcza

Pracownicy Katedry lub Zakładu Biochemii podejmowali różnorodną problematykę związaną zarówno z roślinami uprawnymi (wpływ chemomutagenów i regulatorów wzrostu na rośliny zbożowe, okopowe i przemysłowe, przemiany substancji biologicznych w roślinach uprawnych pod wpływem chemizacji rolnictwa, wartość biologiczna roślin paszowych i konsumpcyjnych, wpływ nawożenia mineralnego na wartość biologiczną warzyw, wpływ wybranych regulatorów wzrostu roślin na ziemniaki), jak i zwierzętami (trawienie i przyswajanie tłuszczów u przeżuwaczy, właściwości fizykochemiczne i metabolizm krwinek czerwonych różnych kręgowców, przemiany biochemiczne u ryb słodkowodnych pod wpływem negatywnych czynników środowiska). Bardzo ważnym zagadnieniem, podejmowanym w badaniach przez pracowników do dziś, jest metabolizm i ekotoksyczność związków fluoru w glebie, roślinach i tkankach zwierzęcych. Aktualnie w jednostce realizowane są problemy badawcze związane z oddziaływaniem różnych ksenobiotyków (metali ciężkich, środków ochrony roślin, związków selenu, substancji ropopochodnych czy cieczy jonowych) na biochemiczne właściwości gleby, jak również na występowanie stresu oksydacyjnego w roślinach uprawnych, ze zmianami zawartości substancji biologicznie czynnych w surowcach roślinnych, a także z możliwością wykorzystania testów ekotoksykologicznych w ocenie wpływu polutantów na środowisko biotyczne. Połączenie badań dotyczących skażenia środowiska różnymi ksenobiotykami i ich oddziaływania na parametry biochemiczne i ekotoksykologiczne pozwala rozpatrywać problem ochrony środowiska w szerokim zakresie. ...

Stopnie naukowe i tytuły profesorskie:

Tytuł profesora: Jan Dobrowolski, Janina Nowak;

Stopień doktora habilitowanego: Mirosław Fik, Joachim Falkowski, Eugeniusz Gurgul, Helena Zakrzewska, Beata Smolik, Arkadiusz Telesiński;

Stopień doktora: Antoni Warzecha, Seweryn Niraz, Joachim Falkowski, Stanisław Gwizdek, Mirosław Fik, Eugeniusz Gurgul, Daniel Ścieżko, Helena Zakrzewska, Artur Cholewiński, Katarzyna Skupień-Wysocka, Aleksander Cyran, Beata Smolik, Dariusz Kłódka, Bożena Śnieg, Krzysztof Kąklewski, Arkadiusz Telesiński, Justyna Szymczak, Martyna Śnioszek.

Działalność dydaktyczna

Zakład Fizjologii Roślin

- fizjologia roślin na kierunku rolnictwo;
- fizjologia roślin, ekofizjologia roślin, ocena oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, degradacja środowiska a zdrowie człowieka na kierunku ochrona środowiska;
- fizjologia roślin na kierunku ogrodnictwo;
- fizjologia roślin na kierunku biotechnologia;
- biologia roślin na kierunku architektura krajobrazu;
- oceny oddziaływania na środowisko na kierunku ochrona środowiska;
- oceny i prognozy oddziaływania na środowisko na kierunku gospodarka przestrzenna.

Zakład Biochemii

- biochemia na kierunkach: ochrona środowiska, rolnictwo, ogrodnictwo, gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych;

- ekotoksykologia na kierunkach: ochrona środowiska, gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych;
- biochemia gleb na kierunku ochrona środowiska;
- metaboliczne strategie przetrwania roślin na kierunku ochrona środowiska;
- metody badań środowiskowych na kierunku ochrona środowiska;
- metody analizy instrumentalnej na kierunku rolnictwo.

Ponadto w ofercie przedmiotów prowadzonych w języku angielskim dla obcokrajowców, odbywających studia w ramach międzynarodowej wymiany studenckiej, znajdują się: Basic of biochemistry, Ecotoxicology, Natural antioxidants in horticultural crops, prowadzone przez pracowników Katedry Fizjologii Roślin i Biochemii.

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

W Katedrze Fizjologii Roślin i Biochemii funkcjonuje aktualnie laboratorium diagnostyczne stanu środowiska przyrodniczego. Wyposażone jest ono w specjalistyczną aparaturę pomiarową do analiz biochemicznych, fizjologicznych i środowiskowych. Na jego wyposażeniu znajdują się m.in.: zestaw do wysoko sprawnej chromatografii cieczowej HPLC Series 200 firmy Perkin Elmer, chromatograf gazowy z detektorami FID i ECD, sprzężony ze spektrometrem masowym firmy Perkin Elmer, spektrofotometr UV-1800 firmy Shimadzu, pH/jonometr ORION 920A z szeroką gamą elektronów jonowymiennych, luminometr Lumat LB 9507 firmy Berthold. W jednostce działa fitotron z dwiema klimatyzowanymi komorami, przeznaczonymi do wzrostu roślin w ściśle kontrolowanych warunkach. Posiadamy specjalistyczny aparat do pomiarów wymiany gazowej roślin (TP-S2), tj. fotosyntezy, transpiracji, przewodności szparkowej itp. W warunkach polowych i laboratoryjnych także sprzęt do pomiaru fluorescencji chlorofilu – Fluorymetr Handy-PEA firmy Hansatech Instruments, UK, przydatny w badaniach ekofizjologicznych, monitorowaniu upraw i ekosystemów oraz w badaniach wydajności reakcji fotosyntezy i oceny tolerancji roślin na różnorodne czynniki stresowe, a także do określania potrzeb pokarmowych. Jednostka wyposażona jest także w pokój do spalań materiału roślinnego i oznaczania składu pierwiastkowego roślin.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Pracownicy Katedry Fizjologii Roślin i Biochemii uczestniczą w badaniach prowadzonych wspólnie z innymi jednostkami uniwersyteckimi w kraju i za granicą. Należy tu wymienić m.in. Katedrę Fizjologii Roślin i Biochemii Uniwersytetu Rolniczego w Plovdiv (Bułgaria), Zakład Biochemii i Żywienia Człowieka Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego czy Katedrę Chemii Środowiska Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Uczestniczyli także w międzynarodowym grancie badawczym w ramach IV Programu Unijnego pod kryptonimem „Fertilia”. Dzięki dobrej aparaturze i wysokiej klasy specjalistom prace z Katedry Fizjologii Roślin i Biochemii publikowane są w renomowanych czasopismach naukowych krajowych i zagranicznych.

KATEDRA FIZYKI I AGROFIZYKI

ul. Papieża Pawła VI nr 3, 71-459 Szczecin

e-mail: fizyka@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. Aleksander Brzóstowicz

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni (w nawiasach podano lata pracy w Katedrze):

prof. dr hab. Aleksander Brzóstowicz (37)

prof. dr hab. Elżbieta Skórska (31)

dr hab. Lilla Mielnik (20)

dr inż. Romualda Berger (15)

dr inż. Andrzej Gawlik (12)

dr Elżbieta Giegużyńska (30)

dr inż. Renata Matuszak-Slamani (9)

Pracownicy naukowo-techniczni:

dr Andrzej Miła (35)

mgr inż. Mariola Sienkiewicz (36)

Doktoranci:

mgr inż. Magdalena Barańska

mgr inż. Mariusz Wasilewski

Profesorowie emerytowani:

prof. dr hab. Dorota Gołębiowska

dr hab. Antoni Murkowski

Byli pracownicy Katedry i Zakładu Fizyki, którzy przepracowali minimum 10 lat (w nawiasach podano lata pracy na uczelni).

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

dr Edward Grabikowski (33), dr Irena Milczarek (33), dr Barbara Szczodrowska (27), dr hab. Zdzisław Prokowski (24), dr Włodzimierz Puzyna (15), dr Tomasz Daca (14), dr Jan Budziński (13), dr Bogdan Wołczak (12), dr Danuta Sławińska (10).

Pracownicy inżynieryjno- i naukowo-techniczni:

technik Grażyna Rytel (27).

W Zakładzie Fizyki pracowali również krócej niż 10 lat

Nauczyciele akademicy:

prof. dr Józef Konarski, dr Marek Rytel, mgr Ewa Białous, prof. dr inż. Kazimierz Bogdański, mgr Maria Włodarczyk-Graetzer, mgr Gerard Piechocki, mgr Bogdan Krawiec, doc. dr hab. Janusz Sławiński, mgr Jerzy Sarad, mgr Zbigniew Banach, mgr Józef Pieniawski, mgr Krzysztof Wasilczyk, mgr inż. Grzegorz Gryboś, mgr Renata Grabowiecka, mgr Wioletta Ptak, dr inż. Wiktor Szwarc.

Pracownicy inżynieryjno-techniczni:

Stanisław Krupa; Jacek Kordus, Janusz Borkowski, Ryszard Rybacki, Wiesława Józwiak, Jerzy Rudniewski, Joachim Skowronek, Ignacja Korzyńska, mgr Michał Wnęk, Jadwiga Adamek, Andrzej Nowak, mgr inż. Janusz Tchiere, Michał Cieślak, inż. Danuta Łęczyńska, Danuta Loegler-Czajkowska, mgr inż. Magdalena Witczak.

Doktoranci:

dr Joanna Grzyb-Milewska, dr inż. Magdalena Pol, dr inż. Wiesław Janicki, dr inż. Rafał Lewandowski.

Historia Katedry

Przez 60 lat istnienia jednostka wchodziła w skład Wydziału jako: Laboratorium Fizyki, Laboratorium Dydaktyczne Fizyki, samodzielna Katedra Fizyki, Zespół dydaktyczny przemianowany na Zakład Fizyki w Instytucie Mechanizacji Rolnictwa, Katedra Fizyki oraz Katedra Fizyki i Agrofizyki w Instytucie Inżynierii Rolniczej. Aktualnie jako samodzielna jednostka – Katedra Fizyki i Agrofizyki. Przez 60 lat w Katedrze pracowały 52 osoby. Obecnie w Katedrze zatrudnionych jest siedmiu nauczycieli akademickich, dwóch pracowników naukowo-technicznych oraz dwóch doktorantów. Katedra wspierana jest przez dwoje profesorów emerytowanych.

Jednostka dydaktyczna fizyki powstała na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej (WSR) 1 września 1954 roku. Jej założycielami byli: mgr Marek Rytel, inż. Bogdan Wołczak i technik Stanisław Krupa.

Pierwsze zajęcia dydaktyczne rozpoczęto 1 października 1954 roku w Laboratorium Fizyki Wyższej Szkoły Inżynierskiej przy ul. Sikorskiego. W 1955 roku powstało Laboratorium Dydaktyczne Fizyki WSR przy ul. Zygmunta Starego 1, a zespół dydaktyczny został powiększony o mgra Tomasza Dacę. Kuratorem Katedry Fizyki został wówczas zastępca profesora dr Krzysztof Prawdzic. W 1957 roku Katedra Fizyki została przeniesiona na ulicę Janosika 8. Pierwszym kierownikiem Katedry (1957) został zastępca profesora, dr Józef Konarski, lekarz i fizyk w jednej osobie, który kierował nią do 1963 roku. W następnych latach Katedrą kierowały następujące osoby: dr Tomasz Daca wraz z kuratorem prof. dr. Krzysztofem Prawdzicem

(1963–1966); prof. dr inż. Kazimierz Bogdański – biofizyk z AWF w Warszawie (1966–1968); doc. dr hab. Janusz Sławiński, chemik i biofizyk (1969–1977), dr Antoni Murkowski wraz z kuratorem prof. dr. hab. inż. Waldemarem Ostrowskim (1977–1984), doc. dr hab. Dorota Gołębiowska (1984–2012) – od 1998 roku profesor tytularny. Od września 2012 roku Katedrą kieruje prof. dr hab. Aleksander Brzóstowicz.

W 1971 roku Katedra Fizyki została włączona jako zespół dydaktyczny, później Zakład Fizyki, w strukturę Instytutu Mechanizacji Rolnictwa (IMR), późniejszego Instytutu Inżynierii Rolniczej (IIR). W 1984 roku w ramach Zakładu Fizyki utworzono Pracownię Biofizyki oraz Pracownię Fizykochemii Substancji Humusowych, przekształconą następnie w Pracownię Agrofizyki. W lipcu 1996 roku Zakład Fizyki został przeniesiony z gmachu przy ulicy Janosika 8 do nowo oddanego budynku przy ul. Papieża Pawła VI nr 3. W 2008 roku w strukturze II R powstały również katedry i Zakład Fizyki został przekształcony w Katedrę Fizyki i Agrofizyki. W 2010 roku II R uległ rozwiązaniu, a Katedra Fizyki i Agrofizyki stała się samodzielną jednostką Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa i pozostaje nią do dziś.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy

Pracownicy Zakładu Fizyki współpracowali z następującymi ośrodkami: Katedrą Biofizyki Uniwersytetu im. Łomonosowa w Moskwie, Wyższą Szkołą Rolniczą w Pradze, Katedrą Gleboznawstwa w Gödöllő (Węgry), Instytutem Biogleboznawstwa i Pracownią Rolnictwa i Środowiska Wyższej Szkoły Rolnictwa i Przemysłu Spożywczego w Nancy (Francja), Instytutem Gleboznawstwa w Munchebergu (Niemcy) i Laboratorium Fotochemii Makromolekularnej w Clermont-Ferrand (Francja).

Ważniejsze prace badawcze

W latach 1977–1990 pracownicy Zakładu Fizyki brali udział w realizacji: czterech tematów badawczych koordynowanych przez RWPB dotyczących wpływu herbicydów oraz niskiej temperatury na systemy biologiczne, w latach 1979–1990 w siedmiu krajowych projektach badawczych w ramach CPBP oraz CPB-R. W latach 1994–2014 w Zakładzie Fizyki i Katedrze Fizyki i Agrofizyki prowadzono badania związane z realizacją 15 grantów finansowanych przez KBN i MNiSW. Obecnie są realizowane kolejne dwa projekty badawcze finansowane przez MNiSW.

Wyniki prowadzonych badań opublikowano w kilkuset krajowych i zagranicznych publikacjach. Uzyskano osiem patentów krajowych i przedstawiono trzy zgłoszenia patentowe.

Rozprawy doktorskie

W Zakładzie Fizyki oraz w Katedrze Fizyki i Agrofizyki wykonano 24 prace zakończone nadaniem stopnia naukowego doktora:

1963 – Tomasz Daca (Uniwersytet Toruński)

1965 – Danuta Sławińska (Uniwersytet Łódzki)

1966 – Bogdan Wołczak (Politechnika Warszawska)

1971 – Dorota Gołębiowska (Akademia Rolnicza w Poznaniu)

1971 – Jan Budziński (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu)

1975 – Antoni Murkowski (Akademia Rolnicza w Szczecinie)

1975 – Barbara Szczodrowska (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu)

1977 – Edward Grabikowski (Akademia Rolnicza w Szczecinie)

- 1978 – Irena Milczarek (Politechnika Szczecińska)
- 1979 – Włodzimierz Puzyna (Uniwersytet Jagielloński)
- 1985 – Aleksander Brzóstowicz (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 1987 – Zdzisław Prokowski (Uniwersytet Gdański)
- 1989 – Elżbieta Skórska (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 1996 – Joanna Miklewska (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu)
- 1999 – Magdalena Poł – doktorantka AR w Szczecinie i Wyższa Szkoła Rolnictwa i Przemysłu Spożywczego w Nancy we Francja. Pierwsza praca doktorska pod wspólnym polsko-francuskim promotorstwem
- 2002 – Lilla Mielnik (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 2002 – Elżbieta Giegużyńska (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 2004 – Wiesław Janicki (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 2004 – Rafał Lewandowski (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 2005 – Renata Matuszak (Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie)
- 2007 – Romualda Bejger (Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie)
- 2008 – Wiktor Szwarec (Akademia Rolnicza w Szczecinie)
- 2009 – Andrzej Miła (Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie)
- 2009 – Andrzej Gawlik (Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie)

Prace habilitacyjne

Zakończono z pozytywnym wynikiem siedem przewodów habilitacyjnych:

- 1970 – Janusz Sławiński (Instytut Biochemii i Biofizyki PAN w Warszawie)
- 1983 – Dorota Gołębiowska (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu)
- 1999 – Aleksander Brzóstowicz (Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie)
- 2000 – Elżbieta Skórska (SGGW w Warszawie)
- 2003 – Antoni Murkowski (Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie)
- 2003 – Zdzisław Prokowski (Politechnika Wrocławska)
- 2014 – Lilla Mielnik (Uniwersytet Szczeciński)

Tytuły profesorskie

- 1998 – Dorota Gołębiowska
- 2007 – Aleksander Brzóstowicz
- 2009 – Elżbieta Skórska

Działalność naukowo-badawcza

Badania naukowe w Katedrze Fizyki rozpoczęto niemal bezpośrednio po jej powołaniu. W latach 50. i 60. ubiegłego wieku tematyka badawcza koncentrowała się na zagadnieniach z fizyki teoretycznej i elektroniki. Badania teoretyczne dotyczyły związków organicznych analizowanych metodami fizyki kwantowej i miały na celu poznanie elektronowej struktury tych związków i określenie relacji pomiędzy ich właściwościami optycznymi, takimi jak: widmo w zakresie podczerwieni czy ultrafioletu a właściwościami takimi jak: rozkład ładunków, moment dipolowy, polaryzowalność i inne. Badania te w początkowym okresie (do połowy lat 60.) prowadzone były pod kierunkiem prof. Aleksandra Jabłońskiego, wybitnego specjalisty optyki molekularnej, uczonego o światowej sławie, twórcy szkoły naukowej i powojennego organizatora Fizyki Doświadczalnej na Uniwersytecie im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Był on promotorem dwóch pierwszych prac doktorskich zrealizowanych w Katedrze Fizyki: pracy dr. Marka Rytla (1962) i dr. Tomasza Dacy (1964). W latach późniejszych

w zakresie fizyki teoretycznej wykonano jeszcze dwie prace doktorskie dr. Jana Budzińskiego (1971) i dr Barbary Szczodrowskiej (1975). Wszystkie te prace obroniono przed Radą Wydziału Fizyki UMK w Toruniu. W połowie lat 60. obliczenia z zakresu fizyki teoretycznej były wykorzystywane do interpretacji spektroskopowych danych doświadczalnych. Jednocześnie z badaniami teoretycznymi w Katedrze Fizyki prowadzono badania doświadczalne nad transformacjami sygnałów radiowych i telewizyjnych, które zaowocowały rozprawą doktorską dr. Bogdana Wołczaka (1966).

W drugiej połowie lat 60. wraz z powiększeniem zasobów aparaturowych, na ogół o urządzenia prototypowe, skonstruowane lub zestawione z dostępnych elementów przez pracowników Katedry, powstały możliwości prowadzenia pierwszych badań eksperymentalnych dotyczących chemiluminescencji towarzyszącej procesom utleniania ważnych biologicznie związków. Chemiluminescencji w procesie utleniania polifenoli była poświęcona praca doktorska dr Danuty Sławińskiej (1966), chemiluminescencji towarzyszącej procesom utleniania specyficznych, powstających w procesie humifikacji, związków humusowych – praca doktorska dr Doroty Gołębiowskiej (1971), chemiluminescencji chinonów i polifenoli – praca doktorska dr Ireny Milczarek (1978), zjawisku fotoutleniania i fluorescencji związków humusowych – praca doktorska dr. Włodzimierza Puzyny (1979), bioluminescencji nasion – praca doktorska dr. Edwarda Grabikowskiego (1978) i chemiluminescencji towarzyszącej procesom utleniania tłuszczów – praca doktorska dr Elżbiety Skórskiej (1987).

W latach 70. (XX wiek) w Zakładzie Fizyki zaczęły być również rozwijane badania związane z fotosyntetyczną luminescencją roślin i glonów. Tym zagadnieniom poświęcone były prace doktorskie dr. Antoniego Murkowskiego (1975), dr. Aleksandra Brzóstowicza (1985) oraz dr. Zdzisława Prokowskiego (1987) i habilitacyjne dr. hab. Aleksandra Brzóstowicza (1999), dr. hab. Elżbiety Skórskiej (2000), dr. hab. Antoniego Murkowskiego (2003) i dr. hab. Zdzisława Prokowskiego (2003).

Od połowy lat 80. badania w Katedrze Fizyki i Agrofizyki dotyczyły szeroko pojętego monitoringu środowiska. Były i są prowadzone w dwóch głównych kierunkach: agrofizycznym i biofizycznym. **Badania z zakresu agrofizyki** skupiają się na wyjaśnianiu właściwości fizykochemicznych związków humusowych i ich roli w ekosystemach lądowych i wodnych. Temu zagadnieniu poświęcone były, zrealizowane w Zakładzie Fizyki, prace doktorskie: dr Joanny Miklewskiej (1996), dr Lilli Mielnik (2002), dr Elżbiety Giegużyńskiej (2002), dr inż. Romualdy Bejger (2007), dr. inż. Andrzeja Gawlika (2009).

Badania z zakresu biofizyki dotyczyły reakcji roślin na abiotyczne czynniki stresowe. W ich wyniku zrealizowano prace doktorskie: dr inż. Magdaleny Pol (w ramach współpracy polsko-francuskiej „These en cotutelle” – 1999), dr inż. Renaty Matuszak-Slamani (2005), dr. Andrzeja Mili (2009), dr. inż. Wiesława Janickiego (2004), dr. inż. Rafała Lewandowskiego (2004), dr. inż. Wiktora Szwarca (2008).

Pracownicy Katedry są członkami:

- Polskiego Towarzystwa Biofizycznego
- Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego
- Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego
- Polskiego Towarzystwa Substancji Humusowych
- Międzynarodowego Towarzystwa Gleboznawczego (ISSS)

Międzynarodowego Towarzystwa Substancji Humusowych (IHSS)
Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego

Pracownicy Katedry byli organizatorami jednej międzynarodowej konferencji naukowej i dwóch warsztatów naukowych oraz współorganizatorami osiemnastu sesji, warsztatów i konferencji naukowych ogólnopolskich i międzynarodowych.

Działalność dydaktyczna

Pracownicy Katedry Fizyki, Zakładu Fizyki II R i Katedry Fizyki i Agrofizyki w ciągu 60 lat prowadzili zajęcia z fizyki ze studentami prawie na wszystkich stacjonarnych i niestacjonarnych kierunkach studiów naszej uczelni. Aktualnie są to przedmioty: fizyka, agrofizyka, biofizyka, fizyka środowiska wodnego, fizyka z elementami biofizyki, informatyka II, ochrona własności intelektualnej, technologia informacyjna, wykorzystanie komputerów w agroturystyce, kształtowanie żyzności gleb, podstawy inżynierii procesowej, wartości referencyjne w monitoringu stanu zdrowia roślin i zwierząt, zagrożenia fizyczne w środowisku.

Pracownicy jednostki na przestrzeni lat opracowali i wydali dziewięć skryptów do ćwiczeń laboratoryjnych i rachunkowych i kilka przewodników metodycznych z fizyki oraz osiem opracowań dotyczących informatyki.

Od 1989 roku w Zakładzie Fizyki, a potem Katedrze Fizyki i Agrofizyki, zaczęto wykonywać prace magisterskie i inżynierskie studentów kierunków: ochrona środowiska, technika rolnicza i leśna oraz rolnictwo. Dotychczas zrealizowano około 56 prac.

KATEDRA GENETYKI, HODOWLI I BIOTECHNOLOGII ROŚLIN

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: hodros@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. Piotr Masojć

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowcy i naukowo-dydaktyczni:

- dr hab. inż. Stefan Stojałowski
- dr hab. inż. Paweł Milczarski
- dr hab. Beata Myśków
- dr hab. inż. Danuta Kulpa
- dr inż. Magdalena Pol-Szysko
- dr hab. inż. Miłosz Smolik
- dr inż. Marcelina Krupa-Małkiewicz

Pracownicy techniczni:

- mgr inż. Sylwia Czarnecka
- Ewa Skurko

Doktoranci:

- mgr inż. Dominika Andrys
- mgr inż. Marcin Berdzik
- mgr inż. Anna Bienias
- mgr inż. Aleksandra Bobrowska
- mgr inż. Monika Hanek
- mgr inż. Zuzanna Kantarek
- mgr inż. Katarzyna Molik
- mgr inż. Radosław Owsianicki
- mgr inż. Edyta Pawłowska
- mgr inż. Sandra Świąćka

Kierownicy Katedry od momentu jej powstania:

prof. dr hab. inż. Andrzej Słaboński (1956–1979)

prof. dr hab. inż. Mirosław Łapiński (1979–2002)

prof. dr hab. Piotr Masojć (2002)

W 2010 roku Katedra Genetyki i Hodowli Roślin połączyła się z Zakładem Hodowli Roślin Ogrodniczych, którego kierownikiem w latach 1995–2010 była prof. dr hab. Danuta Rzepka-Plevneš.

Prace doktorskie

Mirosław Łapiński

Danuta Kucharska

Elżbieta Olszamowska

Danuta Rzepka

Piotr Masojć

Stefan Stojalowski

Paweł Milczarski

Vu Dinh The

Beata Myśków

Aneta Banek-Tabor

Marta Twardowska

Karolina Lebiecka

Arleta Drozd

Magdalena Góralska

oraz w ówczesnym Zakładzie Hodowli Roślin Ogrodniczych

Danuta Kulpa

Marcelina Krupa-Małkiewicz

Miłosz Smolik

Rozprawy habilitacyjne

Mirosław Łapiński

Danuta Rzepka-Plevneš

Piotr Masojć

Stefan Stojalowski

Paweł Milczarski

Beata Myśków

Danuta Kulpa

Miłosz Smolik

Tytuły profesorskie

Andrzej Słaboński

Mirosław Łapiński

Danuta Rzepka-Plevneš

Piotr Masojć

Tytuł doktora honoris causa AR Szczecin

Andrzej Słaboński

Działalność naukowo-badawcza

Kierunki badawcze:

- hodowla odmian jęczmienia jarego (wyhodowano 11 odmian), pszenicy (3 odmiany);
- hodowla gryki (1 odmiana);
- genetyka i hodowla żyta – opracowanie cennych kolekcji genetycznych żyta;
- genomika i biotechnologia żyta w tym: odporność na porastanie, męska sterylność, markery molekularne ważnych cech żyta, konstruowanie map genetycznych, wykrywanie QTL, identyfikacja genów, badania proteomiczne, opracowanie i utrzymywanie licznych populacji mapujących żyta;
- biotechnologia roślin w tym: roślinne kultury *in vitro* wielu gatunków roślin ogrodniczych, ozdobnych i uprawnych, genetyka odporności na niedobory pokarmowe roślin, badania nad identyfikacją roślin markerami molekularnymi.

Zaplecze laboratoryjne

Katedra dysponuje bardzo dobrze wyposażonymi w nowoczesną aparaturę laboratorium: genetyki molekularnej i GMO, nowym laboratorium roślinnych kultur *in vitro* oraz zapleczem (szklarnia i pole) do badań genetyczno-hodowlanych.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe

- Odkrycie i opracowanie nowej metody identyfikacji trzech hierarchicznych klas *loci* warunkujących złożone cechy ilościowe u roślin (Selection Responsive Loci Classification – SRLC).
- Udział w konstrukcji pierwszej w skali światowej mapy genetycznej wszystkich chromosomów żyta na bazie mieszańca DS2 x RXL10, wykazanie wysokiego stopnia syntenii genomów żyta i pszenicy i rearanzacji w genomie żyta w stosunku do genomów pszenicy. Skonstruowanie mapy genetycznej wszystkich chromosomów żyta za pomocą markerów RAPD i mieszańca 541xOt1-3. Konstrukcja map wysokiej gęstości i map zintegrowanych genomu żyta.
- Odkrycie architektury genomowej odporności na porastanie, aktywności alfa-amylazy i liczby opadania u żyta. Opracowanie metody selekcji genotypów żyta odpornych na porastanie z użyciem markerów molekularnych. Wykrycie zestawu białek ziarniaka żyta wykazujących związek z odpornością na przedźniwne porastanie.
- Wyjaśnienie genetycznego podłoża polimorfizmu alfa- i beta-amylazy w ziarnie żyta. Wyjaśnienie genetycznego podłoża polimorfizmu inhibitora endogennej alfa-amylazy (*Isa-1*) w ziarnie żyta, pszenicy i jęczmienia. Wykrycie *loci* cech ilościowych (QTL) kontrolujących cechy fizjologiczne, morfologię, plonowanie i wczesność u żyta.
- Ocena zróżnicowania genetycznego i ustalenie zależności fenetycznych dla kolekcji linii wsobnych żyta i pszenżyta oraz odmian jęczmienia.
- Opracowanie molekularnego systemu diagnostycznego dla gatunków nicieni owadobójczych występujących na terenie Polski.
- Opracowanie molekularnego systemu diagnostycznego do identyfikacji cytoplazm sterylizujących u żyta. Określenie lokalizacji chromosomowej głównych genów kontrolujących przywracanie płodności u żyta z cytoplazmą sterylizującą i identyfikacja markerów molekularnych przydatnych do selekcji form męskopłodnych i męskosterylnych.

– Opracowanie składu pożywek do efektywnej mikropropagacji wybranych gatunków roślin ozdobnych. Opracowanie składu pożywek do indukowania zmienności somaklonalnej. Charakterystyka morfologiczna i genetyczna zakresu zmienności wśród otrzymanych somaklonów pomidora.

– Opracowanie metod oceny reakcji roślin na stres abiotyczny wywołany zasoleniem i niedoborami pokarmowymi.

– Scharakteryzowanie profili genetycznych sekalin u różnych genotypów żyta i pszenżyta.

– Ocena zróżnicowania i opisanie zależności genetycznych w obrębie wybranych odmian, gatunków i rodzajów roślin, w tym drzew i krzewów z różnych kolekcji z wykorzystaniem różnych technik.

– Współudział w badaniach nad charakterystyką transkryptomu drożdży w reakcji na zmiany środowiskowe (abiotyczne czynniki stresowe).

KATEDRA GLEBOZNAWSTWA, ŁĄKARSTWA I CHEMII ŚRODOWISKA

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: kgleb@zut.edu.pl

kierownik: dr hab. inż. Edward Meller

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

- dr hab. inż. Edward Meller
- prof. dr hab. inż. Henryk Czyż
- prof. dr hab. inż. Teresa R. Wojcieszczuk
- dr hab. inż. Czesław Wołoszyk
- dr hab. inż. Tadeusz Durkowski
- dr hab. inż. Teodor B. Kitzak
- dr hab. inż. Ryszard Malinowski
- dr hab. inż. Justyna Chudecka
- dr inż. Adam Sammel
- dr inż. Ewa Możdżer
- dr inż. Grzegorz Januszewski
- dr Marta Wojcieszczuk
- dr Marek Podlasiński

Pracownicy techniczni:

- dr inż. Tomasz Tomaszewicz
- Barbara Markiewicz
- Elżbieta Wiertelwska
- Bożena Kuczyńska
- Anna Owsicka

Doktoranci:

- mgr inż. Eliza Bilenda

mgr inż. Łukasz Chorągwicki
mgr inż. Anna Kirkiewicz
mgr inż. Dariusz Paprota
mgr inż. Michał Pawłowski
mgr inż. Elżbieta Rosa
mgr inż. Małgorzata Smółka
mgr inż. Wojciech Strutyński
mgr inż. Jolanta Wiśniewska

Historia Katedry

Katedra Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska powstała 1 września 2013 roku jako jednostka naukowo-dydaktyczna Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Katedra kontynuuje tradycje, doświadczenia oraz działalność naukowo-dydaktyczną kilku jednostek organizacyjnych Wydziału Rolniczego Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie (od 1954), a od 1972 roku Akademii Rolniczej. Organizatorami tych jednostek byli wybitni profesorowie różnych dyscyplin nauk rolniczych. Do zanego grona twórców tych jednostek należy zaliczyć: prof. dr. hab. inż. Józefa Piszczka (twórcę Katedry Gleboznawstwa), prof. dr. hab. inż. Grzegorza Honeczarenkę (organizatora Katedry Uprawy Łąk i Pastwisk), prof. dr. hab. Mariana Niklewskiego (twórcę Katedry Chemii Rolnej). Potencjał naukowy, dydaktyczny oraz organizacyjny Katedry wzmocniły także jednostki: Katedra Melioracji Rolnych powołana pod tą nazwą po raz pierwszy w WSR w Szczecinie w 1957 roku (założona przez doc. dr. inż. Ryszarda Babińskiego) oraz Zakład Eroзии i Rekultywacji Gleb (utworzony przez prof. dr. hab. inż. Adama Koćmita w 1991). Wymienione jednostki ulegały przez wiele lat istnienia uczelni licznym przekształceniom organizacyjnym (wyłanianie się nowych jednostek czy przyłączanie innych) wraz z wielokrotnymi zmianami ich nazw. Na schemacie w sposób syntetyczny przedstawiono dynamikę przekształceń strukturalnych poszczególnych jednostek tworzących obecnie Katedrę Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska i ich kolejnych kierowników.

Z dokładniejszą historią i działalnością jednostek, które obecnie tworzą Katedrę Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska, można zapoznać się, studiując opracowanie pt. „50 lat Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie”, wydane w 2004 roku pod redakcją prof. dr. hab. inż. Stanisława Dzieni. Po jubileuszu 50-lecia Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Katedrę opuścili na zawsze:

prof. dr. hab. inż. Zygmunt Chudecki (zm. w 2006)
doc. dr inż. Mieczysław Pawlus (zm. w 2008)
dr inż. Jan Krupa (zm. w 2012)

W ostatniej dekadzie na emeryturę odeszli:

prof. dr hab. Wanda Nowak
prof. dr hab. inż. Edward Niedźwiecki
prof. dr hab. inż. Edward Krzywy
prof. dr hab. inż. Adam Koćmit
dr hab. inż. Leopold Winkler
st. spec. mgr inż. Urszula Szuberla
st. technik Irena Ciepłowska

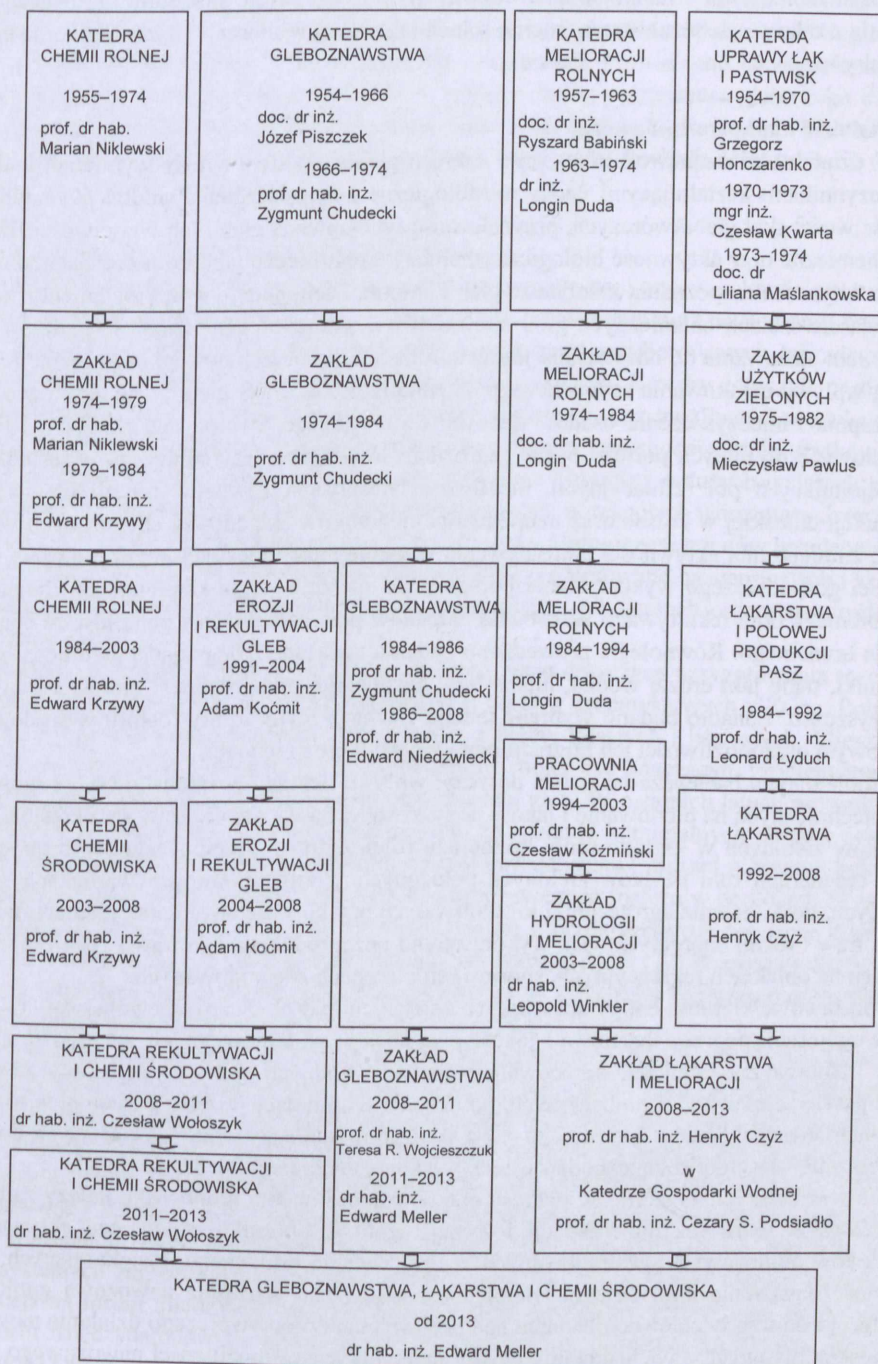
Zaplecze laboratoryjno-techniczne

Katedra dysponuje: trzema spektrofotometrami atomowej absorpcji (firmy Perkin Elmer oraz Solaar), analizatorem elementarnym CNS, spektrometrem Lambda LE 150 firmy Perkin Elmer, kalorymetrem do oznaczania wartości energetycznej firmy IKA 2000, aparatem do oznaczania azotu firmy Büschi, mineralizatorem Gerhardt, piecami muflowymi, czytnikiem HH2 do pomiaru wilgotności gleby z sondą HL3, mikroskopem Optex XSP – 136, konduktometrami, niwelatorem elektronicznym i optycznym, urządzeniem do pomiaru odległości, rejestratorem poziomu wody, młynkiem laboratoryjnym typu MUK, młynkiem hydrometrycznym.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Wieloletnia współpraca z jednostkami naukowymi za granicą obejmowała udział w konferencjach naukowych, krótko- i długoterminowe staże naukowe nauczycieli akademickich i doktorantów, wspólne badania i publikacje w materiałach i periodykach naukowych. Do jednostek naukowych i naukowo-badawczych, z którymi prowadzono, bądź kontynuuje się współpracę, należy zaliczyć: Instytut Leibniz-Zentrum für Agrarlandschafts- und Landnutzungsforschung in Müncheberg (ZALF) (Niemcy), Deutscher Verband für Wasserwirtschaft und Kulturbau (DVWK) (Bonn, Niemcy), Bodentechnologisches Institut Bremen (Niemcy), Universität Hamburg, Universität Rostock, Institut für Anorganische und Angewandte Chemie (Niemcy), Institut für Tierproduktion Sachgebiet Rinder und Grünland (Niemcy), Fachhochschule Neubrandenburg – University of Applied Sciences (Niemcy), Institute for Soil Fertility Haren, (Holandia), Białoruską Akademię Rolniczą w Gorki (Białoruś), Uniwersytet Technologiczny w Riazaniu (Rosja), Instytut Melioracji i Hydrotechniki (Moskwa), Uniwersytet Rolniczy w Ałmaty (Kazachstan), Centrum Naukowo-Badawcze Gleboznawstwa i Agrochemii w Ałmaty (Kazachstan), Wyższą Szkołę Rolniczą w Hanoi (Wietnam), Czeski Uniwersytet Rolniczy w Pradze, Uniwersytet Rolniczo-Leśny w Brnie.

Historia Katedry

Pracownicy Katedry współpracowali także z wieloma krajowymi, jednoimiennymi jednostkami naukowymi i naukowo-badawczymi uczelni wyższych, instytutów prowadzących badania z zakresu gleboznawstwa, chemii rolnej, łąkarstwa, melioracji i hydrologii oraz erozji i rekultywacji.

Działalność naukowo-badawcza

W działalności naukowo-badawczej z zakresu gleboznawstwa należy wymienić: badania nad czynnikami kształtującymi cechy morfologiczne i żyzność gleb Pomorza Zachodniego (właściwości skał glebotwórczych, przynależność typologiczną gleb i ich właściwości fizyczne, chemiczne oraz aktywność biologiczną), prace kartograficzne gleb Pomorza Zachodniego, prace dotyczące rozpoznania zasobności gleb Pomorza Zachodniego w mikroelementy, zmian we właściwościach chemicznych gleb miejskich i w składzie chemicznym liści drzew pod wpływem stosowania do odśnieżania jezdni soli i skutków funkcjonowania aglomeracji miejskiej, wpływu użytkowania sadowniczego na zmiany właściwości gleb, prace dotyczące oceny stopnia zanieczyszczenia osadów dennych toru wodnego Świnoujście–Szczecin i torów dojściowych do małych portów, ocenę zagrożenia środowiska przyrodniczego w sąsiedztwie funkcjonujących pól refulacyjnych, możliwości stosowania nawozów mikrobiologicznych produkcji chińskiej w Polsce oraz uzupełniania niedoborów składników chemicznych w glebach, zmniejszania aktywności oddziaływania w glebie metali ciężkich, rozpoznawania możliwości gospodarczego wykorzystania popiołów ze spalania węgla kamiennego, brunatnego czy biomasy oraz rekultywacji składowisk odpadów pokopalnianych i popiołów ze spalania węgla brunatnego. Równolegle prowadzono badania związane z degradacją gleb przez różne czynniki, takie jak: erozję wodną, intensywną gospodarkę rolną, depozyt atmosferyczny zanieczyszczeń. Ponadto badano wybrane metale ciężkie i różne formy fosforu w środowisku glebowym oraz możliwości ich migracji pod wpływem erozji wodnej.

Problematyka badawcza łąkarstwa dotyczy: wpływu warunków siedliskowych i zabiegów pratotechnicznych na plonowanie i jakość pozyskiwanej paszy z łąk i pastwisk, określenia roli użytków zielonych w kształtowaniu krajobrazu rolniczego i przyrodniczego, wyboru sposobów regeneracji runi użytków zielonych położonych w zróżnicowanych warunkach siedliskowych, doskonalenia agrotechniki krótkotrwałych użytków zielonych oraz plantacji nasienych traw i roślin energetycznych, wykorzystania pozaprodukcijnego traw i roślin motylkowatych na obiektach rekreacyjnych, sportowych i terenach zdegradowanych.

Podstawowe kierunki badań dotyczących zagadnień hydrologicznych ewoluowały od podstaw melioracji poprzez ilościową i jakościową ocenę zasobów wodnych w układzie zlewni rzek Pomorza Zachodniego, opracowania bilansów wodnych tych zlewni, oceny zasobów wód powierzchniowych i podziemnych, po obecnie dominujące problemy retencji w różnych formach, erozji wodnej i związanego z nią transportu zanieczyszczeń obszarowych do wód powierzchniowych oraz zagospodarowania i wykorzystania terenów depresyjnych.

Do ważniejszych zagadnień z zakresu chemii rolnej i chemii środowiska należy zaliczyć: opracowanie teorii faz mineralizacji i sorpcji azotu w oborniku, studia nad aktywnością związków humusowych, ekstrahowanych z torfu i węgla brunatnego, zwiększających efektywność nawożenia mineralnego, wieloletnie badania nad wartością nawozową gnojowicy bydlęcej i od trzody chlewnej, badania nad porównaniem plonotwórczego działania nawozów jednoskładnikowych z wieloskładnikowymi, prace dotyczące możliwości nawozowego zagospodarowania odpadów komunalnych i przemysłowych. Liczne badania dotyczyły przyrodni-

czego wykorzystania komunalnych osadów ściekowych i kompostów z ich udziałem, jak i przygotowania receptur oraz wytworzenia granulowanych mieszanek nawozowych z udziałem osadów przemysłowych z Zakładów Chemicznych „Police”, popiołu z węgla brunatnego, słomy zbóż i trocin z drzew iglastych i liściastych. Prowadzono także badania nad wykorzystaniem substancji czynnej PRPSol – będącej formą polepszacza glebowego do pokrycia potrzeb nawozowych roślin z zasobów glebowych fosforu i potasu, oraz badania nad wykorzystaniem popiołu ze spalania komunalnych osadów ściekowych do nawożenia roślin przeznaczonych na cele energetyczne.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne

W ramach współpracy z regionem wdrażano osiągnięcia naukowe w zakresie gospodarki łąkowej na glebach organicznych, gdyż takie siedliska łąkowe dominują na Pomorzu Zachodnim. Opracowano wiele projektów zagospodarowania nowo zmeliorowanych lub zdegradowanych użytków zielonych. Na glebach mineralnych aktywność Katedry dotyczyła produkcji i wykorzystania paszy na krótkotrwałych użytkach zielonych oraz możliwości produkcji nasion wybranych gatunków traw. Analiza stanu i możliwości zagospodarowania użytków zielonych z zachowaniem bioróżnorodności i wydzieleniem obszarów o dużych walorach przyrodniczych, np. łąk słonoroślowych. Katedra uczestniczyła w zespołach wdrażających technologie wykorzystania osadów ściekowych do rekultywacji biologicznej terenów bezglebowych oraz hałd popioło-żużli. Wyniki prac badawczych były prezentowane na sympozjach i konferencjach krajowych i zagranicznych oraz na sympozjach i szkoleniach organizowanych dla praktyki rolniczej.

Wpisując się w aktualne kierunki badań, podjęto prace dotyczące przygotowania receptur i wytworzenia mieszanek nawozowych z udziałem osadów przemysłowych z ZCh. „Police”, popiołu z węgla brunatnego, słomy zbóż i trocin z drzew iglastych i liściastych. Mieszanki nawozowe z udziałem wymienionych komponentów mogą być znaczącym źródłem materii organicznej w glebach, jak i środkiem do odkwaszania gleb. W ostatnich latach prowadzono doświadczenia polowe z wykorzystaniem popiołu ze spalania komunalnych osadów ściekowych, do nawożenia roślin przeznaczonych na cele energetyczne (miskant olbrzymi, kukurydza na ziarno, pszenżyto i rzepak jary). Dzięki dużej zawartości fosforu w popiołach ze spalania osadów można je traktować jako substytut fosforu z przemysłowych nawozów fosforowych, który aktualnie jest najdroższym składnikiem spośród N, P i K. W ramach międzynarodowej współpracy prof. dr hab. inż. Edward Krzywy w 2012 roku był promotorem doktorantki Żenisgul Bekenowej w Uniwersytecie Rolniczym w Ałmaty.

Kontynuowano współpracę z University of Applied Science, Faculty of Agriculture and Landscape Architecture in Neubrandenburg (Niemcy), dotyczącą oceny warunków glebowo-wodnych, umożliwiających występowanie zbiorowisk halofitów na użytkach zielonych regionu przybałtyckiego. W rezultacie wspólnych badań polsko-niemieckich zorganizowano trzy konferencje, w tym: II International Conference on Salt an Coastal Meadows (Szczecin, 2006).

Pracownicy Katedry brali czynny udział w organizowaniu kilku innych międzynarodowych konferencji, m.in.: Międzynarodowej Konferencji Erozyjnej nt. przekształcenia gleb w ekosystemach zagrożonych erozją, której celem była prezentacja badań nad erozją wodną i dyskusja na forum międzynarodowym zagadnień przekształceń i ochrony środowiska, oraz kilkunastu Międzynarodowych Konferencjach Naukowych: pt. Nawozy Organiczne, Nawozy Naturalne i Organiczne, Nawozy Naturalne, Organiczne i Mineralne, Nawozy Wieloskładnikowe.

W ostatnim 10-leciu pracownicy obecnej Katedry Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska realizowali kilkanaście projektów badawczych autorskich, promotorskich i badawczo-rozwojowych finansowanych przez KBN, MNiSW, NCN i NCBiR.

Działalność dydaktyczna

Pracownicy Katedry Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska prowadzą zajęcia dydaktyczne na wszystkich kierunkach studiów na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa oraz na kierunkach zootechnika i biologia na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt (łącznie 86 różnych przedmiotów na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych). Zakres tematyczny prowadzonych zajęć dydaktycznych obejmuje zagadnienia związane z:

- geologią, geomorfologią, geochemią;
- właściwościami fizycznymi i chemicznymi, genezą, morfologią i przynależnością systematyczną gleb Polski i świata, w tym również zagadnieniami obejmującymi ocenę stanu ich zanieczyszczenia, ochronę oraz rekultywację;
- gospodarką odpadami, osadami ściekowymi i ściekami;
- chemią rolną, w tym również diagnostyką wymagań pokarmowych i potrzeb nawozowych roślin oraz kształtowaniem żyzności gruntów rekultywowanych;
- gospodarką łąkową oraz rolą użytków zielonych w kształtowaniu i ochronie środowiska, w tym m.in. tematyką związaną z zadarnianiem terenów rekultywowanych, rekreacyjnych i sportowych;
- hydrologią i gospodarowaniem wodami ze szczególnym uwzględnieniem ochrony zasobów i jakości wód obszarów wiejskich;
- melioracjami wodnymi jako czynnikiem efektywnego kształtowania środowiska przyrodniczego i produkcji rolniczej oraz ich wpływu na łagodzenie skutków występowania zjawisk ekstremalnych powodzi i susz;
- geodezją niższą i podstawami kartografii;
- funkcjonowaniem infrastruktury wodnej, systemów zaopatrzenia w wodę i odprowadzenia ścieków;
- przyrodniczymi uwarunkowaniami gospodarowania przestrzenią.

Pracownicy Katedry Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska realizują seminaria dyplomowe na trzech stopniach studiów oraz są promotorami licznych prac dyplomowych. Ponadto organizują i prowadzą zajęcia dydaktyczne na studiach podyplomowych na kierunku melioracje wodne, które są związane z gospodarką wodną środowiska i gleb, melioracjami rolnymi i leśnymi, a także ochroną przeciwpowodziową i eksploatacją systemów infrastruktury wodnej oraz na studiach podyplomowych na kierunku architektura krajobrazu, gdzie przedstawiane są podstawy nawożenia gleb i roślin.

KATEDRA INŻYNIERII SYSTEMÓW AGROTECHNICZNYCH

ul. Papieża Pawła VI nr 1, 71-459 Szczecin

kierownik: dr hab. inż. Adam Koniuszy

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

prof. dr hab. inż. Yuri Chigarev
dr hab. inż. Andrzej Grieger
dr hab. inż. Andrzej Karbowy
dr hab. inż. Adam Koniuszy
dr hab. inż. Piotr Kostencki
dr inż. Wiesław Janicki
dr inż. Wanda Malinowska
dr inż. Krzysztof Matuszak
dr inż. Rafał Nowowiejski
dr inż. Paweł Sędkak
dr inż. Tomasz Stawicki
dr inż. Józef Wasilewski

Pracownicy techniczni:

mgr inż. Piotr Borowiak
mgr inż. Roman Nadolny
inż. Janusz Jaworski
Anna Górską

Doktoranci:

mgr inż. Łukasz Lewaszkievicz
mgr inż. Jarosław Wojciech
mgr inż. Katarzyna Hanz
mgr inż. Damian Pizoń

Działalność naukowo-badawcza:

- modelowanie agroekosystemu gleby i warunków jego równowagi;
- budowa efektywnych modeli w zarządzaniu techniką rolniczą i leśną;
- modelowanie procesu eksploatacji ciągnika rolniczego;
- badania efektywności układów kogeneracyjnych;
- minimalizowanie destrukcyjnego wpływu środków technicznych na środowisko przyrodnicze;
- zastosowanie luminescencji glonów do oceny skażenia wód;
- badanie zagęszczenia gleby i modelowanie rozkładu naprężeń w glebie;
- opracowanie specjalistycznych metod wzmacniania części i węzłów kinematycznych w procesach naprawy urządzeń rolniczych;
- ocena trwałości i zużycia ściernych elementów roboczych narzędzi uprawowych;
- opracowanie metod recykulacji maszyn, zespołów i materiałów – jako racjonalnego gospodarowania obiektami technicznymi;
- badania właściwości użytkowych środków smarnych;
- optymalizacja technologii przygotowania i zadawania pasz w produkcji zwierzęcej.

Historia Katedry

Akademia Rolnicza w Szczecinie 1954–2008	Katedra Maszynoznawstwa Rolniczego 1956–1960 kierownik zastępca profesora mgr inż. Eugeniusz Makowski		
	Katedra Mechanizacji Rolnictwa 1960–1970 p.o. kierownika 1961–1964 dr inż. Ryszard Klikowicz kurator 1963–1969 prof. dr hab. Jacek Orzechowski kierownik 1969–1970; dyrektor Instytutu Mechanizacji Rolnictwa 1970–1973 dr hab. inż. Józef Jodłowski		
	Zakład Części Maszyn i Teorii Mechanizmów 1973–1990 kierownik doc. dr inż. Michał Kroszel	Zakład Pojazdów Rolniczych 1970–1990 kierownik 1970–1977 mgr inż. Jacek Dobrzycki kierownik 1977–1985 dr inż. Wiesław Antonowicz kurator 1986–1990 doc. dr hab. Marian Kowalczyk	Zakład Energetyki 1973–1990 kierownik 1973–1974 mgr inż. Aleksander Dzwonkowski kierownik 1975–1990 doc. dr inż. Stanisław Turowski
	Zakład Podstaw Konstrukcji Maszyn 1991–1994 kierownik prof. dr hab. Krzysztof Wiercholski	Zakład Pojazdów i Energetyki Rolnictwa 1991–2001 kierownik prof. dr hab. Janusz Mysłowski	
	Pracownia Części Maszyn i Maszynoznawstwa (w Zakładzie Maszyn i Urządzeń Rolniczych) 1995–2001 kierownik dr inż. Piotr Kostencki	Pracownia Pojazdów Rolniczych 1991–2000 kierownik prof. dr hab. inż. Janusz Mysłowski	Pracownia Energetyki 1991–2000 kierownik dr inż. Stanisław Turowski
	Pracownia Podstaw Konstrukcji Maszyn 2001–2009 kierownik dr inż. Piotr Kostencki	Pracownia Automatyki i Pomiarów Elektronicznych 1991–2000 kierownik dr inż. Zbigniew Kostrzewa	
ZUT w Szczecinie od 2009	Zakład Eksploatacji Systemów Agrotechnicznych 1989–2009 kierownik dr hab. inż. Edward Dreszczyk	Pracownia Pojazdów i Energetyki 2000–2001 kierownik prof. dr hab. inż. Janusz Mysłowski	
	Zakład Infrastruktury i Inżynierii Produkcji Zwierzęcej 2007–2010 kierownik dr hab. inż. Andrzej Grieger	Zakład Podstaw Techniki 2001–2009 kierownik 2001 prof. dr hab. inż. Janusz Mysłowski kurator 2002–2003 dr hab. Aleksander Brzostowicz kierownik 2004–2009 dr hab. inż. Stanisław Stężala	
	Pracownia Automatyki i Monitoringu Wód 2009–2013 kierownik dr hab. Zdzisław Prokowski	Katedra Podstaw Techniki i Systemów Agrotechnicznych 2009–2010 kierownik prof. dr hab. inż. Yuri Chigarev	
<p style="text-align: center;">Katedra Inżynierii Systemów Agrotechnicznych od 2010 kierownik dr hab. inż. Adam Koniuszy</p>			

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

Laboratorium automatyki: stanowiska pomiarowe wyposażone w przetworniki ciśnienia, czujniki tensometryczne, regulatory mikroprocesorowe, regulatory 2-położeniowe, wzmacniacze pneumatyczne; stanowisko czujników do pomiaru podstawowych wielkości nieelektrycznych występujących w produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Laboratorium biopaliw płynnych i reologii płynów eksploatacyjnych: prasa mechaniczna do wyłaczania olejów roślinnych; stanowisko do estryfikacji olejów; lepkościomierz rotacyjny z oprogramowaniem; ultratermostat do lepkościomierza rotacyjnego; tester do pomiaru zanieczyszczeń olejów silnikowych; prototypowe urządzenie tribologiczne z układem pomiarowo-rejestrującym (urządzenie i metodę pomiaru zaprojektowano i wykonano według zgłoszenia patentowego do UPRP: 380978).

Laboratorium elektrotechniki: bomby kalorymetryczne; panel fotowoltaiczny; zestaw edukacyjny złożony z ogniwa paliwowego, elektrolizera, panelu fotowoltaicznego, turbiny wiatrowej i rejestratora wielokanałowego.

Laboratorium wytrzymałości materiałów: maszyna wytrzymałościowa (zrywarka, ściskarka) – urządzenie rozbudowano o dodatkowy czujnik siły i przemieszczenia oraz możliwość gromadzenia danych za pomocą systemu komputerowego; stanowiska pomiarowe do próby zginania płaskiego i ukośnego oraz skręcania pręta o przekroju kołowym; prototypowy układ pomiarowy do określania wartości nacisku wywieranego przez glebę na powierzchnię roboczą lemiesza pługowego (urządzenie zaprojektowano i wykonano według zgłoszenia patentowego do UPRP: 380835).

Laboratorium materiałoznawstwa i technik wytwarzania: profilografometr z oprogramowaniem; stanowisko zużyciowe do badań w układzie mocy krążącej z płynną regulacją prędkości obrotowej; urządzenie do pomiaru i weryfikacji kół zębatach ze zmodernizowanym układem sterowania i zapisu danych; kamera termowizyjna z oprogramowaniem; uniwersalne narzędzia pomiarowe do pomiarów wielkości zewnętrznych, wewnętrznych i kątowych z odczytem analogowym i cyfrowym; mikroskopy do pomiaru długości i kąta; twardościomierz; tester zużyciowy; stanowisko do badań zużycia ziarnem mocowanym; aparat do badań zużycia ziarnem luźnym; aparat do fluidyzacji – nanoszenia powłok ze sproszkowanych tworzyw sztucznych.

Laboratorium monitoringu wód: kamera do pomiaru zaniku opóźnionej luminescencji glonów; prototypowa sonda pomiarowa do badania opóźnionej luminescencji fitoplanktonu wzbudzanej światłem słonecznym.

Laboratorium pasz i biopaliw stałych: tester do pomiaru wytrzymałości mechanicznej peletów; urządzenie do badania twardości peletów; pionowa porcjowa mieszarka sypkich komponentów biomasy; porcjowa mieszarka ze skośnym elementem roboczym wraz z dozownikiem; granulator do produkcji peletów; stanowisko do produkcji brykietów; rozdrabniacz biomasy suchej; stanowisko do badania gęstości komponentów do produkcji aglomeratów; stanowisko do badania stopnia zmieszania komponentów sypkich.

Laboratorium silników spalinowych i pojazdów: stanowisko dynamometryczne do badań silników spalinowych z hamulcem wodnym, silnikiem wysokoprężnym oraz prototypowym systemem pomiarowym; analizator spalin; dymomierz optyczny; zestaw diagnostyczny do badania silników spalinowych wyposażonych w złącze diagnostyki pokładowej; prototypowy system rejestracji parametrów pracy silnika ciągnikowego z układem nawigacji (urządzenie i metodę pomiaru zaprojektowano i wykonano według zgłoszeń patentowych do UPRP:

381892 oraz 382710); przyrząd optyczny do diagnostyki układu kierowniczego pojazdów kołowych; stół probierczy do badania pomp wtryskowych; ciągnik rolniczy ORION 16.1 4WD; ciągnik rolniczy URSUS C 360 z prototypowym układem dwupaliwowym; ciągnik rolniczy MF 235; model fizyczny mikrociągnika rolniczego o napędzie elektrycznym.

Warsztat obróbki skrawaniem ze spawalnią: zestaw obrabiarek do obróbki skrawaniem (tokarki, frezarka, strugarka, piła ramowa, wiertarka kolumnowa oraz szlifierka do płaszczyzn i wałków); zestaw spawarek elektrycznych, gazowych i półautomatycznych; zestaw palników do spawania i napyłania proszków; spawarka inwertorowa.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

- Berger-Münch Project Management AG
- Crystal Traktor Sp. z o.o., Sieradz
- Grüne Wärme, Thurnau, Niemcy
- Katedra Materiałoznawstwa, Wytrzymałości i Spawalnictwa, Wydział Mechaniczny,

Politechnika Wroclawska

- Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach
- K.G. Konstrukcje, Szczecin
- Katedra Eksploatacji Pojazdów Samochodowych, ZUT w Szczecinie
- Lemken Polska Sp. z o.o., Załęcin
- Ośrodek Doradztwa Rolniczego, Barzkowice
- Spółdzielnia Agrofirma Witkowo, Brańcin
- Trogen – Gazogeneratory i Piece Trocinowe, Stare Kurowo
- Zachodniopomorska Izba Rolnicza, Szczecin
- Zakład Utylizacji Odpadów Sp. z o.o., Gorzów Wielkopolski

Realizacja i/lub udział w ważniejszych projektach

- Badania możliwości stosowania mieszanek paliwowych oleju napędowego z alkoholem metylowym do napędu silników ciągnikowych. Umowa nr 444/81 IBMER, Kludzienko.
- Kompleksowa ocena stanu technicznego silnika ciągnikowego na potrzeby użytkownika. Umowa nr 443/81 IBMER, Warszawa.
- Opracowanie zintegrowanych technologii wytwarzania paliw i energii biomasy, odpadów rolniczych i innych (zadanie nr 4) w ramach umowy SP/E/4//65786/10 zawartej z NCBiR.
- Perspektywa dobrej pracy (projekt szkoleniowy z zakresu: kurs operatora harwestera oraz pilarki), numer umowy: UDA-POKL.06.01.01-32-138/12-00.
- Stanowisko do badania regenerowanych wałków wielowypustowych skrzyni przekładniowej ciągnika Ursus C-355 w odniesieniu do warunków eksploatacyjnych. Umowa nr 134/75 OBRTOR, Żdzary.
- Zakup aparatury naukowo-badawczej do prowadzenia przez K.G. Konstrukcje prac badawczych i rozwojowych w zakresie optymalizacji efektywności energetycznej zespołów kogeneracyjnych na gaz drzewny, numer umowy: UDA-RPZP.01.02.02-32-011/13-00.

Aktywność wynalazcza Katedry (zgłoszenia patentowe i patenty)

- Antonowicz Wiesław 90796 PL. Przyrząd tnący kosiarki.
- Antonowicz Wiesław 97485 PL. Dynamometr hydrauliczny do pomiaru mocy silnika ciągnikowego.

- Dobrzycki Jacek PL. Czujnik do równoczesnego pomiaru sił i momentów działających w jednej płaszczyźnie.
- Konieczny Ryszard, Turowski Stanisław 323114 PL. Wiatrowy napowietrzacz wody.
- Koniuszy Adam 382710 PL. Metoda oceny pracy silnika spalinowego, szczególnie zainstalowanego w ciągniku rolniczym, na podstawie wskaźnika optymalizacji.
- Koniuszy Adam, Nadolny Roman 381892 PL. Układ do monitoringu pracy ciągnika.
- Koniuszy Adam, Podkowa Marcin 380978 PL. Urządzenie do badania właściwości smarnych środków smarnych.
- Kostencki Piotr, Stężala Stanisław, Borowiak Piotr. 380835 PL. Czujnik pomiaru nacisku gleby na powierzchnię elementów roboczych, zwłaszcza rolniczych narzędzi uprawowych.
- Prokowski Zdzisław, Puzyna Włodzimierz 264474 PL. Kuweta przepływowa do badania luminescencji płynów.
- Prokowski Zdzisław 345297 PL. Termoluminostat.
- Prokowski Zdzisław 346092 PL. Urządzenie do ciągłego luminescencyjnego pomiaru koncentracji biomasy fitoplanktonu w wodzie.
- Prokowski Zdzisław 346737 PL. Kuweta przepływowa do badania luminescencji płynów i zawiesin.
- Turowski Stanisław 280279 PL. Urządzenie wiatrowe do napowietrzania wody.
- Turowski Stanisław, Nowowiejski Rafał 314323 PL. Silnik wiatrowy.
- Turowski Stanisław, Nowowiejski Rafał 324189 PL. Czerpadło wody z napędem wiatrowym.
- Turowski Stanisław, Nowowiejski Rafał 330576 PL. Wiatrowa przepompownia wody z rezerwowym napędem elektrycznym.
- Turowski Stanisław, Szymczak Piotr 304734 PL. Elektrownia wiatrowa.

Działalność dydaktyczna

Prowadzone przedmioty: algorytmy i struktura danych, alternatywne źródła energii, automatyka, bezpieczeństwo i higiena pracy, budownictwo rolnicze i leśne, diagnostyka maszyn roboczych i pojazdów, ekologiczne technologie w produkcji zwierzęcej, ekonomika i organizacja produkcji rolniczej, eksploatacja silników spalinowych, elektrotechnika i elektronika, gospodarka energetyczna, gospodarka leśna, grafika inżynierska, infrastruktura obszarów wiejskich, maszyny przepływowe, matematyka, materiałoznawstwo, materiały eksploatacyjne w rolnictwie i leśnictwie, materiały niemetaliczne w maszynach rolniczych i leśnych, mechanika płynów, mechanika ogólna, napędy hydrauliczne, ochrona własności intelektualnej, ogrzewanie, wentylacja, klimatyzacja, podstawy prawa, podstawy suszarnictwa, podstawy zarządzania, pojazdy rolnicze i leśne, rysunek techniczny i planistyczny, silniki spalinowe, technika cieplna, technologia informacyjna, technologie antykorozyjnych zabezpieczeń konstrukcji i urządzeń, technologie wytwarzania, transport rolniczy i leśny, utrzymanie maszyn, użytkowanie maszyn, wytrzymałość materiałów, zagrożenia środowiska związane z techniką rolniczą.

Oprócz podstawowej działalności naukowo-dydaktycznej w Katedrze prowadzonych jest wiele działań, których celem jest popularyzacja wiedzy z zakresu techniki rolniczej i leśnej. Do najważniejszych z nich należą: prowadzenie Studenckiego Koła Naukowego Agrotechnologii oraz prowadzenie kolekcji muzealnej starych ciągników i maszyn rolniczych.

KATEDRA METEOROLOGII I KSZTAŁTOWANIA TERENÓW ZIELENI

ul. Papieża Pawła VI nr 3, 71-459 Szczecin

e-mail: agro@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. inż. Bożena Michalska

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

- prof. dr hab. inż. Bożena Michalska
- prof. dr hab. inż. Czesław Koźmiński
- prof. dr hab. Małgorzata Czarnecka
- dr hab. inż. Wanda Bacieczko
- dr hab. inż. Urszula Nawrocka-Grześkowiak
- dr hab. inż. Grzegorz Nowak
- dr inż. Jadwiga Nidzgorska-Lencewicz
- dr inż. Małgorzata Nowakowska
- dr inż. Agnieszka Mąkosza
- dr inż. Marcin Kubus

Pracownicy techniczni:

- mgr inż. Urszula Więckowska
- mgr Ewa Galowska
- st. tech. Maria Iwańska
- mgr inż. Anita Białczak-Bujek
- mgr inż. Agnieszka Borcz
- mgr inż. Marianna Dobrochowska
- mgr inż. Radosław Głuchowski
- mgr inż. Emilia Kaszycka

mgr inż. Joanna Katroń
mgr inż. Agnieszka Kochanek-Felusiak
mgr inż. Kacper Rawicki
mgr inż. Karol Stanisławski

Historia Katedry

Katedra powstała 1 września 2013 roku z połączenia dwóch jednostek: Katedry Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni oraz Zakładu Meteorologii i Klimatologii.

Dzieje Zakładu Meteorologii i Klimatologii (do 31 sierpnia 2013)

Katedra Meteorologii Rolniczej powstała 1 września 1954 roku, a na jej kierownika i organizatora powołano zastępcę prof. dr. Krzysztofa Prawdzica, który pełnił tę funkcję do 1970 roku. We wrześniu 1955 roku w Katedrze podjęli pracę mgr Czesław Koźmiński i mgr Krystyna Kurpios. Zwiększająca się liczba studentów na Wydziale Rolniczym, poszerzony program zajęć i coraz ściślejsza współpraca z gospodarką narodową przyczyniły się do wzrostu liczby pracowników Katedry. W 1964 roku rozpoczęła w Katedrze pracę mgr Maria Weber, a 1969 – mgr Stefan Trzeciak.

W związku z odejściem prof. dr. Krzysztofa Prawdzica i mgr Marii Weber na Wydział Rybactwa Morskiego WSR w Szczecinie, kierownictwo Zakładu Agrometeorologii objął w 1970 roku doc. dr. hab. inż. Czesław Koźmiński. Do Zakładu przyjęto nowych pracowników: mgr Monikę Krzysztoporską (w 1970), mgr Małgorzatę Czarnęką i mgr inż. Bożenę Michalską (w 1971), a po odejściu w 1978 roku dr. Stefana Trzeciaka do Wyższej Szkoły Rolniczej w Siedlcach, pracę w Katedrze rozpoczął mgr Władysław Górka. W styczniu 2000 roku na stanowisku adiunkta (po rezygnacji z pracy w Katedrze dr. Władysława Górki) zatrudniona została dr Eliza Raszka (Kalbarczyk), która pracowała na tym stanowisku do września 2012 roku.

W związku z odejściem na emeryturę prof. dr. hab. inż. Czesława Koźmińskiego w 2002 roku, kierownictwo Katedry Meteorologii i Klimatologii objęła prof. dr. hab. inż. Bożena Michalska. Równocześnie w październiku 2002 roku na stanowisku adiunkta zatrudniono dr. inż. R. Kalbarczyka, który pracował w Zakładzie Meteorologii i Klimatologii do marca 2011 roku. Od września 2005 roku pracuje na etacie adiunkta dr inż. Jadwiga Nidzgorska-Lencewicz, a od marca 2014 – dr inż. Agnieszka Mąkosza.

W latach 2003–2011 jednostka funkcjonowała jako Katedra Meteorologii i Klimatologii, a 1 września 2011 roku została przekształcona w Zakład Meteorologii i Klimatologii, a 2 lata później (od 1.09.2013) – w Katedrę Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni.

Skład osobowy Zakładu Meteorologii i Klimatologii (31 sierpnia 2013)

prof. dr hab. inż. Bożena Michalska
prof. dr hab. inż. Czesław Koźmiński
prof. dr hab. Małgorzata Czarnęką
dr inż. Jadwiga Nidzgorska-Lencewicz
dr inż. Agnieszka Mąkosza
mgr Ewa Galowska
st. tech. Maria Iwańska
mgr inż. Karol Stanisławski

Działalność naukowo-badawcza

Kierunki badawcze:

- Zmienność czynników klimatycznych – niekorzystne i szkodliwe zjawiska meteorologiczne.
- Meteorologiczna osłona rolnictwa, prognozy agrometeorologiczne.
- Agrometeorologiczne warunki uprawy roślin:
 - a) warunki zimowania roślin,
 - b) klimatyczne wskaźniki plonowania roślin,
 - c) klimatyczne ryzyko uprawy roślin,
 - d) prognozy terminów prac polowych, faz rozwojowych i plonów roślin,
 - e) bonitacja klimatu dla uprawy roślin.
- Wpływ czynników meteorologicznych na termikę i uwilgotnienie gleby.
- Warunki meteorologiczne kształtujące jakość powietrza.
- Ocena warunków bioklimatycznych w różnych skalach przestrzennych dla potrzeb turystyki i rekreacji.

Z zakresu wyżej wymienionych problemów badawczych opublikowano około 700 prac naukowych, w tym kilkadziesiąt monografii oraz cztery ogólnopolskie atlasy agroklimatyczne: I *Atlas klimatyczny elementów i zjawisk szkodliwych dla rolnictwa w Polsce* (1990), II *Atlas uwilgotnienia gleby w Polsce* (1995), III *Atlas klimatycznego ryzyka uprawy roślin w Polsce* (2001), IV *Atlas zasobów, zagrożeń klimatycznych Pomorza* (2004), które stanowią syntezę klimatycznych uwarunkowań produkcji roślinnej w Polsce, zwłaszcza zasobów energetycznych, ciepłych i wilgotnościowych gleby i atmosfery oraz zagrożeń powodowanych przez ekstremalne czynniki pogodowe. Sześćdziesięciu dwóch autorów z dziesięciu ośrodków naukowych w kraju zamieściło w atlasach najnowsze oryginalne wyniki badań. Kompleksowe ujęcie tych zagadnień, opracowanych na podstawie materiałów empirycznych z kilkadziesiąt lat, tworzy podstawy do rejonizacji nowych odmian roślin, zmian struktury użytkowania gruntów, ustalenia wysokości stawek ubezpieczeniowych, oceny opłacalności upraw poszczególnych gatunków roślin w różnych regionach kraju oraz jest wykorzystywane w meteorologicznej osłonie rolnictwa i kształceniu kadr rolniczych.

Z inicjatywy prof. Czesława Koźmińskiego opublikowano cztery monografie dotyczące temperatury gleby na głębokości 5, 10, 20 i 50 cm oraz sześciu monografii sum opadów dla byłych województw z obszaru Pomorza. Scharakteryzowano również prędkości wiatru na terenie kraju i wydzielono regiony zagrożeń szklarni przez opady gradu, przedstawiając możliwość walki z burzami gradowymi.

Jednym z zadań statutowych Zakładu Meteorologii i Klimatologii były przez wiele lat ciągłe obserwacje i pomiary meteorologiczne na Stacji Agrometeorologicznej w Lipniku koło Stargardu Szczecińskiego (założonej w 1957 roku przez prof. dr hab. Krzysztofa Prawdzica), a od 2009 roku również Stacji Meteorologicznej na terenie Ośrodka Szkoleniowo-Badawczego w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi koło Szczecina. Automatyczne stacje meteorologiczne służą do bieżącego monitorowania warunków pogodowych i oceny ich wpływu na wzrost, rozwój i plonowanie roślin uprawnych, a także do oceny jakości atmosfery i rozprzestrzeniania się transgranicznych zanieczyszczeń, charakterystyki wpływu rozwoju terytorialnego Szczecina na warunki solarno-termiczne, wilgotnościowe i anemometryczne (Stacja w Ostoi), a także bodźcowości pogody w mieście na przykładzie aglomeracji szczecińskiej.

Z zakresu meteorologicznej osłony rolnictwa w Polsce prof. dr hab. inż. Czesław Koźmiński opracował, wykorzystując kilkuletnie doświadczenia z województw szczecińskiego i koszalińskiego, projekty organizacji osłony meteorologicznej w skali kraju, województw i gospodarstw rolnych (fundusze PHARE). Równolegle opracowano modele statystyczne do prognozowania plonów kilkunastu roślin uprawnych w Polsce na podstawie danych agrometeorologicznych na 90, 30 i 10 dni przed zbiorem roślin. Wydzielono w kraju rejony upraw roślin, uwzględniając warunki atmosferyczne, termiczne i wilgotnościowe gleby.

Przez 47 lat pracy na uczelni prof. dr hab. inż. Czesław Koźmiński stworzył wraz z pracownikami Katedry szkołę badań klimatycznego ryzyka uprawy roślin w Polsce oraz warunków cieplnych i wilgotnościowych gleby na terenie kraju.

Jednym z ważniejszych osiągnięć o znaczeniu praktycznym jest wydanie monografii *Klimatyczne zagrożenia rolnictwa w Polsce*. Monografia zawiera wybrane wyniki prac polskiej grupy ekspertów, którzy zidentyfikowali zagrożenia oraz zaproponowali potencjalne działania przystosowujące rolnictwo do nowych zmian klimatycznych.

Powołanie w 1991 roku na Wydziale Rolniczym AR w Szczecinie specjalności, a potem kierunku ochrona środowiska, co zbiegło się z utworzeniem Państwowego Monitoringu Środowiska, zainspirowało do zainteresowania się problematyką wpływu pogody na jakość powietrza. Prowadzone badania, obejmujące ocenę wielkości i zmienności głównych zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego na obszarach aglomeracji miejskich, a także oddziaływanie elementów i zjawisk meteorologicznych na wielkość imisji, zmierzają do identyfikacji warunków pogodowych optymalizujących naturalną wentylację atmosfery, jak i stwarzających ryzyko przekroczenia standardów jakości powietrza.

Długoletnie wyniki badań warunków pogodowych służą także ocenie bioklimatu pod kątem rekreacji i turystyki, a przedmiotem szczególnego zainteresowania jest polskie wybrzeże Bałtyku, dla którego obszaru opublikowano wiele prac opartych na wskaźnikach bioklimatycznych. Na uwagę zasługuje również wydany w 2013 roku podręcznik pt. *Zarys turystyki zdrowotnej i uzdrowiskowej* przeznaczony dla studentów na kierunkach turystyka i rekreacja, wychowanie fizyczne i ochrona środowiska.

Prace doktorskie

Czesław Koźmiński
Stefan Trzeciak
Małgorzata Czarnecka
Bożena Michalska
Władysław Górka
Eliza Raszka
Agnieszka Witos-Watras
Agnieszka Mąkosza
Robert Kalbarczyk
Jadwiga Nidzgorska-Lencewicz

Rozprawy habilitacyjne

Krzysztof Prawdź
Czesław Koźmiński
Stefan Trzeciak
Bożena Michalska

Małgorzata Czarnecka
Eliza Kalbarczyk
Tytuły profesorskie
Krzysztof Prawdź
Czesław Koźmiński
Bożena Michalska
Małgorzata Czarnecka

Działalność dydaktyczna

Zespół Katedry prowadzi zajęcia na kierunkach studiów: rolnictwo, ochrona środowiska, ogrodnictwo, architektura krajobrazu, gospodarka przestrzenna, gospodarka odpadami i rekultywacja gleb, turystyka i rekreacja, bioinformatyka oraz biologia z następujących przedmiotów: agrometeorologia, meteorologia i klimatologia, hydrologia, meteorologia i klimatologia, bioklimatologia, geografia turystyki, rozprzestrzenianie się zanieczyszczeń w atmosferze, ekofizjografia, fizjografia, krajoznawstwo i turystyka kwalifikowana, prognozy agrometeorologiczne, metody opracowań w ochronie środowiska, ekstremalne zjawiska pogodowe, mikroklimat terenów zieleni, mikroklimat i topoklimat, monitoring jakości powietrza i depozycji zanieczyszczeń, monitoring zanieczyszczeń atmosfery, zmiany klimatu, osłona meteorologiczna pól, antropogeniczne zmiany klimatu, przyrodnicze uwarunkowania gospodarowania przestrzenią I (środowisko abiotyczne), geografia ekonomiczna, geografia regionalna świata, warunki topoklimatyczne obszarów zurbanizowanych.

Zajęcia prowadzone są na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych na trzech stopniach kształcenia.

Liczba wypromowanych inżynierów i magistrów: około 200.

Dzieje Katedry Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni (do 31 sierpnia 2013)

Katedra Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni Akademii Rolniczej w Szczecinie, dzięki staraniom prof. dr hab. Aleksandry Stachak, została powołana 1 lutego 1991 roku jako Zakład Dendrologii i Roślin Ozdobnych. Kierownikiem Zakładu (od 1 lutego 1991 do 28 lutego 2001) była prof. dr hab. Aleksandra Stachak. Pierwszym jej współpracownikiem, zatrudnionym na stanowisku asystenta, był mgr inż. Jarosław Zieliński – absolwent Wydziału Ogrodniczego Akademii Rolniczej w Poznaniu. Jednym z pracowników Zakładu na stanowisku adiunkta była dr inż. Ludmiła Startek, która po utworzeniu Katedry Roślin Ozdobnych (od 1 października 1992) przeszła do tej jednostki. Zakład Dendrologii 1 września 1996 roku zmienił nazwę na Zakład Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni. W krótkim czasie cztery osoby (pracownicy i słuchacze Studium Doktoranckiego) pod kierunkiem prof. dr hab. Aleksandry Stachak obroniły prace doktorskie: mgr inż. Jarosław Zieliński (1995), mgr inż. Marcin Kubus, mgr inż. Małgorzata Nowakowska i mgr inż. Grzegorz Nowak (2000). Spośród doktorów trzy osoby pozostały w Zakładzie na stanowiskach adiunkta. W 2000 roku zatrudniono w Zakładzie na stanowisku adiunkta dr inż. Urszulę Nawrocką-Grześkowiak (z Instytutu Dendrologii PAN w Kórniku) specjalizującą się w szkółkarstwie roślin ozdobnych, dendrologii oraz projektowaniu terenów zieleni. 1 marca 2001 roku odeszła na emeryturę prof. dr hab. Aleksandra Stachak, a obowiązki kierownika Zakładu przejął dr inż. Jarosław Zieliński. Od nowego roku akademickiego (2001/2002) do sierpnia 2006 roku kierownikiem Zakładu została dr hab. Wanda Bacieczko, która przysłała z Katedry Botaniki i Ochrony Roślin. Wraz z nią do Zakła-

du przeszła doktorantka mgr Sylwia Jurzyk. Po obronie pracy doktorskiej (od 1.03.2004) podjęła pracę na stanowisku asystenta (do 1 października 2013 – obecnie jest adiunktem w Zakładzie Botaniki i Ochrony Przyrody). W 2005 roku stopień naukowy doktora habilitowanego otrzymała dr inż. Urszula Nawrocka-Grzeškowiak, która w 2008 roku została zatrudniona na etacie profesora AR (obecnie ZUT).

Od 1 września 2006 roku kierownikiem Katedry została dr hab. Urszula Nawrocka-Grzeškowiak, prof. AR (obecnie ZUT). Od 1 października 2006 roku została zatrudniona na stanowisku adiunkta dr Małgorzata Nowakowska. W 2010 roku dr inż. Jarosław Zieliński otrzymał stopień naukowy doktora habilitowanego, a wkrótce rozwiązał umowę o pracę w lutym 2011 roku. Po reorganizacji Wydziału na początku września 2013 roku Katedra Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni połączyła się z Zakładem Meteorologii i Klimatologii, tworząc Katedrę Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni – kierownictwo Katedry objęła prof. dr hab. inż. Bożena Michalska.

Skład osobowy (31 sierpnia 2013)

dr hab. inż. Urszula Nawrocka-Grzeškowiak
dr hab. inż. Wanda Bacieczko
dr Sylwia Jurzyk-Nordlów
dr inż. Marcin Kubus
dr inż. Grzegorz Nowak
dr inż. Małgorzata Nowakowska.

Pracownicy techniczni:

mgr inż. Urszula Więckowska-Pąsiek
tech. Tomasz Janik

Doktoranci:

mgr inż. Anita Białczak-Bujek
mgr inż. Agnieszka Borch
mgr inż. Marianna Dobrochowska
mgr inż. Radosław Głuchowski
mgr inż. Joanna Karoń
mgr inż. Agnieszka Kochanek-Felusiak
mgr inż. Göran Nordlów

Działalność naukowo-badawcza

Kierunki badawcze:

- układ przestrzenny i zagospodarowanie zielenią miast oraz terenów wiejskich (parki, tereny przykościelne, cmentarze, trasy komunikacyjne itp.);
- przydatność drzew i krzewów do warunków miejskich i do rekultywacji odpadów przemysłowych;
- restytucja cisa i jarzęba brekinii;
- sposoby rozmnażania wegetatywnego i generatywnego wybranych taksonów drzew i krzewów ozdobnych, w tym pnączy;
- charakterystyka i rewitalizacja zabytkowych założeń parkowych;
- szata roślinna Pomorza Zachodniego: przemiany antropogeniczne, roślinność synantropijna miast i osad rolniczych, roślinność akwenów wodnych.

Katedra brała i bierze czynny udział w popularyzacji zieleni wśród mieszkańców Szczecina i miast sąsiadujących poprzez informacje w mediach i na konferencjach. Corocznie (od 10 lat) udziela się w organizowanym przez Szczecińskie Towarzystwo Naukowe, Zachodniopomorskim Festiwalu Nauki, propagując zieleni Szczecina, sąsiadujących ogrodów dendrologicznych (Przelewice, Glinna), Barlinecko-Gorzowski Park Krajobrazowy i pracę uczelni. Pracownicy są w Radzie Naukowej doradcami w sprawach zieleni przy Ogrodniku Miejskim w Szczecinie. Są członkami Społecznego Komitetu ds. Zieleni Miejskiej działającego przy Prezydencie Miasta Szczecina, w Radzie Naukowo-Społecznej Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Puszcze Szczecińskie”, Radzie Naukowej Arboretum Leśnego Banku Genów Kostrzyca jako ekspert ds. zieleni. Pracownicy są członkami komisji Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych (blok architektura krajobrazu) oraz komisji konkursowych prac z zakresu architektury krajobrazu. Dzięki prowadzeniu badań propagowane są gatunki i odmiany drzew przydatnych dla warunków miejskich (ulice), na tereny rekultywacyjne, miejsca użyteczności publicznej (parki, zieleńce, szkoły, szpitale itp.). W Katedrze prowadzone są prace projektowe, dotyczące nowych założeń ogrodowych, uatrakcyjnienia i częściowej rewaloryzacji oraz rewaloryzacji starych założeń parkowych. Dzięki tym pracom wiele starych parków (nie tylko w regionie) uratowano przed zapomnieniem.

Prowadzone są badania w zakresie inwazji gatunków obcego pochodzenia (antropofitów) na terenie Szczecina, a także badania flory naczyniowej na terenach obszaru Natura 2000.

Katedra współpracuje z władzami miasta, z Regionalną Dyрекcją Ochrony Środowiska, Ligą Ochrony Przyrody Zarządu Okręgowego w Szczecinie, Regionalnymi Dyrekcjami Lasów Państwowych w Szczecinie, Gdańsku i z Leśnym Bankiem Genów w Kostrzycy oraz z Centrum Edukacji Przyrodniczej w Ogrodzie Dendrologicznym w Przelewicach, Zakładem Elektrowni Dolna Odra w Nowym Czarnowie, dyrekcjami Barlinecko-Gorzowskiego Parku Krajobrazowego i Parku Krajobrazowego Dolina Dolnej Odry, Wydziałem Ochrony Środowiska i Leśnictwa w gminie Pyrzyce i Barlinek, Departamentem Leśnictwa Ochrony Przyrody i Krajobrazu przy Ministerstwie Środowiska, a także z wieloma uczelniami w kraju i za granicą (Ukraina i Niemcy).

Na terenie Ogrodu Dendrologicznego w Przelewicach, Wirtach, Glinnej i w Orlu prowadzone są badania w różnym zakresie oraz zajęcia ze studentami (Przelewice i Glinna). W ramach współpracy pracownicy uczestniczą w konferencjach i seminariach naukowych organizowanych przez ogrody botaniczne i arboreta. Pracownicy Katedry pełnią opiekę naukową nad Arboretum w Wirtach, Glinnej, przy Leśnym Banku Genów Kostrzyca i w Orlu.

Opublikowano około 760 prac, spośród których 283 to oryginalne prace naukowe w różnych czasopiśmie naukowych, też z listy filadelfijskiej, 13 książek oraz 14 skryptów i przewodników.

W niektórych badaniach uczestniczą członkowie Studenckiego Naukowego Koła Dendrologów, które w 2000 roku przyjęło nazwę: Studenckie Naukowe Koło Dendrologów i Projektantów Terenów Zieleni. Koło to do końca 2000 roku było pod opieką prof. dr hab. Aleksandry Stachak; obecnie opiekunem koła jest dr inż. Marcin Kubus.

Wszyscy pracownicy należą do Towarzystwa Dendrologicznego, w którym biorą czynny udział, organizując zjazdy i konferencje.

Prace doktorskie

Jarosław Zieliński
Marcin Kubus
Małgorzata Nowakowska
Grzegorz Nowak
Sylwia Jurzyk
Magdalena Klera
Mariola Czajka
Joanna Baran
Göran Nordlöv

Rozprawy habilitacyjne

Urszula Nawrocka-Grzeškowiak
Jarosław Zieliński
Grzegorz Nowak

Działalność dydaktyczna

Wykaz przedmiotów i zajęć prowadzonych na kierunkach kształcenia:

– na kierunku ogrodnictwo: dendrologia, szkółkarstwo roślin ozdobnych, elementy historii architektury i historii sztuki ogrodowej, dobór gatunków dla siedlisk i terenów zieleni, planowanie przestrzenne, projektowanie terenów zieleni, projektowanie ogrodów tematycznych, urządzenie i konserwacja terenów zieleni, konserwacja i rekonstrukcja parkowych założeń ogrodowych;

– na kierunku architektura krajobrazu: fitosocjologia, dendrologia, lasy w krajobrazie miejskim, wybrane zagadnienia ze szkółkarstwa, ogrody zabytkowe, projektowanie terenów zieleni, ogrodów na dachu, urządzenie i pielęgnacja terenów zieleni, kosztorysowanie projektów;

– na kierunku ochrona środowiska: kształtowanie terenów zieleni, konserwacja terenów zieleni;

– na kierunku rolnictwo: kształtowanie terenów zieleni, obszary wiejskie i ich walory turystyczne, kształtowanie wiejskich terenów zieleni;

– na kierunku biologia: fitogeografia;

– na kierunku gospodarka przestrzenna: przyrodnicze uwarunkowania gospodarowania przestrzenią;

– na podyplomowym studium architektury krajobrazu: siedliskowe i fitosocjologiczne wymagania roślin, dendrologia i zabiegi pielęgnacyjne, propedeutyka architektury krajobrazu i kształtowania terenów zieleni, teoria i zasady projektowania terenów zieleni.

Liczba wypromowanych magistrów: 255 oraz 50 inżynierów.

KATEDRA OGRODNICTWA

ul. Papieża Pawła VI nr 1, 71-459 Szczecin

e-mail: warzywa@zut.edu.pl; sad@zut.edu.pl; kro@zut.edu.pl

kierownik: dr hab. inż. Dorota Jadczyk

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

dr hab. inż. Dorota Jadczyk
dr hab. inż. Renata Dobromilska
dr hab. inż. Ewa Rekowska
dr hab. inż. Paweł Słodkowski
dr hab. inż. Piotr Chełpiński
dr hab. inż. Grzegorz Mikiciuk
dr inż. Ireneusz Ochmian
dr hab. inż. Barbara Wójcik-Stopczyńska
dr hab. inż. Monika Grzeszczuk
dr inż. Krzysztof Wraga
dr inż. Agnieszka Zawadzińska
dr hab. inż. Piotr Żurawik
dr inż. Agnieszka Dobrowolska
dr inż. Piotr Salachna

Pracownicy techniczni:

dr inż. Agnieszka Żurawik
mgr inż. Rafał Piechocki
mgr inż. Gabriela Wysocka
inż. Tomasz Janik
Roman Strzelecki

Doktoranci:

mgr inż. Dominika Kosecka

mgr inż. Agata Miśkowiec
mgr inż. Alicja Wieteska
mgr inż. Anna Miła
mgr inż. Irena Długosz
mgr inż. Justyna Meller
mgr inż. Barbara Błaszczuk
mgr inż. Aleksandra Pawłowska
mgr inż. Katarzyna Bychowiec
mgr inż. Andżelika Wośkowiak
mgr inż. Anna Pachłowska
mgr inż. Janusz Wilas
mgr inż. Anna Wałejko
mgr inż. Daria Kądziołka
mgr inż. Rafał Rozwarski
mgr inż. Małgorzata Statkiewicz
mgr inż. Karolina Kozos
mgr inż. Kamila Mijowska
mgr inż. Paweł Pantecki

Historia Katedry

Dzieje Katedry Warzywnictwa ściśle związane są z początkami Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie. Najpierw powstała Katedra Ogrodnictwa, której kierownikiem był prof. dr hab. Marian Lityński – pierwszy rektor Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie. Następnie utworzono Zakład Warzywnictwa w ramach Instytutu Uprawy Roli i Roślin, którym kierował prof. dr hab. inż. Stanisław Laskowski, a potem doc. dr inż. Mieczysław Pawlus. Kolejno funkcje kierownika jednostki pełnili: prof. dr hab. inż. Waldemar Ostrowski (Katedra Ogrodnictwa), a od 1973 roku – prof. dr hab. inż. Marian Orłowski (Zakład Warzywnictwa, Katedra Warzywnictwa).

W Katedrze Warzywnictwa pracowali: starszy technik Genowefa Radkowska (1954–1994), dr inż. Mirosława Jarocka (1957–1974), mgr Ludwika Macewicz (1958–1965), prof. dr hab. Eugeniusz Kołota (1966–1985), dr inż. Irena Strychacz (1977–1983), mgr inż. Maciej Abramowicz (1985–1995), dr inż. Aleksander Ziętara (1989–2001).

Zakład Sadownictwa powstał w 1961 roku. Organizatorem i kierownikiem Zakładu był dr Waldemar Ostrowski. 1 października 1989 roku Zakład Sadownictwa przekształcono w Katedrę Sadownictwa. Kierownikiem Katedry został prof. dr hab. inż. Waldemar Ostrowski. Z chwilą przejścia prof. Waldemara Ostrowskiego na emeryturę (1 września 1997) kierownictwo Katedry objęła prof. dr hab. inż. Maria Krystyna Ostrowska. Od 2008 roku kierownikiem Katedry Sadownictwa, następnie Zakładu i Pracowni był dr hab. Piotr Chełpiński. W 1993 roku utworzono Sadowniczą Stację Badawczą (o powierzchni 11 ha) w miejscowości Rajkowo koło Szczecina.

Katedra Roślin Ozdobnych powstała 1 września 1992 roku. W jej skład weszli kierownik prof. dr hab. Kazimierz Mynett, wieloletni pracownik naukowy Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarstwa w Skierniewicach i dr inż. Ludmiła Startek. W latach 1993–1994 na stanowisko asystenta została zatrudniona mgr inż. Monika Pankratow. W 1995 roku zatrudniono na stanowisku asystenta mgr inż. Krzysztofa Wragę, a w 1998 roku mgr inż. Piotra Żurawika. Po

ukończeniu dziennych studiów doktoranckich zostali zatrudnieni: dr inż. Agnieszka Zawadzińska (2002), dr inż. Agnieszka Dobrowolska (2004), dr inż. Piotr Salachna (2006). Kadre techniczną w początkowym okresie działalności Katedry stanowiły inż. Lidia Masacz (1992) i Anna Mazaraki (lata 1992–1993). W 1994 roku została zatrudniona Dorota Janicka, która w 2002 roku uzyskała tytuł magistra inżyniera, a w 2011 obroniła doktorat. W 2005 roku na stanowisku starszy referent techniczny został zatrudniony mgr inż. Rafał Piechocki. Od października 2001 do czerwca 2006 roku kierownikiem Katedry była dr hab. Ludmiła Startek. W latach 2006–2007 pełniącym obowiązki kierownika Katedry Roślin Ozdobnych była dr inż. Agnieszka Zawadzińska. Od września 2007 do września 2010 roku kierownikiem Katedry była prof. dr hab. Joanna Nowak. We wrześniu 2010 roku Katedra Roślin Ozdobnych została przekształcona w Pracownię Roślin Ozdobnych, którą kierowali kolejno dr inż. Agnieszka Zawadzińska (2010–2012) oraz dr inż. Piotr Żurawik (2012–2013).

Pracownia Przechowalnictwa i Przetwórstwa wywodzi się z Katedry Technologii Rolnej i Przechowalnictwa, która funkcjonowała w strukturze Wydziału (najpierw Rolniczego, a potem Kształtowania Środowiska i Rolnictwa) do września 2004 roku. Kierownikiem Katedry w latach 1968–1999 był prof. dr hab. inż. Antoni Warzecha, a po jego przejściu na emeryturę – prof. dr hab. inż. Joachim Falkowski (2000–2004). Wieloletnimi pracownikami jednostki byli: dr inż. Halina Siwicka (†), dr inż. Katarzyna Skupień-Wysocka, dr hab. Katarzyna Janda oraz mgr inż. Barbara Jakubowska. Od października 2004 roku jednostka, jako Pracownia Technologii Rolnej i Przechowalnictwa, została włączona w skład Katedry Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska, kierowanej przez prof. dr hab. inż. Andrzeja Nowaka, a w latach 2009–2010 funkcjonowała jako samodzielny Zakład TRiP, pod kierownictwem dr hab. inż. Barbary Wójcik-Stopczyńskiej.

1.09.2010 roku, z połączenia Katedry Roślin Ozdobnych Zakładu Warzywnictwa, Zakładu Sadownictwa oraz Zakładu Przechowalnictwa i Przetwórstwa, powstała Katedra Ogrodnictwa, w skład której weszły cztery pracownie: Warzywnictwa, Roślin Ozdobnych, Sadownictwa oraz Przechowalnictwa i Przetwórstwa.

Kierownikiem Katedry została dr hab. inż. Dorota Jadczak.

1.09.2013 roku w strukturze Katedry zlikwidowany został podział na pracownie.

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

Jednostka posiada laboratorium chemiczne wyposażone m.in. w: spektrofotometr, suszarki, płuczki ultradźwiękowe, wyparki, łaźnie wodne, komory chłodnicze, wagi analityczne, wstrząsarki, piec do spalań, aparaty Kjeldahla, Soxhleta, Derynga i Clevengera oraz urządzenie do badania aktywności wody. Posiadane wyposażenie umożliwia prowadzenie badań związanych z analizą składu chemicznego materiału roślinnego. Jednostka posiada też laboratorium mikrobiologiczne.

Działalność naukowa

Badania naukowe prowadzone są m.in. na terenie Warzywniczej Stacji Badawczej w Dołujach, Hali Wegetacyjnej w Szczecinie oraz Sadowniczej Stacji Badawczej w Ostoi. Zaplecze techniczne znajdujące się w Hali Wegetacyjnej przy ulicy Juliusza Słowackiego 17 stanowią dwa tunele foliowe służące do prowadzenia badań, szklarnia z kolekcją dydaktyczną roślin ozdobnych, pomieszczenie techniczne wyposażone w laboratorium, komorę klimatyzacyjną oraz chłodnię do przechowywania roślin ozdobnych. W Sadowniczej Stacji Badawczej,

oprócz doświadczeń, na podstawie których przygotowywane są prace inżynierskie, magisterskie, doktorskie i habilitacyjne, założono nasadzenia kolekcyjne różnych gatunków roślin sadowniczych. Stację wyposażono w niezbędne maszyny i sprzęt do prowadzenia sadu. Stacja posiada również komorę chłodniczą, w której przechowywane są owoce. W 2009 roku stację doświadczalną przeniesiono z Rajkowa do sąsiedniej Ostoi. Obecnie realizowane są w niej badania dotyczące uprawy winorośli, roślin jagodowych i moreli. W stacjach badawczych odbywają się studenckie praktyki semestralne, dyplomowe, a także zajęcia terenowe z sadownictwa, szkółkarstwa, warzywnictwa oraz roślin ozdobnych.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Jednostka współpracuje z wieloma jednostkami naukowo-badawczymi ZUT w Szczecinie, m.in. z Centrum Bioimmobilizacji i Innowacyjnych Materiałów Opakowaniowych ZUT w Szczecinie, a ponadto z Katedrą Roślin Warzywnych i Leczniczych SGGW w Warszawie, Katedrą Ogrodnictwa oraz Katedrą Technologii Owoców, Warzyw i Zbóż Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, Katedrą Fizjologii Roślin i Biochemii, Katedrą Ogrodnictwa i Katedrą Uprawy Winorośli Uniwersytetu Rolniczego w Plovdiv (Bułgaria) oraz Pracownią Rizosfery w Zakładzie Agrotechniki Roślin Sadowniczych IO w Skierniewicach, Zakładem Fizjologii i Toksykologii w Uniwersytecie Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy.

Działalność badawcza

Problematyka badawcza z zakresu warzywnictwa dotyczy uprawy warzyw na nasiona, doskonalenia metod uprawy mało znanych gatunków warzyw i ziół, wartości biologicznej warzyw i ziół oraz zastosowania biostymulatorów w uprawie wybranych gatunków warzyw. Przeprowadzono badania m.in. na temat wpływu stosowania różnych zabiegów agrotechnicznych na wielkość i jakość plonu nasion warzyw kapustnych, uprawianych metodą wysadkową i bezwysadkową (kapusty głowiastej białej i czerwonej, jarmużu, kalarepy, kalafiora, kapusty pekińskiej, brokułu) i buraka ćwikłowego, na podstawie których opracowano instrukcje uprawowe; oceny plonowania warzyw strączkowych (bobu, grochu i fasoli); wpływu wybranych zabiegów agrotechnicznych na plonowanie warzyw cebulowych (cebuli zwyczajnej, cebuli wielopiętrowej, czosnku, szczypiorku czosnkowego, siedmiolatki oraz szalotki); wpływu redukcji liści, zastosowania materiału refleksyjnego, zabiegów przyspieszających dojrzewanie owoców oraz biostymulatorów wzrostu roślin na plon i jakość owoców pomidora typu cherry; uprawy roślin warzywnych i przyprawowych na zbiór pęczkowy (seler korzeniowy, rokiteta, koper ogrodowy, rzodkiewka, marchew, burak ćwikłowy, szpinak zwyczajny, szczypiorek czosnkowy, siedmiolatka, bazylia, cząber, estragon) z oceną cech jakościowych i wartości biologicznej uzyskanych plonów; wykorzystania nawozów o przedłużonym działaniu w uprawie warzyw produkowanych na spożycie i na nasiona. Aktualnie realizowana tematyka badawcza obejmuje doskonalenie metod uprawy roślin warzywnych i ziół przyprawowych z uwzględnieniem wymagań siedliskowych, nowych metod uprawy, integrowanej i ekologicznej uprawy w połączeniu z wartością biologiczną uzyskiwanych plonów.

Problematyka badawcza dotycząca zagadnień związanych z uprawą roślin ozdobnych obejmuje ocenę wpływu regulatorów wzrostu na wartość dekoracyjną i jakość plonu roślin ozdobnych (retardanty, gibereliny, SGA Yeald); opracowywanie nowych oraz modyfikowanie dotychczasowych technologii uprawy roślin ozdobnych (bratka, frezji na kwiat cięty, frezji jako rośliny doniczkowej, niecierpka nowogwinejskiego, pelargonii,

surfinii, chryzantemy, kraspedii kulistej, nikandry miechunkowatej, dzwonek irlandzkich); reprodukcję roślin cebulowych i bulwiastych.

Aktualnie prowadzone badania dotyczą wpływu podłoża i nawożenia na wzrost i jakość roślin ozdobnych; opracowywania nowych technologii uprawy roślin ozdobnych, otoczkowania nasion i organów spichrzowych oraz wykorzystywanie chitozanu w ochronie roślin ozdobnych; prac hodowlanych i introdukcji nowych taksonów *Lilium*, *Leonotis*, *Crocoshmia*; wpływu preparatów i regulatorów wzrostu na wzrost, kwitnienie i jakość plonu roślin ozdobnych; opracowania metod reprodukcji i uprawy nowych roślin do dekoracji terenów zieleni, na kwiat cięty i do uprawy doniczkowej (*Freesia*, *Crocoshmia*, *Ornithogalum*, *Galtonia*, *Eucomis*, *Liatris*) oraz oceny tolerancyjności roślin rabatowych i bylin na niekorzystne warunki środowiska zurbanizowanego.

Problematyka badawcza dotycząca zagadnień związanych z przetwórstwem oraz przechowywalnością w latach funkcjonowania Katedry Technologii Rolnej i Przechowywalności obejmowała prace z zakresu optymalizacji warunków przechowywania ziemniaków i warzyw oraz doskonalenia technologii stosowanych w przetwórstwie rolno-spożywczym, w tym pionierskie w skali kraju badania związane z przerobem ziarna kakaowego. Badania prowadzone obecnie dotyczą: oceny surowców roślinnych pod względem wartości odżywczej, biologicznej, jakości mikrobiologicznej oraz zmian tych wskaźników w zależności od warunków uprawy, przetwarzania i przechowywania; wartości biologicznej kwiatów jadalnych, metod ich przechowywania i przetwarzania; oceny zawartości związków biologicznie czynnych w roślinach leczniczych rozmnażanych generatywnie i w kulturach *in vitro*; oceny metodami *in vitro* i *in vivo* aktywności przeciwdrobnoustrojowej ekstraktów pozyskiwanych z surowców zielarskich, w celu określenia możliwości ich wykorzystania w roli naturalnych fungicydów.

Problematyka badawcza dotycząca zagadnień związanych z sadownictwem dotyczyła zagadnień związanych z fizjologią owoców po zbiorze, chorobami przechowywalnymi jabłek (biotyczne i fizjologiczne); dynamiką cech biometrycznych jabłek w okresie ich wzrostu, opracowaniem empirycznej metody prognozowania plonów jabłoni (metoda ta okazała się przydatna do stosowania w sadach wielkotowarowych); oceną przydatności produkcyjnej nowych odmian jabłoni, wiśni, truskawki, śliwy, czereśni, borówki wysokiej (amerykańskiej), porzeczek i maliny w warunkach przyrodniczych Pomorza Zachodniego. Prowadzono także badania nad oceną produktywności różnych modeli sadów jabłoniowych i wiśniowych. Opracowano 101 modeli sadów jabłoniowych, składających się z drzew wolno stojących i 44 modele sadów szpalerowych, biorąc pod uwagę ich optymalne parametry biologiczne; oceniano efektywność mechanicznego zbioru wiśni i innych gatunków drzew pestkowych; prowadzono badania nad wzrostem i plonowaniem nowych odmian jabłoni, gruszy, czereśni i wiśni, szczepionych na różnych typach podkładek półkarłowych i karłowych, a także przeprowadzono wieloletnie badania nad doбором różnych gatunków drzew i krzewów owocowych dla warunków przyrodniczych Polski północno-zachodniej.

Obecnie główne nurty badawcze dotyczą: uprawy ekologicznej i konwencjonalnej borówki wysokiej; badań nad bioróżnorodnością nowych polskich odmian jagody kameczackiej oraz sposobów uprawy tego gatunku; wykorzystania superabsorbentów polimerowych w uprawie truskawki; uprawy winorośli i nowych roślin sadowniczych w regionie Pomorza Zachodniego; badań nad oceną właściwości fizykochemicznych oraz przydatnością różnych typów gleb i podłoży w produkcji ogrodniczej oraz ich wpływem na jakość i wielkość uzyskiwanych plonów; badań nad dokarmianiem dolistnym i stosowaniem biopreparatów pełniących funkcje

fizjoaktywatorów oraz osmoregulatorów i antytranspirantów oraz ich wpływu na cechy fizjologiczne i plonowanie roślin sadowniczych; badań nad stosowaniem preparatów ograniczających pęknięcie owoców oraz badań nad wykorzystaniem grzybów mikoryzowych w uprawach sadowniczych.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne

Do najważniejszych osiągnięć naukowych i praktycznych Katedry należy uzyskanie patentu „Sposób wytwarzania otoczek hydrożelowych na powierzchni organów roślinnych” (autorzy: Artur Bartkowiak, Ludmiła Startek, Piotr Żurawik, Piotr Salachna – Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, 29.02.2008, nr patentu 197101); wyhodowanie odmiany lilii ‘Gryf’ oraz otrzymanie wyłącznego prawa do tej odmiany przyznanego przez Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych (31.01.2003, nr odmiany 1676); realizacja projektu współfinansowanego ze środków EFRR w ramach programu INTERREG IVa – Województwo Zachodniopomorskie i Meklemburgia-Pomorze Przednie/Brandenburgia (lata realizacji 2010–2012). Tytuł projektu: Projekt pilotażowy dotyczący uprawy winorośli i nowych gatunków roślin w regionie Pomerania, realizacja projektu „Porównanie składu chemicznego ze szczególnym uwzględnieniem zawartości związków fenolowych, aktywności przeciwutleniającej oraz właściwości przeciwnowotworowych owoców jagodowych i ich przetworów z uprawy ekologicznej oraz konwencjonalnej” realizowanego przez Zakład Technologii Owoców i Warzyw Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu na podstawie decyzji Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 7.10.2008, nr RR-re-401-335/08 (lata realizacji 2008–2009); współpraca z firmą Yara International ASA, zajmującą się produkcją środków dla rolnictwa oraz ochrony środowiska, będącą największym na świecie dostawcą nawozów mineralnych.

Działalność dydaktyczna

Pracownicy Katedry Ogrodnictwa prowadzą zajęcia dydaktyczne na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa na następujących kierunkach: ogrodnictwo, rolnictwo, architektura krajobrazu i ochrona środowiska. Zajęcia dydaktyczne realizowane są w ramach przedmiotów: stylizacja wnętrz roślinami ozdobnymi, terapia ogrodnicza, rośliny zielarskie w ogrodzie i krajobrazie, technika i środki ochrony w uprawie roślin ozdobnych, uprawa w podłożach ogrodniczych roślin ozdobnych, zbiór i przechowywanie produktów ogrodniczych, przemysł spożywczy a ochrona środowiska, przechowywanie produktów rolnych, ekologiczne metody przechowywania i przetwarzania żywności, rośliny ozdobne, terapia ogrodnicza, byliny parkowe, uprawy bezglebowe roślin, rośliny na suche bukiety ozdobnych, zintegrowane projektowanie krajobrazu, uprawa winorośli, sadownictwo, podstawy uprawy winorośli i winiarstwa, wybrane zagadnienia z sadownictwa, integrowana produkcja owoców, owoce leśne i możliwości ich produkcji na różnych stanowiskach, winnice, sady i jagodniki w gospodarstwach agroturystycznych, projektowanie upraw ogrodniczych, warzywnictwo, warzywnictwo organiczne, nasiennictwo, światowy i krajowy rynek owoców i warzyw, wybrane zagadnienia z warzywnictwa i zielarstwa, integrowana produkcja warzyw, zbiór ziół ze stanowisk naturalnych, warzywa i owoce tropikalne, biologia nasion, trawy ozdobne w terenach zieleni, pielęgnacja i zastosowanie roślin ozdobnych, kwiaty jadalne, pielęgnacja roślin ozdobnych, florystyka, szkółkarstwo ogrodnicze, zielarstwo, leśne rośliny lecznicze, właściwości dietetyczne i lecznicze roślin warzywnych i zielarskich, przetwórstwo owoców i warzyw, przetwórstwo surowców roślinnych, zagrożenia biologiczne w środowisku żywności,

bezpieczeństwo żywności i żywienia, zasady kompozycji i dekoracji wnętrz, warzywa i przyprawy, podstawy produkcji ogrodniczej, leśne rośliny lecznicze, projektowanie upraw ogrodniczych, rośliny ozdobne w świecie, suszarnictwo i przetwórstwo ziół, projektowanie krajobrazu, rewitalizacja obszarów zurbanizowanych.

W ramach Podyplomowych Studiów Florystyka prowadzone są przedmioty: asortyment roślin ozdobnych, pielęgnacja i przechowywanie roślin ozdobnych, utrwalanie i przedłużanie trwałości roślin, podstawy florystyki, kompozycje florystyczne, zasady kompozycji roślinnych. Ponadto prowadzona jest działalność dydaktyczna w ramach Studenckiego Koła Naukowego FLORYSTÓW, Studenckiego Koła Naukowego KWIACIARZY, Koła Naukowego Doktorantów ZIÓŁKO – PRZYRODA NA TAK.

W jednostce opracowano też ofertę i prowadzone są zajęcia w języku angielskim dla studentów zagranicznych uczestniczących w programie Erasmus oraz realizujących studia międzynarodowe „Zrównoważona produkcja roślinna”, w ramach współpracy między ZUT w Szczecinie, WKŚIR, kierunkiem ogrodnictwo a Uniwersytetem Rolniczym w Plovdiv.

KATEDRA PROJEKTOWANIA KRAJOBRAZU

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

kierownik: dr inż. arch. Magdalena Rzeszotarska-Pałka

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

dr inż. arch. Magdalena Rzeszotarska-Pałka

prof. dr hab. inż. arch. Adam Maria Szymki

dr inż. Halyna Petryschyn

dr inż. Yuriy Kryvoruchko

dr hab. Hubert Romanowski

- dr hab. Agata Zbylut

dr hab. Ewa Miśkiewicz-Żebrowska

- dr inż. arch. Magdalena Czałczyńska-Podolska

dr inż. Aleksandra Pilarczyk

dr inż. arch. Eliza Sochacka-Sutkowska

dr inż. arch. Marta Kościńska

Pracownicy techniczni:

mgr Oksana Bielecka-Łączak

Balbina Szumska-Rybczyńska

Doktoranci:

mgr inż. Sylwia Dębczak

mgr inż. Agnieszka Kruszko

Historia Katedry

Katedra Projektowania Krajobrazu na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa została powołana uchwałą Senatu Akademii Rolniczej w Szczecinie 1 marca 2003 roku. Powstała z przekształcenia, utworzonego 1 października 2000 roku, Zakładu Projektowania Krajobrazu. Posiadała dwa zakłady naukowo-dydaktyczne i Pracownię Projektową. Kierowanie Katedrą Senat Akademii Rolniczej powierzył prof. dr. hab. inż. arch. Adamowi Marii Szymowskiemu, z inicjatywy którego utworzono kierunek architektura krajobrazu. Fakt ten był uwiecznieniem wieloletnich starań niewielkiego grona osób szczególnie zaangażowanych w stworzenie możliwości kształcenia młodzieży w tej dziedzinie oraz przekazywanie wiedzy na poziomie akademickim. Do grona tych osób należeli: prof. dr. hab. inż. Andrzej Nowak – ówczesny rektor Akademii Rolniczej, jak i przede wszystkim duet dziekański: prof. dr. hab. inż. Stanisław Dzienia i prof. dr. hab. inż. Maria Krystyna Ostrowska. Wieloletni kierownik Katedry Projektowania Krajobrazu prof. dr. hab. inż. arch. Adam Maria Szymowski wspomina – *Bez ich osobistego wsparcia oraz zaangażowania być może nie starczyłoby sił i woli przetrwania w czasie, gdy wszystko trzeba było zacząć od podstaw: bez żadnego oprzyrządowania dydaktycznego, bez niezbędnej literatury i wyposażenia sal dydaktycznych adaptowanych ad hoc dla potrzeb pracowni rysunkowych czy laboratoriów CAD.*

Od początku istnienia Katedrą Projektowania Krajobrazu kierował prof. dr. hab. inż. arch. Adam Maria Szymowski, specjalizujący się w szeroko rozumianej problematyce teorii projektowania architektonicznego i urbanistycznego, ze szczególnym uwzględnieniem kontekstu krajobrazowo-przestrzennego.

W skład etatowych pracowników Katedry wchodził zatrudnieni na stanowiskach profesorów uczelnianych: od 2002 roku – dr hab. plastyk Hubert Romanowski; od 2003 roku – dr inż. Halyna Petryschyn; od 2003 roku – dr inż. Yuriy Kryvoruchko; od 2003 roku – dr arch. Jadwiga Widomska-Piesik.

Etatową kadre na godzinach zleconych uzupełniali: mgr arch. Robert Dawidowski oraz mgr arch. Wojciech Pawłowski – prowadzący zajęcia z komputerowego wspomaganie procesu projektowania, a także dr arch. Wojciech Bal i dr arch. Olga Sietnicka. Okazjonalnie zajęcia prowadzone przez Katedrę wspomagali prof. Anna Mitkowska z Politechniki Krakowskiej oraz prof. Sławomir Gzell z Politechniki Warszawskiej.

Kiedy w 2005 roku odbyły się pierwsze obrony prac dyplomowych, kierunek architektura krajobrazu stał się reprezentatywny na krajowym rynku naukowym. Z tych czasów nie sposób nie wspomnieć wspierających organizacyjnie i zwykłą ludzką życzliwością całą plejadę znakomitych i zasłużonych dla Katedry osób, w tym szczególnie: nieodżałowanej pamięci prof. dr. hab. inż. Ludmiłę Startek, prof. Adama Koćmita, kierownika Fundacji AR (wówczas jeszcze doktora) prof. dr. hab. inż. Tomasza K. Dobka, współpracowników Katedry dr. inż. Andrzeja Rzeszotarskiego, dr inż. arch. Elżbietę Czekiel-Świtalską i dr. inż. arch. Tomasza Cykałowicza.

Kolejnym etapem w historii istnienia Katedry Projektowania Krajobrazu stała się „przeprowadzka” Katedry z budynku dawnej AR przy ul. Janosika 8 do obiektu Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa mieszczącego się przy ul. Juliusza Słowackiego 17. Dokonana niejako pod przymusem stała się w istocie realną szansą na uzyskanie niezbędnych środków finansowych na stworzenie godziwych – dla dalszej egzystencji Katedry – warunków lokalowych i uzyskania niezbędnego wyposażenia w komputery i sprzęt fotograficzny. Dawny magazyn odczynników chemicznych i farb w przyziemiu budynku udało się przekształcić w eleganckie pomieszczenia z pokojami dla pracowników oraz z sekretariatem o okazałym

metrażu, wykorzystywanym również jako sala dydaktyczna do prowadzenia seminariów dyplomowych.

20 grudnia 2005 roku pod opieką naukową prof. dr. hab. inż. arch. Adama Szymskiego – dbającego w sposób szczególny o rozwój młodej kadry naukowej – pierwsza doktorantka Katedry Projektowania Krajobrazu (obecnie Kierownik Katedry – Magdalena Rzeszotarska-Pałka) uzyskała z wyróżnieniem stopień doktora nauk technicznych w specjalności architektura i urbanistyka na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej.

1 października 2009 roku w ramach reorganizacji struktury Wydziału obowiązki kierownika Katedry zaczyna pełnić dr hab. Hubert Romanowski. Od 1 września 2010 roku do dziś kierownikiem Katedry Projektowania Krajobrazu jest dr inż. arch. Magdalena Rzeszotarska-Pałka.

1 września 2013 roku, na wniosek dziekana WKSIR, rektor Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego prof. dr hab. Włodzimierz Kiernożycki, w Zarządzeniu nr 44 z 30 lipca 2013 roku, podjął decyzję o zmianach w strukturze Wydziału, których rezultatem była m.in. likwidacja Zakładu Architektury Krajobrazu (kierownik: prof. zw. dr hab. inż. arch. Adam Maria Szymski) oraz Zakładu Malarstwa, Rysunku i Rzeźby (kierownik – dr hab. Hubert Romanowski) wchodzących w skład Katedry Projektowania Krajobrazu.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Katedra Projektowania Krajobrazu aktywnie współpracuje z organizacjami zagranicznymi oraz krajowymi. Pośród nich wymienić należy między innymi: Radę Europejską Szkół Architektury Krajobrazu (ECLAS). Niniejsza współpraca polega na wymianie informacji, doświadczeń i pomysłów w ramach kształcenia na kierunku architektura krajobrazu na poziomie europejskim oraz osiągnięciu najwyższych standardów nauczania architektury krajobrazu w Europie. W ramach współpracy opracowywane są dostosowane do ogólnoeuropejskiego rozwoju wspólne programy badawcze.

W 2010 roku Katedra podjęła współpracę z plebanią w Angermünde, oddelegowując kilku studentów kierunku architektura krajobrazu do realizacji koncepcji zagospodarowania terenu wokół parafii. Studenci zaprezentowali swoje koncepcje w domu parafialnym w Greiffenbergu, gdzie komisja wybrała najlepszą propozycję projektu.

Spośród instytucji krajowych aktywnie współpracujących z Katedrą wymienić należy: SPAK (Stowarzyszenie Polskich Architektów Krajobrazu) z utworzonym 24.06.2010 roku Zachodniopomorskim Oddziałem SPAK, którego prezesem jest prof. Adam Maria Szymski, a członkiem Zarządu Głównego SPAK jest dr inż. arch. Eliza Sochacka-Sutkowska. Współpraca skupia się na: współdziałaniu z innymi stowarzyszeniami i związkami twórczymi oraz instytucjami odpowiedzialnymi za ład przestrzenny i ochronę środowiska w kraju i za granicą, wspieraniu architektów krajobrazu w całym procesie projektowania i realizacji inwestycji oraz zgłaszaniu wniosków mających na celu ochronę krajobrazu, dóbr kultury i ładu przestrzennego w związku z działalnością inwestycyjną i użytkowaniem przestrzeni.

Współpraca nawiązana jest także z Zespołem Państwowych Szkół Muzycznych im. Grażyny Bacewicz w Koszalinie. Świadczymy pomoc w przygotowaniu projektów małej architektury oraz zagospodarowania terenu wokół szkoły.

Katedra Projektowania Krajobrazu prowadzi współpracę z Centrum Edukacji Ogrodniczej w Szczecinie (organizatorem ogólnopolskiego konkursu projektowego „Kreacja przestrzeni”), wspierając jury konkursu w ocenie najlepszych prac projektowych.

Aktywna współpraca kontynuowana jest również z katedrami naszej uczelni oraz z innymi ośrodkami naukowymi w kraju kształcącymi architektów krajobrazu.

Działalność badawcza

Tematyka badań naukowych KPK mieści się w głównym nurcie prac związanych z tworzeniem przyjaznej przestrzeni publicznej w krajobrazie miast i szeroko rozumianych terenów podmiejskich. Do podstawowych zagadnień prowadzonych w tym zakresie należą badania nad: związkami pomiędzy terenami zieleni a społecznościami osiedlowymi w kontekście oczekiwań i odczuć społeczności lokalnych; diagnozowaniem warstwy kulturowej przestrzeni jako determinanty ochrony terenów biologicznie czynnych w kontekście rozbudowy systemów zieleni w procesie strategii odnowy urbanistycznej; projektowaniem placów zabaw w kontekście rozwoju emocjonalnego, społecznego i fizycznego dzieci, a także rewitalizacją podwórek osiedlowych spółdzielni mieszkaniowych Szczecina.

Kolejnym obszarem badań są zagadnienia związane z rewaloryzacją i ochroną dziedzictwa kulturowego Pomorza Zachodniego, a w szczególności: opracowanie metod rewaloryzacji krajobrazu zachodniopomorskiego ze szczególnym uwzględnieniem dziedzictwa historycznego oraz współczesnych potrzeb społeczności lokalnej; sposoby oceny i możliwości odnowy krajobrazu wiejskiego; opracowanie metod rewaloryzacji zabytkowych założeń pałacowo-parkowych; badanie stref *sacrum* na terenach wiejskich i miejskich w kontekście poszukiwania tożsamości kulturowej ludności lokalnej; ocena wartości kompozycyjno-krajobrazowych terenów nadbrzeży Odry i rewitalizacja wewnątrz nadrzecznych w oparciu na identyfikacji walorów krajobrazowych, kształtowanie krajobrazu miejscowości nadmorskich oraz stopień przekształceń miejscowości pasa nadmorskiego Pomorza Zachodniego; rozwijanie metod badawczych w zakresie rewitalizacji miejskich, wiejskich i przemysłowych terenów zdegradowanych kulturowo i cywilizacyjnie określenie równowagi między elementami kulturowymi a przyrodniczymi w krajobrazie Pomorza Zachodniego ze szczególnym uwzględnieniem kreowania stref wypoczynku aktywnego; archiwizacja materiału porównawczego do przeprowadzenia badań w zakresie krajobrazu półwyspu Bałtyku w technikach rysunkowych i malarskich.

Katedra zajmuje się również zagadnieniami związanymi z rozwojem terenów rolnych Pomorza Zachodniego, do których należą: waloryzacja przyrodniczych i ekonomicznych czynników produkcji rolnej w różnych regionach kraju oraz opracowanie metod ich optymalizacji w warunkach zachodzących zmian środowiskowych i społecznych; warunki tworzenia i funkcjonowania gospodarstw rolnych, powstałych na bazie mienia Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz struktur przestrzenno-obszarowych.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne

Katedra Projektowania Krajobrazu może poszczycić się kilkoma znaczącymi, w skali całego kraju, osiągnięciami naukowymi i dydaktycznymi.

Pracownicy Katedry czynnie uczestniczą w organizacji konferencji naukowej Forum Architektury Krajobrazu.

Zakończono prace nad I tomem trzutomowego podręcznika akademickiego pt. „Architektura krajobrazu” i rozpoczęto prace nad opracowaniem II tomu; ma to być podstawowy podręcznik na kierunku studiów architektura krajobrazu, także na innych uczelniach kształcących architektów krajobrazu w Polsce.

Wymiernym dowodem wysokiej pozycji naukowej Katedry jest przyznanie jej w 2004 roku dwuletniego grantu badawczego KBN pt.: „Wieś pomorska wczoraj i dziś”, którego wyniki badań prowadzonych na terenie wsi zachodniopomorskiej zostały przedstawione w mono-

grafii naukowej (ISBN 83-918558-5-6). Zespół autorski niniejszej monografii: prof. dr hab. inż. arch. Adam Maria Szymski, dr inż. arch. Magdalena Rzeszotarska-Pałka, dr Jadwiga Ignaczak-Felińska oraz dr inż. arch. Wojciech Pawłowski. Potwierdzeniem pozycji naukowej Katedry jest również indywidualny grant doktorski KBN, który uzyskała mgr inż. arch. Magdalena Rzeszotarska kontynuująca studia doktoranckie pod opieką prof. dr. hab. inż. arch. Adama Marii Szymskiego.

W 2012 roku zakończono realizację projektu badawczego pod kierunkiem dr inż. arch. Haliny Petryshyn. Wyniki badań z realizacji projektu zostały udokumentowane w monografii naukowej „Tożsamość krajobrazu miasta” pod redakcją Haliny Petryshyn i Elizy Sochackiej-Sutkowskiej (ISBN-978-83-7663-045-8).

Katedra współpracuje od kilku lat z Architektem Miasta Szczecin, na zlecenie którego opracowywane są projekty zagospodarowania przestrzeni miejskiej oraz konkursy studenckie.

Od 2012 roku Katedra jest współorganizatorem seminarium naukowego odbywającego się w trakcie Targów Miasto-Ogród. Zielony Design, organizowanych przez Międzynarodowe Targi Szczecińskie.

Pracownicy i studenci Katedry opracowują również liczne koncepcje projektowe we współpracy z radami osiedlowymi Szczecina oraz sąsiednimi gminami: Goleniów i Stargard Szczeciński.

W 2013 roku Katedra została uhonorowana statuetką „Krzekowianki” w podziękowaniu za wieloletnią współpracę i wkład w upiększanie osiedla. Projekt zagospodarowania skweru im. Generała Sosabowskiego, opracowany przez zespół w składzie: Magdalena Rzeszotarska-Pałka, Marta Kościńska, Andrea Lubarska, Sebastian Mazurek, Katarzyna Kucier, jest obecnie w trakcie realizacji.

Działalność dydaktyczna

Od 2002 roku Katedra Projektowania Krajobrazu prowadzi Podyplomowe Studia Architektury Krajobrazu, trwające cztery semestry. Dotychczas zorganizowano sześć edycji studiów. Studia Podyplomowe mają na celu przekazanie uczestnikom studium wiedzy teoretycznej i praktycznej w zakresie projektowania i urządzania terenów zieleni oraz umożliwienie nabycia umiejętności niezbędnych w procesie prowadzenia studiów, analiz i sporządzania dokumentacji projektowych. Kierownikiem Studiów Podyplomowych jest prof. dr hab. inż. arch. Adam Maria Szymski, a opiekę naukową sprawuje dr inż. arch. Magdalena Czałczyńska-Podolska.

W ramach działalności dydaktycznej pracownicy Katedry prowadzą zajęcia z przedmiotów o profilu artystyczno-architektoniczno-urbanistycznym.

Doktor inż. arch. Magdalena Rzeszotarska-Pałka jako pracownik naukowo-dydaktyczny, kształcąc studentów kierunków: architektury krajobrazu (S, N) i gospodarki przestrzennej oraz architektury i urbanistyki na WBiA specjalizuje się głównie w projektowaniu architektoniczno-urbanistycznym, osadnictwie wiejskim i rewaloryzacji zabytkowych założeń ogrodowych.

Profesor dr hab. inż. arch. Adam Maria Szymski specjalizuje się w zagadnieniach dotyczących teorii i metodyki projektowania, z wykorzystaniem nowoczesnych metod, technik i narzędzi projektowania. Ogólnie zajmuje się teorią sztuki i architektury w aspekcie historycznym i w bezpośrednim powiązaniu z ich ewolucją w czasach współczesnych, a także projektowaniem. Prowadzi zajęcia na kierunkach: architektura krajobrazu, gospodarka przestrzenna, architektura i urbanistyka.

Doktor inż. arch. Magdalena Czałczyńska-Podolska w ramach działalności dydaktycznej specjalizuje się między innymi w: projektowaniu placów zabaw; kształtowaniu terenów rekreacyjnych w kontekście potrzeb człowieka oraz w kształtowaniu przestrzeni sąsiedzkiej.

Doktor inż. arch. Eliza Sochacka-Sutkowska kształci studentów, specjalizując się w dziedzinach: urbanistyki krajobrazowej; planowania systemów zieleni miejskiej, kształtowania miejskiej przestrzeni publicznej i projektowania parków miejskich.

Doktor hab. inż. Halyna Petryshyn – również kierownik Katedry Urbanistyki na Wydziale Architektury Lwowskiej Politechniki – jest wybitnym specjalistą z zakresu historii sztuki i architektury ogrodowej. Specjalizuje się w planowaniu systemów zieleni w skali regionalnej.

Doktor inż. Yuriy Kryvoruhko specjalizuje się w urbanistyce i planowaniu przestrzennym.

Artysta plastyk dr hab. Hubert Romanowski prowadzi zajęcia z rysunku, malarstwa oraz wakacyjne zajęcia plenerowe służące rozwijaniu wrażliwości estetycznej i manualnych zdolności studentów. Dr hab. Hubert Romanowski, prowadząc przedmioty fakultatywne, przekazuje studentom wiedzę w dziedzinach: architektura wnętrz, design, grafika komputerowa, fotografika.

Doktor hab. Agata Zbylut w ramach dydaktyki przekazuje wiedzę w zakresie dyscypliny artystycznej – sztuki użytkowej.

Doktor hab. Ewa Miśkiewicz-Żebrowska specjalizuje się w grafice, rysunku, malarstwie i rzeźbie.

Doktor inż. Aleksandra Pilarczyk prowadzi zajęcia dydaktyczne z przedmiotów: mała architektura ogrodowa, historia architektury i sztuki ogrodowej.

Magister inż. arch. Marta Kościńska jest specjalistką w dziedzinie konstrukcji architektonicznych, materiałoznawstwa, teorii i zasad projektowania, a także w programach komputerowych wspomagających proces projektowania.

ZAKŁAD BOTANIKI I OCHRONY PRZYRODY

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: botanika@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. Stefan Friedrich

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

prof. dr hab. Stefan Friedrich

dr hab. inż. Lesław Wołejko

dr hab. Mariola Wróbel

dr Sylwia Jurzyk-Nordlów

dr inż. Magdalena Ziarnek

Pracownicy techniczni:

dr inż. Grażyna Kaup

mgr inż. Piotr Rotowski

Historia Zakładu

Katedra Botaniki została powołana z chwilą utworzenia Wyższej Szkoły Rolniczej, tj. w 1954 roku. Jej organizatorem i pierwszym kierownikiem był dr hab. inż. Stefan Kownas. Skład osobowy pierwszego zespołu pracującego w Katedrze: doc. dr inż. Stefan Kownas, doc. Jan Radomski, doc. dr Antonina Sienicka, dr Urszula Kierska-Grinn, dr Janina Jasnowska, dr Aleksandra Stachak; później także dr Tadeusz Głazek, st. technik Tadeusz Wołejko i Leokadia Pieńkos. Z inicjatywy dr hab. inż. Stefana Kownasa w 1954 roku utworzono Studenckie Koło Naukowe Botaników, jako pierwsze naukowe koło na uczelni. Jego opiekunem została dr Urszula Grinn.

W 1968 roku na emeryturę odeszli: prof. dr hab. inż. Stefan Kownas, prof. dr hab. Jan Radomski i doc. dr Antonina Sienicka. Stanowisko kierownika Katedry Botaniki objął prof. dr hab. Mieczysław Jasnowski. Do zespołu dołączyli także: dr Stefan Markowski, dr Wojciech Kowalski, prof. dr hab. Eugeniusz Ćwikliński, a później – w 1974 roku – mgr Wanda Bacieczko i mgr Stefan Friedrich. Do 1980 roku pracował doc. dr hab. Eugeniusz Ćwikliński; w tym roku do zespołu dołączył mgr Lesław Wołejko. Natomiast w 1985 roku na emeryturę przeszła dr Urszula Grinn. W latach 1989–1997 w Katedrze pracowała dr Ewa Fudali.

Profesor dr hab. Mieczysław Jasnowski był kierownikiem Katedry Botaniki do przejścia na emeryturę w 1990 roku. Funkcję tę przejęła prof. dr hab. Janina Jasnowska, która kierowała Katedrą również do przejścia na emeryturę w 1996 roku. Od tego roku do chwili obecnej kierownikiem Katedry jest prof. dr hab. Stefan Friedrich. Z okresem tym wiąże się rozwój składu osobowego Katedry. W 1997 roku doktorantem w Katedrze Botaniki został mgr Zbigniew Osadowski, który rok później przeniósł się do Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Słupsku. W 1997 roku do zespołu dołączyła także mgr Urszula Banaś, a w 1998 – mgr Mariola Wróbel i mgr Magdalena Ziarnek. W tym samym roku doktorantką w Katedrze została mgr Marzena Łyczek, a w rok później – mgr Sylwia Jurzyk. Doktor Stefan Markowski, pracujący na stanowisku adiunkta, a później starszego wykładowcy, przeszedł na emeryturę w 1998 roku. W 2001 roku dr hab. inż. Wanda Bacieczko została kierownikiem Zakładu Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni; wraz z nią z Katedry odeszła mgr Sylwia Jurzyk. W 2011 roku na emeryturę przeszedł dr inż. Wojciech Kowalski, w 2013 roku pracę zakończyła dr inż. Urszula Banaś-Stankiewicz, a powróciła do zespołu dr Sylwia Jurzyk-Nordlów. W jednostce uzyskano łącznie cztery tytuły profesora, wykonano dziewięć habilitacji i 20 prac doktorskich.

Do rozwoju Katedry i do możliwości prowadzenia szeroko zakrojonej działalności badawczej i dydaktycznej przyczyniali się też pracownicy techniczni, spośród których najdłużej pracowali: specjalista rolnik inż. Tadeusz Wołejko (1954–1993), technik Krystyna Kopaczyńska (ponad 20 lat), technik Anna Balcerzak (1992–2001), specjalista mgr inż. Piotr Rotowski (od 1993 roku).

W 2003 roku Katedra Botaniki została przekształcona w Katedrę Botaniki i Ochrony Przyrody, a w 2010 roku – w Zakład Botaniki i Ochrony Przyrody.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

W ramach współpracy międzynarodowej z uczelniami holenderskimi i niemieckimi (Uniwersytetem w Groningen, Wyższą Szkołą Rolniczą w Wageningen, Uniwersytetem w Utrechcie, Uniwersytetem w Greifswaldzie, Uniwersytetem w Antwerpii) realizowane są projekty, które łączą aspekty dydaktyczne z zagadnieniami naukowymi i praktycznymi w zakresie funkcjonowania i restytucji ekosystemów mokradłowych. Prace finansowane przez rząd holenderski, w ramach projektów PIN-MATRA, dotyczyły m.in. możliwości restytucji cennych torfowisk węglanowych na Słowacji. Na międzynarodowej konferencji „Przyszłość torfowisk Polski”, współorganizowanej przez Katedrę w 2003 roku, zainicjowano projekt wdrażania alternatywnych sposobów użytkowania torfowisk, łączący aspekty gospodarczego użytkowania z restytucją zdegradowanych ekosystemów torfotwórczych. W ramach współpracy z instytucjami naukowymi krajów nordyckich zrealizowano w 2009 roku kurs ochrony torfowisk Peatland Course na Łotwie i w Finlandii. W 2010 roku przygotowano międzynarodowe sympozjum terenowe, dotyczące torfowisk alkalicznych Słowacji i Polski w ramach działań międzynarodowej grupy ochrony torfowisk IMCG. Podsumowaniem większości podejmowanych projektów międzynarodowych są publikacje we współautorstwie

z przedstawicielami wielu naukowych ośrodków krajowych i zagranicznych, m.in. z: Belgii, Czech, Holandii, Łotwy, Niemiec, Słowacji i Polski.

Programy ochrony i restytucji torfowisk i innych ekosystemów mokradłowych na obszarze całej Polski (torfowiska alkaliczne), ale także w regionach, np. w: Sudetach Środkowych, w Górach Izerskich, w pasie młodoglałacjalnym Polski północnej oraz w obrębie wielkoprzestrzennych obszarów chronionych – parków narodowych i obszarów Natura 2000 realizowane są we współpracy z Uniwersytetem Warszawskim oraz Instytutem Technologiczno-Przyrodniczym w Warszawie. W zakresie kształtowania sieci obszarów RAMSAR w Polsce współpracowano z Instytutem Ochrony Środowiska w Warszawie. W latach 2010–2013 uczestniczono w organizacji cyklu międzynarodowych konferencji poświęconych ochronie torfowisk.

Działalność badawcza

Już w pierwszych latach istnienia Katedry Botaniki podjęto szeroko zakrojone badania nad szatą roślinną Pomorza. Obejmowały one badania dendrologiczne, florystyczne i fitosocjologiczne w najcenniejszych obiektach Pomorza, a także badania nad sukcesją i synantropizacją roślinności. Do najważniejszych osiągnięć w początkowym okresie należy dendrologiczne opracowanie parków podworskich całego Pomorza. W tym czasie prowadzono także liczne prace z zakresu anatomii roślin i paleobotaniki. Kontynuowano prace realizowane wcześniej w Zakładzie Torfoznawstwa. Dotyczyły one przede wszystkim torfowisk – szaty roślinnej i złóż torfowych Pomorza Zachodniego, a także innych regionów Polski. Niezwykle istotny był udział pracowników Katedry w opracowaniu „Mapy roślinności potencjalnej Polski”, opracowanie „Mapy torfowisk Polski” i projektu syntezy torfowisk realizowany przez różne zespoły badawcze w kraju.

Katedra rozwinęła działalność w zakresie ochrony przyrody. Przez 50 lat przygotowano bogatą dokumentację projektowanych rezerwatów przyrody, parków narodowych i krajobrazowych na Pomorzu Zachodnim, także koncepcję racjonalnej sieci obszarów chronionych tego regionu. Działania te zaowocowały m.in. utworzeniem licznych rezerwatów przyrody, Drawieńskiego Parku Narodowego i Parków Krajobrazowych: Szczecińskiego, Cedyńskiego, Doliny Dolnej Odry, Drawskiego i Ińskiego. Pracownicy Katedry prowadzą również badania florystyczne, fitosocjologiczne i ekologiczne, których wyniki są wykorzystywane w szeroko rozumianej ochronie przyrody. Takie opracowania, jak: inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza różnych obszarów (gmin, powiatów), dokumentacja przyrodnicza obiektów proponowanych do ochrony, plany ochrony istniejących obszarów chronionych oraz ocena oddziaływania różnych inwestycji na środowisko przyrodnicze są wymogiem ustawowym i poprzedzają sporządzanie planów zagospodarowania przestrzennego.

Pracownicy Katedry są autorami waloryzacji przyrodniczych około czterdziestu gmin województwa zachodniopomorskiego, w których wyznaczono obszary najcenniejsze pod względem przyrodniczym i zaproponowano dla nich różne formy ochrony prawnej. Ponadto uczestniczą w zespołach autorskich nad studiami uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz planami zagospodarowania przestrzennego gmin.

W związku z wdrażaniem w naszym kraju europejskiego programu Natura 2000 wytypowano i scharakteryzowano pod względem przyrodniczym kilkanaście najcenniejszych obszarów Polski północno-zachodniej jako ostoje siedliskowe.

Przez 40 lat badań mykologicznych rozpoznano: występowanie, ekologię i fenologię grzybów wielkoowocnikowych w zbiorowiskach leśnych, m.in. Cedyńskiego Parku Krajobrazowego,

Puszczy Goleniowskiej i Wkrzańskiej; rozprzestrzenienie setek gatunków *Macromycetes* na Pomorzu oraz ich zagrożenie, a także mykobiotę Szczecina.

Podjęto też badania interdyscyplinarne z zakresu historii badań botanicznych i ochrony przyrody na Pomorzu, czego efektem było kilka publikacji książkowych.

Szeroko rozumiane badania geobotaniczne, prowadzone w ostatnim półwieczu, zaowocowały ponad tysiącem publikacji naukowych.

Kierunki badawcze

- Florystyka, fitosocjologia i dynamika zbiorowisk roślinnych:
 - dynamika zbiorowisk roślinności mokradłowej,
 - rozmieszczenie roślin naczyniowych na Pomorzu Zachodnim,
 - szata roślinna siedlisk przekształconych antropogenicznie, w tym flora i roślinność segetalna oraz ruderalna poddana różnym formom antropopresji.
- Mykologia:
 - *Macromycetes* zbiorowisk leśnych Puszczy Wkrzańskiej oraz Ogrodu Dendrologicznego w Przelewicach,
 - sukcesja grzybów, roślin wyższych i mszaków w nasadzeniach sosnowych na pożarysku w Puszczy Noteckiej.
- Torfoznawstwo:
 - biologia i stratygrafia torfowisk soligenicznych w Polsce północno-zachodniej,
 - biologia, stratygrafia i sukcesja szaty roślinnej torfowisk wysokich Pomorza Zachodniego.
- Ochrona przyrody:
 - rzadkie, zagrożone, chronione i wymagające ochrony gatunki roślin i grzybów oraz siedliska województwa zachodniopomorskiego,
 - ochrona i restytucja ekosystemów mokradłowych,
 - przyrodniczo cenne i wymagające ochrony ekosystemy półnaturalne,
 - wykorzystanie programu rolno-środowiskowego jako narzędzia ochrony przyrody i różnorodności biologicznej na obszarach użytkowanych rolniczo na Pomorzu Zachodnim,
 - badania nad wdrażaniem metod ochrony czynnej gatunków, fitocenoz i siedlisk przyrodniczych na obszarach funkcjonujących w ramach sieci Natura 2000.
- Historia botaniki i ochrony przyrody:
 - piśmiennictwo botaniczne na Pomorzu przed 1945 rokiem i po II wojnie światowej,
 - sylwetki badaczy szaty roślinnej Pomorza,
 - historia wdrażania prawnej ochrony przyrody na Pomorzu.

Działalność dydaktyczna

Zajęcia dydaktyczne realizowane są na wszystkich kierunkach naszego Wydziału oraz na kierunkach: biologia, biotechnologia, bioinformatyka i zootechnika na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt. Są to następujące przedmioty: biologia roślin, biologiczne i rolnicze wykorzystanie torfowisk, botanika, botanika systematyczna, botanika i fizjologia roślin, diagnostyka materiału roślinnego, kształtowanie i rewaloryzacja krajobrazu, kształtowanie krajobrazu i ochrona przyrody, kształtowanie terenów rekreacyjnych, mokradła w krajobrazie, ochrona przyrody, ochrona przyrody w agroekosystemach, przyrodnicze uwarunkowania gospodarki przestrzennej (ochrona środowiska, ochrona przyrody), waloryzacja siedlisk flory i fauny, seminaria inżynierskie i magisterskie.

ZAKŁAD CHEMII OGÓLNEJ I EKOLOGICZNEJ

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: sekretchem@zut.edu.pl

kierownik: dr hab. inż. Marzena Gibczyńska

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

dr hab. inż. Marzena Gibczyńska

dr hab. inż. Małgorzata Gałczyńska

dr hab. inż. Hanna Siwek

dr inż. Grażyna Jurgiel-Matecka

dr inż. Małgorzata Włodarczyk

Pracownik techniczny:

mgr inż. Anna Buchwał

Pracownik naukowo-techniczny:

inż. Leokadia Lewandowska

Doktorant:

mgr Edyta Rafach

Zastępca
profesora
dr Jan Rajewski

Historia Zakładu

W momencie powołania Wydziału Rolniczego w 1954 roku rozpoczęła się działalność początkowo Zakładu, a następnie Katedry Chemii Ogólnej. Pierwsza siedziba Katedry mieściła się w budynku przy ulicy Janosika 8, a następnie przeniesiono ją do budynku przy ulicy Doktora Judyma i ostatecznie zlokalizowano przy ulicy Juliusza Słowackiego 17. Pierwszym organizatorem Katedry był dr Jan Rajewski, pełniący funkcję zastępcy profesora. W latach 1963–1967 kuratorem Katedry był prof. dr Tadeusz Dominik. W latach 1967–1996 kierownikiem Katedry był prof. Jerzy Piasecki, a prof. dr hab. Jerzy Wybieralski pełnił tę funkcję do 2009 roku, następnie kierownikiem jednostki została dr hab. inż. Marzena Gibczyńska. W 1980 roku, w celu wzmocnienia kadry na kierunku mechanizacja rolnictwa, z Katedry wydzielony został Zakład Chemii Stosowanej i Technicznej – jego kierownikiem został prof. dr hab. Jerzy Wybieralski. W 1996 roku Zakład ten został włączony do Katedry Chemii Ogólnej. W kolejnych latach nazwa jednostki ulegała zmianom: początkowo na Katedrę Chemii Ogólnej i Ekologicznej, a następnie na Zakład Chemii Ogólnej i Ekologicznej.

Grono pierwszych nauczycieli akademickich w Katedrze stanowili między innymi: Jerzy Juniewicz, Janina Kotowska, Marek Kurpios, Tadeusz Mutko, Zbigniew Okowity, Jerzy Piasecki, Maria Voelkel, Jerzy Voelkel, Wojciech Żak. Pierwszymi pracownikami zatrudnionymi na etatach technicznych byli: Danuta Grzegorek, Tadeusz Małecki, Leokadia Kujża-Lewandowska i Aleksander Cyran. W latach sześćdziesiątych grono pracowników powiększyło się o następujących nauczycieli akademickich: Iwonę Braun, Teresę Dziembowską, Marzenę Gibczyńską, Małgorzatę Maciejewską, Zbigniewa Mulińskiego, Barbarę Mutko, Janinę Nowak, Andrzeja Nowaka, Janusza Sławińskiego, Marię Swarczewicz, Halinę Wicik-Osińską, Jerzego Wybieralskiego, a w dalszych latach o Grażynę Jurgiel-Małecką, Hannę Siwek, Małgorzatę Gałczyńską i Małgorzatę Włodarczyk. Osobą, która pierwsza otrzymała stopień doktora w dziedzinie chemii rolnej, był Jerzy Piasecki (1963); następnie stopień doktora z dziedziny chemii uzyskał Marek Kurpios. W kolejnych latach 19 osób otrzymało tytuł doktora, 10 – doktora habilitowanego i 7 – tytuły profesorskie.

Zaplecze laboratoryjno-techniczne

W Zakładzie znajdują się dwa laboratoria dla studentów (chemii analitycznej i chemii fizycznej) oraz laboratoria z aparaturą pomiarową (spektrofotometr VIS, spektroskop UV-VIS, spektrometr AA Series firmy Solaar). Komputery nowej generacji wspomagają prawidłową interpretację wyników badań oraz modelowanie matematyczne fizykochemicznych procesów zachodzących w środowisku.

Współpraca z jednostkami naukowymi z zagranicy i z kraju

Uniwersytet w Massachusetts (USA) – badania nad wpływem isoksafłutolu na aktywność biologiczną roślin.

– Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach – zagadnienia wpływu czynników abiotycznych na emisję tlenku azotu(I) z gleb pobagiennych, badania nad wpływem zabiegów rekultywacyjnych oraz sposobu zagospodarowania zlewni na stan jakości zbiorników wodnych.

- Współpraca z Uniwersytetem Szczecińskim w zakresie ekosystemowego gospodarowania zasobami wód powierzchniowych.
- Instytut Ochrony Roślin – Państwowy Instytut Badawczy w Poznaniu – badania nad wpływem formulacji środków ochrony roślin na środowisko naturalne.
- Centrum Bioimmobilizacji i Innowacyjnych Materiałów Opakowaniowych ZUT w Szczecinie – współpraca w zakresie badań nad innowacyjnymi proekologicznymi formułacjami wybranych agrochemikaliów oraz środków do wiązania fosforu w środowisku wodnym.
- Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej ZUT w Szczecinie – współpraca w zakresie badań nad innowacyjnymi proekologicznymi formułacjami wybranych agrochemikaliów.
- Zakłady Pomiarowo-Badawcze Energetyki „Energopomiar” Sp. z o.o. Gliwice, EPO Sp. z o.o. z siedzibą w Opolu, firma Vattenfall Heat Poland, PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A. Oddział Elektrownia Bełchatów – opracowywanie ekspertyz dotyczących oceny przydatności do celów nawozowych popiołów z węgla brunatnego i kamiennego.
- Uniwersytet Leśnictwa we Lwowie (Ukraina) – wspólna organizacja konferencji naukowych i publikacja prac naukowych.

Działalność badawcza

Zakres badań do 1966 roku obejmował głównie zagadnienia związane z nawożeniem i metabolizmem azotu i fosforu w glebie, a od 1967 roku został poszerzony o badania związane z oddziaływaniem pestycydów na środowisko, ich kinetyką rozkładu i mobilnością w glebach i wodach pod wpływem różnych czynników środowiskowych. W dalszych latach badania z zakresu chemii środowiska objęły również zagadnienia związane z wpływem zanieczyszczeń obszarowych i punktowych na środowisko wodne, kinetyką hydrolizy w wodach powierzchniowych, adsorpcją pestycydów w układach woda-osady denne oraz modelowaniem laboratoryjnym i prognozowaniem w oparciu na równaniach fizykochemicznych.

Prowadzone są analizy właściwości fizykochemicznych wód śródpolnych oczek wodnych na obszarach rolniczych oraz monitoring wybranych wód powierzchniowych w aspekcie ich eutrofizacji. W zakresie tym aktualnie prowadzone są badania nad innowacyjnymi proekologicznymi formułacjami wybranych agrochemikaliów oraz środków do wiązania fosforu w środowisku wodnym. Badania wysp środowiskowych w rolniczej przestrzeni produkcyjnej obejmują przekształcenia roślinności oczek wodnych i ich rolę w kształtowaniu składu chemicznego wód oraz wykorzystanie roślin wodnych do określenia zanieczyszczenia metalami ekosystemów wodnych. Testowana jest również przydatność makrohydrofitów do oczyszczania ścieków komunalnych. Zagadnienia agrotechniczne obejmują badania dotyczące zawartości makro- i mikroskładników w glebach i roślinach w zależności od rodzaju i sposobu nawożenia. Aktualnie realizowane są badania dotyczące wpływu nawożenia mineralnego na zawartość substancji biologicznie czynnych w roślinach cebulowych oraz prace dotyczące oceny przydatności do celów nawozowych popiołów z węgla brunatnego i kamiennego z biomasy i osadów ściekowych.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe i praktyczne

- Ustalenie efektywności pobrania wybranych metali ciężkich z wody przez *Hydrocharis morsus-ranae* i *Hippuris vulgaris* w aspekcie wykorzystania ich w fitoremediacji wód. Określenie zdolności *Hippuris vulgaris* do wegetacji w ściekach komunalnych i ocena wpływu tej

rośliny na redukcję stężenia fosforu, co predysponuje ten gatunek do zastosowania w hydrofitowych systemach doczyszczania ścieków komunalnych.

– Opracowanie ekspertyz: ocena możliwości stosowania w rolnictwie ubocznych produktów spalania wobec potencjalnej możliwości przekwalifikowania ich na odpady niebezpieczne w związku z nowelizacją „List of Waste”; ocena zmian stężenia związków biogenych w wodach dopływających do jeziora Świdwie w celu wyznaczenia zadań ochronnych na obszarze Natura 2000.

– Realizacja projektów naukowych finansowanych przez MNiSW oraz projektu finansowanego w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, działanie 1.3 – Wsparcie projektów B+R na rzecz przedsiębiorców realizowanych przez jednostki naukowe:

1. „Immobilizacja fosforu w osadach dennych przy zastosowaniu biodegradowalnych mikrokapsulek hydrożelowych o kontrolowanej szybkości uwalniania jonów metali wielowartościowych”.

2. „Zastosowanie biopolimerowych mikrokapsulek do kontrolowanego uwalniania wybranych herbicydów i badanie ich wpływu na wybrane elementy środowiska naturalnego”.

3. „Ochrona patentowa rozwiązań z zakresu opakownictwa, bioimmobilizacji oraz rekultywacji zbiorników wodnych”.

Opracowanie zgłoszeń patentowych:

1. Agent for removing dissolved phosphorus compounds from water.

2. Method of producing agent for removing dissolved phosphorus compounds from water agent for removing dissolved phosphorus compounds from water.

Działalność dydaktyczna

W ostatnim okresie pracownicy Zakładu Chemii Ogólnej i Ekologicznej prowadzili zajęcia na wydziałach: Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Biotechnologii i Hodowli Zwierząt oraz Budownictwa i Architektury. Realizowano zajęcia dydaktyczne na następujących kierunkach studiów: ochrona środowiska, gospodarka przestrzenna, gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych, rolnictwo, ogrodnictwo, technika rolnicza i leśna, architektura krajobrazu, biotechnologia, biologia, budownictwo, inżynieria środowiska. Realizowane na tych kierunkach przedmioty to: chemia, chemia środowiska, chemia osadów dennych, technologia uzdatniania wód i ścieków, inżynieria ochrony hydrosfery, analiza instrumentalna, podstawy urządzeń w ochronie środowiska, elementy chemii fizycznej, chemia nieorganiczna i organiczna, chemia budowlana, rośliny wodne w indykacji skażeń wód i ich oczyszczaniu, renaturyzacja wód, hydrochemia, ochrona i oczyszczanie wód, standardy jakości wód, seminaria dyplomowe.

W ramach działalności dydaktycznej w Zakładzie Chemii Ogólnej i Ekologicznej prowadzone były cztery edycje dwusemestralnych Studiów Podyplomowych – uzdatnianie wód i oczyszczanie ścieków.

W Zakładzie Chemii Ogólnej i Ekologicznej wypromowano 60 inżynierów i magistrów.

ZAKŁAD MIKROBIOLOGII I BIOTECHNOLOGII ŚRODOWISKA

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

e-mail: mikrobiologia@zut.edu.pl

kierownik: prof. dr hab. inż. Andrzej Nowak

Aktualny skład osobowy

Pracownicy naukowo-dydaktyczni:

prof. dr hab. inż. Andrzej Nowak

dr hab. inż. Wiera Michalcewicz

dr hab. inż. Krystyna Cybulska

dr hab. Małgorzata Hawrot-Paw

dr hab. Magdalena Błaszak

Pracownicy techniczni:

st. techn. Iwona Kraska

mgr inż. Barbara Jakubowska

Historia Zakładu

Katedra Mikrobiologii Rolnej została utworzona w 1954 roku. Kierownikiem i organizatorem Katedry był zastępca prof. dr Franciszek Białous, który w 1967 roku został zatrudniony na etacie docenta etatowego i był kierownikiem Katedry Mikrobiologii do czasu odejścia na emeryturę w 1971 roku. W latach 1973–1983 Katedrą Mikrobiologii Rolnej kierowali kolejno: dr Helena Kwarta, dr Helena Daca oraz dr inż. Barbara Marska. Od 1984 roku Katedrą Mikrobiologii Rolnej, następnie Katedrą Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska, a obecnie Zakładem Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska kieruje dr hab. inż. Andrzej Nowak. Spośród pracowników dydaktyczno-naukowych, którzy pracowali w Katedrze, należy wymienić ponadto: dr Marię Głądoch, mgr Barbarę Małolepszą, dr hab. inż. Barbarę Marską oraz dr inż. Helenę Kopyłow-Wronkowską.

Wcześniejsze nazwy Zakładu Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska:

- do 1993 roku Katedra Mikrobiologii Rolnej,
- do 2013 roku Katedra Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska.

Działalność naukowo-badawcza

Działalność naukowa zespołu związana jest z szeroko rozumianą mikrobiologią środowiska, głównie z wpływem zanieczyszczeń pochodzenia naturalnego, jak i antropogenicznego na mikroflorę gleby, wody i powietrza. Badany jest wpływ pestycydów, związków ropopochodnych, w tym lotnych związków organicznych, metali ciężkich na liczebność i różne przejawy aktywności mikroorganizmów. Wypracowane zostały metody określania stopnia zagrożenia dla mikroflory ze strony ksenobiotyków oraz modele matematyczne zmian w mikroflorze zachodzące pod wpływem tych związków.

Kierunki badawcze:

- wpływ zanieczyszczeń ściekami przemysłowymi na biologię wód niektórych rzek,
- określanie aktywności biologicznej różnych gleb Niziny Szczecińskiej,
- wpływ zanieczyszczeń emitowanych przez Zakłady Chemiczne „Police” i Elektrownię „Dolna Odra” na mikroflorę wybranych ekosystemów uprawnych i leśnych,
- wpływ pyłów z Zakładu Elementów Budowlanych na mikroflorę gleb leśnych,
- mikrobiologia pestycydów,
- wpływ pestycydów na mikroorganizmy,
- efekty uboczne pestycydów oraz wpływ różnych polutantów na mikroflorę gleby,
- wpływ metali ciężkich na mikroflorę gleby,
- mikroorganizmy a żyzność gleby,
- matematyczne modelowanie populacji mikroorganizmów w warunkach naturalnych,
- biotechnologia środowiskowa,
- wpływ substancji ropopochodnych na mikroorganizmy; biodegradacja substancji ropopochodnych w glebie; remediacja i rekultywacja gleby,
- mikrobiologiczne zanieczyszczenie paliw oraz zabezpieczenia paliw oraz urządzeń technicznych przed zanieczyszczeniem i rozkładem mikrobiologicznym,
- mikrobiologia ścieków i osadów ściekowych,
- biodegradacja polutantów i odpadów przemysłowych,
- możliwości wykorzystania osadów ściekowych oraz kompostów jako nawozu oraz ich oddziaływanie na mikroorganizmy glebowe,
- zagospodarowaniem odpadów z Zakładów Drobiarskich Drobimex spółka z o.o.,
- wykorzystanie mikroorganizmów w oczyszczaniu powietrza z lotnych związków organicznych w różnych rozwiązaniach konstrukcyjnych: biofiltry, biopłuczki itp.,
- skażenie powietrza mikroorganizmami,
- wpływ składowisk odpadów oraz oczyszczalni ścieków na mikroflorę gleby i powietrza.

Prace doktorskie

Helena Kwarta

Barbara Marska

Wiera Michalewicz

Krystyna Przybulewska

Małgorzata Hawrot-Paw

Magdalena Błaszak
Edyta Szopa
Daria Głąbowska
Rozprawy habilitacyjne
Barbara Marska
Wiera Michalewicz
Krystyna Cybulska
Małgorzata Hawrot-Paw
Magdalena Błaszak

Działalność dydaktyczna

W ramach działalności dydaktycznej pracownicy Zakładu Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska prowadzą wykłady, ćwiczenia (audytoryjne i laboratoryjne) oraz seminaria dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych:

Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa:

kierunek ochrona środowiska: mikrobiologia, biotechnologia środowiskowa, ekologia mikroorganizmów, mikrobiologiczne podstawy biotechnologii,

kierunek rolnictwo: mikrobiologia,

kierunek ogrodnictwo: mikrobiologia,

kierunek gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych: mikrobiologia, biotechnologia środowiskowa, biodegradacja odpadów, mikrobiologiczna biodegradacja odpadów i polutantów.

Wydział Biotechnologii i Hodowli Zwierząt:

kierunek biotechnologia: mikroorganizmy w biotechnologii, inżynieria bioreaktorów, metody biotechnologiczne w oczyszczaniu i utylizacji ścieków, mikrobiologiczna biodegradacja polutantów i ścieków, inżynieria bioprosesowa na kierunku,

kierunek biologia: mikrobiologia środowiskowa, ekologia gleby, biologia gleby.

Wydział Nauk o Żywności i Rybactwa:

kierunek mikrobiologia stosowana: mikrobiologia rolna.

Liczba wypromowanych inżynierów – 125, magistrów – 189.

3. Pozostałe jednostki organizacyjne Wydziału

DZIEKANAT WYDZIAŁU KSZTAŁTOWANIA ŚRODOWISKA I ROLNICTWA

ul. Juliusza Słowackiego 17

71-434 Szczecin

kierownik: mgr Maria Sus

Aktualny skład osobowy

mgr Maria Sus

mgr inż. Małgorzata Dobies

mgr inż. Agnieszka Konieczna

mgr inż. Katarzyna Surmacz-

-Chruścielska

Anna Balcerzak

Teresa Deptuła

Bożena Trokowska

– kierownik dziekanatu

– zastępca kierownika dziekanatu (kierunki studiów: gospodarka odpadami i rekultywacja terenów zdegradowanych, ochrona środowiska),

– studia doktoranckie, plany studiów, pomoc materialna i praktyki studentów stacjonarnych

– kierunek studiów gospodarka przestrzenna, pomoc materialna oraz praktyki studentów niestacjonarnych,

– kierunki studiów: architektura krajobrazu, ogrodnictwo, rolnictwo,

– studia niestacjonarne,

– sekretariat dziekanatu,

– tok studiów.

Historia dziekanatu

W latach 1954–2001 dziekanat znajdował się przy ulicy Janosika 8, od stycznia 2002 roku znajduje się w obiekcie Wydziału przy ul. Juliusza Słowackiego 17.

Były pracownicy dziekanatu na stanowisku kierowniczym:

- 1.08.1955–1970 – Waleria Strumieńska
- 1971–31.03.1973 – Irena Oczki
- 1.04.1973–1975 – inż. Barbara Kozłowska
- 6.06.1977–31.12.2010 – mgr Aniela Karbowska-Kotwas
- 1.04.–16.08.1983 – Elżbieta Czypek (p.o. kierownika)

Pozostałe pracownicy:

- 1.12.1985–31.12.1998 – Mirosława Bilan
- 1.04.2000–30.06.2001 – Dorota Braszak
- 1978–1979 – Danuta Bręczewska
- 1.12.1975–1.08.1978 – Krystyna Czajka
- 17.08.–31.12.1983 – Elżbieta Czypek
- 1.01.1955–31.03.2000 – Eryka Duda
- 1.10.1968–16.11.1981 – Janina Furman
- 1978–2011 – mgr inż. Danuta Hardukiewicz
- 1.01.2011–31.12.2012 – mgr Aniela Karbowska-Kotwas
- 1.07.2001–23.03.2010 – mgr inż. Anna Koszarska
- 17.04.1979–30.06.1988 – Grażyna Matuszewska
- 15.04.1973–1977 – Wiesława Mordal
- 19.04.1993–31.05.2002 – Helena Najder
- 16.06.1977–1979 – Alina Ochmańska
- 6.11.2006–30.04.2007 – mgr inż. Diana Paryska
- 1.10.1979–3.10.1983 – Mariola Podsiadły
- 1.06.1970–1.01.1984 – Irena Radek
- 1.01.2009–30.11.2010 – mgr Anna Raducha
- 1.12.2005–31.12.2006 – mgr Dorota Różalska
- 1.10.1968–31.12.2005 – Krystyna Stróżyńska
- 1.05.2004–30.11.2005 – mgr Agata Walecka
- 10.08.1972–31.12.1991 – Danuta Zygmunt

Administracja obiektów wydziałowych

Kierownik obiektów dydaktycznych:

mgr Justyna Kowalczykiewicz – obiekty: Juliusza Słowackiego 17, Papieża Pawła VI nr 1,
Papieża Pawła VI nr 3.

Administrator wydziałowej sieci komputerowej:

mgr Bogusław Wisienki – administrator sieci, obsługa sprzętu audiowizualnego.

Skład osobowy obsługi obiektów dydaktycznych:

Bielecka Olga	Lach Grażyna	Plust Wiesława
Błachnio Krystyna	Łukaszczyk Danuta	Rozicka Iwona
Dziedzic Marek	Margas Maria	Rusiecki Kazimierz
Góral Katarzyna	Michalik Alina	Szafran Elżbieta

Janik Tomasz
Jaworski Andrzej
Kalinowska Krystyna
Każmierczak Danuta
Klimek Stanisław
Kryszak Zofia
Krzemiendak Lucyna

Ogonowska Mirosława
Paślawska Barbara
Paszyn Irena
Pełka Beata
Pepka Stanisława
Pilacka Daniela

Szwajcer Ryszard
Szymczyk Anna
Turczak Halina
Wejhan Wioletta
Zastocka Grażyna
Zimny Hanna

HALA WEGETACYJNA

ul. Juliusza Słowackiego 17, 71-434 Szczecin

kierownik: mgr inż. Przemysław Tomczak

Aktualny skład osobowy

mgr inż. Przemysław Tomczak – st. specjalista naukowo-techniczny

Jacek Jabłonowski – starszy technik

Historia

Hala Wegetacyjna została powołana jako jednostka naukowo-dydaktyczna na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie w listopadzie 1977 roku. Podlegała początkowo dyrektorowi Instytutu Hodowli Roślin i Nasiennictwa. Pierwszym kierownikiem Hali był mgr inż. Dominik Górski (1977–1989). Od 1989 roku jednostką kieruje mgr inż. Przemysław Tomczak. Po reorganizacji w 1995 roku Hala stała się samodzielną wydziałową stacją doświadczalną, w której na podstawie usług zleczanych przez inne jednostki Wydziału Kształowania Środowiska i Rolnictwa, a także przez jednostki zewnętrzne, prowadzona jest działalność dydaktyczna i naukowo-badawcza.

Działalność dydaktyczna obejmuje prowadzone na terenie jednostki:

- zajęcia ze studentami poszczególnych kierunków (wykłady, ćwiczenia i praktyki),
- studia podyplomowe florystyka,
- spotkania Studenckiego Koła Naukowego Florystów,
- zajęcia Uniwersytetu dla Dzieci DUDEK,
- spotkania Szczecińskiego Towarzystwa Miłośników Storczyków,
- prowadzenie kolekcji roślin wykorzystywanych do celów dydaktycznych.

Działalność naukowo-badawcza:

– prowadzenie doświadczeń w ramach projektów badawczych (tzw. grantów) wewnątrzuczelnianych i zewnętrznych.

Powierzchnia jednostki przeznaczona wyłącznie na prowadzenie doświadczeń wynosi około 0,65 ha i obejmuje:

- trzy szklarnie o łącznej powierzchni 336 m²,
- wybetonowany teren, zabezpieczony przed ptakami stałą siatką i przylegający do szklarni, pod doświadczenia wazonowe o powierzchni 350 m²,
- pole, zabezpieczone przed ptakami stałą siatką, o powierzchni 1700 m²,
- pole zewnętrzne o powierzchni 4100 m².

Obiekty stale należące do jednostki to:

- parterowy budynek administracyjno-dydaktyczny, do którego od strony północnej przylegają trzy szklarnie;
- pomieszczenia warsztatowo-magazynowe o łącznej powierzchni 132 m².

Na terenie jednostki znajdują się również: budynek z przechowalnią i preparatornią oraz dwa tunele foliowe i ażurowa altana przy kolekcji ziół, użytkowane wyłącznie przez Katedrę Ogrodnictwa.

W 2013 roku jednostki dydaktyczne Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa prowadziły w Hali Wegetacyjnej 24 tematy dydaktyczne (kolekcje, prace inżynierskie i magisterskie) oraz doświadczenia. Dodatkowo stacja świadczyła usługi naukowe na rzecz innych instytucji naukowych, użyczając miejsca i wykonując zabiegi agrotechniczne przy:

- doświadczeniu wazonowym dla Katedry Biologii Komórki z Uniwersytetu Szczecińskiego,
- doświadczeniu polowym dla Katedry Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin SGGW w Warszawie.

ROLNICZA STACJA DOŚWIADCZALNA W LIPNIKU

Lipnik, ul. Lipowa 37

73-110 Stargard Szczeciński

kierownik: dr inż. Waldemar Odrowąż-Piramowicz

Aktualny skład osobowy

dr inż. Waldemar Odrowąż-Piramowicz

Elżbieta Banderska

Elżbieta Drabiuk

Ewa Tańska

Andrzej Lange

Ryszard Rozbiegalski

Stanisław Stępień

inż. Andrzej Dolecki

mgr inż. Barbara Amroży

Historia jednostki

Korzenie Rolniczej Stacji Doświadczalnej (RSD) w Lipniku sięgają 1959 roku, kiedy to przy ówczesnym Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym Akademii Rolniczej w Szczecinie powstał Dział Naukowy. Po reorganizacji placówki w 1993 roku na mocy zarządzenia rektora (nr 6/93 z dnia 9.03.1993) działalność doświadczalna została wyodrębniona przez powołanie RSD w Lipniku. Stacja jest jednostką wydziałową Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie z siedzibą w Lipniku, gmina Stargard Szczeciński, oddalona od Szczecina o około 40 km. O potencjale naukowo-badawczym Stacji świadczą m.in. wysokie kwalifikacje jej pracowników, mających merytoryczne oparcie w wielu jednostkach uczelni, nowoczesne wyposażenie w specjalistyczny sprzęt oraz ponad pół wieku zajmowania się doświadczalnictwem rolniczym wielu roślin uprawnych, co zaowocowało dorobkiem naukowym w postaci kilkuset prac magisterskich, doktorskich i habilitacyjnych.

RSD w Lipniku prowadzi działalność na poletkach doświadczalnych dawnego Działu Naukowego oraz polach przejętych z dawnego gospodarstwa rolnego. Aktualny obszar funkcjonowania Stacji obejmuje razem z łąkami 154 ha.

Zatrudnienie: w chwili powołania RSD Lipnik w 1993 roku pracowało na stałe siedem osób: dr inż. W. Piramowicz, mgr E. Banderska, mgr E. Drabiuk, mgr E. Tańska, A. Lange, R. Rozbiegalski, S. Stępień. W 2013 roku zatrudnienie zmniejszono do trzech osób, co było związane z ograniczeniem działalności badawczej.

Działalność badawcza

RSD w Lipniku wykonuje głównie doświadczenia polowe na zlecenie katedr Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa. Powierzchnia pól pod doświadczeniami wynosiła na początku działalności około 14 ha, obecnie 8–10 ha. Najwięcej prac badawczych w RSD Lipnik w latach 1993–2013 prowadziły jednostki należące aktualnie do Katedry Agronomii – Katedry (Zakłady): Ogólnej Uprawy Roli i Roślin, Szczegółowej Uprawy Roślin, Biometrii i Doświadczalnictwa. Doświadczenia polowe były też prowadzone dla jednostek (katedr i zakładów): Chemii Rolnej i Środowiska, Łąkarstwa, Nawadniania i Agrometeorologii – łącznie zrealizowano 163 tematy badawcze.

Adamska Iwona, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 19.10.1971 rok – Świnoujście.

Ukończone studia: Uniwersytet Szczeciński, Wydział Nauk Przyrodniczych – mgr biologii i ochrony środowiska (1995).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk biologicznych w zakresie biologii (2000), Uniwersytet Szczeciński Wydział Nauk Przyrodniczych;

– doktor habilitowany nauk biologicznych, dyscyplina biologia (2014), Uniwersytet Szczeciński Wydział Biologii.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1995–1999 doktorant, Międzywydziałowe Studium Doktoranckie w Katedrze Fitopatologii Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1999–2000 asystent, Katedra Fitopatologii Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 2000–2012 adiunkt, Katedra Fitopatologii (następnie przemianowana na Zakład Ochrony Roślin) Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– od 2012 starszy wykładowca, Zakład Ochrony Roślin (obecnie Katedra Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zainteresowania naukowe dotyczą głównie taksonomii i ekologii mikroskopijnych grzybów pasożytniczych i wpływu tych organizmów na kondycję rozwojową żywicieli występujących w środowiskach naturalnych (las, zarośla, szuwały i wydmy nadmorskie w obszarach objętych i nieobjętych ochroną prawną) i zurbanizowanych (parki miejskie, roślinność przyuliczna i cmentarze).

Dorobek publikacyjny: 45 oryginalnych prac naukowych (w tym 23 w języku angielskim), współautor jednego rozdziału w monografii i dwóch stron internetowych (pierwsza poświęcona saprotroficznym, patogenicznym i symbiotycznym grzybom występującym na terenie Polski, druga przewodnikowi elektronicznemu do zajęć ułożonego dla dziewięciu przedmiotów realizowanych na pięciu kierunkach studiów: architektura krajobrazu, biologia, ochrona środowiska, ogrodnictwo i rolnictwo). Czynnny udział w krajowych sympozjach naukowych organizowanych przez Polskie Towarzystwo Botaniczne i Polskie Towarzystwo Fitopatologiczne oraz w Środkoeuropejskiej Konferencji ECOpole (łącznie osiem referatów i 18 posterów).

Kierownictwo w jednym grantie finansowanym przez KBN i jednym wewnątrzuczelnianym.

Dorobek dydaktyczny: promotor 39 prac dyplomowych (25 magisterskich i 14 inżynierskich). Prowadzi zajęcia z przedmiotów: fitopatologia, mykologia, zdrowotność roślin w aglomeracjach miejskich, metody identyfikacji grzybów, technika ochrony roślin, biologiczne, ekologiczne i integrowane metody ochrony roślin.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda zespołowa II° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2003), nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2007).

Pelnione funkcje: sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej na kierunku rolnictwo na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie (1999, 2004); członek komisji bloku „produkcja roślinna” w rejonowym etapie Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych (2002, 2003, 2004 i 2005); członek Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego (od 1995), sekretarz Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego Oddział Szczecin (od 2011).

Zainteresowania pozanaukowe: fotografia przyrodnicza, grafika komputerowa, zoologia.

Bacieczko Wanda, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 3.08.1946 – Pyrzyce.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Krakowie (1973), Wydział Geograficzno-Biologiczny – mgr biologii.

Stopnie naukowe:

- doktor nauk przyrodniczych (1983),
- doktor habilitowany (1997).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1964–1974 praca w oświacie – nauczyciel biologii i chemii;
- od 1974 Akademia Rolnicza w Szczecinie, kolejno na stanowiskach: starszy asystent, adiunkt, profesor nadzwyczajny (od 2001);

– od 2001 do 2006 kierownik Zakładu Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni;

– od 2013 na stanowisku profesora nadzwyczajnego, Katedra Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: szata roślinna Pomorza Zachodniego i jej zmiany pod wpływem różnych form antropopresji, flora i zbiorowiska roślinne różnych typów akwenów, dendroflora miast, parków, zadrzewienia wzdłuż cieków wodnych, flora synantropijna miast, miasteczek i mniejszych osad, w tym gatunki obcego pochodzenia o właściwościach inwazyjnych, ich rozprzestrzenianie się, siedliska przyrodnicze doliny Płoni, ochrona przyrody i jej strategia na Pomorzu Zachodnim.

Pełnione funkcje: członek Komitetu Organizacyjnego Zachodniopomorskiego Festiwalu Nauki i jego organizator w Akademii Rolniczej w Szczecinie w latach 2004–2007, pełnomocnik rektora ds. organizacji Zachodniopomorskiego Festiwalu Nauki 2004–2007, pełnomocnik rektora ds. organizacji II Zachodniopomorskiego Kongresu Nauki w Szczecinie (2005), członek Komisji Wyborczej reprezentujący Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa na kadencję 2005–2008 i prowadzenie wyborów, pełnomocnik rektora ds. dyscyplinarnych nauczycieli akademickich w ZUT 2009–2013, członek Komitetu Naukowego Międzynarodowego Zjazdu Polskiego Towarzystwa Dendrologicznego w Szczecinie oraz redaktor zeszytu *Drzewa i krzewy w krajobrazie i kulturze materialnej Pomorza Zachodniego i Brandenburgii* (2012), członek Komitetu Organizacyjnego 60-lecia Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (w latach 2013–2014).

Dorobek publikacyjny: 184 publikacje oryginalne, popularnonaukowe, przewodniki, komunikaty, dokumentacje przyrodnicze.

Dorobek dydaktyczny: promotor trzech doktoratów: dr Sylwia Jurzyk-Nordlów (2004), dr inż. Magdalena Klera (2009), dr inż. Mariola Czajka (2013).

Opiekun naukowy/promotor: trzech doktorantów, w tym jeden z otwartym przewodem doktorskim: mgr Agnieszka Kochanek-Felusiak, mgr Agnieszka Borcz, mgr inż. Emilia Kaszycka.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda rektora III° stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą (1977/1978); nagroda rektora III° za osiągnięcia dydaktyczne (2007); nagroda rektora za pracę organizacyjną na rzecz uczelni (2010, 2011, 2012, 2013), Złoty Krzyż Zasługi (1989), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2003), Medal za Zasługi w Rozwoju Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2005), Złoty Medal za Długoletnią Służbę (2011).

Balcerek Wincenty, dr hab.

Urodził się w 1908 roku. Zmarł w Szczecinie w 1985 roku.

W 1928 roku rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym SGGW w Warszawie. Pracę magisterską napisał w Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin. Bezpośrednio po ukończeniu studiów w 1934 roku podjął pracę naukowo-dydaktyczną w tejże katedrze na stanowisku starszego asystenta. W czasie wojny – na emigracji – pracował w Stacji Doświadczalnej w Rothamsted w Wielkiej Brytanii.

Po powrocie do kraju początkowo pracował w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym IUNG w Wielichowie. W 1959 roku podjął pracę na etacie nauczyciela akademickiego w Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie. W nowo powstałej Katedrze zorganizował laboratorium, pełnił nadzór nad aparaturą laboratoryjną i nadzór merytoryczny nad wykonywanymi analizami. W 1965 roku uzyskał stopień doktora nauk rolniczych. Stopień doktora habilitowanego w zakresie nauk rolniczych uzyskał w 1971 roku. Przeszedł na emeryturę w 1978 roku.

Dorobek publikacyjny obejmuje około 50 prac naukowych, głównie z zakresu agrotechniki roślin pastewnych uprawianych w plonie głównym i w międzyplonach, popularnonaukowych oraz ekspertyzy i skrypty. Z inicjatywy prof. Zygmunta Mackiewicza prowadził prace hodowlane nad rzepikiem ozimym. Efektem tych prac było powstanie dwóch oryginalnych odmian wpisanych do Rejestru Odmian Hodowlanych – ‘Szczeciński’ i ‘Iza’.

Docent Wincenty Balcerek prowadził zajęcia z przedmiotów podstawowych i specjalizacyjnych. Pod Jego kierunkiem i opieką 36 studentów wykonało prace magisterskie.

Błaszowski Janusz, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 8.02.1954 roku – Żelistrzewie (woj. pomorskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1980).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1985),
- doktor habilitowany (1992),
- profesor (2001) – Uniwersytet Jagielloński Wydział Biologii.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- Zespół Szkół Rolniczych w Rzucewie województwo pomorskie (1980);
- Akademia Rolnicza w Szczecinie Katedra Fitopatologii – starszy asystent (1981–1985), adiunkt (1985–2000), profesor (od 2001); kierownik (od 01.10.1999);
- kierownik Zakładu Ochrony Roślin (2008);
- pracownik Katedry Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska ZUT w Szczecinie (od 1.09.2013).

Działalność naukowa dotyczy głównie taksonomii i ekologii arbuskularnych grzybów mikoryzowych (AGM).

Dorobek dydaktyczny: promotor 18 prac magisterskich, recenzent rozdziału książki wydanej przez *Gustav Fischer Verlag* (Niemcy), pięć wniosków o tytuł i stanowisko profesora, sześć rozpraw habilitacyjnych, sześć doktoratów i około 70 publikacji, w tym 40 dla czaso-

pism naukowych m.in. z Niemiec, Wielkiej Brytanii i USA oraz 30 projektów naukowych przesłanych do oceny przez KBN i NCN.

Był jednym z dwóch reprezentantów Polski w międzynarodowych programach COST Action 821 „*Arbuscular mycorrhizas in sustainable soil-plant systems*” (1993–1998) i COST Action 838 „*Managing arbuscular mycorrhizal fungi for improving soil quality and plant health in agriculture*” (1999–2004). Od 2013 roku jest delegatem Polski w programie FA COST Action FA1206 pt. „*Strigolactones: biological roles and applications*”. Prowadził warsztaty i wykłady dotyczące identyfikacji AGM na uniwersytetach w: Adanie, Dijon, Hawanie, Lizbonie (2-krotnie) i Recife oraz w rodzimym Uniwersytecie z naukowcami z: Grecji, Iranu, Norwegii, Omanu, Szwajcarii i Węgier.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 158 oryginalnych prac naukowych, w tym 58 wydanych w zagranicznych międzynarodowych czasopismach naukowych, jednej anglojęzycznej 300-stronicowej monografii pt. „*Glomeromycota*”, pięciu skryptów dla studentów kierunków: architektura krajobrazu, ochrona środowiska, ogrodnictwo i rolnictwo oraz trzech stron internetowych (wykaz wszystkich publikacji jest dostępny na stronie internetowej: <http://www.agro.ar.szczecin.pl/~jblaszkowski/>).

Projekty badawcze: kierownik 20 grantów finansowanych przez KBN, NCN oraz dwie instytucje zagraniczne.

Nagrody i wyróżnienia: Medal Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego *Amicus Scientiae et Veritatis* przyznawany młodym naukowcom za wyróżniające osiągnięcia naukowe (1989), nagroda II° rektora AR w Szczecinie (1997, 2000), potem ZUT w Szczecinie (2013), Złoty Krzyż Zasługi (2013), tytuł „Zachodniopomorski Nobel 2003” w dziedzinie nauki rolnicze za opisanie nowych gatunków arbuskularnych grzybów mikoryzowych (2004).

Pelnione funkcje: przedstawiciel Młodych Pracowników Nauki w Radzie Wydziału Rolniczego (1990–1993), członek: Komisji ds. Współpracy z Zagranicą (1991–1993), Senatu (1993–1996), doraźnej Komisji Senackiej ds. Przeglądu Struktury Organizacyjnej i Wytyczenia Perspektywy Lokalizacji Jednostek Uczelni, Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych (1993–1996), przewodniczący Senackiej Komisji ds. Informacji i Wydawnictw Naukowych (1993–1996), sekretarz (1986–2004) i przewodniczący (od 2011) Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego Oddziału w Szczecinie; członek Komitetu Ochrony Roślin PAN (od 2011), komitetu redakcyjnego dwóch zagranicznych międzynarodowych czasopism naukowych (od 2013).

Zainteresowania pozanaukowe: muzyka.

Błażejczak Dariusz, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 14.02.1965 rok – Dreddenko (pow. strzelecko-drezdenecki, woj. lubuskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, Oddział Mechanizacji Rolnictwa – mgr inż. mechanizacji rolnictwa (1989).

Stopnie naukowe:

- doktor (1998), agronomia, Wydział Rolniczy AR w Szczecinie;
- doktor habilitowany (2011), inżynieria rolnicza, Wydział Produkcji i Energetyki Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- od 1989 asystent stażysta, asystent, Zakład Maszyn Rolniczych, Instytut Mechanizacji Rolnictwa, Wydział Rolniczy AR w Szczecinie;
- 1993–1994 – roczny staż naukowy u profesora Rainera Horna w Instytucie Nawożenia i Gleboznawstwa (Oddział Fizyki Gleby) Uniwersytetu w Kilonii (Niemcy);
- od 1998 adiunkt, Zakład Maszyn Rolniczych i Leśnych, Instytut Inżynierii Rolniczej, Wydział Rolniczy AR w Szczecinie, (po reorganizacji Wydziału (2010) – Katedra Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT (2009) w Szczecinie;
- od 2011 adiunkt z habilitacją, Katedra Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: przebywając na stażu naukowym (fundowanym przez DAAD) w Instytucie Nawożenia i Gleboznawstwa (Oddział Fizyki Gleby) Uniwersytetu w Kilonii ugruntował swoje zainteresowania naukowe w kierunku badań wytrzymałościowych właściwości gleby.

Dorobek publikacyjny: jest autorem lub współautorem 80 publikacji naukowych, jednej monografii pt. „Prognozowanie naprężenia granicznego w warstwie podornej gleb ugniatających kołami pojazdów rolniczych”, jednego skryptu pt. „Maszyny i urządzenia rolnicze”.

Pełnione funkcje: członek Towarzystwa Naukowego Uprawy Gleby ISTRO – Polska (skarbnik), należącego do International Soil Tillage Research Organization, członek Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej (prezes oddziału), członek Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego – Oddział PTA w ZUT w Szczecinie, był elektorem do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, członkiem Senatu Akademickiego, wielokrotny członek komisji egzaminacyjnej Olimpiad Wiedzy i Umiejętności Rolniczych, współorganizator kilku konferencji naukowych z cyklu Problemy inżynierii rolniczej o zasięgu międzynarodowym, członek kilku komisji i rad programowych na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Nagrody i wyróżnienia: Medal Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego *Amicis Scientiae et Veritatis* (1998); dwukrotnie uzyskał zespołową nagrodę III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2004, 2008), zespołową nagrodę III° rektora ZUT za osiągnięcia dydaktyczne (2009), nagrodę indywidualną rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia naukowe, a w szczególności za uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego (2011), nagrodę zespołową za osiągnięcia w pracy organizacyjnej (2013).

Błaszak Magdalena, dr hab.

Miejsce urodzenia: Gorzów Wlkp.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych w zakresie kształtowania środowiska (2004), Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa,
- doktor habilitowany nauk rolniczych w dyscyplinie naukowej ochrona i kształtowanie środowiska, specjalność mikrobiologia środowiskowa (2014), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1999–2003 doktorant, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska;
- 2004–2005 asystent z doktoratem, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska;
- od 2005 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska (obecnie Zakład Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska, ZUT w Szczecinie).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania poświęcone ocenie oddziaływania ksenobiotyków (metali ciężkich, pestycydów, substancji ropopochodnych) na mikroorganizmy różnych matryc środowiskowych oraz opracowanie metody oceny wrażliwości bakterii i grzybów na ksenobiotyki; badania dotyczące wykorzystania mikroorganizmów do biodegradacji odpadów pestycydowych, substancji ropopochodnych; badania poświęcone modyfikowaniu odpadów paleniskowych (przeznaczonych na rekultywację terenów zdegradowanych) w celu nadania im cech korzystnych dla rozwoju mikroorganizmów glebowych.

Dorobek publikacyjny: 51 prac (autor lub współautor). Liczba ta obejmuje: 30 opublikowanych oryginalnych prac twórczych; rozdziały w czterech monografiach, w tym w skrypcie akademickim; 17 streszczeń opublikowanych w nierecenzowanych materiałach konferencyjnych.

Kierownictwo jednego i współdział w dwóch projektach badawczych MNiSW. Autorstwo monografii habilitacyjnej pt. „Rozprzestrzenienie w środowisku mikroorganizmów biodegradujących symazynę”.

Nagrody i wyróżnienia: nagrody III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2006, 2008).

Bogdański Kazimierz, prof. dr inż.

Data i miejsce urodzenia: 20.02.1924 rok – Poznań (zamieszkały na stałe w Warszawie).

Ukończone studia: Uniwersytet w Poznaniu, Wydział Rolniczy (1948).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor z zakresu chemii fizjologicznej (1950), Uniwersytet Paryski – Sorbona, Wydział Nauk Ścisłych;
- docent (1955);
- profesor nadzwyczajny (1959).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1948 młodszy, starszy asystent na Uniwersytecie Poznańskim, Wydział Rolniczy;
- 1949–1950 wykładowca chemii i fizyki w Liceum Polskim w Paryżu;
- 1950–1962 kierownik Laboratorium Witaminologii Biofizycznej na Politechnice Gdańskiej i Łódzkiej;
- 1961–1965) kierownik Laboratorium w Instytucie Przemysłu Fermentacyjnego w Warszawie;
- 1965–1966 profesor „z wymiany” na Uniwersytecie w Bordaux (prowadził wykłady z zakresu biofizyki);
- 1.12.1966–30.09.1967 kierownik/kurator Katedry Fizyki w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: biofizyka w powiązaniu z cybernetyką, uwzględniająca prace na polu zastosowań w dziedzinie nauk rolniczych przy zastosowaniu metodyki bionicznej; biogenetyka.

Dorobek publikacyjny: autor kilku podręczników, kilkudziesięciu publikacji, kilkaset artykułów i esejów.

Pełnione funkcje: honorowy członek Stowarzyszenia Witaminologów USA w Chicago, członek Międzynarodowego Stowarzyszenia Biomatematyki, członek Komitetu Redakcyjnego wielu czasopism zagranicznych, członek Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.

Borowiec Saturnin Józef, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 15.02.1926 rok – Weteranówka.

Ukończone studia:

- Uniwersytet Poznański – mgr nauk agrotechnicznych – inż. leśnictwa (1951),
- Wyższa Szkoła Rolnicza w Poznaniu – inż. rolnictwa (1956).

Stopnie i tytuły naukowe:

- kandydat nauk (doktor) leśnych (1956),
- doktor habilitowany (1963),
- profesor nadzwyczajny (1970),
- profesor zwyczajny (1976).

Przebieg pracy zawodowej:

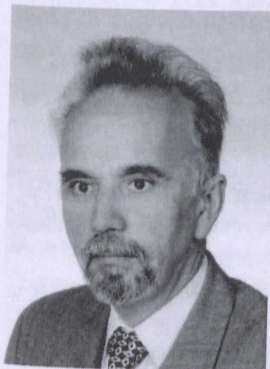
- 1954–1963 adiunkt w Katedrze Gleboznawstwa, Wyższa Szkoła Rolnicza, później Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- od 1963 docent,
- 1964–1970 kierownik Zakładu Ekologii Roślin,
- 1970–1973 kierownik Zespołu Ekologii,
- 1973–1983 kierownik Zakładu Ekologii i Ochrony Środowiska oraz dyrektor Instytutu Ekologii i Ochrony Środowiska,
- 1983–1994 kierownik Katedry Ekologii i Ochrony Środowiska.

Przeszedł na emeryturę w 1994 roku. Będąc na emeryturze prowadził zajęcia dydaktyczne (1996–2002).

Dorobek publikacyjny: łączna liczba publikacji: 340.

Nagrody i odznaczenia: pięć nagród Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki za osiągnięcia naukowe (1974, 1976, 1978, 1980, 1982); Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1973), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1979), tytuł „Zasłużony nauczyciel PRL” (1985), Medal Zwycięstwa i Wolności 1945.

Pełnione funkcje: konsultant naukowy klasyfikacji i kartografii gleb (1955–1975) w województwie szczecińskim i koszalińskim; pełnomocnik rektora ds. organizacji kierunku studiów ochrona środowiska; członkostwo w organizacjach naukowych PAN w: Komisji Nauk Leśnych (1960–1970), Komitecie Przestrzennego Zagospodarowania Kraju (1966–1978), Komitecie Ekologicznym (1975–1978 i 1994–1997), Sekcji Gleboznawstwa (1984–1987), Komitecie Inżynierii Środowiska (1990–1993), Komitecie Gleboznawstwa i Chemii Rolnej (1993–1999); działalność w Polskim Towarzystwie Gleboznawczym: członek od 1952 roku, przewodniczący Oddziału Koszalińskiego PTG (1965–1971), przewodniczący Oddziału Szczecińskiego PTG (1975–1994), członek Zarządu Głównego PTG (1975–1983), członek Komitetu Redakcyjnego Roczników Gleboznawczych (1974–1994); redaktor serii Rolnictwo i serii Przyrodniczej Zeszytów Naukowych AR w Szczecinie (1973–1996); działalność w Szczecińskim Towarzystwie Naukowym: członek (od 1960), członek Zarządu (1961–1966, 1974–1983), redaktor Wydziału II (1972–1980).

Brzostowicz Aleksander, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 28.01.1951 rok – Szczytniki Czerniejewskie koło Gniezna.

Ukończone studia:

Wydział Matematyczno-Fizyczno-Chemiczny w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu (1974) – mgr fizyki.

Stopnie i tytuły naukowe:

W 1985 roku uzyskał stopień doktora nauk rolniczych na Wydziale Rolniczym AR w Szczecinie na podstawie rozprawy pt. „Wpływ niskiej temperatury na luminescencję aparatu fotosyntetycznego roślin uprawnych” (promotor: prof. dr hab. Janusz Sławiński). W 1999 roku Rada Naukowa Instytutu Agrofizyki PAN

w Lublinie nadała mu stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii – agrofizyki za dorobek i cykl publikacji pod wspólnym tytułem „Zastosowanie opóźnionej luminescencji do badania wpływu niskiej temperatury na rośliny uprawne”.

W 2007 uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1974 nauczyciel fizyki i astronomii oraz wychowawca w liceach ogólnokształcących w Szczecinie (dwa lata IV LO i jeden rok I LO);
- 1977 asystent w Zakładzie Fizyki Instytutu Mechanizacji Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie;
- 1978 starszy asystent;
- 1985 adiunkt w Zakładzie Fizyki Instytutu Techniki Rolniczej AR w Szczecinie;
- 2001 profesor nadzwyczajny w Zakładzie Fizyki Instytutu Inżynierii Rolniczej AR w Szczecinie, (w 2009 Zakład Fizyki został przekształcony w Katedrę Fizyki i Agrofizyki).

Działalność naukowa: wraz z zespołem Zakładu Fizyki, a następnie Katedry Fizyki i Agrofizyki, zajmuje się zastosowaniem metod biofizycznych, a zwłaszcza luminescencyjnych w badaniach rolniczych i biologicznych. Prowadził badania wpływu różnych czynników, a głównie wpływu niskiej temperatury na rośliny, na ich aparat fotosyntetyczny oraz problemami związanymi z odpornością ozimych roślin uprawnych na ten czynnik. Wykazał przydatność metody luminescencyjnej do oceny mrozoodporności aparatu fotosyntetycznego roślin oraz do badania procesu hartowania mrozowego. Ponadto zajmuje się badaniem wpływu oświetlenia, zasolenia, niedoboru wody, podwyższonego stężenia dwutlenku węgla na wzrost i mrozoodporność siewek zbóż.

Dorobek publikacyjny: jest współautorem patentu oraz sześciu opublikowanych prac naukowych, w których przedstawiono zaprojektowane i wykonane w Zakładzie Fizyki AR w Szczecinie unikatowe stanowiska pomiarowe, umożliwiające badanie wpływu różnych czynników fizykochemicznych na luminescencję aparatu fotosyntetycznego roślin.

Jest autorem lub współautorem około 200 prac i doniesień naukowych, skryptów do ćwiczeń laboratoryjnych i rachunkowych z fizyki, biofizyki i agrofizyki oraz innych opracowań dydaktycznych.

Pełnione funkcje na uczelni: dyrektor Instytutu Inżynierii Rolniczej AR w Szczecinie (2001–2008); współzałożyciel i koordynator funkcjonowania Studium Zawodowego Technika i Usługi w Leśnictwie (od 2004–2007); prodziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa AR w Szczecinie (2005–2008); dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2008–2016); kierownik Katedry Fizyki i Agrofizyki WKŚiR ZUT w Szczecinie (od 01.09.2012).

Pełnione funkcje poza uczelnia: członek Komitetu Agrofizyki Polskiej Akademii Nauk (2007–2010); członek Środowiskowej Komisji Akredytacyjnej sekcja ds. techniki rolniczej i leśnej (2007–2010); członek Rady Naukowej Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie (2007–2009).

Przynależność do towarzystw naukowych: od 1977 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Biofizycznego, a od 1998 również Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego. Jest współzałożycielem Szczecińskiego Oddziału PTA, a od kwietnia 2003 roku jego przewodniczącym.

Nagrody i odznaczenia: za pracę naukową otrzymał pięciokrotnie indywidualną oraz pięciokrotnie zespołową nagrodę rektora AR w Szczecinie.

W 1997 roku został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, a w 2005 roku Złotym Krzyżem Zasługi.

Bury Marek, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 24.08.1960 rok – Kamień Pomorski.

Ukończone studia: Uniwersytet w Rostocku (Niemcy) (1984), Wydział Melioracji i Produkcji Roślinnej – mgr inż. rolnik, specjalizacja fitopatologia i ochrona roślin.

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie agronomii, specjalność szczegółowa uprawa roślin (1994), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie agronomii (2009), ZUT w Szczecinie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Szczegółowej Uprawy Roślin (1984–1985); służba wojskowa (1985–1986); asystent (1987–1994); adiunkt (1994–2009) początkowo w Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin, a po jej przekształceniu – w Katedrze Uprawy Roli i Roślin oraz Katedrze Uprawy Roli, Roślin i Doświadczalnictwa; od 2004 roku w Katedrze Agronomii; Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie – adiunkt z habilitacją od 2009; ponadto nauczyciel języka niemieckiego w Zespole Szkół nr 1 w Choszczynie (1992–1997).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: doskonalenie agrotechniki rzepaku ozimego w warunkach Pomorza Zachodniego, w tym: zagrożenie plantacji rzepaku przez patogeny (szkodniki i choroby), ocena skuteczności działania retardantów i regulatorów wzrostu, ocena działania herbicydów do przedwzrostowego zwalczania chwastów w rzepaku, ustalenie optymalnej rozstawy rzędów i ilości wysiewu dla nowych uszlachetnionych odmian (0; 00), efektywność nawożenia wermikompostem rzepaku, ocena uproszczeń uprawy gleby w porównaniu z uprawą klasyczną (płużną); badania dotyczące oceny działania wybranych czynników agrotechnicznych na wzrost i plonowanie buraka cukrowego; doskonalenie agrotechniki gryki; występowanie gatunków roślin słonolubnych (halofitów) i ochrona czynna zbiorowisk roślinnych z ich udziałem; możliwość polowego wykorzystania biologicznego preparatu CEDOMON[®] w ochronie jęczmienia jarego; doskonalenie agrotechniki soi w warunkach agroekologicznych województwa zachodniopomorskiego; doskonalenie agrotechniki roślin wykorzystywanych do celów energetycznych: wierzba (*Salix* sp.), malwa pensylwańska (*Sida hermaphrodita*) miskant olbrzymi i chiński (*Miscanthus sinensis*); doskonalenie agrotechniki sorgo i trawy sudańskiej (*Sorghum bicolor*). Staże naukowe: w kilku ośrodkach naukowych w Polsce, Czechach i Niemczech (m.in. stypendysta programu Tempus).

Wykłady w ramach programu Unii Europejskiej Erasmus głównie dla studentów niemieckich (Fachhochschule Eberswalde, Hochschule Neubrandenburg), ale też austriackich (Universität für Bodenkultur Wien) i fińskich (School of Renewable Natural Resources in Oulu).

Dorobek publikacyjny: autor ponad 70 oryginalnych publikacji naukowych w polskich i zagranicznych książkach i czasopismach naukowych z zakresu uprawy roślin (rzepak ozimy, soja, wierzba, roślinne surowce odnawialne), ochrony roślin, ochrony środowiska i łąkarstwa oraz ponad 40 doniesień i artykułów popularnonaukowych. Współautor Słownika Agro-Bio-Technicznego.

Pełnione funkcje: przewodniczący Oddziału Polskiego Towarzystwa Agronomicznego w Szczecinie (od 2012).

Nagrody i wyróżnienia: nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2003); Medal Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego *Amicus Scientiae et Veritatis* (1994).

Chelpiński Piotr, dr hab. inż., prof. nadzw.

Miejsce urodzenia: Stargard Szczeciński.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1982).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1993), Akademia Rolnicza w Szczecinie Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany – dyscyplina naukowa ogrodnictwo, specjalność sadownictwo (2008), Akademia Rolnicza w Lublinie, Wydział Ogródniczy, dyscyplina naukowa ogrodnictwo, specjalność sadownictwo.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1982 Kombinat Państwowych Gospodarstw Ogródniczych w Szczecinie–Gumieńcach;
- 1984 pracownik inżynierijno-techniczny, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Zakład Sadownictwa;
- 1984 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Zakład Sadownictwa;
- 1993 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Sadownictwa;
- 2008 adiunkt z habilitacją, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Sadownictwa;
- od 2011 profesor nadzwyczajny, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Katedra Ogródnicztwa.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: dotychczasowy opublikowany dorobek naukowy można podzielić według kierunków zainteresowań: wieloletnie badania nad oceną przydatności produkcyjnej odmian jabłoni, wiśni i moreli w warunkach Pomorza Zachodniego; badania nad przydatnością różnych modeli upraw sadowniczych w praktyce sadowniczej; ocena wzrostu i plonowania drzew poszczególnych odmian jabłoni, gruszy, wiśni i śliwy na podstawie liczby i rozmieszczenia owoców w koronie oraz cech biometrycznych i ich wzajemnych relacji; porównywanie wskaźników produktywności odmian poszczególnych gatunków roślin sadowniczych, a w szczególności zastosowania w sadownictwie wielowymiarowej analizy porównawczej (WAP) i innych wielowymiarowych analiz obejmujących porównywanie obiektów wielocechowych; badania nad właściwościami podkładek umożliwiającymi intensyfikację upraw sadowniczych; wpływ uprawy, nawożenia, nawadniania, stosowanych podłoży i regulatorów wzrostu, a także przerzedzania owoców i mechanizacji ich zbioru na zwiększenie produktywności upraw sadowniczych; molekularna charakterystyka rodowodów wybranych odmian roślin sadowniczych.

W latach 1984–1990 uczestniczył w programie badań naukowych prowadzonych w ramach Centralnego Planu Badań Rolniczych (CPBR), w tym w tematach:

- doskonalenie metod produkcji owoców;
- ocena odmian jabłoni szczepionych w koronie przewodnich;

- ocena odmian wiśni uszlachetnionych na dwóch typach podkładek;
- ocena nowych odmian jabłoni;
- porównanie produktywności siedmiu modeli sadów wiśniowych o zróżnicowanym kształcie i wysokości koron;
- ocena nowych odmian truskawek w warunkach Pomorza Zachodniego.

W latach 2001–2003 był kierownikiem projektu badawczego (grant KBN) pt. „Wpływ podkładki i odmiany na wzrost, architekturę drzewa, przepływ składników mineralnych i plonowanie czereśni”.

Dorobek publikacyjny: – 114 opublikowanych prac.

Pełnione funkcje: sekretarz Komisji rekrutacyjnej na kierunku ogrodnictwo (1997 i 1999), oraz architektura krajobrazu (2000–2005), elektor w wyborach rektorskich (2002 i 2005), w latach 2003–2005 członek Senackiej Komisji ds. Kształcenia (2003–2005), członek Senatu Akademii Rolniczej (2002–2005; 2005–2008), trzeci przewodniczący Niemiecko-Polsko-Szwedzkiego Centrum Kompetencji na rzecz Regionalnych Produktów Rolniczych na terenie Euroregionu Pomerania (od 2006).

Przynależność do organizacji i towarzystw naukowych: członek Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (1988), od 1998 roku przewodniczący; członek Szczecińskiego Oddziału Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Ogrodnictwa (od 1985), w latach 1990–2002 przewodniczący.

Nagrody i odznaczenia: nagroda dydaktyczna rektora AR w Szczecinie za osiągnięcia dydaktyczne (2005), Brązowy Krzyż Zasługi (2004).

Chigarev Yuri, prof. dr hab. inż., prof. zw.

Data i miejsce urodzenia: 9.12.1944 rok – Murmańsk (Rosja).

Ukończone studia: Uniwersytet w Woroneżu, Wydział Matematyki Stosowanej i Mechaniki (1973).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor (1979), Moskiewski Instytut Budowy Maszyn Elektronicznych, temat pracy: „Badania stabilności losowo niejednorodnych reologicznych złożonych ciał”;

– doktor habilitowany (1993), Politechnika Białoruska, temat pracy: „Zmiany niejednorodności na stabilność kontaktu deformacji reologicznych złożonych ciał”;

– profesor (1994), nr atestacji 000175 wydany przez Ministerstwo Edukacji.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

- 1973–1978 asystent, adiunkt, Instytut Inżynierijno-Budowlany w Woroneżu;
- 1978–1982 starszy wykładowca, Białoruski Uniwersytet Rolniczo-Techniczny w Mińsku;
- 1982–1987 docent, Białoruski Uniwersytet Rolniczo-Techniczny w Mińsku;
- 1987–2001 kierownik Katedry Mechaniki Teoretycznej i Teorii Mechanizmów i Maszyn, Białoruski Uniwersytet Rolniczo-Techniczny;
- od 5.10.2001 zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego w Zakładzie Podstaw Techniki Instytutu Inżynierii Rolniczej AR w Szczecinie, po reorganizacjach Wydziału – w Katedrze Inżynierii Systemów Agrotechnicznych AR/ZUT.

Działalność naukowa – kierunki badań: modelowania współdziałania techniki rolniczej z glebą; fizykomechaniczne właściwości nośności gleby; zrównoważone systemy agroekologiczne; mechanika niejednorodnych środowisk.

Kierownik ośmiu projektów badawczych dotyczących m.in. tematyki oddziaływania maszyn na glebę i wykonanie teoretycznych modeli wzajemnego oddziaływania mechanizmów.

Był promotorem kilkunastu prac magisterskich i inżynierskich

Dorobek publikacyjny: około 200 publikacji.

Chudecka Justyna, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 6.10.1967 rok – Oborniki Wlkp.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek rolnictwo – mgr inż. (1991).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1999) – agronomia, specjalność gleboznawstwo i erozja gleb, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany (2010) – agronomia, specjalność ochrona i rekultywacja gleb, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1994–1999 doktorant, Międzywydziałowe Studium Doktoranckie, AR w Szczecinie, Wydział Rolniczy, Katedra Erozji i Rekultywacji Gleb;

– 1999 adiunkt w Katedrze Erozji i Rekultywacji Gleb AR w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– 2009 adiunkt w Katedrze Erozji i Rekultywacji Gleb ZUT w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa;

– 2009 adiunkt w Katedrze Rekultywacji i Chemii Środowiska ZUT w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa;

– 2011 adiunkt z habilitacją w Katedrze Rekultywacji i Chemii Środowiska ZUT w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa;

– 2013 adiunkt z habilitacją w Katedrze Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska ZUT w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wpływ erozji wodnej na budowę i właściwości gleb użytkowanych rolniczo; przemieszczanie się metali ciężkich w zlewniach Pomorza Zachodniego; budowa morfologiczna i właściwości gleb w aspekcie ich ochrony, rekultywacji i zagospodarowania; zastosowanie materiałów organicznych i odpadów do niwelacji terenu i rekultywacji gruntów bezglebowych; gleby miejskie.

Dorobek publikacyjny: 45 oryginalnych prac naukowych, jedna monografia, 15 prac o charakterze ocen, ekspertyz, zaleceń i projektów.

Kierowanie projektami badawczymi: udział w 12 projektach badawczych, w tym kierownictwo w czterech.

Chudecki Zygmunt, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 15.07.1922 rok – Kamienna Stara.
Emerytowany kierownik Katedry Gleboznawstwa (1987). Zmarł 8.11.2006 roku.

Ukończone studia: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Wydział Rolniczy – mgr nauk agrotechnicznych (1951).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1955),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1964),
- docent (1964),
- profesor nadzwyczajny (1971),
- profesor zwyczajny (1981–1991).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1951–1952 asystent w Katedrze Chemii Rolnej UMCS w Lublinie;
- 1952–1954 aspirant w Katedrze Gleboznawstwa UMCS w Lublinie;
- 1954–1987 WSR/Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 1964–1966 prodziekan Wydziału Rolniczego;
- 1966–1969 prorektor ds. nauczania;
- 1969–1975 prorektor ds. nauki;
- 1967–1987 kierownik Katedry Gleboznawstwa;
- 1971–1982 dyrektor Instytutu Gleboznawstwa i Gospodarki Wodnej;
- 1969–1972 naczelny redaktor Zeszytów Naukowych WSR;
- 1969–1972 przewodniczący Komisji ds. rozwoju kadry naukowo-dydaktycznej;
- 1969–1972 przewodniczący Komisji ds. aparatury naukowej;
- 1967–1972 zastępca przewodniczącego Rady Naukowej ds. Postępu Technicznego;
- 1969–1975 członek zespołu rektora ds. badań naukowych.

Kierunki badawcze: chemizm gleb, ze szczególnym uwzględnieniem mikroelementów; czynniki kształtujące rozprzestrzenianie się erozji na Pomorzu Zachodnim; typologia gleb; kartografia gleb Pomorza Zachodniego.

Dorobek publikacyjny: ponad 200, w tym ponad 100 publikacji naukowych; około 100 recenzji. Wypromował ponad 100 magistrów, był promotorem ośmiu prac doktorskich, sprawował opiekę nad sześcioma pracami habilitacyjnymi, zaopiniował 12 wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego.

Nagrody i odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi (1966), Złota Odznaka PTG (1972), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1972), Medal XX-lecia Działalności Naukowej STN (1974), tytuł honorowy „Zasłużony nauczyciel PRL” (1979), medal „Zasłużony dla AR w Szczecinie” (1979), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1979), sześć nagród ministra i 26 nagród rektora za działalność naukowo-dydaktyczną.

Pelnione funkcje w organizacjach i stowarzyszeniach: członek Polskiego Towarzystwa Geologicznego, członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, członek Międzynarodowego Towarzystwa Gleboznawczego, członek Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, jego przewodniczący w latach 1967–1974, członek Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej PAN w latach 1978–1988.

Cybulska (Przybulewska) Krystyna, dr hab. inż., prof. nadzw.

Miejsce urodzenia: Recz.

Ukończone studia:

Akademia Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1995).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych, specjalność agronomia (1999),
- doktor habilitowany, mikrobiologia środowiskowa (2009).

Przebieg pracy zawodowej:

– 1995–1996 doktorant, Katedra Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska, Akademia Rolnicza w Szczecinie, a następnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny;

– 1996–1999 asystent;

– 1999–2013 adiunkt;

– od 2013 profesor nadzwyczajny.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: mikrobiologiczne zanieczyszczenie powietrza i gleb w wyniku oddziaływania uciążliwych obiektów, takich jak: wysypiska śmieci, oczyszczalnie ścieków czy tereny zurbanizowane; biooczyszczanie powietrza i biodegradacja związków wchodzących w skład ropy naftowej i ich pochodnych, w tym lotnych związków organicznych; określanie zanieczyszczeń mikrobiologicznych w wybranych produktach paliwowych; wpływ różnych zanieczyszczeń, włącznie z ksenobiotykami oraz przetworzonymi dodatkami organicznymi na drobnoustroje glebowe, w tym: związków wchodzących w skład ropy naftowej, metali ciężkich, zasolenia gleby, pestycydów, w szczególności herbicydów, kompostów z osadów ściekowych i nawozów organicznych, nakładaniem się stresów (stresy wieloczynnikowe) oraz wpływ zanieczyszczeń na wybrane rośliny; zmiany w charakterystyce i możliwości adaptacji drobnoustrojów glebowych w wyniku wieloletniej antropopresji herbicydowej oraz ich zdolność do rozkładu atrazyny.

Dorobek publikacyjny: 150 publikacji, w tym 91 to prace oryginalne i 27 z impact factor (IF). Sumaryczny IF – 12,764. Recenzent naukowy w czasopiśmie *Chemosphere* oraz *Soil and Sediment Contamination an International Journal*. Wykonawca kilku grantów i projektów w tym finansowanych przez UE. Promotor dwóch doktorantów, w tym jeden wypromowany (2013) oraz opieka naukowa nad trzema doktorantami, w tym jeden z zagranicy.

Nagrody i wyróżnienia, pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach: Medal Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego dla młodych naukowców *Amicus Scientiae et Veritatis* za osiągnięcia naukowe (2000). Wyróżnienie przez firmę StatSoft Polska za zastosowanie metod statystycznych w badaniach naukowych. Nagroda rektora AR za działalność naukową (2004, 2007) oraz rektora ZUT (2009 i 2013). Wyróżnienia za promotorstwo w konkursie na najlepszą pracę dyplomową (magisterską) w Akademii Rolniczej w Szczecinie (2004, 2008) oraz przez Prezydenta Miasta Szczecin na najlepszą pracę magisterską ukierunkowaną na nowoczesne technologie i innowacje z zastosowaniem komercyjnym. Nominacja artykułu zgłoszonego przez redakcję czasopisma *Energetyka* (2008) do konkursu im. prof. Mieczysława Pożaryskiego. Brązowy Krzyż Zasługi nadany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego (2009). Członek Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego.

Zainteresowania pozanaukowe: podróżuje i uprawia turystykę, szczególnie górską i rowerową, narciarstwo, żegluję, interesuje się fotografią, grafiką komputerową, a także architekturą wnętrz.

Czarnańska Małgorzata, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 25.10.1947 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu (1970), Wydział Biologii i Nauk o Ziemi – mgr geografii fizycznej, stosowanej.

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie agronomii, dyscyplina agrometeorologia, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (1980);

– doktor habilitowany w zakresie agronomii, dyscyplina agrometeorologia, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (1999);

– profesor nauk rolniczych, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2009).

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

– 2.1971–06.1971 nauczyciel geografii, I LO w Szczecinie;

– od 9.1971 asystent naukowo-techniczny (1.09.1971–01.10.1972), asystent naukowo-badawczy (1.10.1972–1.10.1973), asystent naukowo-dydaktyczny (1.10.1973–30.09.1980), adiunkt (1.10.1980–31.10.2001), profesor nadzwyczajny (od 01.11.2001), Akademia Rolnicza w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zimowanie głównych gatunków roślin uprawnych w doświadczeniach oraz w uprawie polowej; klimatyczne ryzyko strat zimowych w zasiewach roślin uprawnych; warunki wilgotnościowe powietrza i gleby; wieloletnia zmienność głównych elementów klimatu w okresie zimowym, w skali: lokalnej i regionalnej; deformacja warunków klimatycznych na obszarach zabudowy miejskiej; czasowa i przestrzenna zmienność zanieczyszczeń powietrza; efektywność warunków pogodowych w kształtowaniu pola emisji zanieczyszczeń powietrza i samooczyszczaniu atmosfery.

Dorobek publikacyjny: łączna liczba publikacji i opracowań – 177 pozycji. W grupie 107 oryginalnych prac twórczych znajduje się 45 plansz tematycznych, opublikowanych w czterech atlasach – trzech ogólnopolskich i jednym regionalnym.

Nagrody i odznaczenia: dwie nagrody zespołowe II° i III° Ministra Edukacji Narodowej (1978, 1988); nagrody zespołowe rektora AR w Szczecinie (1972, 1979, 1992, 1996, 2005), nagroda zespołowa Prezesa Rady Ministrów (2002), nagrody zespołowe rektora ZUT w Szczecinie (2012, 2013); medal „Za zasługi dla rozwoju województwa koszalińskiego” (1988), Srebrny Krzyż Zasługi (2002), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2006).

Czyż Henryk, prof. dr hab. inż., prof. zw.

Data i miejsce urodzenia: 1951 rok – Grzmiąca (woj. zielonogórskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1974).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1983),
- doktor habilitowany (1992),
- profesor nauk rolniczych (2001).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1974 asystent stażysta, asystent, starszy asystent, adiunkt, Zakład Szczegółowej Uprawy Roli i Roślin Instytutu Uprawy Roli

i Roślin, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

- 1993 doktor habilitowany, Katedra Łąkarstwa AR w Szczecinie – kierownik;
- 1996 profesor nadzwyczajny, Katedra Łąkarstwa AR w Szczecinie – kierownik;
- 2004 profesor zwyczajny, Katedra Łąkarstwa AR w Szczecinie – kierownik;
- aktualnie (od 2013) profesor zwyczajny w Katedrze Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzi badania naukowe dotyczące produkcji pasz na gruntach ornych oraz doskonalenia agrotechniki roślin strączkowych, uprawianych na nasiona. Po objęciu kierownictwa Katedry Łąkarstwa zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół problematyki łąkarskiej, a w szczególności: wpływu warunków siedliskowych i zabiegów pratotechnicznych na skład florystyczny, plonowanie i skład chemiczny runi łąkowej, na doskonaleniu produkcji nasion traw na glebach lekkich, wykorzystaniu użytków zielonych w kształtowaniu i ochronie środowiska, np. na wykorzystaniu traw i roślin motylkowatych do zadarniania terenów rekultywowanych oraz przy zakładaniu trawników na hałdach popiołu i żużlu. Współpracował z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą. W trosce o podniesienie poziomu i stały rozwój rolnictwa zajmuje się organizowaniem łąkarstwa w sensie naukowym i praktycznym.

Dorobek publikacyjny: łącznie 270 pozycji, w tym: 140 oryginalnych prac twórczych, 35 dydaktycznych i 95 innych opracowań. Prace o charakterze twórczym opublikowano w czasopiśmie zagranicznych, krajowych i regionalnych. Wiele opracowań było wynikiem współpracy z szeroko rozumianą praktyką rolniczą.

Jest autorem opracowań nowatorskich koncepcji praktyk zawodowych studentów.

Wypromował czterech doktorów, był opiekunem kilkudziesięciu magistrantów; był także recenzentem dziesięciu prac doktorskich; aktualnie jest opiekunem jednego doktoranta z otwartym przewodem doktorskim.

Pełnione funkcje na uczelni: w latach 1993–1999, 2002–2005 i 2005–2008 pełnił funkcję prodziekana na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa AR w Szczecinie; członek Wydziałowej Komisji Dydaktycznej oraz Senackiej Komisji ds. Kształcenia; przewodniczący Komisji ds. Opiniowania tematów prac doktorskich i habilitacyjnych w zakresie dyscypliny naukowej agronomii na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa; od 1993 roku (nadal) pełni funkcję koordynatora Rolniczej Stacji Doświadczalnej Lipki w Lipniku, koło Starogardu Szczecińskiego; był opiekunem roku studiów.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Nauk Agrotechnicznych, przewodniczący Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Łąkarskiego, członek Komitetu Naukowego Wydawnictwa PTE „Łąkarstwo w Polsce”, członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, członek Międzynarodowej Unii Towarzystw Gleboznawczych.

Nagrody i odznaczenia: nagrody rektora AR/ZUT w Szczecinie, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Srebrny Krzyż Zasługi, odznaka „Zasłużony dla Rolnictwa”, medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie”.

Aktywnie promuje alternatywne źródła energii i agroturystykę na Pomorzu Zachodnim.

Ćwikliński Eugeniusz, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 16.11.1918 rok – Działdów.

W latach 1945–1947 pracował jako nauczyciel w Sławnie, następnie jako podinspektor w Świnoujściu (1947–1952). W latach 1952–1963 był pracownikiem Kuratorium w Szczecinie. Studia na Uniwersytecie Łódzkim ukończył w 1960 roku, uzyskując stopień magistra; w 1967 roku uzyskał stopień doktora.

Po sześciu latach pracy w Studium Nauczycielskim w Szczecinie (1963–1969) został zatrudniony w Katedrze Botaniki Akademii Rolniczej w Szczecinie. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1975 roku na podstawie dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej pt. „Flora i zbiorowiska roślinne terenów kolejowych województwa szczecińskiego”. W latach 1980–2003 pracował w Akademii Podlaskiej, gdzie w 1986 roku uzyskał tytuł profesora. W Akademii Rolniczej w Szczecinie pełnił funkcję prodziekana Wydziału, a w Akademii Podlaskiej – funkcję prorektora i kierownika Katedry Botaniki.

Specjalizował się w ekologii roślin, florystyce oraz ochronie przyrody. Do Jego szczególnych osiągnięć zaliczyć należy rozpoznanie flory i zbiorowisk roślinnych terenów kolejowych województwa szczecińskiego, uzupełnienie wiedzy na temat warunków siedliskowych i rozmieszczenia w województwie szczecińskim bluszczu pospolitego *Hedera helix* oraz mikołajka nadmorskiego *Eryngium maritimum* na wybrzeżu bałtyckim. Jako pierwszy opisał nowy zespół roślinny *Caricetum aristati*. Współautor dokumentacji projektowej Ińskiego Parku Krajobrazowego oraz Atlasu geobotanicznego doliny Bugu.

Był członkiem Polskiego Towarzystwa Botanicznego, w latach 1960–1980 pełnił funkcję sekretarza Szczecińskiego Oddziału tego towarzystwa.

Dorobek publikacyjny: autor ponad 100 oryginalnych prac naukowych, w tym 14 monografii, czterech skryptów i kilkunastu prac popularnonaukowych, także licznych recenzji.

Nagrody i odznaczenia: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1977), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1983), otrzymał indywidualną nagrodę MEN – I° (1989) i zespołową nagrodę MOZNIL II° (1994).

Dawidowski Jan Bronisław, prof. dr hab. inż., prof. zw.

Data i miejsce urodzenia: 29.08.1946 rok – Nowa Sól (woj. lubuskie).

Ukończone studia: Wydział Mechanizacji Rolnictwa Wyższej Szkoły Rolniczej w Pradze (akt. nazwa – Czeski Uniwersytet Rolniczy w Pradze) – mgr inż. (1971).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1980), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej (1995), Akademia Rolnicza w Lublinie, Wydział Techniki Rolniczej;

– profesor (2001).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

Akademia Rolnicza w Szczecinie (1971–2008):

– 1997–2010 kierownik Zakładu Maszyn Rolniczych i Leśnych w Instytucie Inżynierii Rolniczej;

– 1999–2002 prodziekan Wydziału Rolniczego / WKŚiR;

– 2002–2005 dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa;

– 2005–2008 rektor Akademii Rolniczej w Szczecinie;

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie (od 2009):

– 2009–2012 prorektor ds. organizacji i rozwoju uczelni;

– 2009–2010 dyrektor Instytutu Inżynierii Rolniczej;

– od 2010 – profesor zwyczajny w Katedrze Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: fizyka i mechanika gleby; oddziaływanie elementów i zespołów roboczych oraz mechanizmów jezdnych maszyn rolniczych na glebę; budowa i eksploatacja maszyn rolniczych; wykorzystanie biomasy do celów energetycznych.

Najważniejsze osiągnięcia naukowe: opracowanie nowych metod oznaczania podatności gleb na ugniatanie kołami pojazdów rolniczych, identyfikacja wytrzymałości gleb na terenie regionu zachodniopomorskiego.

Dorobek publikacyjny: 131 publikacji; najważniejsze tytuły:

– Techniczne i eksploatacyjne metody zapobiegania nadmiernemu zagęszczeniu gleb rolniczych i leśnych. Współczesna inżynieria rolnicza – osiągnięcia i nowe wyzwania. Red. Hołownicki R., Kuboń M. Kraków 2013, ISBN 978-83-935020-2-8;

– Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. Red. Juliszewski T., Kurpaska S. Kraków 2011, ISBN 978-83-930818-1-3;

– Soil precompression stress II. A comparison of different compaction tests and stress-displacement behaviour of the soil during wheeling. Soil & Tillage Research 77, 2004;

– Measurement of Soil Layer Strength with Plate Sinkage and Uniaxial Confined Methods. Transactions of the ASAE 44(5), 2001;

– Changes of soil water suction conductivity and dry strength during deformation of wet undisturbed samples, Soil and Tillage Research 9, 169–180, 1987;

– Laboratory simulation of the effect of traffic during seedbed preparation on soil, Soil and Tillage Research 17, 1990;

– Controlled distortion of soil samples with reference to soil physical effects, *Soil and Tillage Research* 17, 1990;

– Computerized determination of preconsolidation stress in compaction testing of field cores, *Soil Tillage Research* 31, 1994;

Członkostwo w organizacjach i stowarzyszeniach naukowych: Amerykańskie Towarzystwo Bio- i Agrolinżynierii (ASABE); Międzynarodowa Organizacja Badań nad Uprawą Gleby (ISTRO); Komitet Techniki Rolniczej PAN; Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej; SIMP NOT Sekcja Ciągników i Maszyn Rolniczych; Polskie Towarzystwo Agrofizyczne; Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej; członek rad naukowych w wydawnictwach: Komitetu Techniki Rolniczej PAN, *Acta Scientiarum Poloniarum*, serii *Technica Agraria* (do roku 2004) oraz rady programowej *Journal of Research and Applications in Agricultural Engineering*, Przemysłowy Instytut Maszyn Rolniczych (PIMR) Poznań.

Najważniejsze odznaczenia: Srebrny Krzyż Zasługi; Medal Komisji Edukacji Narodowej; Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Inne ważne z naukowego punktu widzenia osiągnięcia: promotor czterech rozpraw doktorskich; recenzje: 16 doktoratów; siedem habilitacji; 11 w postępowaniach o nadanie tytułu profesora, cztery w postępowaniach o nadanie godności doktora honoris causa; realizacja projektów naukowo-badawczych w programach UE i krajowych; współpraca zagraniczna z: Uniwersytetem Rolniczym w Wageningen (Holandia), Uniwersytetem Albrechta w Kilonii (Niemcy), Uniwersytetem Rolniczym w Uppsali (Szwecja) i Agricultural Research Service USDA, Temple, Texas (USA); Cytowania w publikacjach z IF: 110.

Dmochowski Jerzy Jan, prof. doc. dr

Data i miejsce urodzenia: 21.08.1902 rok – Sielce (pow. Będzin, woj. śląskie). Zmarł 13.09.1969 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Poznański, Wydział Rolny – inż. (1926); mgr (1927).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1933), Uniwersytet Poznański,
- docent (tyt. naukowy nadany przez CKK) (1951),
- profesor nadzwyczajny nauk rolniczych (1965).

Pracę naukową rozpoczął 15.02.1925 roku jeszcze jako słuchacz III roku studiów w Zakładzie Fizjologii Roślin i Chemii Rolnej Uniwersytetu Poznańskiego. Kolejno był: zastępcą asystenta, młodszym i starszym asystentem, a od 1933 roku adiunktem. Od 1.09.1927 do 31.03.1932 roku, będąc asystentem, pracował również w Wielkopolskim Związku Kół Doświadczalnych w Poznaniu w charakterze kierownika fachowego, prowadząc doświadczenia zbiorowe na terenie województwa poznańskiego i kursy dla doświadczalników. W latach 1928–1930 nauczał także nawożenia i doświadczalnictwa w Szkole Rolnej w Środzie Wlkp. Od 1937 do 1939 roku powołany był na stanowisko naczelnika Wydziału Produkcji Roślinnej Wielkopolskiej Izby Rolniczej. W roku akademickim 1947/48 Rada Wydziału Rolniczego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie powołała go na stanowisko zastępcy profesora i kierownika Katedry Nawożenia i Żywienia Roślin. W Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie pracował od 1955 roku.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1925–1937 asystent adiunkta, Zakład Fizjologii Roślin Uniwersytetu Poznańskiego,
- 1937–1939 naczelnik Wydziału Produkcji Roślinnej, Wielkopolska Izba Rolnicza w Poznaniu,
- 1940 – niezorganizowane tajne nauczanie (Gomnice); Spółdzielnia Rolniczo-Hodowlana „Rolnik” (Perczew – zbożowiec),
- 1940–1941 nauczyciel, Szkoła Rolnicza w Młocinach koło Rzeszowa,
- 1941–1944 nauczyciel, Wyższa Szkoła Rolnicza (Suchodół),
- 1944–1945 kierownik, Szkoła Rolnicza (Suchodół),
- 1945–1955 dyrektor, Technikum Rolnicze (Suchodół),
- 1955–1969 przeniesiony służbowo z Suchodołu do Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie – kierownik Katedry Fizjologii Roślin oraz:
- 1961–1962 prodziekan Wydziału Rolniczego,
- 1955–1959 prorektor ds. nauczania i wychowania,
- 1962–1967 dziekan Wydziału Rolniczego,
- 1967–1969 rektor WSR w Szczecinie – (*druga kadencja niedokończona*).

Udział w kształceniu młodej kadry – przewody doktorskie: Karol Duczmal (1959–1962) – współdziałal w promotorstwie; Stanisław Gwizdek (1963) – promotor; Wanda Nowak (1964) – promotor.

Uczestniczył w wymianach naukowo-kulturalnych z pokrewnymi uczelniami byłej Czechosłowacji: Brno, Bratysława, Nitra, Praga – (1958).

Dorobek publikacyjny: prace naukowe – 9, badawcze – 30, skrypty; podręczniki – 4, inne – 10; razem 53.

Członkostwo w organizacjach naukowych i stowarzyszeniach: gminna i powiatowa Rada Narodowa (1952); radny – członek Komisji Rolnej i Oświatowej; członek powiatowej Komisji Rolnictwa i Leśnictwa w Krośnie (1950–1955); członek Prezydium Wojewódzkiego Komitetu Frontu Jedności Narodu; przewodniczący Wojewódzkiej Rady Przysposobienia Rolniczego; członek Rolniczej Rady Naukowej przy Prezydium WRN w Szczecinie (1956–1959); członek Rady Naukowo-Technicznej przy Prezydium WRN w Koszalinie (1956–1961); członek NOT; aktywny członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego, Polskiego Towarzystwa Biochemicznego i Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego.

Odnaczenia: za zasługi w pracy naukowej, dydaktycznej i społecznej wyróżniony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem 10-lecia PRL, Złotą Odznaką „Gryf Pomorski” oraz innymi odznaczeniami.

Dobek Tomasz Konstanty, prof. dr hab. inż., prof. zw.

Data i miejsce urodzenia: 11.03.1952 rok – Gdańsk (woj. pomorskie, wcześniej gdańskie).

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Budowy Maszyn – mgr inż. mechanik (1976).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor (1989) w zakresie techniki rolniczej i leśnej, Czeski Uniwersytet Rolniczy w Pradze;

– doktor habilitowany (2003) nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza, Instytut Budowy, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie;

– profesor (2009).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

Akademia Rolnicza w Szczecinie od 1976 roku do chwili obecnej (od 2009 po połączeniu AR i PS – Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie):

– 2004–2005 adiunkt z habilitacją,

– 2009–2011 profesor nadzwyczajny,

– od 2012 – profesor zwyczajny,

– 1993–1999 prodziekan Wydziału Rolniczego,

– 1996–1999 i 2004–2007 kierownik Zakładu Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych,

– od 2007 kierownik Katedry Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych,

– organizator Zamiejscowego Punktu Wykładowego w Strzelcach Krajeńskich,

– 1998–2007 prezes Zarządu Fundacji „Akademia Rolnicza 2010”.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: optymalizacja technologii produkcji roślinnej; ocena ekonomiczna i energetyczna agregatów stosowanych w produkcji roślinnej; rolnictwo precyzyjne; wykorzystanie statków powietrznych w rolnictwie oraz jego zaplecza; badania związane z rolnictwem ekologicznym; oceny wykorzystania maszyn i urządzeń w lasach; odnawialne źródła energii; biomasa jako źródło odnawialnej energii.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 14 prac naukowo-badawczych zastosowanych w praktyce. Najważniejsze tytuły dzieł:

– Energetyczna i ekonomiczna ocena technologii produkcji rzepaków ozimych. Monografia. 2003. Wyd. AR Szczecin. ISSN 02396467.

– Motoryzacyjne skażenie środowiska. Współautor rozdziału „Badanie smarności estrów oleju rzepakowego i ich mieszanin z olejem napędowym przy zastosowaniu wybranych metod badawczych”. Monografia 2009. Wyd. Wieś Jutra ISBN 83-89503-74-3. s. 58–68.

– Biomasa jako źródło energii. Współautor rozdziału „Spalanie liści alternatywą ich zagospodarowania w warunkach aglomeracji miejskiej Szczecina”. Monografia 2009. Wyd. Wieś Jutra ISBN 83-89503-74-3.

– Biomasa jako źródło energii. Współautor rozdziału „Analiza energetyczna i ekologiczna procesu spalania liści, owoców i nasion kasztanowca białego oraz nasion zbóż”. Monografia 2009. Wyd. Wieś Jutra ISBN 83-89503-74-3.

– Zrównoważony rozwój obszarów wiejskich. Aspekty ekologiczne. Współautor rozdziału „Sposoby i kierunki zagospodarowania nawozów naturalnych jako możliwości zmian w oddziaływaniu na środowisko”. Monografia 2010. Wyd. Economicus US w Szczecinie. ISBN 978-83-60606-47-6.

– Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. Współautor rozdziału „Rolnictwo precyzyjne”. Monografia 2011. Wyd. PTIR w Krakowie. ISBN 978-83-930818-1-3.

Autor i współautor 93 oryginalnych publikacji w czasopiśmie zagranicznych i krajowych, 129 referatów i posterów publikowanych na konferencjach międzynarodowych i krajowych,

Członkostwo w organizacjach naukowych i stowarzyszeniach: Komitet Techniki Rolniczej Polskiej Akademii Nauk; Zespół Eksploatacji, Ekonomiki i Ergonomii Komitetu Techniki Rolniczej PAN; Zespół Energetyki Komitetu Techniki Rolniczej PAN; Szczecińskie Towarzystwo Naukowe, Wydział II; International Soil Tillage Research Organization–ISTRO Polska; Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej.

Nagrody i odznaczenia: Srebrny Krzyż Zasługi (1997), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1998), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (2000), Medal 100-lecia Nauk Rolniczych w Pradze, Czeski Uniwersytet Rolniczy w Pradze – Czeska Republika (2006), Zasłużony dla Ziemi Strzelecko-Drezdeneckiej (1997).

Inne ważne z naukowego punktu widzenia osiągnięcia: promotor dwóch rozpraw doktorskich i trzech w toku, recenzje: trzech doktoratów; dwóch habilitacji; jedna w postępowaniach o nadanie tytułu profesora, realizacja projektów naukowo-badawczych w programach UE i krajowych, współpraca zagraniczna z: Czeskim Uniwersytetem Rolniczym w Pradze – Czeska Republika, Katedra Użytkowania, Wydział Techniczny; Uniwersytetem im. Mendela w Brnie – Czeska Republika, Instytut Przetwórstwa Spożywczego; Instytut Techniki Rolniczej Wydziału Rolniczego, udział w radach naukowych czasopism: *Acta Scientiarum Poloniarum* – seria *Technica Agraria* – Wyd. UP w Lublinie i Wyd. LIBROPOLIS w Lublinie.

Dobromilska Renata, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 21.08.1957 rok – Koźuchów (woj. lubuskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1981), specjalność w zakresie warzywnictwa i sadownictwa.

Stopnie naukowe:

– doktor (1987), Akademia Rolnicza w Szczecinie Wydział Rolniczy – nauki rolnicze w zakresie agronomii, specjalność nawożenie roślin ogrodnich;

– doktor habilitowany (2002), Akademia Rolnicza w Poznaniu, Wydział Ogrodniczy – nauki rolnicze w zakresie ogrodnictwa.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

Po ukończeniu studiów i odbyciu stażu produkcyjnego w zakresie ogrodnictwa podjęła pracę w Akademii Rolniczej w Szczecinie jako pracownik inżynierjno-techniczny (1981–1986), następnie asystent (1986–1988), starszy asystent (1988–1988) adiunkt (1988–2002), adiunkt z habilitacją (2002–2004). Od 2004 roku do chwili obecnej jest zatrudniona w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od 33 lat nieprzerwanie pracuje w Katedrze Ogrodnictwa (dawniej Katedrze Warzywnictwa).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wpływ zabiegów agrotechnicznych na plon kalfiora uprawianego na nasiona; ocena efektywności stosowania nowych nawozów ogrodniczych w uprawie kapusty głowiastej białej, pora i buraka ćwikłowego oraz preparatów ograniczających akumulację azotanów w szpinaku i rzodkiewce; opracowanie zaleceń nawozowych dla kapusty brukselskiej; intensywna uprawa warzyw polowych z wykorzystaniem osłon; doskonalenie agrotechniki pomidora i papryki w uprawie pod osłonami; opracowanie technologii produkcji warzyw mało rozpowszechnionych w uprawie: fenkułu, fasolnika chińskiego i pomidora drobnoowocowego; wykorzystanie biostymulatorów, w tym ekstraktów z alg morskich, w uprawie warzyw gruntowych i pod osłonami; produkcja warzyw korzeniowych w ekologicznym i integrowanym systemie uprawy; ocena tolerancji dzikich gatunków i odmian uprawnych pomidora na niedobory azotu i potasu.

Dorobek publikacyjny: łącznie 186 artykułów, w tym 73 oryginalne prace twórcze i 113 innych publikacji. Autor lub współautor 21 rozdziałów w trzech podręcznikach, współautor czterech skryptów i autor jednej książki. Kierownik trzech projektów badawczych MNiSW: Wpływ różnych metod uprawy na plon i jakość papryki (PB 0209/53/94/07); Wpływ biostymulatorów z alg morskich na plon i jakość wybranych odmian marchwi i buraka ćwikłowego (NN310 210937); Wpływ niedoboru azotu i potasu w pożywce na wzrost i rozwój wybranych genotypów pomidora w kulturach *in vitro* oraz ich aklimatyzacja do warunków *in vivo* (NN310 012840).

Promotor trzech prac doktorskich, opiekun trzech doktorantów i recenzent dwóch habilitacji.

Pelnione funkcje: członek Komitetu Nauk Ogrodniczych Polskiej Akademii Nauk; członek Zespołu Kierunków Studiów Rolniczych, Leśnych i Weterynaryjnych Polskiej Komisji Akredytacyjnej (2008–2011); ekspert Polskiej Komisji Akredytacyjnej (2012–2015); członek Komisji N310 (Nauki o Roślinach Uprawnych i Glebie) w konkursach 34–40 grantów Departamentu Badań Naukowych MNiSW; członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych w Krakowie (2003–2007; 2007–2011), następnie zastępca skarbnika (2011–2015); członek Komisji Rewizyjnej (2003–2007), następnie wiceprezes Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (2007–2011; 2011–2015).

Zainteresowania pozanaukowe: taniec towarzyski oraz malarstwo II połowy XIX wieku.

Dobrowolski Jan, prof. zw. doc. dr

Data i miejsce urodzenia: 4.02.1907 rok – Byszów.

Zmarł w 1994 roku.

Ukończone studia: Wydział Chemiczny Uniwersytetu Wileńskiego – mgr (1939).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk matematyczno-przyrodniczych na Uniwersytecie Łódzkim (1950),
- docent w WSR w Szczecinie (1959),
- prof. nadzw. (1967),
- prof. zw. (1974).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1945–1952 starszy asystent w Zakładzie Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Łódzkiego;
- 1950–1951 kierownik Laboratorium Chemicznego w Andrespolu;

– 1952 zastępca kierownika Zakładu Chemii Nieorganicznej i Analitycznej Akademii Medycznej we Wrocławiu;

– 1954–1958 kierownik Katedry Chemii Ogólnej na Wydziale Chemii Ogólnej PAM;

– 1959–1977 kierownik Zakładu Biochemii.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: inicjator prac z regulatorami wzrostu roślin oraz enzymami roślin i zwierząt; badania nad chemomutagenезą pszenicy.

Dorobek publikacyjny: liczba publikacji: 30; wiele prac popularnonaukowych i referatów z zakresu analizy chemicznej i biochemicznej, pięć podręczników z chemii analitycznej i dwa z biochemii.

Pełnione funkcje na uczelni i w towarzystwach naukowych: prodziekan Wydziału Rolniczego w latach 1962–1964, redaktor naczelny wydawnictw naukowych uczelni (1974–1978), przewodniczący Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1962–1964), przewodniczący Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (1964–1966), zastępca przewodniczącego Wydziału II Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (1968–1970).

Nagrody i odznaczenia: dwie nagrody Ministra Zdrowia, nagroda indywidualna II° Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1973), Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1971), Złota Odznaka ZNP (1975).

Dominik Tadeusz, prof. zw. dr

Data i miejsce urodzenia: 7.11.1909 rok – Włocławek. Zmarł 7.11.1980 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: w latach 1928–1932 studiował botanikę na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego. W 1932 roku odbył trzymiesięczną praktykę fitopatologiczną pod kierunkiem dra Ludwika Garbowskiego na Wydziale Chorób Roślin PINGW w Bydgoszczy. Od 1937 roku studiował leśnictwo na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego, następnie odbył praktykę z zakresu fitopatologii i mikrobiologii gleby w *Centre National des Recherches Agronomiques* w Wersalu w latach 1935–1936 i praktykę w polskich i niemieckich nadleśnictwach w 1938 i 1939 roku.

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk ścisłych w zakresie botaniki (1936), Wydział Matematyczno-Przyrodniczy Uniwersytetu Poznańskiego;

– w 1951 roku przystąpił do kolokwium habilitacyjnego na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu na podstawie rozprawy pt. „Badania mykotrofizmu dzikich gruszek na terenie Polski, z uwzględnieniem warunków bioekologicznych” – została odrzucona przez władze centralne państwa z powodów politycznych;

– profesor nadzwyczajny (1955);

– profesor zwyczajny (1961).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

– W latach 1930–1939 pracował naukowo w Zakładzie Botaniki Ogólnej Uniwersytetu Poznańskiego pod kierunkiem profesora Adama Wodziczki.

– Po wojnie uczestniczył w odbudowie działalności naukowej w zachodniej Polsce. Zabezpieczał Uniwersytet Poznański przed jego rozgrabianiem, organizował pomoc lekarską dla pracowników Uniwersytetu i ich rodzin, był członkiem komisji konstytucyjnej nowo powstałej Politechniki Poznańskiej. Redagował poznańskie czasopismo *Przegląd Leśniczy*. Był sekretarzem generalnym Regionalnej Komisji ds. Zalesień i Zadrzewień Pomorza Zachodniego, delegatem Państwowej Rady Ochrony Przyrody ds. Leśnych Pomorza Zachodniego. W tym okresie był również adiunktem w Zakładzie Botaniki Ogólnej Uniwersytetu Poznańskiego.

– Od września 1947 do końca marca 1949 roku był kierownikiem Wydziału Ochrony Roślin PINGW w Puławach.

– Od czerwca 1948 do końca 1953 roku był zastępcą profesora i kierownikiem Zakładu Fitopatologii i Ochrony Roślin Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

– Na początku 1954 roku rozpoczął pracę w Instytucie Badawczym Leśnictwa jako kierownik Zakładu Mikrobiologii Leśnej. W listopadzie 1954 roku zakład ten został przeniesiony do Kuźni Nieborowskiej koło Gliwic,

– W październiku 1957 roku podjął pracę w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie jako kierownik nowo tworzącej się Katedry Ochrony Roślin; w WSR, a późn. Akademii Rolniczej w Szczecinie pracował do końca życia; kierował Katedrą Ochrony Roślin, Zakładem Fitopatologii. Był też kierownikiem i kuratorem kilku innych zakładów w uczelni oraz dyrektorem Instytutu Biologii Roślin i wicedyrektorem Instytutu Ekologii i Ochrony Środowiska.

Działalność naukowa: występowanie, ekologia i klasyfikacja mikoryz roślin uprawnych i nieuprawnych.

Osiągnięcia: twórca polskiej szkoły mikoryzowej i uznany na świecie autorytet z zakresu klasyfikacji i ekologii mikoryz. Twórca klucza do mikoryz i określania mikotroficzności wielu zbiorowisk roślinnych Polski.

Dorobek publikacyjny: około 200 publikacji, większość z nich dotyczy mikoryz.

Jedną z najczęściej cytowanych prac Profesora jest „Klucz do oznaczania rodzajów mikoryz”, po raz pierwszy opublikowana w 1956 roku; w 1959 i 1961 roku ukazały się wersje uzupełnione i poprawione. Wyjątkowo cenne jest też opracowanie zatytułowane „Studium o mikoryzie”.

Pełnione ważniejsze funkcje: w 1948 roku został powołany do Rady Naukowej przy Ministerstwie Rolnictwa; od 1955 roku był członkiem Rady Naukowej Babiogórskiego Parku Narodowego, od 1959 roku – Rady Naukowej Rozwoju Społeczno-Gospodarczego w województwie szczecińskim; w latach 1972–1979 był członkiem Komitetu Ochrony Roślin PAN. Był współredaktorem Zeszytów Naukowych WSR (później AR) w Szczecinie. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Mikołaja Kopernika, Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, *Société Mycologique de France* i *Mycological Society of America*.

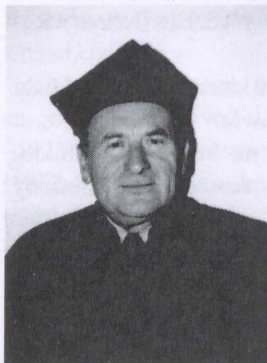
Był promotorem wielu prac doktorskich i opiekunem kilkunastu przewodów habilitacyjnych.

Odnaczenia: Medal X-lecia PRL, Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1960), odznaka „1000-lecia Państwa Polskiego”, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1967), Medal XXX-lecia PRL i tytuł „Zasłużony nauczyciel PRL” (1979).

Nagrody: 1° Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (1960), indywidualne nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz nagroda Ministra Oświaty na wniosek Polskiego Towarzystwa Botanicznego za pracę o mikoryzach drzew owocowych ogrodów kórnickich (1967).

Zainteresowania pozanaukowe: malarstwo.

Po śmierci pamięć Profesora uczczono wmurowaniem tablicy pamiątkowej w gmachu przy ulicy Juliusza Słowackiego 17, w którym pracował. Jego imieniem i nazwiskiem nazwano salę wykładową Akademii Rolniczej (obecnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny) w Szczecinie oraz Rezerwat „Bukowe Zdroje” w Puszczy Bukowej.

Dreszczyk Edward, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 20.09.1939 rok – Krasne (woj. łwowsko-tarnowskie).

Ukończone studia: Politechnika Poznańska, Wydział Mechanizacji Rolnictwa – mgr inż. (1965).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk technicznych, stopień nadany przez Radę Wydziału Maszyn Roboczych i Pojazdów Politechniki Poznańskiej (1972);

– doktor habilitowany nauk technicznych (1986) w zakresie maszyn i urządzeń rolniczych oraz przemysłu spożywczego, stopień nadany przez Radę Wydziału Maszyn Roboczych i Pojazdów

Politechniki Poznańskiej na podstawie dorobku naukowego i rozprawy pt. „Naprawialność maszyn – analiza i podstawy realizacji”.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

– 1965–1966 asystent stażysta, 1966–1972 asystent, 1972–1986 adiunkt, Politechnika Poznańska;

– 1986–1989 docent, zastępca dyrektora ds. naukowych, Centralne Laboratorium Akumulatorów i Ogniw w Poznaniu;

– 1989–2009 docent, profesor nadzwyczajny, kierownik Zakładu Technologii i Organizacji Napraw (po zmianie nazwy: Zakład Eksploatacji Systemów Technicznych), Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 1990–1993 prorektor ds. rozwoju uczelni.

Przeszedł na emeryturę 1.10.2009 roku.

Specjalizacja zawodowa: maszyny i urządzenia rolnicze oraz przemysłu spożywczego, ze szczególnym uwzględnieniem eksploatacji maszyn i pojazdów – technologia napraw, projektowanie serwisu.

Działalność naukowa: eksploatacja maszyn i urządzeń technicznych, bezpieczeństwo i higiena pracy w rolniczym i leśnym środowisku przyrodniczym, projektowanie serwisu i recyklingu funkcjonalnego maszyn, procesy wykorzystania energii odnawialnej.

Kierunki badawcze: z zakresu efektywnego wykorzystania trwałości maszyn i sterowania ich niezawodnością; szczególnie ważne było wykazanie możliwości wykorzystania pracy tarcia ślizgowego i tocznego do obróbki wzmacniającej części współpracujących w obszarze warstw wierzchnich, co jest szczególnie istotne przy wprowadzaniu w rolnictwie i leśnictwie maszyn nowych generacji; interdyscyplinarne z zakresu recykulacji maszyn i materiałów; z zakresu inżynierii powierzchni węzłów tarcia w procesach obsługowo-naprawczych techniki rolniczej i leśnej.

Opatentował (jako współautor) dwie metody technologiczne: Sposób nasiarczania powłok metalowych – patent nr 98027; Sposób metalizacji natryskowej przedmiotów metalowych – patent nr 98085. Stworzył naukowe podstawy opisu i wartościowania naprawialności maszyn. Przygotował z tego zakresu kilka rozwiązań organizacyjno-technicznych, takich jak patronacki system obsługi technicznej maszyn rolniczych, homokinematyzacja układu napędowego maszyn rolniczych (patent nr 143382) oraz wdrażanie konserwacji maszyn i urządzeń technicznych na przerwanych inwestycjach. Opracował metodę oceny ryzyka zawodowego w rolniczym i leśnym środowisku pracy.

Wprowadził do dydaktyki problematykę ergonomiczną i metodologię badań naukowych, ze szczególnym uwzględnieniem tematyki eksploatacji maszyn i systemów technicznych, co stwarza możliwości uzyskania danych do oceny ryzyka zawodowego w rolniczym i leśnym środowisku pracy oraz wypracowania metod monitorowania stanu zagrożenia zdrowia osób pracujących na terenach wiejskich.

Dorobek naukowy: patenty, zgłoszenia patentowe i racjonalizatorskie (7), oryginalne prace twórcze (30), książki, skrypty (4), publikacje w materiałach sympozjów międzynarodowych (45), publikacje w materiałach sympozjów krajowych (20), inne publikacje (40), niepublikowane opracowania (45), recenzje dorobku w przewodach habilitacyjnych (3).

Wypromował trzech doktorów oraz około 200 dyplomantów, w tym sześciu według indywidualnych (autorskich) programów nauczania.

Nagrody i odznaczenia: dwie nagrody Ministra NSzWiT za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej oraz organizacji procesu dydaktycznego (Warszawa 1972, 1977); nagrody rektora AR w Szczecinie za osiągnięcia twórcze w działalności naukowej. Medal Komisji Edukacji Narodowej (1996), Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie (1995), Medal 50-lecia AR w Szczecinie oraz Medal 50-lecia Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2004).

Dodatkowe informacje: w latach 1976–1980 działał w Polskim Komitecie ds. Eksploatacji Maszyn – kierował zespołem ds. regeneracji części. Brał udział w przygotowywaniu ekspertyz dotyczących programów kształcenia z zakresu eksploatacji maszyn. Przygotowywał program rozwoju kształcenia i doskonalenia kadr z zakresu eksploatacji maszyn (na tej podstawie zainicjowano powołanie Polskiego Towarzystwa Naukowego Eksploatacji – 1996).

Duda Longin, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 3.12.1922 rok – Miechów.

Zmarł 19.07.1998 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska (1960).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1964),
- doktor habilitowany,
- docent (1969),
- profesor nadzwyczajny (1977),
- profesor zwyczajny (1986).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1942–1945 DOKP Kraków,

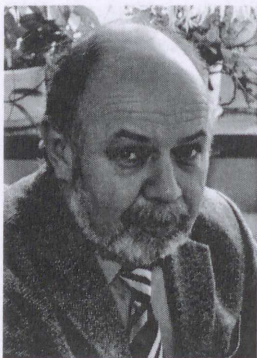
- 1945–1947 DOKP Szczecin,

- 1948–1958 Biuro Projektów Przemysłu Włókien Sztucznych w Szczecinie,
- 1951–1956 asystent, Politechnika Szczecińska,
- od 1957 Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- 1957–1994 kierownik Katedry Melioracji,
- 1983–1987 dyrektor Instytutu Techniki Rolniczej.

Kierunki badawcze: hydrologiczne podstawy melioracji, określanie zasobów wodnych zlewni niekontrolowanych metodami standardowymi, opracowanie metody określania zasobów wodnych zlewni na podstawie analogii hydrologicznej, warunki hydrologiczne zlewni rzek na Pomorzu, bilanse wodne zlewni rzek na Pomorzu, migracja składników chemicznych z obszaru zlewni do wód powierzchniowych, wpływ czynników agrotechnicznych na kształtowanie składowych bilansu wodnego zlewni rzecznej, ocena wpływu parametrów fizjograficznych zlewni rzecznej na kształtowanie wskaźników jej bilansu wodnego.

Dorobek publikacyjny: łącznie 55 oryginalnych prac naukowych, 65 artykułów i prac popularnonaukowych oraz około 80 opracowań niepublikowanych zawierających prace badawcze, projektowe i ekspertyzy.

Był promotorem pięciu prac doktorskich, autorem licznych recenzji prac na tytuły i stopnie naukowe oraz promotorem ponad 40 prac magisterskich i inżynierskich.

Durkowski Tadeusz, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 1952 rok – Góra (woj. dolnośląskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza Wrocław, Wydział Melioracji Wodnych – mgr inż. (1976).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk technicznych (1984), Akademia Rolnicza Wrocław;
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie kształtowania środowiska (2003), Instytut Melioracji i Użytków Zielonych w Falentach.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1976 inspektor w dziale przygotowania inwestycji melioracyjnych, Wojewódzki Zarząd Inwestycji Rolniczych w Lesznie;
- 1977 inżynier meliorant, asystent, starszy asystent, adiunkt, docent, prof. nadzw.; funkcje: kierownik Pracowni Melioracji, zastępca kierownika Oddziału IMUZ, Instytut Melioracji i Użytków Zielonych Oddział w Szczecinie (IMUZ);
- 2004–2012 dyrektor Zachodniopomorskiego Ośrodka Badawczego Instytutu Melioracji i Użytków Zielonych (obecnie Instytut Technologiczno-Przyrodniczy);
- od 2006 profesor nadzwyczajny w Akademii Rolniczej w Szczecinie (od 2009 ZUT), Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, aktualnie Katedra Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: w Instytucie Melioracji i Użytków Zielonych prowadził badania naukowe dotyczące zagadnień związanych z przyrodniczo-technicznymi podstawami drenowania i agromelioracji oraz oddziaływaniem drenowania i zabiegów agromelioracyjnych na środowisko glebowe, ze szczególnym uwzględnieniem gleb średnich, ciężkich i wadliwych z rolniczego punktu widzenia, a także zagadnień związanych z ochroną płytkich gleb organicznych na terenach polderowych. Zainteresowania naukowe związane

były także z zagadnieniami emisji zanieczyszczeń obszarowych pochodzących z rolnictwa i ich wpływem na jakość wody, początkowo tylko z terenów zdrenowanych, a od lat 90. z obszarów małych zlewni rolniczych. Rezultaty prowadzonych prac badawczych systematycznie prezentował w praktyce melioracyjnej i rolniczej na wielu konferencjach naukowo-technicznych o zasięgu lokalnym i krajowym, licznych szkoleniach i demonstracjach polowych. Dodatkowo, obok badań realizowanych w ramach działalności statutowej IMUZ, prowadził prace badawcze w programach i projektach badawczych finansowanych ze źródeł pozastatutowych oraz realizowanych na zamówienie praktyki.

Dorobek publikacyjny: łącznie ponad 180 pozycji, w tym: 60 oryginalnych prac twórczych, 37 artykułów naukowych i popularnonaukowych, niepublikowane prace projektowe i ekspertyzy i inne opracowania. Prace o charakterze twórczym opublikowano w czasopiśmie zagranicznych, krajowych i regionalnych. Wiele opracowań było wynikiem współpracy z szeroko rozumianą praktyką rolniczą i melioracyjną.

Wypromował jednego doktora oraz kilku magistrów i inżynierów; był także autorem trzech recenzji dorobku na stopień doktora habilitowanego i trzech prac doktorskich, współpracował z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą.

Dodatkowe informacje: w trosce o stały rozwój rolnictwa i melioracji zajmował się szkoleniami teoretycznymi i praktycznymi z zakresu oceny potrzeb i zasad wykonywania drenowania i zabiegów agromelioracyjnych w rolnictwie dla pracowników BPWM, WZIR oraz kadry kierowniczej gospodarstw w województwie zachodniopomorskim i lubuskim. Brał czynny udział merytoryczny w demonstracjach terenowych oraz organizacji cyklicznych szkoleń organizowanych dla pracowników ODR i nauczycieli szkół rolniczych. Prowadził seminaria i wykłady z zakresu znaczenia wody w rolnictwie i jej jakości.

Pełnione funkcje w organizacjach naukowych: jest członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej oraz ISTRO Polska.

Odznaczenia i wyróżnienia: za prowadzenie badań naukowych i wdrażanie prac do praktyki uzyskał wyróżnienia: wojewody szczecińskiego w 1981 i 1997 roku, odznakę MRLiGŻ „Zasłużony pracownik rolnictwa” w 1986 roku, Srebrny Krzyż Zasługi w 2003 roku.

Dziembowska Teresa, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 6.12.1938 rok – Warszawa.

Ukończone studia: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii – mgr (1960).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk chemicznych (1971),
- doktor habilitowany nauk chemicznych w zakresie chemii organicznej (1992),
- profesor (2003).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1961–1962 Wojewódzka Stacja Sanitarно-Epidemiologiczna w Szczecinie;
- 1962–1965 asystent w Zakładzie Zoohigieny Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie;
- 1965–1992 asystent, adiunkt w Katedrze Chemii Ogólnej w Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie, następnie Akademii Rolniczej;

- 1992–1998 adiunkt, kierownik Zakładu Chemii Ogólnej, Instytut Chemii i Podstaw Ochrony Środowiska Politechniki Szczecińskiej;
 - 2003 profesor nadzwyczajny, kierownik Zakładu Chemii Ogólnej Instytutu Chemii i Podstaw Ochrony Środowiska Politechniki Szczecińskiej (1998–2008).
- Od 2009 na emeryturze.

Działalność naukowa: wpływ czynników środowiskowych i stresu na właściwości krwi zwierząt gospodarskich (Zakład Zoohigieny WSR); wewnątrzcząsteczkowe wiązania wodoro-
we; badanie procesów przenoszenia protonu w zasadach Schiffa metodami spektroskopowymi ze szczególnym uwzględnieniem pomiarów deuterowego efektu izotopowego oraz przesunięcie chemiczne w widmach ^{13}C i ^{15}N NMR; badanie kompleksów zasad Schiffa z wybranymi jonami metali przejściowych i właściwości katalitycznych w reakcjach utlenia-
nia.

Dorobek publikacyjny: liczba oryginalnych prac naukowych: 99 i cztery artykuły przeglądowe, dwa skrypty, jedna monografia.

Nagrody, wyróżnienia, odznaczenia: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1991), Srebrny Krzyż Zasługi (2002).

Zainteresowania pozanaukowe: współorganizatorka Komisji Wydziałowej „Solidarności” w Akademii Rolniczej, przedstawicielka w Międzyuczelnianej Komisji Porozumiewawczej. W listopadzie 1981 roku uczestniczka akcji strajkowych w Akademii Rolniczej solidarnościowych ze studentami WSI w Radomiu. Od 1982 roku działaczka Biskupiego Komitetu Pomocy w Szczecinie (pomoc rodzinom internowanych i więzionych oraz osobom represjonowanym).

W latach 80. działaczka Towarzystwa Odpowiedzialnego Rodzicielstwa w Szczecinie. Członek Szczecińskiego Klubu oraz (do 2008) Parafialnego Zespołu Caritas.

Dzienia Stanisław, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1.01.1934 rok – Buczkowice (woj. małopolskie).

W latach 1954–1960 studiował rolnictwo w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie, gdzie w 1958 roku uzyskał stopień inżyniera, a w 1960 roku – stopień magistra inżyniera rolnictwa. Po odbyciu stażu (1960–1961) w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym w Lipniku podjął pracę w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin na Wydziale Rolniczym, gdzie w 1968 roku uzyskał stopień doktora, a w 1978 roku – stopień doktora habilitowanego. Tytuł profesora nauk rolniczych uzyskał w 1989 roku, a stanowisko profesora zwyczajnego – w 1994 roku. Od 1960 roku do przejścia na

emeryturę w 2004 roku był pracownikiem Wydziału Rolniczego/Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie. Po przejściu na emeryturę nie zaprzestał działalności naukowej i pracuje jako emerytowany profesor w Katedrze Agronomii.

Pełnione funkcje na uczelni: w latach 1979–2002 był kierownikiem Katedry Ogólnej Uprawy Roli i Roślin, a od 2002 do 2004 roku kierownikiem Katedry Uprawy Roli i Roślin, która powstała z połączenia Katedr – Ogólnej Uprawy Roli i Roślin oraz Szczegółowej Uprawy Roślin. W latach 1982–1990 był dziekanem Wydziału Rolniczego, a w latach 1999–

–2002 – dziekanem Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa. W latach 1993–1994 był prorektorem ds. rozwoju uczelni i współpracy z gospodarką narodową.

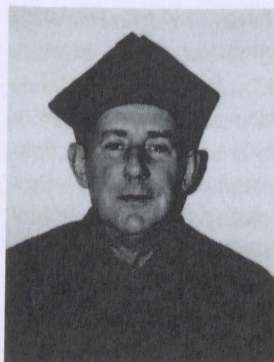
W czasie pracy na uczelni odbył liczne staże naukowe: w latach 1973–1975 i 1978–1979 na Uniwersytecie w stanie Maryland (USA), w 1987 roku – na Uniwersytecie w Wageningen (Holandia), w 1989 roku – w Åss (Norwegia), w 1993 roku – w FAL, Braunschweig (Niemcy).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zajmuje się problemami nurtującymi rolnictwo w dobie zrównoważonego rozwoju, które dotyczą: agroekologicznych podstaw kształtowania i optymalizacji czynników siedliska roślin uprawy polowej, z uwzględnieniem ochrony gleby i środowiska; poszukiwania energooszczędnych i przyjaznych środowisku systemów uprawy gleby, doboru roślin do warunków glebowo-klimatycznych i systemów gospodarowania; integrowanych programów ochrony roślin i efektywności herbicydów, z uwzględnieniem zmian w fitocenozie, plonowania i jakości plonu; stanu i zmian rolnictwa w jednostkach administracyjnych kraju.

Dorobek publikacyjny: jest autorem ponad 430 opracowań, w tym 260 oryginalnych prac twórczych. Promował dziewięć prac doktorskich.

Pełnione funkcje w organizacjach i stowarzyszeniach naukowych: był członkiem Komitetu Uprawy Roślin PAN oraz towarzystw naukowych: *European Society for Agronomy*, *International Soil Tillage Research Organisation*, Polskiego Towarzystwa Agronomicznego, Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa i innych.

Nagrody i odznaczenia: za działalność naukowo-dydaktyczną i organizacyjną na uczelni otrzymał wiele nagród: Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1972), Ministra Szkolnictwa Wyższego (1978), Ministra Edukacji Narodowej (1990, 1997, 2002), także Medal Komisji Edukacji Narodowej, medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie”, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski.

Falkowski Joachim, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 5.07.1934 rok – Gdańsk.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1968),
- doktor habilitowany w zakresie mikrobiologii i higieny żywności (1983),
- profesor (1999).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

- 1961 asystent naukowo-techniczny w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym Rajkowo, WSR w Szczecinie;
- 1962–2004 pracował w Katedrze Technologii Rolnej i Przechowalnictwa AR w Szczecinie;
- 1999–2004 kierownik Katedry Technologii Rolnej i Przechowalnictwa AR w Szczecinie.

Przeszedł na emeryturę w 2004 roku.

Pełnione funkcje na uczelni: pełnomocnik rektora ds. bhp, pełnomocnik rektora ds. studenckich praktyk zagranicznych, pełnomocnik rektora ds. kontaktów pracowników nauki

z zagranicą, w latach 1984–1990 prorektor ds. nauczania AR w Szczecinie oraz przewodniczący Senackiej Komisji ds. Kształcenia.

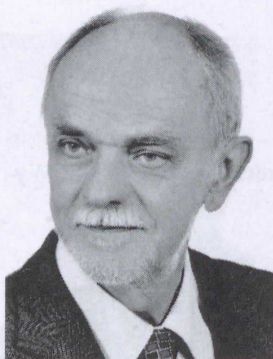
Działalność naukowa – kierunki badawcze: zajmował się głównie zagadnieniami z zakresu towaroznawstwa, przechowalnictwa i przetwórstwa plonów roślinnych, mikrobiologii i higieny surowców roślinnych oraz artykułów spożywczych, aktywności biochemicznej termofilnych promieniowców i grzybów wyodrębnionych z surowców i artykułów spożywczych, utylizacji produktów ubocznych i oczyszczania ścieków z zakładów przemysłu rolnospożywczego.

Dorobek publikacyjny: 121 prac naukowych, w tym 28 prac w czasopismach zagranicznych. Był promotorem trzech prac doktorskich oraz 59 prac magisterskich i 14 prac inżynierskich. Recenzował pięć prac doktorskich i przygotował dwie opinie na tytuł profesora.

Nagrody, wyróżnienia i odznaczenia: indywidualna nagroda ministra III° za pracę doktorską (1968); za osiągnięcia w pracy naukowo-dydaktycznej odznaczony: Srebrnym Krzyżem Zasługi (1975), Złotym Krzyżem Zasługi (1982), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1970), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1992), medalem „Zasłużony dla AR w Szczecinie” (1988), Złotą Odznaką „Gryf Pomorski” (1976).

Dodatkowe informacje: z okazji obchodów 40-lecia uczelni uczestniczył w redagowaniu i był współautorem pracy „Czterdziestolecie Akademii Rolniczej w Szczecinie 1954–1994” pod red. prof. dr hab. Janiny Jasnowskiej.

W ramach działalności pozauczelnianej i współpracy na rzecz gospodarki opracował liczne ekspertyzy rzeczoznawcze, sądowe itp., dotyczące przetwórstwa, przechowalnictwa i towaroznawstwa plonów i artykułów spożywczych. Działał także w zespole ekspertów Dyrekcji Budowy Oczyszczalni Ścieków Szczecin – Pomorzany.

Friedrich Stefan, prof. dr hab., prof. zw.

Data i miejsce urodzenia: 21.08.1950 rok – Szelejewo (woj. wielkopolskie).

Stopień magistra biologii w zakresie botaniki uzyskał na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w 1974 roku. W 1983 roku na tym wydziale obronił pracę doktorską pt. „Udział i rola macromycetes w zbiorowiskach leśnych Puszczy Goleniowskiej” i uzyskał stopień doktora nauk przyrodniczych w zakresie botaniki – mikologii. Stopień doktora habilitowanego nauk biologicznych w zakresie biologii – botaniki, mikologii otrzymał w 1995 roku, na podstawie dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej pt. „Charakterystyka socjologiczno-ekologiczna mikoflory zbiorowisk leśnych Cedyńskiego Parku Krajobrazowego”, również na Uniwersytecie w Poznaniu. Tytuł profesora nauk biologicznych uzyskał na Uniwersytecie Szczecińskim w 2003 roku.

Przebieg pracy zawodowej: bezpośrednio po ukończeniu studiów, tj. od 1 lipca 1974 roku, podjął pracę w Zakładzie Botaniki Akademii Rolniczej w Szczecinie (obecnie Zakład Botaniki i Ochrony Przyrody Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie). W 1983 roku został zatrudniony na stanowisku adiunkta, w 1997 – profesora nadzwyczajnego, a od 2008 roku pracuje na stanowisku profesora zwyczajnego. Od 1 października

1996 roku jest kierownikiem Zakładu. W latach 1997–2006 pracował na drugim etacie profesora nadzwyczajnego Uniwersytetu Szczecińskiego i był kierownikiem Katedry Botaniki i Ochrony Przyrody na Wydziale Nauk Przyrodniczych tej uczelni.

Działalność naukowa: w ramach badań naukowych zajmuje się głównie: socjologią, ekologią i fenologią grzybów wielkoowocnikowych w zbiorowiskach roślinnych, rozprzestrzenieniem i zagrożeniem mykobioty, stosunkami geobotanicznymi Pomorza Zachodniego, ochroną przyrody, morfologią i anatomią roślin uprawnych poddawanych deszczowaniu i nawożeniu mineralnemu. Do głównych osiągnięć profesora należy rozpoznanie mykologiczne Pomorza Zachodniego, które było białą plamą na mykologicznej mapie Polski. Szczegółowo rozpoznał m.in. mykobiotę Puszczy Goleniowskiej i Cedyńskiego Parku Krajobrazowego oraz innych kompleksów leśnych. Jako pierwszy scharakteryzował mikosocjologicznie acydofilną dąbrowę mającą w Cedyńskim Parku Krajobrazowym swoją wschodnią granicę zasięgu oraz rozszerzył mikocenologiczną wiedzę o kilkunastu zespołach roślinnych. Wyróżnił kombinacje gatunków charakterystycznych dla różnej rangi jednostek fitosocjologicznych oraz dla grup zespołów pokrewnych pod względem siedliska i drzewostanu. Uzupełnił wiedzę o rozprzestrzenieniu ponad tysiąca gatunków grzybów i roślin na obszarze Pomorza. Dokonał charakterystyki mykobioty grzybów wielkoowocnikowych na terenach zurbanizowanych na przykładzie miasta Szczecina oraz Ogrodu Dendrologicznego w Przelewicach. Rozpoznał sukcesję grzybów oraz roślin wyższych i mszaków na zalesionym sosną pogorzeliśku w Puszczy Noteckiej. Jest współautorem koncepcji sieci wielkopowierzchniowych obszarów chronionych w województwie zachodniopomorskim; autorem lub współautorem dokumentacji przyrodniczych: Drawieńskiego Parku Narodowego, Szczecińskiego Parku Krajobrazowego, kilkunastu rezerwatów przyrody, czterech zespołów przyrodniczo-krajobrazowych i wielu użytków ekologicznych. Prowadził badania nad zmianami w budowie anatomicznej i morfologicznej wielu gatunków roślin rolniczych, ogrodniczych i sadowniczych, poddanych zróżnicowanemu nawadnianiu i nawożeniu mineralnemu. W jego dorobku ważne są studia, ekspertyzy i dokumentacje o znaczeniu praktycznym, wykonywane na rzecz gospodarki narodowej, istotne dla zachowania rodzimej przyrody dla przyszłych pokoleń. Wyniki wielu prac zostały wykorzystane do wytypowania najcenniejszych obszarów Pomorza jako ostoi siedliskowych w europejskim programie Natura 2000.

Dorobek publikacyjny: obejmuje około 180 pozycji, w tym: 73 oryginalne prace naukowe, jeden podręcznik, pięć skryptów, jedna książka, 33 prace opublikowane w materiałach konferencyjnych, 11 prac popularnonaukowych oraz dokumentacje przyrodnicze i ekspertyzy.

Dorobek dydaktyczny: jest promotorem sześciu zakończonych oraz trzech otwartych przewodów doktorskich, recenzentem dorobku w postępowaniu o nadanie tytułu profesora nauk biologicznych, recenzentem w sześciu przewodach habilitacyjnych i 13 rozpraw doktorskich, ponadto promotorem około 40 prac magisterskich, w tym dwóch nagrodzonych, trzech prezentowanych na konferencjach, sześciu opublikowanych.

Pełnione funkcje na uczelni: był senatorem Akademii Rolniczej przez kilka kadencji oraz członkiem wielu komisji senackich i wydziałowych, w tym przewodniczącym Uczelnianej Komisji Wyborczej. Obecnie jest członkiem Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich, Wydziałowej Komisji ds. Kadry i Zespołu ds. monitorowania procesu wdrażania strategii rozwoju Wydziału.

Pełnione funkcje poza uczelnią: był jurorem w konkursach biologicznych, takich jak: Ogólnopolska Olimpiada Biologiczna, Biologiczny Konkurs Wojewódzki, konkurs „Wolsz-

czan”. Przez wiele lat był sekretarzem, a później przewodniczącym Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Botanicznego i członkiem Zarządu Głównego PTB, zastępcą przewodniczącego Sekcji Mikologicznej PTB oraz zastępcą przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody. Jest członkiem Komitetu Redakcyjnego czasopism *Atlas of the Geographical Distribution of Fungi in Poland* i *Badania Fizjograficzne nad Polską Zachodnią* oraz członkiem Regionalnej Rady Ochrony Przyrody w Szczecinie.

Nagrody i odznaczenia: otrzymał nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1983) i nagrodę Ministra Edukacji Narodowej (1994), Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi (2001, 1988), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2002) oraz medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (1997). Ponadto za działalność naukową i dydaktyczną był kilkanaście razy wyróżniony nagrodą rektora AR.

Zainteresowania pozanaukowe: fotografuje przyrodę, zbiera znaczki o tematyce mykologicznej, interesuje się teatrem.

Galczyńska Małgorzata, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1965 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska (1989), Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej, kierunek inżynieria chemiczna i procesowa – mgr inż. chemik.

Stopnie naukowe:

– doktor nauk chemicznych (1998), Uniwersytet Opolski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, dyscyplina ochrona środowiska, specjalność – chemia środowiska;

– doktor habilitowany nauk rolniczych (2013), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach, dziedzina ochrona i kształtowanie środowiska, specjalność ochrona i kształtowanie ekosys-

temów wodnych.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1988–1989 starszy referent techniczny, Politechnika Szczecińska, Zakład Projektowania Systemów i Optymalizacji Procesowej;

– 1989–1993 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Zakład Chemii Stosowanej i Technicznej;

– 1994–1998 Dienne Międzywydziałowe Studia Doktoranckie, AR w Szczecinie;

– 1998–2010 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Chemii Ogólnej, a od 2009 Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Katedra Chemii Ogólnej i Ekologicznej;

– 2010–2013 starszy wykładowca, ZUT w Szczecinie, Zakład Chemii Ogólnej i Ekologicznej;

– od 2013 adiunkt z habilitacją, ZUT w Szczecinie, Zakład Chemii Ogólnej i Ekologicznej.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zanieczyszczenie ekosystemów wodnych (wpływ stosowanych w rolnictwie nawozów i nieuregulowanej gospodarki wodno-ściekowej na proces eutrofizacji wód powierzchniowych oraz trwałość środków ochrony roślin; przekształcenia roślinności śródpolnych oczek wodnych i ich rola w kształtowaniu składu chemicznego wód; wykorzystanie roślin wodnych do określenia zanieczyszczenia metalami eko-

systemów wodnych; wykorzystanie roślin wodnych do oczyszczania ścieków komunalnych), zanieczyszczenie gleby (wpływ adiuwanta na wymywanie z gleb makro- i mikroskładników pokarmowych, wpływ zastosowanych odpadowych materiałów organicznych i odpadów paleniskowych na rozwój mikroorganizmów glebowych; wpływ zawartości metali ciężkich w glebie na obecność metalofitów w strefie poboczy dróg śródpolnych i leśnych), zanieczyszczenie atmosfery (emisja tlenu azotu(I) z gleb pobagiennych).

Dorobek publikacyjny: 65 oryginalnych prac naukowych, osiem twórczych prac opublikowanych w materiałach konferencyjnych i monografia habilitacyjna: „Reakcja przętki pospolitej (*Hippuris vulgaris* L.) i żabiścieku pływającego (*Hydrocharis morsus-ranae* L.) na zanieczyszczenie wody wybranymi metalami ciężkimi i możliwości wykorzystania tych roślin w fitoremediacji wód”. Kierowanie pięcioma wewnątrzuczelnianymi projektami badawczymi w latach 2000–2013.

Dodatkowe informacje: ukończyła 1,5-letnie Studium Pedagogiczne na Politechnice Szczecińskiej.

Nagrody i wyróżnienia: nagrody zespołowe II° i III° rektora AR w Szczecinie w 2005 i 2007 roku, nagroda zespołowa III° rektora ZUT w Szczecinie w 2009 roku oraz nagroda indywidualna II° rektora ZUT w Szczecinie w 2013 roku.

Pełnione funkcje: członek Komisji Finansowej Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej, Oddział PTIE w Szczecinie od 2008 roku.

Zainteresowania pozanaukowe: architektura i muzyka poważna.

Gamrat Renata, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 27.02.1970 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Uniwersytet Szczeciński, Wydział Nauk Przyrodniczych – mgr biologii (1994).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie kształtowania środowiska (2001), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa – temat pracy: „Zróżnicowanie szaty roślinnej śródpolnych oczek wodnych i bezwodnych zagłębień terenowych na równinie Wełtyńskiej”;

– doktor habilitowany w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie ochrona i kształtowanie środowiska, specjalność agroekologia (2013), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach – temat pracy: „Studium nad różnorodnością śródpolnych wysp środowiskowych w dorzeczu Iny”.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1.08.–30.11.1994 pracownik inżynierijno-techniczny, Instytut Melioracji i Użytków Zielonych w Falentach, Zakład Ekorozwoju Przestrzeni Rolniczej Oddział w Szczecinie;

– 1.12.1994–29.02.1996 doktorant, Międzywydziałowe Studium Doktoranckie w Katedrze Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1.03.1996–31.09.2001 asystent, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1.10.2001–30.09.2013 adiunkt, Katedra Ochrony i Kształtowania Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie (obecnie ZUT w Szczecinie);

– od 1.10.2013 adiunkt z habilitacją, od 2010 kierownik Katedry, Katedra Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: analiza wpływu czynników środowiskowych na różnorodność flory oraz fauny w różnorodnych ekosystemach, tj. łąkowych, leśnych oraz polnych wraz z ich analizą florystyczno-fitosocjologiczną i chemiczną. Ponadto zajmowała się studiami nad różnorodnością śródpolnych wysp środowiskowych.

Osiągnięcia: doświadczony nauczyciel akademicki realizujący zajęcia z zakresu ekologii, monitoringu, obciążeń środowiska, ochrony środowiska, zdrowego stylu życia. Promotor 17 prac dyplomowych; prowadzi cykliczne zajęcia na DUTKU (od 2009); opiekun studenckiego Koła Ochrony Przyrody (od 1995).

Dorobek publikacyjny: 66 oryginalnych prac naukowych (w tym 26 pozycji w języku angielskim), 67 artykułów popularnonaukowych, jeden rozdział w książce, osiem prac naukowo-badawczych zastosowanych w praktyce, dziewięć prac artystycznych, dwie prace projektowe.

Projekty badawcze: 12, w tym jako kierownik w trzech wewnątrzuczelnianych.

Nagrody i odznaczenia: nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2007) i rektora ZUT w Szczecinie (2008); Brązowy Krzyż Zasługi za działalność naukową i popularyzatorską (2012).

Pełnione funkcje: członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego i Polskiego Towarzystwa Łąkarskiego; zastępca sekretarza w pracach Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej ds. kierunku ochrona środowiska dla naboru kandydatów na I rok studiów dziennych (1999, 2002); członek komisji bloku: ochrona i inżynieria środowiska w centralnym etapie XXXV Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych (2011); członek Komisji ds. Jakości Kształcenia (2012–2016).

Dodatkowe informacje: Europejski certyfikat umiejętności komputerowych w Szczecińskiej Szkole Wyższej *Collegium Balticum* (2007), studia podyplomowe wychowanie do życia w rodzinie na Wydziale Humanistycznym w Szczecińskiej Szkole Wyższej *Collegium Balticum* (2011), studia podyplomowe przyroda na Uniwersytecie Szczecińskim (2011), studia podyplomowe BHP i systemy zarządzania bezpieczeństwem na Uniwersytecie Szczecińskim (2014).

Zainteresowania pozanaukowe: fotografia, bukieciarstwo i ogrodnictwo.

Gibczyńska Marzena, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 15.10.1943 rok – Lida.

Ukończone studia: Politechnika Warszawska (1966), Wydział Inżynierii Sanitarnej – mgr inż., specjalizacja technologia wody i ścieków.

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1973), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie agronomii – chemii rolnej (2001), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1967–1968 kierownik Pracowni Gleb, Wojewódzka Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w Szczecinie;

– 1968–1974 asystent, 1974–1993 adiunkt, 1993–2001 starszy wykładowca, 2001–2003 adiunkt z habilitacją, Katedra Chemii Ogólnej, Wyższa Szkoła Rolnicza, a następnie Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– od 2003 – profesor nadzwyczajny, Akademia Rolnicza w Szczecinie, a następnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie,

– od 2009 – kierownik Zakładu Chemii Ogólnej i Ekologicznej ZUT w Szczecinie;

– 1991–1995 wicedyrektor, Społeczne Liceum Ogólnokształcące STO Szczecin.

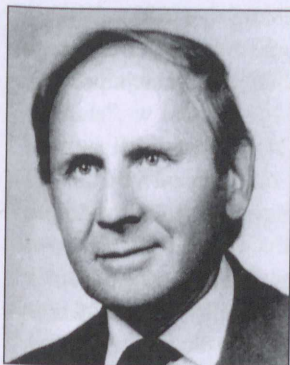
Działalność naukowa – kierunki badawcze: analiza metod oznaczania w glebie zawartości fosforu przyswajalnego, określanie składu chemicznego tzw. form przyswajalnych różnymi metodami chemicznymi, testowanie i porównywanie metod oznaczania fosforu występującego w połączeniach z glinem, żelazem i wapniem oraz organicznego i nieorganicznego z zastosowaniem metody Changa i Jacksona z modyfikacją Petersena i Coreya; analiza wpływu wapnowania i jego długotrwałości na zmiany właściwości chemicznych gleb, w tym na zmiany w zawartości makroskładników oraz unieruchamiania się rozpuszczalnych związków fosforowych dodawanych do gleby; badania dotyczące oceny przydatności do celów nawozowych popiołów z węgla brunatnego i kamiennego z biomasy oraz osadów ściekowych.

Opracowywanie wielu ekspertyz na podstawie wyników uzyskanych w wyżej opisanych badaniach.

Dorobek publikacyjny: liczba oryginalnych prac naukowych – 102, jeden skrypt i jedna książka.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda indywidualna II° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2); nagroda indywidualna III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2); nagroda zbiorowa II° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2007); nagroda zbiorowa III° rektora ZUT w Szczecinie (2014); Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Pełnione funkcje: prezes Samodzielnego Koła Społecznego Towarzystwa Oświatowego, organizator I Społecznego Liceum Ogólnokształcącym STO w Szczecinie.

Głazek Tadeusz, prof. zw. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 15.10.1927 rok – Sadkowice koło Sandomierza. Zmarł 19.02.1997 roku w Szczecinie.

Studiował w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Łodzi, a tytuł magistra uzyskał w 1958 roku na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Na tej samej uczelni uzyskał stopnie doktora (1965), doktora habilitowanego (1972) oraz tytuły profesora nadzwyczajnego (1982) i profesora zwyczajnego (1993).

Przebieg pracy zawodowej: w latach 1951–1964 pracował jako nauczyciel w Liceum Pedagogicznym w Stargardzie Szczecińskim. W 1964 roku podjął pracę jako asystent w Katedrze Botaniki Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie. Po uzyskaniu stopnia doktora w 1965 roku został przyjęty na stanowisko adiunkta w Katedrze Botaniki. Na stanowisku tym pracował do 1974 roku. Następnie przez rok pracował jako docent w Zakładzie Ekologii Roślin Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (1974–1975), a następnie – w Zakładzie Geobotaniki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach (1975–1986). W 1986 roku

ponownie podjął pracę w Szczecinie i do 1997 roku był kierownikiem Katedry Botaniki Ogólnej na Uniwersytecie Szczecińskim.

Działalność naukowa: prowadził badania naukowe z zakresu ekologii roślin, florystyki i ochrony przyrody. Dorobek naukowy obejmuje około 125 publikacji, w tym 57 oryginalnych prac naukowych, siedem monografii, 18 prac popularnonaukowych. Jest autorem m.in. monografii oraz mapy roślinności rzeczywistej i mapy potencjalnej roślinności naturalnej Świętokrzyskiego Parku Narodowego. Jest jednym z autorów opracowania „Atlas rozmieszczenia roślin naczyniowych w Polsce”.

Nagrody i wyróżnienia: w 1983 roku otrzymał nagrodę zespołową I° Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, a w 1987 roku nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego III°. Został także odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1983) i Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1985).

Członkostwo w organizacjach: był wieloletnim członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody, Komitetu Badań PAN, rad towarzystw naukowych przy Prezydium PAN, Polskiego Towarzystwa Botanicznego.

Gołębiowska Dorota, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1.02.1942 rok – Hrubieszów.

Ukończone studia: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii – mgr chemii (1964).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk przyrodniczych (1971), Instytut Biologii Stosowanej WSR w Poznaniu za pracę: „Badanie substancji humusowych powstających przy rozkładzie materiału roślinnego metodami chemiluminescencji”;

– doktor habilitowany nauk przyrodniczych (1983), Wydział Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu za pracę: „Rola organicznych związków azotu w procesie humifikacji – powstawanie i biotransformacja połączeń azotowo fenolowych”;

– profesor nauk biologicznych (1988).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

Przeszła wszystkie szczeble kariery zawodowej, od stanowiska asystenta stażysty do profesora zwyczajnego. W latach 1965–2013 pracowała kolejno:

– od 1965 w Katedrze Fizyki, a następnie po reorganizacji struktury uczelnianej;

– od 1971 w Zakładzie Fizyki Instytutu Mechanizacji Rolnictwa (IMR) Wyższej Szkoły Rolniczej (WSR) w Szczecinie;

– od 1972 po zmianie nazwy uczelni – w Akademii Rolniczej (AR) w Szczecinie;

– od 2008 w Katedrze Fizyki i Agrofizyki na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa AR, który w 2009 roku włączono w strukturę Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego (ZUT) w Szczecinie;

– 1984 otrzymała stanowisko docenta i w tym samym roku została kierownikiem Zakładu Fizyki IMR AR;

- 1988–1995 wicedyrektor IMR ds. naukowych;
- w 2004 roku nominowana na stanowisko profesora zwyczajnego.

Przeszła na emeryturę w 2012 roku, jako emerytowany profesor kontynuuje pracę na uczelni.

Działalność naukowa: badania z zakresu fizykochemii związków humusowych do wykorzystania, do poznania ich właściwości, metod spektralnych, zwłaszcza luminescencyjnych. Doświadczenia naukowe zdobywała podczas pobytów na stażach naukowych w Polsce, we Francji, Czechosłowacji, na Węgrzech i w Rosji oraz we współpracy naukowej z takimi ośrodkami jak: Instytut Biogłęboznawstwa w Nancy we Francji, Katedra Gleboznawstwa w Wyższej Szkole Rolniczej w Pradze w Czechosłowacji, Instytut Gleboznawstwa w Muncheburgu w Niemczech, Katedra Gleboznawstwa w Godolo na Węgrzech, Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie. Szczególny rodzaj współpracy nawiązała w latach 1994–1999 z Politechniką w Nancy. Tam była jedną z pierwszych w Polsce współpromotorów pracy doktorskiej wykonywanej we współpracy polsko-francuskiej w ramach „These en cotutelle”. Ten sposób realizacji pracy doktorskiej wykonywanej w laboratoriach francuskich i polskich zakończył się publiczną obroną we Francji przed polsko-francuską komisją nadaniem doktorantce mgr inż. Magdalenie Pol stopnia naukowego doktora we Francji i równocześnie także w Polsce. Ponadto, w ostatnich 10 latach, prof. D. Gołębiowska zainicjowała współpracę z Katedrą Biofizyki Uniwersytetu im. D. Łomonosowa w Moskwie (2003–2007) oraz z Laboratorium Fotochemii Makromolekularnej w Clermont-Ferrand we Francji (2005–2006).

Badania naukowe prowadzone przez prof. D. Gołębiowską wchodzą w zakres szeroko pojętej agrofizyki i biofizyki. Jej zespół, stosując metody fizykochemiczne i spektroskopowe, specjalizował się w badaniach poświęconych charakterystyce i właściwościom substancji humusowych wytwarzanych w różnych środowiskach (w glebach naturalnych, w glebach poddawanych rekultywacji, w torfach i osadach dennych jezior), a także w badaniu oddziaływania substancji humusowych na rośliny. Prof. D. Gołębiowska była kierownikiem pięciu zrealizowanych projektów badawczych, w tym czterech finansowanych przez KBN. Szósty, aktualnie realizowany, projekt finansowany jest przez MNiSW.

Aktywność w towarzystwach i radach naukowych: należała do wielu polskich i międzynarodowych towarzystw naukowych, tj. do: Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (PTG) – w 1999 roku odznaczona złotą odznaką PTG; Międzynarodowego Towarzystwa Gleboznawczego (ISSS); Międzynarodowego Towarzystwa Polifenolowego „Groupe Polyphenols”, w latach 1982–1984 była członkiem zarządu tego towarzystwa; Polskiego Towarzystwa Biofizycznego (PTBF), w latach 1983–1986 przewodnicząca szczecińskiego oddziału PTBF, a w latach 1986–1989 członek Zarządu Głównego PTBF; organizatorka VI Zjazdu Biofizyków Polskich w Szczecinie w 1986 roku; Polskiego Towarzystwa Substancji Humusowych (PTSH) – w latach 2003–2006 członek zarządu tego towarzystwa – organizatorka dwóch ogólnopolskich warsztatów naukowych poświęconych metodom badania substancji humusowych w różnych ekosystemach (2000 r. Łukęcin, 2004 r. Gryfino); Międzynarodowego Towarzystwa Substancji Humusowych (IHSS), Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego (PTA) – w latach 2003–2009 członek zarządu szczecińskiego oddziału PTA; członek Rady Naukowej Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie w latach 2006–2010.

Dorobek publikacyjny: jest autorem lub współautorem 160 prac naukowych w tym 112 oryginalnych prac twórczych, 16 publikacji dydaktycznych (m.in. sześciu skryptów do ćwiczeń laboratoryjnych z fizyki). Prowadziła wykłady z fizyki z elementami biofizyki i agrofizyki, biofizyki, fizyki morza i fizyki środowiska wodnego dla studentów kierunków:

rolnictwo, rybactwo, biologia, biotechnologia, bioinformatyka. Wypromowała sześciu doktorów. Aktualnie jest promotorem siódmej pracy doktorskiej. Recenzowała pięć prac doktorskich i pięć habilitacyjnych oraz jeden dorobek na tytuł profesora. Pełniąc funkcję wicedyrektora IMR ds. naukowych zapoczątkowała cykl ogólnopolskich konferencji poświęconych postępowi w inżynierii rolniczej i jej wykorzystaniu w ochronie środowiska, które w następnych latach przekształciły się w konferencje międzynarodowe.

Działalność pozanaukowa: była członkiem „Solidarności” w latach 1980–2010, członkiem Komisji Uczelnianej pierwszej i dalszych kadencji, organizatorką obchodów 25-lecia „Solidarności” w AR; członkiem Senatu AR przez pięć pierwszych kadencji po 1989 roku; przewodniczącą Senackiej Komisji ds. Nauki (1992–1993); przewodniczącą Senackiej Komisji ds. Informacji (2003–2005); redaktorką naczelną Biuletynu Informacyjnego AR *Agrarius* (1999–2005), a w ramach tej działalności przewodniczącą Komitetu Organizacyjnego IV Zjazdu Dziennikarzy Akademickich Pism w Polsce – w Szczecinie w 2004 roku; autorką jubileuszowego opracowania „Gazeta pięćdziesięciolecia WSR – AR 1954–2004” – wydania archiwalnego pisma *Agrarius*.

Nagrody i odznaczenia: była odznaczana 10-krotnie za działalność naukową i dydaktyczną nagrodami rektora AR, ostatnio w 2011 roku otrzymała nagrodę rektora ZUT za całokształt pracy naukowej dydaktycznej i organizacyjnej. Jest odznaczona: Złotym Krzyżem Zasługi (1988); Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1992); medalem „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (1998).

Gregorzyc Andrzej, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 24.04.1952 rok – Szczecin.

Zmarł 17 maja 2013 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej – mgr inż. (1976).

Stopnie i tytuł naukowy:

- doktor (1989),
- doktor habilitowany (1994),
- profesor (2002).

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

– 1978–1985 chemik, Zakład Hydrochemii i Ochrony Wód, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 1982–1985 asystent, 1985–1989 starszy asystent, 1989–1998 adiunkt, 1998–2009 profesor nadzwyczajny, Katedra Fizjologii Roślin, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2004–2009 kierownik Zakładu Doświadczalnictwa, Katedra Uprawy Roli, Roślin i Doświadczalnictwa;

– od 2009 profesor zwyczajny, od 2010 kierownik Pracowni Doświadczalnictwa, Katedra Agronomii, kierownik Zakładu Doświadczalnictwa.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: funkcyjna i wskaźnikowa analiza wzrostu; wpływ popiołu lotnego z węgla kamiennego na plonowanie i skład chemiczny roślin uprawnych; wpływ nawożenia mineralnego na koncentrację olejków eterycznych w roślinach zielarskich; zastosowanie metod wielowymiarowej analizy danych w naukach ogrodniczych –

wymiana gazowa roślin; procesy wymiany masy i ciepła w układach biologicznych; uprawa roślin na cele energetyczne; modelowanie rozkładu herbicydów w glebie.

Działalność publikacyjna: autor i współautor około 90 prac naukowych i naukowo-technicznych.

Kierownik grantu KBN; w latach 2012–2013 redaktor statystyczny w czasopiśmie naukowym *Folia Pomeranae Universitatis Technologiae Stetinensis, Agricultura, Alimentaria, Piscaria et Zootechnica*. Promotor czterech rozpraw doktorskich.

Najważniejsze nagrody i odznaczenia: w 1989, 1992, 1995, 2000, 2013 roku otrzymał nagrody rektora AR i ZUT za działalność naukowo-dydaktyczną.

Greinert Henryk, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 2.11.1934 rok – Iwiec koło Tucholi. Zmarł w 2009 roku.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie – stopień inżyniera (1958), stopień mgr inż. (1960).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1965),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1972),
- profesor nauk rolniczych (1991).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1957–1958 technik, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Katedra Gleboznawstwa;

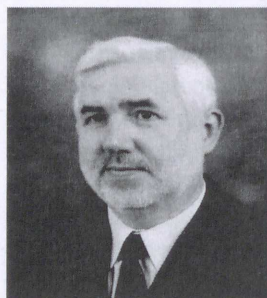
- 1958–1966 asystent, starszy asystent;
- 1966–1974 adiunkt;
- 1974–1976 docent, kierownik – Instytut Melioracji i Użytków Zielonych, Terenowy Oddział Badawczy w Szczecinie;
- 1976–1979 docent, Politechnika Szczecińska;
- 1979–1984 docent, Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze;
- profesor nadzwyczajny, Wyższa Szkoła Inżynierska/Politechnika Zielonogórska/Uniwersytet Zielonogórski.

Pełnione funkcje: dziekan Wydziału, prodziekan Wydziału, dyrektor Instytutu, kierownik Katedry, kierownik Zakładu (1984–2009).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: ogólne zagadnienia gleboznawcze, w tym kartografia, fizyczne i chemiczne właściwości gleb, mikroelementy w glebach Pomorza Zachodniego, ze szczególnym uwzględnieniem kobaltu, ochrona i rekultywacja środowiska glebowego. Autor i współautor licznych publikacji, w tym z gleboznawstwa, ochrony i rekultywacji gleb.

Nagrody i odznaczenia: nagroda indywidualna Ministra Szkolnictwa za pracę doktorską (1966), odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa koszalińskiego” (1971), Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1973), Złoty Krzyż Zasługi (1982), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1984), medal „Zasłużony dla szkolnictwa zielonogórskiego” (1990), odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego” (1992), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1992), odznaka MRiGŻ „Zasłużony pracownik rolnictwa” (1994), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1998), Złota Odznaka ZNP (1999), Złota Odznaka PTG.

Pełnione funkcje w organizacjach i stowarzyszeniach: w latach 1958–1962 był skarbnikiem w Szczecińskim Oddziale Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, w latach 1962–1976 sekretarzem Szczecińskiego Oddziału PTG, w latach 1972–1975 przewodniczącym Zespołu Mikroelementów przy Zarządzie Głównym PTG.

Grieger Andrzej, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 1948 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Budowy Maszyn i Okrętów (1975) – mgr inż. mechanik.

Miejsca pracy i stanowiska: od 1975 do 1984 roku pracował w Zakładzie Technologii i Organizacji Napraw Instytutu Mechanizacji Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie; najpierw przez rok na stanowisku inżynierjno-technicznym, następnie jako pracownik dydaktyczno-naukowy. W 1984 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie – rozprawa pt. „Badanie możliwości regeneracji elementów maszyn rolniczych na przykładzie kół zębatach”.

W latach 1985–1992 pracował jako adiunkt w Zakładzie Technologii i Organizacji Napraw Instytutu Techniki Rolniczej AR w Szczecinie. W 1992 roku przeszedł do pracy w sektorze finansowym na stanowiska związane z zarządzaniem. W 1993 roku ukończył Studia Podyplomowe na Wydziale Ekonomicznym Akademii Ekonomicznej w Poznaniu. Pracował w zakładach ubezpieczeń w Szczecinie, pełniąc funkcję dyrektora oddziału TU Compensa S.A. (1992–1995) i dyrektora Departamentu ds. Ubezpieczeń KU Filar S.A. (1996). W 1996 roku zdał egzamin państwowy, uzyskując licencję brokera ubezpieczeniowego. W 1996 roku nawiązał współpracę z Zachodniopomorską Szkołą Biznesu w Szczecinie, gdzie prowadził wykłady z zarządzania firmą ubezpieczeniową (do 2008). W 1997 roku objął stanowisko adiunkta w Zakładzie Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych Instytutu Inżynierii Rolniczej AR w Szczecinie. W 2005 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie inżynieria rolnicza, specjalność eksploatacja maszyn. Kolokwium habilitacyjne odbyło się w Instytucie Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie (rozprawa habilitacyjna pt. „Wielokryterialna metoda doboru maszyn do produkcji roślinnej”). W latach 2007–2010 pełnił funkcję kierownika Zakładu Infrastruktury i Inżynierii Produkcji Zwierzęcej AR w Szczecinie, natomiast w latach 2009–2010 również zastępcy dyrektora Instytutu Inżynierii Rolniczej AR w Szczecinie. Awans na stanowisko profesora nadzwyczajnego otrzymał w 2008 roku. W latach 2006–2011 pracował równocześnie na Politechnice Koszalińskiej na stanowisku profesora nadzwyczajnego, gdzie pełnił funkcję kierownika Katedry Agrotechnologii na Wydziale Mechanicznym. Od 2013 roku pracuje w Katedrze Inżynierii Systemów Agrotechnicznych na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Autor lub współautor wielu rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych zastosowanych w praktyce.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: problematyka badawcza, którą się zajmuje, to regeneracja części maszyn, konserwacja i przechowywanie maszyn rolniczych, diagnostyka techniczna, budowa i zastosowanie systemów eksperckich, budowa i zastosowanie sztucznych sieci neuronowych, recykling maszyn rolniczych i leśnych, budowa efektywnych modeli zarządzania techniką rolniczą i leśną. Wyniki badań opublikowano w ponad 200 pracach, któ-

rych jest autorem lub współautorem. Równocześnie jest autorem lub współautorem ponad 1200 ekspertyz z analizy ryzyka w działalności biznesowej.

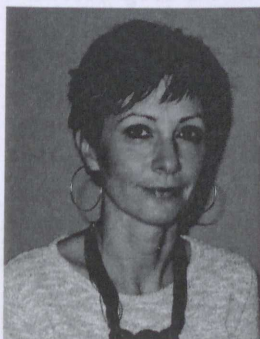
Dorobek publikacyjny: działalność dydaktyczna to opracowanie skryptów, instrukcji do ćwiczeń, materiałów dydaktycznych do wykładów dla 58 modułów dydaktycznych z obszaru inżynierii rolniczej, zarządzania, prowadzenia działalności biznesowej. Promotor trzech prac doktorskich oraz 150 prac magisterskich, inżynierskich, licencjackich.

Staże krajowe i zagraniczne odbywał w uczelniach i przedsiębiorstwach w: Niemczech, Czechach, Białorusi, Belgii, Holandii, Szwecji, Rosji.

Działalność organizacyjna w nauce to prace w Komitecie Techniki Rolniczej PAN – Wydział Nauk Rolniczych, Leśnych i Weterynaryjnych – Sekcja Zastosowania Informatyki w Rolnictwie w latach 1999–2006; Polskim Towarzystwie Diagnostyki Technicznej (1987–1990) – członek Komisji Rewizyjnej; Stowarzyszeniu Inżynierów Mechaników Polskich 1977–1983 – wiceprzewodniczący Koła Zakładowego przy AR w Szczecinie, 1986–1989 członek Zarządu Wojewódzkiego SIMP w Szczecinie.

Nagrody i wyróżnienia: dwie nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, dziewięć nagród rektora AR w Szczecinie, nagroda rektora ZUT, nagroda wojewody szczecińskiego (indywidualna). Odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi.

Zainteresowania pozanaukowe: historia, turystyka, przyroda, działalność społeczna.

Grzeszczuk Monika, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 6.05.1970 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek ogrodnictwo – mgr inż. (1996).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych, dyscyplina agronomia (2000), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany nauk rolniczych (2009), Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Wydział Ogrodniczy, dyscyplina: ogrodnictwo, specjalność: warzywnictwo, rośliny przyprawowe i lecznicze.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1986–2000 doktorant Międzywydziałowych Studiów Doktoranckich, Katedra Warzywnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2000–2001 specjalista inżynierijno-techniczny, Katedra Warzywnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2001–2013 adiunkt, Katedra Technologii Rolnej i Przechowalnictwa (po restrukturyzacji Wydziału: Katedra Ogrodnictwa), Akademia Rolnicza w Szczecinie (po restrukturyzacji: Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie);

– od 2013 profesor nadzwyczajny, Katedra Ogrodnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: ocena plonowania oraz jakości warzyw i roślin przyprawowych; ocena przydatności do zamrażania i zamrażalniczego przechowywania warzyw i roślin przyprawowych; ocena trwałości pozbiorczej warzyw; wartość biologiczna kwiatów jadalnych roślin ozdobnych, warzyw i ziół; warunki przechowywania oraz metody

utrwalania kwiatów jadalnych; ocena zawartości związków biologicznie czynnych w wybranych gatunkach roślin leczniczych rozmnażanych generatywnie i w kulturach *in vitro*.

Dorobek publikacyjny: 148 prac o zasięgu krajowym i międzynarodowym, w tym: 63 prace oryginalne, 45 popularnonaukowych oraz 40 streszczeń w materiałach konferencyjnych. Udział w krajowych i zagranicznych stażach, seminariach oraz szkoleniach. Recenzje projektów badawczych, artykułów naukowych, prac dyplomowych. Promotor/opiekun naukowy 27 dyplomantów oraz trzech doktorantów. Prowadzi zajęcia w języku polskim i angielskim z zakresu oceny jakości surowców pochodzenia roślinnego, ich przechowywania i przetwarzania.

Projekty badawcze: udział w dwóch projektach badawczych KBN (wykonawca), projekcie „ProBioKap” (ekspert), Programie Operacyjnym UE Kapitał Ludzki (wykładowca) oraz grantach wewnątrzuczelnianych (kierownik i wykonawca).

Nagrody i wyróżnienia: wyróżnienie rozprawy doktorskiej (2000), wyróżnienie opracowania promotorskiego projektu badawczego KBN (2002), osiem nagród rektora, w tym: zespołowe w działalności naukowej (2004, 2007, 2009, 2010, 2011, 2012) i dydaktycznej (2005) oraz nagroda indywidualna w uznaniu osiągnięć w pracy naukowej (2009).

Pełnione funkcje na uczelni: członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (od 2009), pełnomocnik dziekana ds. współpracy dydaktycznej z zagranicą (2009–2012, 2012–2016), przewodnicząca wydziałowej Komisji kwalifikacyjnej do oceny wniosków na wyjazdy dydaktyczne nauczycieli akademickich w ramach Programu LLP Erasmus (2010–2012, 2012–2016), członek Uczelnianej Rady ds. Współpracy Dydaktycznej z Zagranicą (od 2009), członek komisji oceniającej wnioski i indywidualne programy pracy w ramach wyjazdów szkoleniowych Programu LLP Erasmus (od 2011/2012), członek Komisji do spraw opiniowania tematów rozpraw doktorskich z zakresu dyscypliny naukowej ogrodnictwo (2010–2012, 2012–2016), członek Komisji do przeprowadzenia egzaminu doktorskiego oraz obrony rozprawy doktorskiej z zakresu dyscypliny naukowej ogrodnictwo (2010–2012, 2012–2016), przewodnicząca Komisji egzaminów dyplomowych magisterskich i inżynierskich z zakresu ogrodnictwa (2011/2012, 2013/2014), członek rady programowej kierunku ogrodnictwo (2011/2012, 2012–2016), koordynator rady programowej kierunku ogrodnictwo, odpowiedzialny za program SYLABUS KRK (od 2012 r.).

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (od 1998), Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego (od 2001), Sekcji Przechowalnictwa Komitetu Nauk Ogrodniczych Polskiej Akademii Nauk (od 2004), Stowarzyszenia „Polska Rada Leku Roślinnego” (od 2008), Komisji Edukacyjnego Regionalnego Centrum Informacji Europejskiej w Szczecinie (od 2008), rzeczoznawca Zespołu Rzeczoznawców SIT Spoż. w specjalności: ocena jakości, przetwórstwo i przechowalnictwo surowców i produktów owocowo-warzywnych (od 2001).

Gurgul Eugeniusz, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1.05.1937 rok – Mariówka.

Ukończone studia: Wydział Rolniczy Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie – mgr inż. (1964).

Stopnie naukowe:

- doktor (1972),
- doktor habilitowany (1983),
- profesor (1999), nauki rolnicze.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

Pracował w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie/Akademii Rolniczej w Szczecinie w latach 1964–1985:

W Katedrze Biochemii:

- 1964–1965 stażysta,
- 1965–1969 asystent,
- 1969–1972 starszy asystent.

W Zespole Biochemii Instytutu Hodowli Roślin i Nasiennictwa:

- 1972–1975 adiunkt.

W Instytucie Przechowalnictwa i Biochemii:

- 1975–1983 adiunkt,
- 1983–1985 docent,
- 1984–1985 kierownik Zakładu Biochemii.

Odbył roczny staż naukowy (1975–1976) w *Cornell Universitet (USA)*.

Dorobek publikacyjny: liczba publikacji z okresu pracy w Szczecinie: 17 prac naukowych, siedem streszczeń, jeden skrypt.

Hawrot-Paw Małgorzata, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 4.01.1971 rok – Goleniów.

Ukończone studia: Uniwersytet Szczeciński, Wydział Nauk Przyrodniczych – mgr biologii i ochrony środowiska (1995).

Stopnie naukowe:

- doktor (2001), kształtowanie środowiska; Akademia Rolnicza, Wydział Rolniczy;
- doktor habilitowany (2012), agronomia, mikrobiologia środowiska; Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 2002–2008 adiunkt, Katedra Mikrobiologii i Biotechnologii

Środowiska, AR w Szczecinie;

– 2008–2012 adiunkt, Zakład Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska, AR/ZUT w Szczecinie;

– od 2012 – adiunkt z habilitacją, Zakład Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zagadnienia związane z mikrobiologią i biotechnologią środowiska, w tym biodostępnością, bioakumulacją oraz biodegradacją za-

nieczyszczeń pochodzenia naftowego, opracowanie metod efektywnego skринingu mikroorganizmów, procesy immobilizacji, fitoremediacją gleb z uwzględnieniem testów odporności roślin, a w ostatnich latach ocena ryzyka ekotoksykologicznego związanego z obecnością w środowisku biodiesla, z uwzględnieniem optymalizacji procesu biologicznego rozkładu.

Dorobek publikacyjny: 52 publikacje, promotor 13 prac inżynierskich i 28 prac magisterskich, obecnie opiekun naukowy dwóch prac doktorskich.

Nagrody i wyróżnienia: dyplom uznania za promotorstwo pracy wyróżnionej w konkursie na najlepszą pracę dyplomową w AR w Szczecinie; wyróżnienie pracy doktorskiej (2001) oraz kolokwium habilitacyjnego (2012); nagroda rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia w pracy naukowej (2008 i 2011).

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: członek sieci naukowej Enbionet oraz European Federation of Biotechnology.

Zainteresowania pozanaukowe: historia starożytna i fotografia przyrodnicza.

Hoffman-Kąkol Irena, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 2.04.1923 rok – Czeremcha (woj. podlaskie). Zmarła 11.04.2006 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński, Wydział Rolniczo-Leśny – mgr inż. (1950).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1964),
- doktor habilitowany (1975),
- profesor (1991).

Pracowała na uczelni od 1955 roku, gdzie, bezpośrednio po studiach została zatrudniona na stanowisku laboranta, a od 1956

roku na stanowisku asystenta.

Wspólnie z pierwszym rektorem prof. Marianem Lityńskim organizowała Katedrę Ogólnej Uprawy Roli i Roślin. Jako samodzielny pracownik nauki kierowała Pracownią Biologii i Zwalczania Chwastów w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wpływ nowoczesnych metod uprawowych na roślinność segetalną; biologiczne i fenologiczne badania gatunków chwastów występujących w kompensacji w warunkach Pomorza Zachodniego; metody zwalczania chwastów w warunkach polowych.

Dorobek publikacyjny: 52 prace, spośród których 30 to studia i rozprawy; 11 artykułów i komunikatów naukowych dotyczących zagadnień z zakresu herbologii.

Prowadziła zajęcia dla studentów studiów dziennych i zaocznych na Wydziałach Rolniczym i Zootechnicznym. Była współautorką dziewięciu przewodników metodycznych dla studentów studiów zaocznych. Była promotorem jednej pracy doktorskiej i 58 prac magisterskich.

Uczestnictwo w organizacjach i stowarzyszeniach: należała do Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa, Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego i Polskiego Towarzystwa Nauk Agrotechnicznych.

Honczarenko Grzegorz, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 26.11.1899 rok – wieś Studzienica (pow. Żytomierz). W 1920 roku przyjechał do Polski i zamieszkał w Krakowie. Zmarł w Szczecinie 26.05.1975 roku.

Ukończone studia: Wydział Rolny na Politechnice w Pradze – Czechy (1928).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1951), Wydział Rolny Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej (UMCS) w Lublinie,
- docent nauk rolniczych (1958),
- profesor nadzwyczajny (1964).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

– od 1929 roku był asystentem rolnym w Zakładzie Doświadczalnym Ogniska Kultury Rolnej w Zemborzycach koło Lublina;

– w 1944, z chwilą przekształcenia ww. zakładu w Naukowy Zakład Rolniczo-Doświadczalny UMCS, został jego kierownikiem i jednocześnie starszym asystentem, adiunktem w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk – obowiązki kierownika pełnił w latach 1951–1952;

– od 1954 pracował w WSR w Szczecinie, pełnił obowiązki kierownika Katedry Uprawy Łąk i Pastwisk; tutaj tworzył zręby Terenowego Ośrodka Naukowo-Badawczego IMUZ, który z czasem przekształcił się w Instytut Melioracji i Użytków Zielonych: był jego kierownikiem (1956–1979);

– 1954–1957 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Rolniczego w WSR w Szczecinie;

– 1964–1966 prorektor WSR w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: głównym kierunkiem badań była gospodarka łąkowa na glebach organicznych.

Z tego zakresu opublikował 61 prac naukowych, 12 popularnonaukowych, pięć doniesień i 16 artykułów o charakterze prac instruktażowych dla rolnictwa.

Odnaczenia i nagrody: za działalność naukową, dydaktyczno-wychowawczą i społeczną został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1955), otrzymał także Złotą Odznakę „Gryf Pomorski”, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, honorową odznakę „Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracji” i odznakę „Zasłużony Działacz Kultury”. Za zasługi w rozwoju województwa koszalińskiego otrzymał Medal X-lecia PRL. Kilkakrotnie otrzymał nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego i rektora.

Dodatkowe informacje: był elektorem do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Należał do Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego.

Jadczak Dorota, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 25.01.1961 rok – Dębica.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Plovdiv (Bułgaria), Wydział Ogrodnictwa i Uprawy Winorośli – mgr inż. (1985).

Stopnie naukowe:

– doktor (1997), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, dziedzina nauki rolnicze, dyscyplina agronomia;

– doktor habilitowany (2005), Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Wydział Ogrodniczy, dziedzina nauki rolnicze, dyscyplina ogrodnictwo, specjalność warzywnictwo.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1985–1988 wykładowca – wychowawca, Uniwersytet Ludowy we Wzdowie;
- 1988–1997 specjalista inżynierjno-techniczny, Katedra Warzywnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 1997–2008 adiunkt, Katedra Warzywnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie (po restrukturyzacji Wydziału – Katedra Ogrodnictwa);
- od 2008 – profesor nadzwyczajny, Katedra Ogrodnictwa, Akademia Rolnicza (od 2009 – Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie);
- od 2010 kierownik Katedry Ogrodnictwa.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: doskonalenie uprawy na nasiona roślin warzywnych; wprowadzanie do uprawy mało znanych warzyw, z poznanieniem ich metod uprawy i wartości biologicznej; doskonalenie uprawy warzyw ciepłolubnych w warunkach klimatycznych Pomorza Zachodniego; ocena podobieństwa morfologicznego i filogenetycznego wybranych gatunków roślin leczniczych; ocena plonowania oraz jakości plonu roślin przyprawowych; ocena przydatności do zamrażania i zamrażalniczego przechowywania warzyw i roślin przyprawowych.

Dorobek publikacyjny: 209 prac o zasięgu krajowym i międzynarodowym, w tym: 86 prac oryginalnych, 12 rozdziałów w książkach o zasięgu ogólnokrajowym, jedna monografia i rozdział w monografii w języku angielskim, jeden skrypt, 61 artykułów popularnonaukowych oraz 47 streszczeń w materiałach konferencyjnych.

Udział w krajowych i zagranicznych stażach, seminariach oraz szkoleniach. Recenzje projektów badawczych, artykułów naukowych, prac dyplomowych. Promotor/opiekun naukowy 66 dyplomantów oraz pięciu doktorantów. Prowadzenie zajęć w języku polskim i bułgarskim z zakresu warzywnictwa i zielarstwa, recenzent dwóch doktoratów i 20 prac naukowych w czasopismach polskich i zagranicznych.

Projekty badawcze: udział w projekcie badawczym KBN (kierownik projektu i główny wykonawca), Programie Operacyjnym UE Kapitał Ludzki (wykładowca) oraz grantach wewnątrzuczelnianych (kierownik i wykonawca).

Nagrody i wyróżnienia: wyróżnienie rozprawy doktorskiej, pięć nagród rektora, Medal Komisji Edukacji Narodowej, cztery dyplomy uznania dla promotora nagrodzonych prac magisterskich.

Funkcje pełnione w uczelni: członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, sekretarz Komisji Rekrutacyjnej na WKŚiR AR w Szczecinie (1999 i 2003) i przewodniczący (2009 i 2010), opiekun studentów kierunku ogrodnictwo w latach 1999–2004, członek jury Okręgowej Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych w latach

1993–2004 i Centralnej Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych (1993, 2002, 2011), opiekun praktyk studenckich kierunku ogrodnictwo (1996–2002), pełnomocnik rektora ds. konkursu Primus Inter Pares (2005–2008), sekretarz Wydziałowej Komisji Wyborczej AR w Szczecinie (2008), prodziekan na WKŚiR ZUT w Szczecinie (2008–2010), przewodnicząca Wydziałowej Komisji Dydaktycznej i Rady Programowej kierunku ogrodnictwo, członek Rady Programowej kierunku architektura krajobrazu, członek komisji oceniającej wnioski i indywidualne programy pracy w ramach wyjazdów szkoleniowych Programu LLP Erasmus (od 2011/2012), przewodnicząca komisji do spraw opiniowania tematów rozpraw doktorskich z zakresu dyscypliny naukowej ogrodnictwo (2010–2012, 2012–2016), przewodnicząca komisji do przeprowadzenia egzaminu doktorskiego oraz obrony rozprawy doktorskiej z zakresu dyscypliny naukowej ogrodnictwo (2010–2012, 2012–2016), przewodnicząca Komisji egzaminów dyplomowych magisterskich i inżynierskich z zakresu ogrodnictwa (od 2011/2012 do 2013/2014), członek Rady Programowej kierunku architektura krajobrazu (od 2008).

Funkcje pełnione w innych organizacjach i instytucjach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, Stowarzyszenia „Polska Rada Leku Roślinnego”, Towarzystwa Magnezoologicznego.

Janowicz Krystyna, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 13.03.1943 rok – Bydgoszcz.

Zmarła 07.03.2007 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek rolnictwo – mgr inż. (1967).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1975),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1991),
- profesor (2004).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:
Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Entomologii:

- 1969–1971 asystent,
- 1972–1976 starszy asystent,
- 1977–1994 adiunkt,
- 1995–2003 na stanowisku profesora nadzwyczajnego,
- od 2004 na stanowisku profesora zwyczajnego,
- 1987–1989 kierownik Podyplomowego Studium Ochrony Roślin,
- 2002–2007 kierownik Katedry Entomologii.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania faunistyczne z zakresu nematologii oraz prace nad biologią i szkodliwością nicieni *Aphelenchoides sacchari* dla pieczarki; badania reakcji odmian ziemniaka na porażenie przez nicienie *Globodera rostochiensis* oraz przez *Ditylenchus destructor* przy współwystępowaniu z grzybami patogenicznymi; badania interakcji zachodzących pomiędzy pasożytniczymi nicieniami i grzybami na różnych roślinach. Poszukiwanie niechemicznych metod ograniczania populacji nicieni *Meloidogyne incognita* w szklarniach; interakcje pasożytniczych mikroorganizmów i nicieni na ziemniaku; możliwości wykorzystania glebowych grzybów saprofitycznych (m.in. *Penicillium verucosum* var. *cyclopium*, *Fusarium oxysporum*, *Rhizoctonia solani*) w ograniczaniu populacji *Globodera*

rostochiensis na ziemniaku; próby ograniczenia populacji nicieni – szkodników kwarantannowych metodami niekonwencjonalnymi.

Dorobek publikacyjny: liczba publikacji: ponad 200, w tym 70 oryginalnych. Wypromowała trzech doktorów.

Nagrody i odznaczenia: nagroda indywidualna rektora (1976, 1979, 1985, 1989, 1992, 2002), nagroda zespołowa rektora (1970, 1997); nagroda indywidualna rektora (1982, 1983, 1986); złota odznaka SITR „Za zasługi w rozwoju rolnictwa na terenie województwa szczecińskiego” (1979), odznaczenie „Za zasługi dla rozwoju rolnictwa ziemi koszalińskiej” (1986), Srebrny Krzyż Zasługi (1996), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2003).

Jasnowska Janina, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 18.12.1925 rok – Nisk.

Ukończone studia: w latach 1945–1950 studiowała na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, uzyskując dyplom magistra filozofii w zakresie botaniki.

Od 1.02.1946 roku podjęła pracę w Zakładzie Botaniki Wydziału Rolniczego tej uczelni na stanowisku demonstratora, później młodszego asystenta, starszego asystenta i adiunkta.

Od 1.11.1955 roku rozpoczęła pracę w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie w Katedrze Botaniki na stanowisku adiunkta, a od 1968 roku na stanowisku docenta i następnie profesora. Łącznie w szkolnictwie wyższym pracowała 51 lat. Przeszła na emeryturę

w 1996 roku i nie zaprzestała działalności naukowej.

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1960 doktor, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie,
- 1968 doktor habilitowany,
- 1985 profesor nadzwyczajny.

Przebieg pracy zawodowej: w Akademii Rolniczej w Szczecinie była prodziekanem Wydziału Rolniczego ds. Studiów Zaocznych (1968–1981), kierownikiem Katedry Botaniki (1990–1996). Była członkiem wielu komisji resortowych i uczelnianych, także przewodniczącą komisji powołanej przez Senat uczelni w 1989 roku dla wyjaśnienia przypadków represji stanu wojennego.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania dotyczyły anatomii drewna (dysertacja doktorska na temat zmian mikrostruktury drewna tężni w Ciechocinku) oraz dendrochronologii stosowanej do badań przekształceń środowiska w lasach bagiennych (rozprawa habilitacyjna). W dziedzinie geobotaniki badała roślinność różnych ekosystemów, zwłaszcza torfowiskowych pod względem fitosocjologicznym i florystycznym, z uwzględnieniem procesów rozwojowych, sukcesji oraz zagrożeń środowiska. Opracowania dotyczące Pomorza Zachodniego stanowiły m.in. podstawę do zaprojektowania różnych form ochrony prawnej najcenniejszych obiektów.

Dorobek publikacyjny: jest autorem ponad 100 publikacji o tematyce botanicznej – rozpraw, monografii, artykułów naukowych i popularnonaukowych oraz książek. Liczba ta powiększyła się po przejściu na emeryturę o ponad 20 pozycji naukowych, w tym o kilka dzieł zbiorowych, których jest redaktorem i współautorem, takich jak np. monografia Parku Krajo-

brazowego „Dolina Dolnej Odry” (2002). „Leksykon Puszczy Wkrzańskiej” (2010). Jest współautorką książki „Przyroda Pomorza Zachodniego” (edycje polska, angielska i niemiecka). Zaprojektowała zbiorowe opracowanie „Czerwona Księga Roślin Pomorza Zachodniego” zrealizowane w formie elektronicznej jako „Atlas zagrożonych i ginących roślin naczyniowych Pomorza Zachodniego”.

Opracowania niepublikowane (ponad 150) to wykonane indywidualnie lub zespołowo dokumentacje torfowisk i złóż torfowych, projektowe dokumentacje kilkudziesięciu rezerwatów przyrody, dokumentacje Drawieńskiego Parku Narodowego i Parku Krajobrazowego Doliny Dolnej Odry, a także różne ekspertyzy i opinie. Brała udział w dużej akcji inwentaryzacji przyrodniczej, dokumentując kilkanaście gmin województwa zachodniopomorskiego.

Po przejściu na emeryturę nadal uczestniczy w takich opracowaniach, jak: plany ochrony rezerwatów, parków krajobrazowych oraz obszarów chronionych w europejskim programie Natura 2000. Ostatnio opracowała projekt zadań ochronnych obszarów PLH320042 – jezioro Śniatowo i PLH320041 – jezioro Bukowo.

Drugim kierunkiem badawczym była dydaktyka szkoły wyższej. Uczestniczyła w rozwijaniu teorii i praktyki pedagogicznej, prowadząc eksperymenty i badania, wydając nowatorskie materiały i książki dydaktyczne. Publikowała artykuły w krajowych wydawnictwach metodycznych. Jest autorem skryptów do ćwiczeń terenowych z botaniki, współautorem eksperymentalnego podręcznika „Botanika do samokształcenia” i akademickiego podręcznika „Botanika” dla akademii rolniczych, „Atlasu do ćwiczeń z botaniki”, redaktorem oryginalnych „Przewodników metodycznych dla studentów studiów zaocznych”, opracowywanych przez zespoły nauczycieli akademickich; tych publikacji ukazało się ponad 90.

Odnaczenia i nagrody: Złoty Krzyż Zasługi (1971), Krzyż Kawalerski PR (1987) i Krzyż Oficerski PR (1996). W 2003 roku otrzymała Krzyż Komandorski PR za działalność prowadzoną już po przejściu na emeryturę. Wśród licznych odznaczeń krajowych i regionalnych do najważniejszych należą Medal Komisji Edukacji Narodowej (1975) i Złota Odznaka „Zasłużony nauczyciel PRL” (1987). W 1989 roku otrzymała dyplom honorowy Obywatelskiego Komitetu Porozumiewawczego „Solidarność” Regionu Pomorza Szczecińskiego za udział w organizowaniu pierwszych wolnych wyborów do Senatu i Sejmu.

Za pracę w uczelni była wyróżniana nagrodami rektora oraz pięcioma nagrodami Ministra Szkolnictwa Wyższego – indywidualnymi (II° w 1968, I° w 1981) i zespołowymi (III° w 1965, I° w 1976 i 1994). Za oświatę rolniczą otrzymała zespołową nagrodę Ministra Rolnictwa (1973), a za wkład w tworzenie i nagrywanie ogólnopolskich programów Telewizyjnego Technikum Rolniczego – zespołową nagrodę Prezesa Radia i Telewizji (1974).

Pelnione funkcje w organizacjach naukowych: od lat uczestniczy w różnych gremiach naukowych, oświatowych i społecznych jako: wieloletni sekretarz i przewodnicząca Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Botanicznego, członek Zarządu Głównego PTB, członek Komitetu Botanicznego PAN, członek Ośrodka Metodycznego MSZW, współtwórcza nowatorskich programów edukacyjnych i nauczyciel w Telewizyjnym Technikum Rolniczym, członek Wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody w Szczecinie, obecnie przewodnicząca Regionalnej Rady Ochrony Przyrody w Szczecinie, członek Rad Naukowych Zachodniopomorskich Parków Krajobrazowych i Drawieńskiego Parku Narodowego. Utrzymuje współpracę polsko-niemiecką na polu ochrony przyrody, wymianę naukową i wspólne przedsięwzięcia szkoleniowe. Za tę działalność, wspólnie z profesorem M. Succowem z Greifswaldu, odznaczona „Pomerania nostra” (2008).

Szczególnie zaangażowana jest w Szczecińskim Towarzystwie Naukowym. Od 1982 roku działała w Zarządzie jako główny redaktor wydawnictw, wiceprezes, a w latach 1997–2006 jako prezes STN, dążąc do ożywienia działalności poprzez takie inicjatywy, jak: I i II Zachodniopomorski Kongres Nauki (2000 i 2005), I–XIII Zachodniopomorski Festiwal Nauki (2001–2013) i inne przedsięwzięcia integrujące środowisko naukowe Szczecina i Koszalina.

Jasnowski Mieczysław, prof. zw. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 23.02.1920 rok – Kalisz (woj. wielkopolskie). Zmarł 23 czerwca 1993 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Wydział Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu w latach 1946–1950; w 1957 roku uzyskał dyplom magistra filozofii w zakresie botaniki.

Stopnie i tytuły naukowe:

- pracę doktorską obronił na Uniwersytecie Wrocławskim;
- pracę habilitacyjną obronił w 1962 roku, uzyskując stopień docenta w zakresie botaniki i torfoznawstwa;
- tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1970 roku;
- tytuł profesora zwyczajnego – w 1979 roku.

Przebieg pracy zawodowej: pracę podjął 1.01.1946 roku w Zakładzie Botaniki Wydziału Rolniczego Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej (później Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu), gdzie był zatrudniony do 1955 roku na stanowiskach: demonstratora, młodszego i starszego asystenta, adiunkta.

1.11.1955 roku rozpoczął pracę w Wyższej Szkole Rolniczej (późniejszej Akademii Rolniczej) w Szczecinie na stanowisku zastępcy profesora – kierownika Zakładu Torfoznawstwa w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk. Od 1968 roku do przejścia na emeryturę w 1990 roku był kierownikiem Katedry Botaniki. Pełnił na uczelni wiele różnych funkcji: opiekuna roku, opiekuna domów studenckich, przewodniczącego komisji dyscyplinarnej dla studentów, redaktora skryptów AR (106 skryptów), redaktora naczelnego wydawnictw uczelnianych, przewodniczącego ZOZ Związku Nauczycielstwa Polskiego i in.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: był specjalistą w zakresie bryologii, torfoznawstwa, florystyki i fitosocjologii. Prowadził badania na torfowiskach Karkonoszy i Gór Izerskich, na torfowiskach biebrzańskich, na Warmii i Mazurach, na Pojezierzu Iławskim i in.

Główne badania dotyczyły Pomorza. Efektem była pionierska publikacja (1962) na temat torfowisk i torfów Pomorza Szczecińskiego, wyznaczająca nowoczesne kierunki badań w tej dziedzinie. Studia typologiczne torfów umożliwiły stworzenie, we współpracy z S. Tołpą i A. Pałczyńskim, klasyfikacji torfów Polski i Europy (1964). Opracowana w Szczecinie metodyka syntezy botaniczno-torfowej wszystkich torfowisk Polski zaowocowała opracowaniem kartoteki i oryginalnej mapy torfowisk zamieszczonej w „Atlasie zasobów, walorów i zagrożeń środowiska geograficznego Polski” (PAN 1994).

Równoległym kierunkiem badań było rozpoznanie geobotaniczne Pomorza i typowanie cennych obiektów przyrodniczych do ochrony prawnej, tworzenie rezerwatów, parków krajobrazowych, Drawieńskiego Parku Narodowego, a w ramach współpracy międzynarodowej – Polsko-Niemieckiego Parku Doliny Dolnej Odry (1993).

Ogromny dorobek naukowy prof. M. Jasnowskiego obejmuje ponad 200 publikacji naukowych: rozpraw, monografii i artykułów wydanych w kraju i za granicą (w językach niemieckim i angielskim), kilka skryptów i podręczników akademickich (których był autorem lub współautorem), wiele publikacji popularnonaukowych oraz wiele opracowań zastrzeżonych do użytku wewnętrznego (poufnych ze względu na strategiczne znaczenie torfowisk).

Skupiał wokół siebie specjalistów torfoznawstwa, wygłaszał referaty, prowadził szkolenia i wykłady jako kontynuator polskiej szkoły torfoznawczej Stanisława Kulczyńskiego. Kształcił w tym kierunku magistrantów, doktorantów, stażystów z kraju (z Poznania, Gdańska, Krakowa, Warszawy, Wrocławia), także z zagranicy (z Niemiec, Holandii, Wielkiej Brytanii). Prowadził 6-tygodniowe zajęcia terenowe na torfowiskach Irlandii dla studentów angielskich z Durham (1966), w Polsce – zajęcia terenowe dla studentów z Wiednia (1985). Recenzował prace doktorskie i habilitacyjne, opiniował wnioski w sprawie tytułów profesorskich (ponad 60 recenzji).

Nagrody i odznaczenia: odznaczony m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim PR, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznaką „Zasłużony Nauczyciel PRL”. Otrzymał wielokrotnie nagrodę rektora oraz trzy nagrody indywidualne Ministra Szkolnictwa Wyższego – II° za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze (1972, 1977), I^o za całokształt pracy naukowej (1990). Ponadto otrzymał nagrodę zespołową Ministra Rolnictwa za działalność oświatową (1973), kilka nagród wojewody szczecińskiego. W 1990 roku otrzymał w Monachium prestiżową niemiecką nagrodę kultury (wspólnie z prof. M. Succowem z Niemiec).

Pelnione funkcje w organizacjach naukowych: był aktywnym członkiem Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, wieloletnim przewodniczącym Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Botanicznego, członkiem Zarządu Głównego PTB, a przez jedną kadencję – jego wiceprezesem. Należał do międzynarodowych towarzystw: *Internationale Gesellschaft für Moorforschung*, *International Peat Society*. Był członkiem Komitetu Botanicznego PAN, Komitetu Ochrony Przyrody oraz, okresowo, także innych komitetów PAN, również członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody, gdzie przez kilkanaście lat przewodniczył Komisji Ochrony Torfowisk. Był przez wiele kadencji przewodniczącym Wojewódzkiego Komitetu Ochrony Przyrody w Szczecinie. Odegrał istotną rolę w tworzeniu obiektów prawnie chronionych na Pomorzu Zachodnim, opracował projekt ochrony prawnej torfowisk Polski, nadal realizowany. Reprezentował Polskę w UNESCO w programie TELMA, gdzie przedstawiał problemy ochrony mokradeł w Polsce (1967). Brał udział w międzynarodowych konferencjach i kongresach – w Polsce jako współorganizator, za granicą (w NRD, na Węgrzech, w RFN, Finlandii, ZSSR, we Francji i w Anglii) jako prelegent. Miał odczyty i wykłady na zagranicznych uczelniach: w Berlinie, Greifswaldzie (w NRD), Cambridge, Preston Montford i Nottingham (w Anglii). Współpracował z Telewizją Polską w ramach Telewizyjnego Technikum Rolniczego (1972–1981) oraz z telewizją brytyjską BBC jako konsultant programu „Bellamy’s Europe” (1976).

Był uczonym, którego działalność wzbogaciła naukę polską i przekroczyła granice kraju. Był nauczycielem akademickim, który kształcił rzesze młodzieży akademickiej, wnosząc najlepsze wartości w jej rozwój.

Jodłowski Józef, doc. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 9.02.1919 rok – Aleksandrów (pow. Sochaczew). Zmarł 7.03.2009 roku w Warszawie.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza we Wrocławiu – inż. rolnik (1953); Politechnika Wrocławska, Wydział Mechaniczny – mgr inż. mechanik (1960).

Stopnie naukowe: doktor, doktor habilitowany.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

- kierownik gospodarstwa rolnego w Szlachęcinie (woj. poznańskie);
- kierownik gospodarstwa rolnego w Barczewie (olsztyńskie);
- inspektor inwentarzowy Zespołu Gospodarstw Państwowych Nieruchomości Ziemiskich we Wrocławiu;
- kierownik warsztatu na Politechnice Wrocławskiej, Wydział Mechaniczny;
- starszy asystent w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu;
- 1955/1956 – Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolny, kolejno na stanowiskach: starszy asystent, adiunkt, adiunkt (z habilitacją), docent;
- od 1965 – pełniący obowiązki kierownika Katedry Mechanizacji Rolnictwa;
- od 1969 – kierownik Katedry Mechanizacji Rolnictwa, która w 1970 roku została przekształcona w Instytut Mechanizacji Rolnictwa;
- 1970–1973 – dyrektor Instytutu Mechanizacji Rolnictwa na prawach Oddziału Mechanizacji Rolnictwa (traktowany jako kierunek studiów).

Pełnione funkcje: odpowiedzialny za dydaktykę (bez funkcji prodziekana) na Oddziale Mechanizacji Rolnictwa, członek Komisji ds. Doskonalenia Procesu Dydaktycznego, rzecznik dyscyplinarny w Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów, członek Rady Wydziału.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: technologia przyorywania słomy z nawozami mineralnymi do celów nawozowych; wartość użytkowa słomy zaorywanej pod ziemniaki z nawozami mineralnymi; analiza dynamicznych obciążeń mechanizmu tnącego kosiarki ze sprężystym akumulatorem energii.

Dorobek publikacyjny: 21 publikacji (do czasu odejścia z uczelni).

Nagrody i odznaczenia: Krzyż Walecznych (dwukrotnie).

Zmuszony do odejścia z uczelni w 1974 roku skorzystał z propozycji Instytutu Zootechniki w Krakowie i przyjął stanowisko kierownika Pracowni Technologii i Mechanizacji Produkcji Zwierzęcej z siedzibą w Zootechnicznym Zakładzie Doświadczalnym w Czechnicy koło Wrocławia, skąd przeszedł na emeryturę w 1981 roku. Będąc na emeryturze zamieszkał na stałe w Warszawie.

Dodatkowe informacje: były podchorąży, żołnierz września 1939 roku, Armii Krajowej i powstania warszawskiego. Podczas konspiracji otrzymał awans na porucznika i dwukrotnie Krzyż Walecznych. W literaturze występuje jako porucznik „Mazur”, dowódca kompanii sochaczewskiej w batalionie „Korwina”, w składzie grupy „Kampinos” w powstaniu warszawskim. Po wojnie ze zrozumiałych względów nie ujawnił tego. W książeczce wojskowej widnieje wpis „podporucznik z 1 stycznia 1945 r.”. Dalsze awanse otrzymywał dopiero w III RP. W 2004 roku na wniosek Związku Powstańców Warszawskich otrzymał stopień majora. Pochowany 19 marca 2009 roku na Cmentarzu Wawrzyszewskim w Warszawie w Alei Żołnierzy z Kampinosu z należnymi Mu honorami wojskowymi.

Jurga Jan Jerzy, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 27.01.1955 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, Oddział Mechanizacji Rolnictwa – mgr inż. mechanizacji rolnictwa (1980).

Stopnie naukowe:

– 1989 doktor, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy; praca pt. „Wskaźniki agrotechniczne nowych rozwiązań redlic do siewu nasion w nieuprawnioną glebę”;

– 2009 doktor habilitowany, nauki rolnicze w zakresie inżynierii rolniczej; stopień naukowy nadała Rada Naukowa Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w War-

sawie, na podstawie rozprawy „Metoda prognozowania zmian gęstości objętościowej gleby na podstawie geometrycznych parametrów koleiny”.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– od 1980 zatrudniony w Zakładzie Maszyn Rolniczych (w 2001 roku nastąpiła zmiana nazwy zakładu na Zakład Maszyn Rolniczych i Leśnych) AR w Szczecinie, kolejno na stanowiskach: asystenta stażysty, asystenta i starszego asystenta, adiunkta;

– aktualnie jako doktor z habilitacją w Katedrze Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT w Szczecinie.

W okresie zatrudnienia w Akademii Rolniczej kilkakrotnie odbywał staże w zagranicznych ośrodkach naukowych, tj. na Uniwersytecie Christiana Albrechta w Kilonii (Niemcy) oraz na Królewskim Uniwersytecie Rolniczym w Kopenhadze (Dania).

Dorobek naukowy: 36 oryginalnych prac twórczych, 47 publikacji nierecenzowanych, współautorstwo trzech skryptów oraz czterech zgłoszeń patentowych. Uczestniczył w licznych krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, na których prezentował problematykę badawczą związaną z rolnictwem precyzyjnym oraz degradacją gleby z powodu nadmiernego zagęszczenia powodowanego przez sprzęt rolniczy.

Od 2004 roku, w ramach programu Erasmus, prowadzi wykłady z zakresu inżynierii rolniczej na uczelniach rolniczych w Neubrandenburgu oraz w Pradze.

Pełnione funkcje: jest prezesem Towarzystwa Naukowego Uprawy Gleby ISTRO Polska.

Nagrody: trzykrotnie został nagrodzony przez rektora za działalność naukową oraz raz za osiągnięcia dydaktyczne.

Karbowska-Dzięgielewska Magdalena, dr hab.

Miejsce urodzenia: Szczecin.

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie agronomii (2001), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Przebieg pracy zawodowej:

– od 2001 adiunkt, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;

– 1996–2001 asystent, Wydział Rolniczy, AR w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: interdyscyplinarne kierunki badawcze w zakresie nicieni owadobójczych, pożytecznych i szkodliwych owadów i nietoperzy owadożernych.

Dorobek publikacyjny: 103 prace naukowe (57 oryginalnych prac twórczych, w tym 18 w języku angielskim i 46 streszczeń opublikowanych w nierecenzowanych materiałach konferencyjnych); 2009–2012 – kierownik grantu własnego – Umowa z MNiSW nr 0791/B/P01/2009/36, nt. „Badania nad występowaniem i ekologią nicieni owadobójczych (*Steinernematidae*, *Heterorhabditidae*) w północno-zachodniej Polsce z wykorzystaniem diagnostyki molekularnej”; 26 ekspertyz w zakresie monitoringu i ochrony środowiska oraz wpływu różnych inwestycji na środowisko przyrodnicze.

Nagrody i wyróżnienia: wyróżnienie pracy doktorskiej pt. „Występowanie nicieni owadobójczych (*Steinernematidae*, *Heterorhabditidae*) w północno-zachodniej Polsce oraz biologia i zdolności infekcyjne *Steinernema bicornutum* (Tallosi, Peters & Ehlers)” (2001), nagroda zespołowa III° rektora AR w Szczecinie za osiągnięcia w działalności naukowej (2004), nagroda rektora za osiągnięcia w pracy organizacyjnej, wniesionej w rozwój Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie w roku akademickim 2012/2013 (2013).

Pełnione funkcje: członek Zarządu Okręgowego Olimpiady Biologicznej w Szczecinie (od 2005), członek Wojewódzkiej Komisji do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko w zespole doradczym wojewody zachodniopomorskiego (2003–2007), członek Wojewódzkiego Zespołu Specjalistów do prac nad wyznaczeniem specjalnych obszarów siedlisk (SOO) sieci Natura 2000 na terenie województwa zachodniopomorskiego (2007–2008), członek Społecznej Rady Konsultacyjnej ds. budowy gazoportu w Świnoujściu (2007–2010), członek Regionalnej Rady Ochrony Przyrody w Szczecinie (2010).

Zainteresowania pozanaukowe: wędrówki po górach, fotografowanie, muzyka klasyczna, humanizm.

Karbowy Andrzej, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 8.05.1968 rok – Bierzwnik (pow. Choszczno).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek technika rolnicza – mgr inż. mechanizacji rolnictwa (1995).

Stopnie naukowe:

– 2004 doktor nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza, Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie;

– 2013 doktor habilitowany nauk rolniczych, dyscyplina naukowa inżynieria rolnicza, specjalność inżynieria produkcji zwierzęcej, Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach, Oddział Warszawa.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1995–2004 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2004–2013 adiunkt, Akademia Rolnicza/Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;

– od 2013 – adiunkt z habilitacją w Katedrze Inżynierii Systemów Agrotechnicznych, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: mechanizacja przygotowania i zadawania pasz dla zwierząt; mechanizacja doju i wstępnej obróbki mleka; mechanizacja usuwania nawozu naturalnego i produkcja biogazu; wentylacja w budynkach inwentarskich.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 39 artykułów naukowych, 29 materiałów konferencyjnych, pięć artykułów w czasopismach popularnonaukowych, 10 instrukcji do ćwiczeń.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda rektora AR w Szczecinie za działalność organizacyjną (2004); za działalność organizacyjną oraz naukową (2005); za działalność naukową (2007); nagroda zespołowa III° za osiągnięcia naukowe (2008); nagroda za osiągnięcia naukowe (2013).

Udział w pracach administracyjno-organizacyjnych: członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2005–2008 i od 2013), członek jury Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych blok mechanizacja rolnictwa, sekretarz Komisji rekrutacyjnej kierunku technika rolnicza i leśna, opiekun roku na kierunku technika rolnicza i leśna, członek Komisji egzaminacyjnej ds. egzaminów inżynierskich na kierunku technika rolnicza i leśna, członek Komisji egzaminacyjnej ds. praktyk studenckich na kierunku technika rolnicza i leśna, członek Wydziałowej Komisji Wyborczej na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, członek wydziałowego zespołu ds. promocji kierunków kształcenia, organizacja wyjazdu studentów na Międzynarodowe Targi Techniki Leśnej do Jonkoping w Szwecji, udział w organizacji kolejnych edycji Festiwalu Nauki ZUT w Szczecinie, członek Komitetu Organizacyjnego Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Problemy intensyfikacji produkcji zwierzęcej z uwzględnieniem ochrony środowiska i standardów UE” IBMER Warszawa (2003–2012), członek Komisji Konkursowej Targów Rolnych AGROPOMERANIA organizowanych przez Zachodniopomorski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Barzkowicach (1997–2013), przewodniczący jury Międzynarodowego Konkursu Orki w Barzkowicach (2002).

Karczmarczyk Stanisław, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 24.01.1933 rok – Jabłonna w Galicji.

Po uzyskaniu matury w 1950 roku rozpoczął studia na kierunku pedagogicznym Wydziału Nauk Humanistycznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. W 1955 roku uzyskał dyplom magistra w zakresie pedagogiki i rozpoczął studia w Wyższej Szkole Rolniczej (obecnie Akademii Rolniczej) w Szczecinie. W 1960 roku ukończył studia na Wydziale Rolniczym i uzyskał dyplom magistra inżyniera rolnictwa. Po studiach podjął pracę w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Wydziale Rolnictwa i Leśnictwa w Świnoujściu, a po trzech latach został przyjęty przez prof. S. Laskowskiego na stanowisko asystenta w Katedrze Ogólnej

Uprawy Roli i Roślin. Od 1979 roku był kierownikiem utworzonej z własnej inicjatywy Pracowni Nawadniania Roślin, przekształconej w 1988 roku w Zakład Podstaw Produkcji Roślinnej i Nawadniania, którym kierował do przejścia na emeryturę w 2003 roku.

W roku 1970 uzyskał stopień doktora nauk rolniczych, a w 1980 – stopień doktora habilitowanego na podstawie pracy pt. „Wpływ deszczowania i nawożenia mineralnego na plono-

wanie bobiku, pszenicy ozimej i jęczmienia jarego uprawianego na glebie lekkiej”. W 1988 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 2001 – tytuł profesora zwyczajnego.

Przebywał wielokrotnie na stypendiach w USA i na Bliskim Wschodzie – w Izraelu. W Stanach Zjednoczonych Ameryki był prawie 10 lat, 4-krotnie uzyskał stypendium Uniwersytetu w Massachusetts. Prowadził badania na Uniwersytecie w Auharst Department of Plant and Soil Science, Cranbery Experiment Station i Laboratory of Experiment Biology w Massachusetts. Na Bliskim Wschodzie przebywał w Ruppın Institut w Izraelu. Nadal współpracuje z CINADCO (Centre for International Development Cooperation), z którym współorganizował dwie polsko-izraelskie konferencje (w 1997 w Izraelu, w 2001 w Warszawie) na temat potrzeb i efektów nawadniania w strefie klimatów aridowego i umiarkowanego.

Niemal 10-letni pobyt w USA i twórcza praca dała podstawę do podpisania umowy o współpracy i wymianie naukowej pomiędzy Akademią Rolniczą w Szczecinie a Uniwersytetem w Massachusetts. W ramach tej współpracy wielu pracowników naukowych Akademii uzyskało możliwość wyjazdu na stypendia do USA, m.in. I. Zbieć, Z. Koszański, M. Swarczewicz, S. Nowicka, G. Kaczmarek; efektem tej współpracy jest ponad 170 prac opublikowanych w USA i Europie.

Dorobek publikacyjny: 375 opublikowanych prac, w tym 166 w języku angielskim. Większość tych prac jest wynikiem współpracy naukowej ze specjalistami innych dyscyplin naukowych, m.in. z zakresu: fitopatologii, botaniki, biochemii z Uniwersytetu w Częstochowie, mikrobiologii z Uniwersytetu w Zielonej Górze. Jest również współautorem i redaktorem trzech podręczników „Podstawy produkcji roślinnej” (Szczecin 1997), „Agrotechnika roślin uprawnych” (Szczecin 2005), „Nawadnianie roślin” (Poznań 2006).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: główne kierunki badań dotyczą: intensyfikacji produkcji roślinnej na glebach lekkich; wpływu deszczowania i nawożenia mineralnego na wielkość i jakość plonów; aktywności procesów fizjologicznych w roślinach oraz zmian fizycznych i biologicznych właściwości gleby; prób wyjaśnienia niektórych aspektów mechanizmu działania herbicydów i regulatorów wzrostu oraz możliwości ich zastosowania w produkcji rolniczej.

Prace prof. S. Karczmarczyka są cytowane w literaturze krajowej i zagranicznej, m.in. w podręcznikach J. Dzieżycyca pt. „Podstawy rolnictwa”, „Rolnictwo w warunkach nawadniania” oraz w monografii F.M. Ashtona i A.S. Craftsa pt. „Mode of action of herbicides”.

Wyniki badań wraz ze współpracownikami prezentował na 75 międzynarodowych kongresach i sympozjach naukowych. Z ważniejszych (oprócz 25 w USA) należy wymienić kongresy w Múnhenbergu, Pradze, Bukareszcie i Budapeszcie, Hamburgu, Strasburgu, Mühlhausen, Santiago de Compostella, we Florencji, w Bengazii i Bejdzie w Afryce oraz na Bliskim Wschodzie w Ben Gurion University at Neger, Vulcani Institute i Ruppın Institute w Izraelu.

Profesor S. Karczmarczyk był opiekunem 62 prac magisterskich, 12 inżynierskich oraz promotorem dwóch prac doktorskich i jednego doktora honoris causa – prof. R.M. Devlina z Uniwersytetu w Massachusetts w USA.

Za swą aktywną działalnością naukową, dydaktyczną i organizacyjną był niejednokrotnie wyróżniany nagrodami rektora Akademii Rolniczej oraz władz wojewódzkich.

Kitczak Teodor Bazyli, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 29.07.1956 rok – Wilczyce (woj. wrocławskie – obecnie dolnośląskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1980).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1990),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (2008).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– od 1980 roku pracuje kolejno na stanowiskach: asystenta stażysty, asystenta, starszego asystenta, adiunkta, adiunkta z habilitacją, profesora nadzwyczajnego w Katedrze Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska, ZUT w Szczecinie. (*)

Działalność naukowo-badawcza: doskonalenie technologii produkcji pasz na krótkotrwałych i trwałych użytkach zielonych, poprzez określenie wpływu różnych czynników na skład florystyczny runi, wysokość plonów i jego jakość. Ważnym zagadnieniem w pracy badawczej są problemy związane z kształtowaniem i ochroną środowiska przyrodniczego oraz problemy biologicznej rekultywacji terenów trudnych.

Kierunki badawcze: doskonalenie technologii produkcji pasz na gruntach ornych; przydatność roślin motylkowatych w produkcji pasz; charakterystyka zbiorowisk trawiastych w zależności od warunków siedliskowych; wpływ zabiegów pratotechnicznych na plonowanie oraz skład florystyczny i chemiczny runi łąkowej i pastwiskowej; dobór gatunków i odmian traw oraz roślin motylkowatych na murawy trawnikowe o różnym przeznaczeniu, wykorzystanie traw i roślin motylkowatych do rekultywacji biologicznej, agrotechnika nasiennictwa traw, agrotechnika i wykorzystanie traw i roślin wieloletnich na cele energetyczne.

Dorobek publikacyjny: łącznie 240 pozycji, w tym: 115 oryginalnych prac twórczych, cztery dydaktyczne, 121 innych opracowań. Prace o charakterze twórczym opublikowano w czasopismach zagranicznych, krajowych i regionalnych. Wiele opracowań było wynikiem współpracy z szeroko rozumianą praktyką rolniczą.

Jest promotorem i opiekunem naukowym czterech doktorów, promotorem 30 prac inżynierskich i 126 magisterskich; był recenzentem sześciu prac doktorskich oraz wielu prac inżynierskich, magisterskich i artykułów naukowych. Współpracował i współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą.

Współorganizator krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych. W czasie studiów i pracy zawodowej uczestniczył w wielu pracach organizacyjnych i wychowawczych w uczelni i na Wydziale. Był współorganizatorem XII Ogólnopolskiej Sesji Kół Naukowych. Wielokrotnie był opiekunem naukowym praktyk studenckich i opiekunem roku. Uczestniczył w pracach komisji rekrutacyjnych i wyborczych. Brał czynny udział w organizacji jubileuszu 25- i 50-lecia Akademii Rolniczej.

Pelnione funkcje: w kadencji 1983–1986 pełnił funkcję ławnika Sądu Rejonowego w Szczecinie (legitymacja nr 297); jest przewodniczącym wydziałowych komisji (Wyborczej oraz Ekonomicznej i Finansowej); pełni funkcję wiceprzewodniczącego Społecznej Rady Doradczej przy ODR w Barzkowicach.

Uczestnictwo w pracach towarzystw naukowych: Polskie Towarzystwo Nauk Agrotechnicznych, Polskie i Europejskie Towarzystwo Gleboznawcze (członek Komisji Rewizyjnej

Oddziału w Szczecinie), Polskie Towarzystwo Łąkarskie (członek Komisji Rewizyjnej Zarządu Głównego), Polskie Towarzystwo Magnezoologiczne (w latach 1993–2002).

Nagrody i odznaczenia: Złota Odznaka SZSP, Srebrny Krzyż Zasługi, nagrody rektora Akademii Rolniczej i Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie oraz dyplomy i listy pochwalne.

Dodatkowe informacje: w ramach samokształcenia w 1981 roku ukończył Studium Kształcenia i Doskonalenia Pedagogicznego Nauczycieli Akademickich na WSP w Szczecinie. W 2000 roku uzyskał licencję zawodowego zarządcy nieruchomości (nr 5854).

() – rozpoczął pracę w Zakładzie Użytków Zielonych Instytutu Uprawy Roli i Roślin Akademii Rolniczej w Szczecinie, który w ramach reorganizacji na Wydziale kolejno przekształcał się: w Katedrę Łąkarstwa i Polowej Produkcji Pasz, w Katedrę Łąkarstwa, w Zakład Łąkarstwa i Melioracji Katedry Gospodarki Wodnej; aktualnie – Katedra Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska.*

Klikowicz Ryszard, doc. dr inż.

Data i miejsce urodzenia: 1.03.1927 rok – Nimen (daw. ZSRR). Zmarł 15.04.1983 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Mechaniczny – inż. mechanik (1954), mgr inż. nauk technicznych (1956).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk technicznych (1959), Narodowy Charkowski Instytut Politechniczny im. Wasyla Karazina,
- docent (1975).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1952–1954 asystent, Katedra Mechaniki, Politechnika Wrocławska, Wydział Mechaniczny;
- 1954–1959 aspirant, Charkowski Politechniczny Instytut w Charkowie (dawn. ZSRR);
- 1959–1961 adiunkt, Katedra Mechanizacji Hodowli, Politechnika Poznańska;
- 1960–1961 kierownik pracowni, Instytut Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa Warszawa;
- 1961–1969 adiunkt, Katedra Mechanizacji Rolnictwa, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie; (kierował Katedrą pod nadzorem kuratora prof. dr. hab. Jacka Orzechowskiego z WSR w Lublinie);
- 1.10.1969 roku przeszedł do pracy do Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie – starszy wykładowca, kierownik Zakładu Maszyn i Urządzeń Rolniczych;
- 01.02.1975 roku ponownie wrócił do pracy do Akademii Rolniczej w Szczecinie: – (1975–1983) docent, kierownik Zakładu Maszyn Rolniczych, Instytut Mechanizacji Rolnictwa.

Kierunki badawcze: badania polegające na przejściu od fizykalnej analizy technologicznej procesów rolnictwa do złożonych i kompleksowych systemów maszynowych.

Dorobek publikacyjny: 36 publikacji, w tym 16 popularnonaukowych.

Prowadził ponad 100 prac magisterskich.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: członek SIMP, NOT i SITR, wiceprzewodniczący Senackiej Komisji ds. Aparatury Naukowej i ds. Lokalowych w AR, kierownik i organizator kursów szkolenia motoryzacyjnego młodych rolników, członek Komisji ds. Dosko-

nalenia Procesu Dydaktycznego w AR, rzecznik dyscyplinarny w Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów w AR, członek Rady Wydziału Rolniczego AR, członek Komisji ds. Warunków Pracy w AR w Szczecinie.

Nagrody i odznaczenia: ogółem 10 nagród rektorskich (WSR i AR) oraz nagroda rektora w WSI w Koszalinie (1972), nagroda III° Ministra Szkolnictwa Wyższego (1972/73), Złoty Krzyż Zasługi (1974), medal „Za zasługi dla województwa koszalińskiego” (1974).

Dodatkowe informacje: w latach 1961–1967 (wymienne z dr. inż. Józefem Jodłowskim) pełnił funkcję seniora budowy Katedry/Instytutu Mechanizacji Rolnictwa (w początkowym okresie budowa była planowana „pod katedrę”).

Kochanowska Róża, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 21.03.1937 rok – Kaczorki.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1960).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1968), WSR w Szczecinie – nauki rolnicze dyscyplina łąkarstwo, specjalność botanika łąkarska,
- habilitacja (1983), Akademia Rolnicza w Poznaniu – nauki rolnicze – dyscyplina łąkarstwo,
- profesor nauk rolniczych (2002).

Przebieg pracy zawodowej:

– 1959–1962 pracownik inżyniersko-techniczny, Instytut Melioracji i Użytków Zielonych, Oddział w Szczecinie;

– 1963–1968 starszy asystent, 1969–1982 adiunkt, 1983–1994 docent, 1994–2002 profesor nadzwyczajny, od 2002 profesor tytularny, WSR/AR w Szczecinie.

Od 30.09.2007 roku emerytowany pracownik Katedry Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: ekologia i struktura fitosocjologiczna łąk ziołoroślowych (rdestowo-ostrożeńowych) oraz łąk trawiastych na siedliskach zmienno-wilgotnych Pomorza Zachodniego oraz intensyfikacja plonowania i użytkowania łąk uprawnych, w zależności od regulowanej troficzności gleb; negatywny wpływ nawożenia azotowego na zbiorowiska łąkowe.

Współpracowała: z Ligą Ochrony Przyrody: współorganizator konferencji z okazji 75-lecia Ligi w 2003 roku, z Nadleśnictwem w Bobolicach; konsultacje dotyczące zagadnień związanych z mokradłami od 1995 roku; z Nadleśnictwem w Kliniskach – konsultacje dotyczące zagadnień związanych z łąkami i mokradłami.

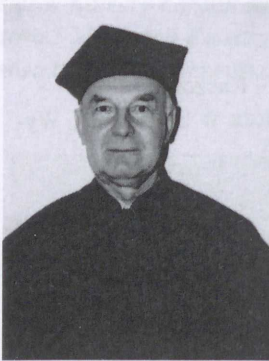
Dorobek publikacyjny: razem – 158, w tym 73 oryginalnych prac twórczych, 25 popularnonaukowych. Liczne projekty badawcze: w tym jeden KBN i jeden zagraniczny (jako kierownik).

Pełnione funkcje: członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego (od 1959), Polskiego Towarzystwa Przyrodniczków im. Mikołaja Kopernika (1965–1989), Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 1987), Polskiego Towarzystwa Łąkarskiego (od 1995), Międzynarodowego Stowarzyszenia Torfowego (od 1995), Porozumienia na rzecz Ochrony Mokradeł (od 1997), Towarzystwa Ekologiczno-Kulturalnego w Bobolicach (od 2003), przewodnicząca Naukowej

Rady Programowej przy Wojewódzkim Zarządzie LOP (od 2000), opiekun Studenckiego Koła Naukowego Ochrony Przyrody przy Katedrze Ekologii i Ochrony Środowiska AR w Szczecinie (od 1998).

Nagrody i odznaczenia: nagrody rektora; Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1966), Srebrny Krzyż Zasługi (2000), Złota Honorowa Odznaka Ligi Ochrony Przyrody (2001), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2003), dyplom Ligi Ochrony Przyrody za szerzenie kultury ekologicznej (2003), jubileuszowy medal pamiątkowy „Za zasługi dla IMUZ” (2003).

Zainteresowania pozanaukowe: ogrodnictwo.

Koćmit Adam, prof. zw. dr hab. inż.

Data urodzenia: 30.09.1939 rok – Głowaczewo.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1963).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1976),
- doktor habilitowany (1988),
- profesor nadzwyczajny (1997),
- profesor zwyczajny (2000).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1963–1964 staż produkcyjny w PGR Wójcin, Inspektorat PGR Pyrzyce;
- 1964–1966 pracownik techniczny w Zakładzie Ekologii WSR w Szczecinie;
- 1966–1970 redaktor map glebowych w Wojewódzkim Biurze Geodezji i Terenów Rolnych w Szczecinie;
- 1970–1976 asystent, 1977–1988 adiunkt w Katedrze Gleboznawstwa AR w Szczecinie;
- 1989–1990 docent, kierownik Pracowni w Katedrze Gleboznawstwa,
- 1991–1996 profesor nadzwyczajny AR, kierownik Zakładu Erozji i Rekultywacji Gleb w Instytucie Inżynierii Rolniczej;
- 1990–1993 prodziekan Wydziału Rolniczego;
- 1993–2001 koordynator wydziałowy studiów doktoranckich;
- 2001–2002 kierownik dziennych międzywydziałowych studiów doktoranckich;
- 1996–2001 wicedyrektor Instytutu Techniki Rolniczej, następnie Instytutu Inżynierii Rolniczej;
- od 2004 – do emerytury kierownik Katedry Erozji i Rekultywacji Gleb. Przeszedł na emeryturę 1.10.2009 roku.

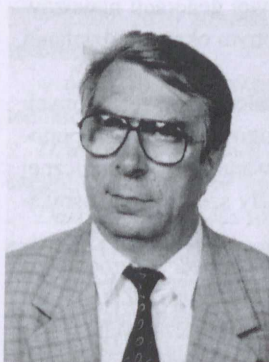
Działalność naukowa – kierunki badawcze: typologia i żyzność gleb użytkowanych rolniczo; erozja wodna gleb jako proces przekształceń środowiska glebowego w warunkach użytkowania rolniczego gleb; przekształcenia pokrywy glebowej w zlewniach i ich odwzorowanie na mapach glebowych; badania gleb w siedliskach leśnych jako wzorców do porównań z glebami przekształconymi antropogenicznie (pod wpływem erozji i w wyniku uprawy mechanicznej); procesy degradacji gleb użytkowanych rolniczo; rekultywacja gleb zdegradowanych lub zdewastowanych.

Dorobek publikacyjny: 130 publikacji.

Nagrody i odznaczenia: naukowa nagroda II° zespołowa Ministra Szkolnictwa Nauki i Techniki (1978), Złota Odznaka „Gryf Pomorski” (1978), Srebrny Krzyż Zasługi (1986), nagroda Ministra III° (1989), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1990), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie”, Złoty Krzyż Zasługi (1998), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2002).

Dodatkowe informacje: redagowanie lekcji dla Telewizyjnego Technikum Rolniczego z przedmiotu: uprawa roli (1974–1979); przygotowywanie materiałów w postaci felietonów filmowych, opracowywanie treści lekcji i jej prowadzenie na antenie ogólnopolskiej.

W ramach kontaktów z innymi instytucjami współpraca (1980–1989) z Wojewódzkim Biurem Studiów i Projektów Rozwoju Przestrzennego Województwa w Szczecinie przy opracowywaniu planów rozwoju przestrzennego jednostek administracyjnych województwa szczecińskiego lub planów urzędzeniowych parków krajobrazowych.

Kołota Eugeniusz Witold, prof. dr hab. inż.

Pracownik Katedry Ogrodnictwa (1965–1985) Akademii Rolniczej w Szczecinie, Wydział Rolniczy.

Prodziekan Wydziału Rolniczego ds. dydaktyki i pomocy materialnej w latach 1983–1984.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1971), SGGW Warszawa,
- doktor habilitowany (1977), SGGW Warszawa,
- profesor (1989) nauki rolniczej, dyscyplina naukowa ogrodnictwo, specjalność warzywnictwo.

Aktualne miejsce pracy: Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, Wydział Przyrodniczo-Technologiczny, Katedra Ogrodnictwa.

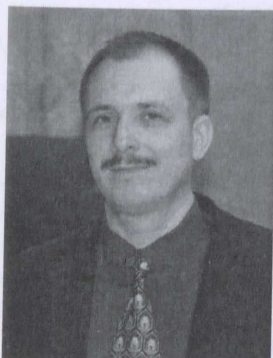
Działalność naukowa: dotychczasowy dorobek naukowy obejmuje ponad 700 pozycji opublikowanych, w tym 295 oryginalnych prac twórczych, 214 artykułów i komunikatów naukowych na konferencje, 175 prac popularnonaukowych oraz 21 podręczników i skryptów. Wśród opracowań książkowych, których jest autorem, a w części także redaktorem merytorycznym, znajduje się 11 podręczników akademickich, pięć książek przeznaczonych dla praktyki ogrodniczej i pięć skryptów oraz przewodniki dla studentów. Promotor dziewięciu prac doktorskich i 96 prac magisterskich. Spośród jego podopiecznych trzy osoby uzyskały tytuł profesora, kolejne trzy doktora habilitowanego. Wykonał 133 recenzje związane z awansem pracowników naukowych, w tym 43 prace doktorskie, 32 rozprawy habilitacyjne, 37 opinii dorobku na tytuł profesora, 18 na stanowisko profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego oraz trzy opinie na tytuł doktora honoris causa. Opracował 365 recenzji wydawniczych oryginalnych prac twórczych oraz 151 projektów KBN, MNiSzW oraz NCBiR. Brał udział w realizacji centralnych i resortowych programów badawczych, grantu międzynarodowego US-Israël CDR oraz ośmiu projektach MNiSzW, w sześciu jako kierownik grantu.

Kierunki badawcze: doskonalenie technologii produkcji najważniejszych gospodarczo gatunków roślin warzywnych z uwzględnieniem ich wartości odżywczej i zawartości składników niepożądanych oraz opracowanie od podstaw technologii produkcji pora na zbiór w róż-

nych okresach roku i kapusty brukselskiej dla potrzeb przemysłu przetwórczego; ocena wpływu zachwaszczenia na plonowanie i jakość podstawowych gatunków warzyw (por, marchew, seler, kapusta, fasola, bób), wraz z określeniem okresów ich krytycznej wrażliwości na zachwaszczenie. Opracowanie i wdrożenie skutecznych metod zwalczania chwastów w uprawach warzyw z nawadnianiem; opracowanie zasad proekologicznej i integrowanej metody produkcji warzyw przy wykorzystaniu żywych ściółek, ochrony biologicznej roślin, ściółkowania gleby, zastosowania osłon bezpośrednich i wprowadzenia odmian odpornych na patogeny; badania nad biologią, wymaganiami przyrodniczymi i możliwościami wprowadzenia do uprawy gatunków warzyw cennych pod względem wartości biologicznej, lecz mało dotąd rozpowszechnionych w spożyciu, jak: roszonek, endywia, pietruszka naciowa, burak liściowy, radicchio, cukinia, cebula siedmiolatka, patison, z uwzględnieniem zmian ich wartości biologicznej przy zbiorze w różnych fazach dojrzałości użytkowej; doskonalenie zasad bezglebowej uprawy warzyw pod osłonami, przy zastosowaniu takich podłoży, jak: wełna mineralna, keramzyt, włókno drzewne, włókno kokosowe, pianka poliuretanowa; optymalizacja nawożenia mineralnego roślin ogrodniczych z uwzględnieniem nowej generacji nawozów zawierających inhibitory nityfikacji, charakteryzujących się przedłużonym okresem działania oraz nawożenia dolistnego roślin i fertygacji.

Wiele spośród tych osiągnięć miało wymiar praktyczny i zostało upowszechnionych w postaci licznych artykułów popularnonaukowych w czasopismach ogrodniczych. Proponowane rozwiązania, szczególnie dotyczące opracowania zasad integrowanej i proekologicznej metody uprawy warzyw oraz optymalizacji nawożenia azotem, znalazły szerokie zastosowanie w produkcji warzywniczej.

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: kierownik Katedry Ogrodnictwa UP we Wrocławiu (1985–2011); prorektor ds. współpracy z gospodarką narodową i RZD, AR we Wrocławiu (1993–1996); pełnomocnik rektora ds. rolniczych zakładów doświadczalnych (1996–1999); członek Senatu UP we Wrocławiu (1990–2005) oraz przewodniczący Senackiej Komisji Finansowej; członek International Society for Horticultural Science (od 1986) oraz grup roboczych ISHS: Timing Field Production of Vegetables i Vegetable Nutrition and Fertilization; wiceprzewodniczący Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych; wiceprzewodniczący Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (1990–2007); przewodniczący Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (2007–2011), członek Zarządu od 2011 roku; członek Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego oraz Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego; członek Komisji COBORU ds. Rejestracji Odmian Roślin Warzywnych (1986–2000); wiceprzewodniczący Rady Naukowej Instytutu Warzywnictwa (1996–2010); członek Komisji ds. Rozwoju Kadry Naukowej Instytutu Warzywnictwa (1987–2010); członek Prezydium Rady Naukowej Instytutu Ogrodnictwa w Skierniewicach – od 2011; członek Kapituły Nagrody im. Profesora Emila Chroboczka przy Radzie Naukowej Instytutu Warzywnictwa, obecnie Instytutu Ogrodnictwa w Skierniewicach – od 2002; wiceprzewodniczący Komitet Redakcyjnego *Folia Horticulturae* – od 1999; członek Komitetu Redakcyjnego *Vegetable Crops Research Bulletin*, oraz Komitetu Redakcyjnego Roczników AR w Poznaniu; członek Rady Naukowej *Acta Scientiarum Polonorum ser. Hortorum Cultus* – od 2010; członek Komitetu Redakcyjnego *Journal of Horticultural Research* – od 2013; przewodniczący Sekcji Ogrodniczej KBN (1992–2003) oraz Panelu Nauk o Roślinach Uprawnych MNiSzW (2007–2010); ekspert Państwowej Komisji Akredytacyjnej (2004–2006); członek Zespołu Ekspertów Nauk Rolniczych przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego ds. Ogrodnictwa; członek Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych (2007–2012).

Koniuszy Adam, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 20.07.1972 rok – Drezdenko.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy kierunek technika rolnicza i leśna – mgr inż. (1997).

Stopnie naukowe:

– doktor (2002), Akademia Rolnicza w Lublinie, Wydział Techniki Rolniczej – inżynieria rolnicza;

– doktor habilitowany (2010), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach – inżynieria rolnicza – specjalność eksploatacja silników spalinowych i pojazdów rolniczych.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

– 1998–2002 doktorant, AR w Szczecinie, Zakład Pojazdów

i Energetyki Rolnictwa;

– 2002–2009 adiunkt, AR w Szczecinie, Zakład Podstaw Techniki;

– 2009–2010 adiunkt, ZUT w Szczecinie, Katedra Podstaw Techniki i Systemów Agrotechnicznych;

– od 2010 – kierownik katedry, ZUT w Szczecinie, Katedra Inżynierii Systemów Agrotechnicznych.

Działalność naukowa – kierunki badań: modelowanie procesu eksploatacji ciągnika rolniczego; wykorzystanie biopaliw płynnych i gazowych w układach kogeneracji energii.

Dorobek naukowy: uzyskane dwa patenty krajowe, ponad 35 recenzowanych publikacji polskich i obcojęzycznych, jedna monografia.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda rektora AR w Lublinie za działalność naukową (2002); indywidualna nagroda rektora AR w Szczecinie III° za działalność naukową (2007); I^o za działalność naukową (2009, 2011); zespołowa nagroda III° za działalność organizacyjną.

Pełnione funkcje: członek jury Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych – blok mechanizacja rolnictwa (2002–2007); sekretarz Komisji Rekrutacyjnej kierunku technika rolnicza i leśna (2002); opiekun roku na kierunku technika rolnicza i leśna (2002–2007); członek Komisji Egzaminacyjnej ds. Egzaminów Inżynierskich na kierunku technika rolnicza i leśna (2002–2007); członek Komisji Egzaminacyjnej ds. Praktyk Studenckich na kierunku technika rolnicza i leśna (2009–2010); członek Wydziałowej Komisji Wyborczej na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa 2010 i 2012–2016; przewodniczący Rady Programowej kierunku technika rolnicza i leśna (od 2012); opiekun Studenckiego Koła Naukowego Agrotechnologii (od 2012); członek Wydziałowej Komisji ds. Dydaktyki (od 2013); członek Wydziałowej Komisji ds. Strategii Wydziału (od 2013).

Przynależność do towarzystw naukowych: Polskie Towarzystwo Naukowe Silników Spalinowych (od 2004) oraz Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej (od 2012).

Zainteresowania pozanaukowe: motoryzacja, modelarstwo, fotografia, turystyka.

Kopczyński Jakub, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 1.08.1934 rok – Szadłowice.

Zmarł 20.08.2012 roku w Szczecinie.

Zaoczne studia inżynierskie i magisterskie ukończył w 1962 roku na Wydziale Rolnym Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie, uzyskując stopień magistra inżyniera rolnictwa. Pracę doktorską obronił na macierzystym Wydziale w 1969 roku. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1987 roku. Pracę zawodową podjął w 1957 roku w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie w Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin na etacie technicznym. Po uzyskaniu stopnia doktora pracował jako nau-

czyciel akademicki na stanowiskach:

- 1969–1988 adiunkta,
- 1988–1993 docenta,
- 1993–1999 profesora nadzwyczajnego AR.

Na uczelni pełnił dodatkowo funkcje: prodziekana Wydziału Rolniczego (1990–1993), członka Komisji Senackiej ds. Rozwoju Uczelni (1990–1993), członka Komisji Uczelnianej ds. Budżetu (1987–1992).

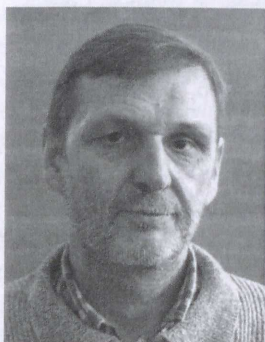
Przeszedł na emeryturę w 1999 roku.

Działalność naukowo-dydaktyczna: zajmował się problematyką agrotechniki roślin uprawianych w międzyzplonach oraz efektywności działania różnych nawozów naturalnych (nawozów zielonych, obornika, wermikompostu).

Prowadził wykłady i ćwiczenia z zakresu agrotechniki roślin uprawnych w rolnictwie konwencjonalnym i ekologicznym.

Był promotorem ponad 80 prac inżynierskich i magisterskich oraz jednej pracy doktorskiej.

Dorobek publikacyjny: publikowany dorobek naukowy, upowszechnieniowy i dydaktyczny (autor lub współautor) obejmuje 36 prac oryginalnych, 51 popularnonaukowych, dwa skrypty.

Kostencki Piotr, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1956 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek studiów mechanizacja rolnictwa – mgr inż. mechanizacji rolnictwa (1981).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych nadany w 1990 roku przez Radę Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Szczecinie;
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej nadany w 2009 roku przez Radę Naukową Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (później Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa) – stażysta 1981–1982, asystent 1982–1984 i 1990–1992, starszy asystent 1984–1990, adiunkt 1992–2006, starszy wykładowca 2006–2009, a od 2009 adiunkt z habilitacją w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie na Wydziale Kształtowania Środowiska

i Rolnictwa. W latach 1996–2002 pełnił funkcję kierownika Pracowni Podstaw Konstrukcji Maszyn.

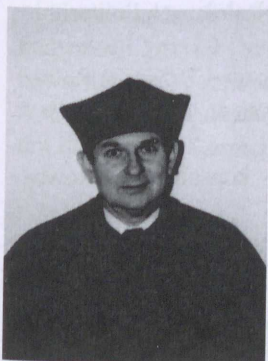
Działalność naukowa – kierunki badawcze: agrotechniczna i energetyczna ocena warstwowego oddziaływania kultywatora podczas doprawiania gleby; problemy smarowania węzłów tarcia (czynniki smarujące o właściwościach nienewtonowskich, łożyska magnetyczne); zużycie i trwałość elementów roboczych narzędzi rolniczych przeznaczonych do uprawy gleby, opracowanie metodyki oceny intensywności zużywania się lemieszki płużnych; nacisk gleby wywierany na powierzchnię elementów roboczych narzędzi przeznaczonych do jej uprawy; ocena intensywności zużywania się materiałów stosowanych na elementy robocze uprawowych narzędzi rolniczych.

Dorobek publikacyjny: 70 prac (35 prac oryginalnych, 15 w materiałach konferencyjnych, 15 sprawozdań z badań, cztery w czasopismach rolniczych, jeden patent).

Nagrody za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną: Brązowy Krzyż Zasługi (1999), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (2004), nagroda zespołowa III° za działalność naukową (2004), nagroda rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia w pracy naukowej (2009), za osiągnięcia w pracy organizacyjnej (2013).

Przynależność do towarzystw naukowych: Polskie Towarzystwo Agrofizyczne Oddział w Szczecinie (od 2005, członek Komisji Rewizyjnej w latach 2005–2006, 2007–2008), Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej Oddział w Szczecinie (od 2011, wiceprezes 2011–2015), International Soil Tillage Research Organization – ISTRO Polska (od 2012, przewodniczący komisji rewizyjnej na kadencję 2012–2015).

Zainteresowania pozanaukowe: malarstwo i muzyka klasyczna.

Koszański Zdzisław Kazimierz, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 25.09.1944 rok – Łęczycza (woj. łódzkie).

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1970).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1977),
- doktor habilitowany (1991),
- profesor nadzwyczajny (1997),
- profesor zwyczajny (2003).

Przebieg pracy zawodowej:

- 1970–1971 stażysta PGR Licheń, pow. Gorzów Wielkopolski;
- 1971–1973 doktorant Studium Doktoranckiego WSR w Szczecinie;
- 1974–1975 asystent w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin;
- 1976 starszy asystent;
- 1977–1988 adiunkt;
- 1989–1996 adiunkt w Zakładzie Produkcji Roślinnej i Nawadniania Roślin;
- 1977–2003 profesor w Zakładzie Produkcji Roślinnej i Nawadniania Roślin Instytutu Inżynierii Rolniczej;
- 1984–1986 i 1994–1996 pracownik naukowy Laboratorium Biologii Eksperymentalnej Uniwersytetu Massachusetts w USA;

– 1999–2013 profesor w Katedrze Gospodarki Wodnej, Pracownia Produkcji Roślinnej i Nawadniania ZUT;

– 2013–2014 profesor w Katedrze Agronomii.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: uproszczenia w uprawie roli oraz dobór zmiana na gleby lekkie; wpływ nawadniania i nawożenia mineralnego na wzrost, rozwój, ilość i jakość plonów, oraz żyzność gleby; wpływ różnych regulatorów wzrostu i herbicydów na procesy fizjologiczne roślin (badania w USA); oddziaływanie różnych technik nawadniania i nawożenia mineralnego na ilość i jakość plonów roślin ogrodniczych.

Kośmicki Zdzisław, prof. dr inż., dr h.c. AR w Szczecinie

Data i miejsce urodzenia: 29.06.1935 rok – Szamotuły koło Poznania.

Ukończone studia: odbył studia wyższe inżynierskie a następnie magisterskie na Wydziale Mechanizacji Rolnictwa ówczesnej Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu oraz Politechniki Poznańskiej (1959) i uzyskał stopień zawodowy magistra inżyniera mechanika w specjalności maszyny rolnicze.

Stopnie naukowe i tytuły:

– doktor nauk technicznych (1967), Wydział Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej,

– profesor nadzwyczajny nauk technicznych,

– doktor honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie (09.05.2013).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1958, będąc jeszcze studentem, podjął pracę w Katedrze Maszyn Rolniczych Politechniki Poznańskiej;

– Politechnika Poznańska, Instytut Maszyn Roboczych, Zakład Maszyn i Urządzeń Rolniczych – kolejne stanowiska: zastępca asystenta, asystent, starszy asystent, adiunkt, starszy wykładowca, docent, profesor, kierownik;

– Fabryka Maszyn Rolniczych „Rofama” w Rogoźnie Wlkp. – konsultant naukowo-techniczny;

– 1985 Akademia Rolnicza w Szczecinie, Instytut Techniki Rolniczej (drugi etat), Zakład Maszyn Rolniczych – kierownik.

Odszedł na emeryturę jako pracownik Politechniki Poznańskiej.

Pelnione funkcje: członek *International Soil Tillage Research Organization*, członek Komitetu Techniki Rolniczej Polskiej Akademii Nauk, członek Komisji Nauk Mechanicznych i Budowlanych Oddziału PAN w Poznaniu, członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, członek Rady Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich, przewodniczący Rady Programowej miesięcznika *Przegląd Techniki Rolniczej i Leśnej*, przewodniczący Zarządu Sekcji Maszyn i Ciągników Rolniczych przy Zarządzie Głównym SIMP, przewodniczący Rady Naukowej Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Suszarnictwo Płodów Rolnych w Rogoźnie, członek Uczelnianej Komisji Opiniującej ds. Zatrudnienia Absolwentów Politechniki Poznańskiej, Członek Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego „Mechanika” na studiach technicznych dla pracujących, dyrektor Instytutu Maszyn Rolniczych ds. dydaktycznych, kierownik Studium Podyplomowego, specjalność:

optymalizacja konstrukcji maszyn rolniczych, kierownik Studium Doktoranckiego, specjalność: maszyny rolnicze, prodziekan Wydziału Maszyn Rolniczych i Pojazdów Politechniki Poznańskiej, dziekan Wydziału Maszyn Rolniczych i Pojazdów Politechniki Poznańskiej, kierownik Zakładu Maszyn i Urządzeń Rolniczych, zastępca przewodniczącego Rady Instytutu Maszyn Rolniczych, członek *Commission Internationale du Genie Rurale*, zastępca przewodniczącego Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu, członek Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu, członek Komisji Dyscyplinarnej dla Mianowanych Pracowników Naukowo-Badawczych w Ministerstwie Przemysłu Maszyn Ciężkich, członek Rady Programowej miesięcznika *Maszyny i Ciągniki Rolnicze*, członek Rady Wydziału Rolniczego AR w Szczecinie, kierownik Zakładu Maszyn Rolniczych w Instytucie Techniki Rolniczej AR w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: kształtowanie jakości maszyn rolniczych, projektowania i eksploatacji, szczególnie teorii i konstrukcji ich zespołów roboczych oraz problematyka systemu maszyna – roślina.

Dorobek publikacyjny: 72 publikacje.

Nagrody i odznaczenia: nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1968, 1974, 1978, 1979, 1982), nagroda zespołowa miasta Poznania i województwa poznańskiego (1975), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Brązowy Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, odznaka honorowa „Za zasługi w rozwoju województwa poznańskiego”, odznaka „Zasłużony dla poznańskiej Fabryki Maszyn Żniwnych”.

Dodatkowe informacje: Rada Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa powierzyła funkcję promotora doktoratu honoris causa prof. dr hab. Janowi Bronisławowi Dawidowskiemu, ówczesnemu dziekanowi tegoż Wydziału.

Senat Akademii Rolniczej w Szczecinie 25.10.2002 roku, po analizie przedstawionej dokumentacji, przyjął jednogłośnie uchwałę o nadaniu profesorowi Zdzisławowi Kośmickiemu tytułu doktora honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Uroczyste wręczenie dyplomu doktora honoris causa odbyło się 9.05.2003 roku w Akademii Rolniczej w Szczecinie, na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Kotowska Janina, dr hab., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 4.04.1933 rok – Poznań.

Zmarła 28.03.2010 r. w Szczecinie.

Ukończone studia:

– Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii – mgr chemii (1956).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolnych (1969), specjalność chemia gleby, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie agrochemii (1998), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1956–1969 asystent, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Katedra Chemii Ogólnej;

– 1969–1998 adiunkt, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, a następnie Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 1998–2003 profesor nadzwyczajny, Akademia Rolnicza w Szczecinie.

Działalność naukowa: chemia gleby i roślin, ze szczególnym uwzględnieniem chemii dotyczącej mikroelementów.

Ogólna liczba oryginalnych prac naukowych – 60.

Nagrody i wyróżnienia: Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Krzyż Zasługi, medal „Za zasługi dla rozwoju Akademii Rolniczej w Szczecinie, pamiątkowa Odznaka „Gryf Pomorski”, honorowa odznaka „Za zasługi dla rozwoju województwa koszalińskiego”.

Kownas Stefan, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 9.02.1898 rok – Radom.

Zmarł 13.12.1978 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: studia ukończył na Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym w 1933 roku. Stopień magistra filozofii w zakresie botaniki uzyskał w 1935 roku.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1950), Uniwersytet im. Mikołaja Kopernika w Toruniu;
- docent (1955);
- profesor nadzwyczajny (1960);
- profesor zwyczajny (1967).

Od 1921 roku pracował w szkolnictwie średnim.

W maju 1946 roku został przesiedlony wraz rodziną z Wilna do Torunia, gdzie podjął pracę na Uniwersytecie im. Mikołaja Kopernika jako adiunkt w Katedrze Botaniki (1946–1954).

Pracę w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie rozpoczął w 1954 roku jako kierownik Katedry Botaniki.

Należał do pierwszych organizatorów uczelni:

- od 1954 roku prodziekan i dziekan jedyne go wówczas Wydziału Rolniczego,
- 1955–1962 prorektor ds. nauki.

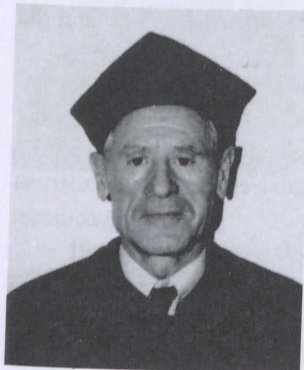
Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadził badania z zakresu paleobotaniki – opisał trzyczłonowe drewna z Dobrzynia nad Wisłą, szczególnie z rodziny *Zingiberaceae*, a także z zakresu dendrologii – opisał dendroflorę Szczecina oraz parki wiejskie i podworskie na Pomorzu. Jest autorem wielu opracowań naukowych i publikacji popularnonaukowych oraz współautorem rozdziałów do podręcznika akademickiego „Botanika” (PWN 1966).

Nagrody i odznaczenia: liczne nagrody rektora, dwie nagrody zespołowe Ministra Szkolnictwa Wyższego – dydaktyczną w 1965 i za podręcznik w 1967 roku. Odznaczony Krzyżem Oficerskim PR (1968); otrzymał tytuły „Zasłużony nauczyciel PRL” i „Członek Honorowy Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego”.

Działalność w organizacjach i instytucjach naukowych: w 1955 roku zorganizował Szczeciński Oddział Polskiego Towarzystwa Botanicznego i był jego wieloletnim przewodniczącym; organizator Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, gdzie od początku pełnił funkcję sekretarza generalnego, następnie wiceprezesa (1956–1973); był członkiem Komitetu Bota-

nicznego Polskiej Akademii Nauk, członkiem rad naukowych w Parkach Narodowych Wolińskim i Słowińskim, członkiem Wojewódzkich Komitetów Ochrony Przyrody w Szczecinie oraz w Koszalinie.

Dla wielu stanowił wzorzec postawy zawodowej, naukowej, patriotycznej i moralnej.

Koźmiński Czesław, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 28.09.1932 rok – Czarnocin.

Ukończone studia: Uniwersytet Wrocławski (1955).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk przyrodniczych (1962), Uniwersytet Wrocławski,
- doktor habilitowany (1968), WSR w Szczecinie,
- profesor nadzwyczajny nauk przyrodniczych, AR w Szczecinie (1975),
- profesor zwyczajny (1987).

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

- 1955–1961 asystent,
- 1962–1967 adiunkt,
- 1968–1974 docent,
- 1975–1986 profesor nadzwyczajny,
- od 1987 profesor zwyczajny,
- 1971–2002 kierownik Katedry Agrometeorologii AR w Szczecinie,
- 1968–1972 prodziekan Wydziału Rolniczego,
- 1972–1975 prorektor ds. nauczania,
- 1977–1980 zastępca dyrektora Instytutu Gleboznawstwa i Gospodarki Wodnej,
- 1984–1986 sekretarz generalny Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego,
- 1985–2002 pełnomocnik prezesa PAN ds. placówek naukowych PAN w Szczecinie,
- 1983–1985 członek Komitetu ds. Utworzenia Uniwersytetu Szczecińskiego,
- 1972–1974, 1978–1979, 2001–2002 członek Rady Naukowej przy Ministrze Rolnictwa,
- od 1998 członek Zespołu Szkół Rolniczych przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego oraz Rady Naukowej Instytutu Badań Środowiska Rolniczego i Leśnego PAN w Poznaniu.

W kierowanych zespołach pracowników wypromował pięciu doktorów i czterech doktorów habilitowanych, a tytuły profesorskie otrzymały trzy osoby.

Przeszedł na emeryturę w 2002 roku, nie zaprzestając działalności naukowej.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: klimatyczne ryzyko uprawy roślin w Polsce, powodowane przez niekorzystne i ekstremalne czynniki meteorologiczne (redaktor i współautor trzech ogólnokrajowych atlasów); warunki cieplne i wilgotnościowe gleb w Polsce (redaktor i współautor ogólnokrajowego atlasu); organizacja meteorologicznej osłony rolnictwa w Polsce (autor dwóch projektów); prognozy agrometeorologiczne (zasobów wody w glebie i wielkości plonów roślin uprawnych); zasoby energetyczne, cieplne i wilgotnościowe gleby i atmosfery w Polsce.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 332 publikacji naukowych, w tym: czterech ogólnokrajowych atlasów agroklimatycznych i przyrodniczych, 10 podręczników, 35 monografii. Autor urządzenia do pomiaru natężenia opadu gradu (patent nr 17232) oraz dwóch pro-

jektów meteorologicznej osłony rolnictwa, zrealizowanych w byłym województwie szczecińskim (1982–1985) i byłym województwie koszalińskim (1996–1998) z funduszy PHARE. Kierownik i współautor 12 projektów i grantów naukowych.

Nagrody i odznaczenia: trzy indywidualne i pięć zespołowych nagród Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, nagroda wojewody szczecińskiego, nagroda zespołowa premiera RP (2002), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1976), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1979), Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1983), medal „Za zasługi dla nauki i postępu” (1988).

Dodatkowe informacje: w latach 1999–2007 kierownik Zakładu Klimatologii i Meteorologii Morskiej w Instytucie Nauk o Morzu na Uniwersytecie Szczecińskim, następnie kierownik Katedry Turystyki na Wydziale Nauk o Ziemi US (2008–2010), gdzie prowadzi badania dotyczące klimatu i bioklimatu polskiego wybrzeża Bałtyku, a zwłaszcza ekstremalnych zdarzeń meteorologicznych.

Kryński Kazimierz, doc. dr hab.

Data urodzenia: 1922 rok. Zmarł w 1987 roku.

Prodziekan Wydziału Rolniczego ds. studiów zaocznych i praktyk studenckich w latach 1983–1984.

Działalność zawodową rozpoczął po wojnie w spółdzielczości rolniczej, a następnie w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w Ośrodku Szkoleniowym Kadry Kierowniczej w Barkonie, jako wykładowca przedmiotów ekonomicznych. Od 1961 roku pracował w Zespole Szkół Rolniczych w Szczecinie-Dąbiu, jako nauczyciel rachunkowości i dyrektor Technikum Rachunkowości Rolnej, a następnie zastępca dyrektora Zespołu Szkół.

Stopień doktora uzyskał w 1976 roku w Akademii Rolniczej w Szczecinie i w tym samym roku podjął pracę w Zakładzie Rachunkowości Instytutu Ekonomiki, Organizacji i Kierowania na stanowisku kierownika pracowni. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1982 roku.

Dorobek publikacyjny: autor 50 artykułów naukowych oraz 20 podręczników i skryptów dla studentów i uczniów szkół rolniczych. Bardzo wiele uwagi poświęcał sprawom młodzieży.

Nagrody i odznaczenia: Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1974) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1983).

Kryvoruchko Yuriy, dr inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 15.02.1955 rok – Kiwerce koło Łucka na Ukrainie.

Ukończone studia: Politechnika Lwowska, Wydział Architektury – inż. architekt (1977).

Stopnie naukowe:

– doktor architektury (1988).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1977–1978 Lwowskie Biuro Projektów „Dipromist”;

– od 1978 asystent w Katedrze Urbanistyki na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej;

– od 1993 docent i kierownik Katedry Urbanistyki na Poli-

technice Lwowskiej;

– 1991–1995 dziekan Wydziału Podwyższania Kwalifikacji Politechniki Lwowskiej;

– 2003 profesor nadzwyczajny w Katedrze Projektowania Krajobrazu na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– z końcem lutego 2014 roku została rozwiązana umowa o pracę w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie.

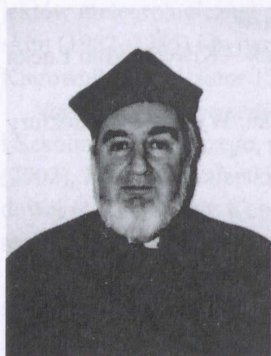
Pelnione funkcje: od 2001 roku jest wiceprzewodniczącym Rady Koordynacyjnej na specjalności: urbanistyka Ministerstwa Edukacji i Nauki Ukrainy; od 1998 członek Rady ds. Obron Prac Doktorskich w dziedzinie teorii architektury, konserwacji zabytków, architektury cywilnej i konstrukcji budowlanych Narodowego Uniwersytetu Politechniki Lwowska, akredytowany członek Ukraińskiej Akademii Architektury, członek Rady Urbanistycznej Miasta Lwowa; prezydent Funduszu Błagoczynnego „Nauce i Sztuce”; dyrektor prywatnego Biura Projektów „Rutenie”; od 1994 roku członek Programu Roboczego UIA „Miejsca Duchowe”.

Specjalizuje się w problematyce architektury sakralnej, planowaniu przestrzennym, urbanistyce i architekturze krajobrazu. W latach 2002–2003 realizował projekt badań socjologicznych nad przestrzenią miasta dla koncepcji rozwoju Lwowa.

Dorobek publikacyjny: jest autorem ponad 100 opublikowanych prac; brał udział w ponad 70 konferencjach, w tym w ponad 40 zagranicznych. Aktualnie pracuje (wspólnie z prof. A. Szyskim) nad podręcznikami „Architektura krajobrazu” i „Projektowanie krajobrazu w urbanistyce”.

Jest autorem licznych projektów. Na uwagę zasługują projekty kaplic przygotowanych z okazji przyjazdu papieża Jana Pawła II na Ukrainę w 2001 roku. Wraz z zespołem opracował też projekty: ogrodu botanicznego w Iwano-Frankowsku (1996–2000) i kaplicy pod wezwaniem Zwiastowania Najświętszej Marii Panny w Iwano-Frankowsku (2002–2003).

Dodatkowe informacje: w 1991 roku założył i prowadzi Międzynarodową Szkołę Architektury Cerkiewnej Narodowego Uniwersytetu Politechniki Lwowskiej. Zorganizował wiele międzynarodowych konferencji w zakresie urbanistyki. Jest redaktorem naczelnym i redaktorem naukowym wielu książek z dziedziny architektury cerkiewnej.

Krzywy Edward, prof. zw. dr hab. inż., dr h.c.

Data i miejsce urodzenia: 8.03.1939 rok – Lwów.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1963).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1968), Wydział Rolniczy Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie;
- doktor habilitowany (1978), Wydział Rolniczy Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie;
- profesor nadzwyczajny (1988), tytuł nadany przez RP PRL;
- profesor zwyczajny (1998), stanowisko nadane przez Ministra Edukacji Narodowej;
- doktor honoris causa Białoruskiej Akademii Rolniczej w Gorkach (2001).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1963–1964 stażysta,
- 1964–1969 asystent,
- 1966–1969 starszy asystent,
- 1969–1979 adiunkt,
- 1979–1988 docent, kierownik Katedry Chemii Rolnej, Katedra Chemii Środowiska;
- 1988–1998 profesor nadzwyczajny,
- od 1998 profesor zwyczajny.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: specjalizuje się w zagadnieniach ściśle związanych z chemią rolną, nawożeniem roślin i gleb, wykorzystaniem do produkcji nawozów różnych substancji i odpadów (komunalnych, przemysłowych i pochodzenia rolniczego) oraz chemią środowiska. Pod kierunkiem prof. dr. hab. Mariana Niklewskiego w latach 1963–1979 brał udział w następujących badaniach naukowych: przemiany składników pokarmowych w nawozach naturalnych i organicznych przechowywanych i stosowanych w różnych warunkach środowiska oraz ich wpływ na wielkość i jakość plonów roślin; współdziałanie nawożenia z zabiegami uprawowymi na glebach murszowych i murszowo-torfowych w kształtowaniu wielkości i składu chemicznego plonów roślin; współdziałanie nawozów wapniowych, między innymi fosfogipsu, z nawozami mineralnymi, naturalnymi i organicznymi w kształtowaniu wielkości i jakości plonów roślin.

Po objęciu kierownictwa Katedry Chemii Rolnej, a następnie Katedry Chemii Środowiska w 1979 roku prowadzi badania dotyczące następujących problemów: współdziałanie nawozów naturalnych, organicznych i mineralnych w kształtowaniu wielkości i jakości plonów roślin. Na podstawie uzyskanych wyników z doświadczeń polowych i badań laboratoryjnych opracowano zasady technologii stosowania nawozów naturalnych, organicznych i mineralnych w warunkach środowiskowych Pomorza Zachodniego i kraju; możliwości rolniczego wykorzystania niektórych odpadów: wykorzystanie komunalnych osadów ściekowych do produkcji kompostów oraz ich wpływ na wielkość, jakość plonów roślin oraz żyzność gleb; wykorzystanie 7 hydratu siarczanu(VI) żelaza(II) – odpadu pochodzącego z produkcji bieli tytanowej (ditlenku tytanu) do nawożenia i rekultywacji gleb; wykorzystanie popiołów z węgla kamiennego do rekultywacji gleb oraz wycierki ziemniaczanej do produkcji kompostów (od 2000).

W latach 2007–2010 opracował technologię produkcji granulowanych nawozów organiczno-mineralnych z odpadów komunalnych i przemysłowych. Nawozy te zostały przetestowane w doświadczeniach wegetacyjnych. Wyniki są pozytywne.

W latach 1969–1970 odbył staż naukowy w University of Kentucky, USA.

Dorobek publikacyjny: opublikował jako autor lub współautor 237 oryginalnych prac naukowych, siedem podręczników i skryptów, dziewięć prac o charakterze dydaktycznym, 72 prace popularnonaukowe wdrożeniowe; opracował 232 ekspertyzy i opinie na potrzeby gospodarki narodowej i sądownictwa.

Jest promotorem dwóch doktorów honoris causa oraz 18 doktorów (w tym dwóch z zagranicy). Wykonał wiele recenzji na tytuły i stopnie naukowe z zakresu agronomii i ochrony środowiska. Był kierownikiem jednego projektu badawczo-rozwojowego, sześciu projektów autorskich, sześciu projektów promotorskich oraz wykonawcą siedmiu projektów autorskich finansowanych przez Komitet Badań Naukowych, a następnie Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Działalność w towarzystwach i organizacjach: od 1971 roku – członek Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, w latach 1983–1990 członek Sekcji Chemii Rolnej Polskiej Akademii Nauk, od 1997 prezes Zarządu Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej, od 1997 akademik Akademii Agranogo Obrazowania w Rosji, od 1998 członek Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej Polskiej Akademii Nauk, od 2000 roku członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej, od 2002 roku członek Rady Naukowej *Folia Universitatis Stetinensis Agriculturae*, redaktor naczelny nr 484, 494, 512 cz. I i II, 518, 533, 537 i 538 *Zeszytów Problemowych Postępów Nauk Rolniczych*. Organizator 12 międzynarodowych konferencji naukowych związanych z problematyką nawozową i ochroną środowiska.

Nagrody i odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1988), Złoty Krzyż Zasługi (1984), Srebrny Krzyż Zasługi (1976), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1979), medale „Zasłużony dla województw: szczecińskiego, koszalińskiego, słupskiego i gorzowskiego”, osiem odznaczeń różnych resortów gospodarki narodowej, dwie nagrody Ministra Edukacji Narodowej (1976, 1979), nagrody wojewody szczecińskiego (1987) i wojewody pilskiego (1988), 23 nagrody rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie, doktor honoris causa Białoruskiej Akademii Rolniczej w Gorkach (2001), profesor honorowy Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (2008), profesor honorowy Uniwersytetu Rolniczego w Ałmaty w Kazachstanie (2010), Laur Wydziału V Polskiej Akademii Nauk „Za wybitny wkład w rozwój nauk rolniczych (2009), honorowy agrochemik Instytutu Gleboznawstwa im. Prianisznikowa w Moskwie (2010).

Kubasiewicz Marian, prof. zw. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 25.01.1921 rok – Chybyce (pow. Iłża).
Zmarł 21.02.1997 roku w Szczecinie.

Dziekan Wydziału Rolniczego w latach 1961–1962, następnie prorektor (1962–1964) i dwukrotnie rektor (WSR 1964–1966; AR 1981–1984). Był pierwszym demokratycznie wybranym przez Kolegium Elektorów rektorem AR (1981).

Dzieciństwo spędził w województwie tarnopolskim na Kresach Wschodnich. W 1945 roku podjął studia na Wydziale Weterynarii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1950 roku uzyskał dyplom weterynarza, a w 1952 stopień naukowy doktora medycyny weterynaryjnej. Do Szczecina przyjechał w 1954 roku na prośbę pierwszego rektora WSR w Szczecinie prof. Mariana Lityńskiego. Tu stworzył od podstaw Katedrę Anatomii Zwierząt (kierował nią od 1.01.1955 r. do przejścia na emeryturę w 1991). W 1957 roku Wydział Rolny został połączony z Wydziałem Zootechnicznym i zmienił nazwę na Rolniczy. WSR stała się na pewien czas uczelnią jednowydziałową.

W 1959 roku na łamach Wydawnictwa Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego Profesor Marian Kubasiewicz ogłosił pracę pt. „Szczątki zwierząt wczesnośredniowiecznych z Wolina”, która stanowiła podstawę do uzyskania w 1961 roku stopnia naukowego doktora habilitowanego. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1967, a profesora zwyczajnego w 1976 roku. Był wybitnym specjalistą z zakresu archeozoologii. Był również twórcą i jedynym w Polsce specjalistą z zakresu teratologii zwierząt. Interesował się również informatyką. Był inspiratorem wprowadzenia systemu kart perforowanych do badań naukowych z zakresu teratologii. W latach sześćdziesiątych był autorem kilku podręczników z tego zakresu. Za działalność dydaktyczną i naukową został uhonorowany licznymi odznaczeniami, m.in.: Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, medalem i tytułem Zasłużonego Nauczyciela PRL, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i wieloma odznaczeniami regionalnymi; działał w wielu towarzystwach naukowych. Był zasłużonym organizatorem rozwoju Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Profesor Marian Kubasiewicz o swoich dwóch kadencjach rektorskich pisał m.in. „... w chwili objęcia przeze mnie obowiązków rektora w 1964 roku Uczelnia była jednowydziałowa i nie miała praw habilitowania. W 1966 roku przekazałem memu następcy (prof. dr hab. Józef Piszczek) Uczelnię kilkuwydziałową z pełnymi prawami akademickimi. Wydział Rolniczy uzyskał prawa habilitowania w 1964 roku”. [...] „W stanie wojennym (13 grudnia 1981) wszyscy rektorzy wyższych uczelni Szczecina zostali odwołani. Tylko ja pozostałem na stanowisku, najprostszym więc wyjściem było poddanie się do dymisji. Minister mojej rezygnacji nie przyjął i bez żadnego wstępu powiedział: Dymisja Pana równa się likwidacji Akademii Rolniczej, gdyż według planów szereg osób z tej uczelni i Wydział Rybacki przejdzie do Uniwersytetu, a reszta nie ostoje się jako samodzielna uczelnia i być może zostanie przeniesiona do innego miasta, gdzie są przygotowywane odpowiednie warunki do zorganizowania uczelni wyższej. W tej sytuacji nie mogę przyjąć tej dymisji i zobowiązuję Pana do poczynienia kroków na rzecz utrzymania integralności Akademii Rolniczej. Dymisję wycofałem, a minister obiecał spełnić dwa warunki: – pomóc w realizacji przedsięwzięć na rzecz utrzymania Uczelni w całości oraz pozostawić na stanowisku prorektora profesora L. Łyducha”.

Kulpa Danuta, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 30.05.1971 rok – Wałcz.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza, Wydział Rolniczy, kierunek ogrodnictwo – mgr inż. (1995).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (2000) agronomia, Wydział Rolniczy AR w Szczecinie,

– doktor habilitowany (2013) – ogrodnictwo w zakresie biotechnologia roślin, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1995–2000 Międzywydziałowe Studium Doktoranckie;

– od 2000 adiunkt, Zakład Hodowli Roślin Ogrodniczych,

Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– od 2012 starszy wykładowca, Katedra Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin, ZUT;

– od 2014 adiunkt z habilitacją, Katedra Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin, ZUT.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzi badania z zakresu roślinnych kultur *in vitro* roślin ogrodniczych i rolniczych. Jej dotychczasowe zainteresowania naukowo-badawcze dotyczyły przede wszystkim opracowywania metod mikrorozmnażania roślin ogrodniczych w kulturach *in vitro* na potrzeby komercyjnych laboratoriów kultur *in vitro* oraz banków genów i kolekcji roślin. Badania te dotyczyły przede wszystkim roślin ozdobnych, takich jak: chryzantema wielkokwiatowa, rośliny z rodzaju psianka, lilak zwyczajny i chiński, szupin chiński, kielichowiec wonny, funkia szara i falista, galtonia biaława i zielonkawa, mieszance międzygatunkowe lili, bletilla pasiasta czy petunia ogrodowa. W kręgu jej zainteresowań leżało również opracowanie metod prowadzenia kultur kalusowych wybranych gatunków z rodzaju *Lycopersicum* oraz ocena wpływu czynników stresowych aplikowanych w kulturach *in vitro* (niedobory pokarmowe, zasolenie, susza) na rozwój roślin (żyto, pszenżyto, pomidor, groch, soja) oraz możliwości wykorzystania tej metody selekcji w hodowli roślin uprawnych. W ostatnich latach podjęła temat produkcji substancji czynnych (metabolitów wtórnych) w roślinnych kulturach tkankowych na potrzeby farmacji i przemysłu spożywczego i kosmetycznego.

Dorobek publikacyjny: jest autorem 35 prac naukowych z zakresu biotechnologii roślin, ze szczególnym uwzględnieniem tematyki roślinnych kultur *in vitro*. Znaczna część prac oryginalnych ukazała się w czasopismach zagranicznych.

Prace dyplomowe: pod jej kierunkiem wykonano 28 prac magisterskich i pięć prac inżynierskich.

Dorobek dydaktyczny: prowadziła bądź prowadzi zajęcia dydaktyczne na kierunkach biotechnologia i ogrodnictwo: rozmnażanie roślin ozdobnych, sadowniczych i warzywnych w kulturach *in vitro*, biotechnologia w hodowli roślin, kultury tkankowe i komórkowe *in vitro*, embriologia roślin, hodowla odpornościowa, a w ostatnich latach: biotechnologia w kosmetyce, kultury roślinne w bioreaktorach.

Zainteresowania pozanaukowe: kynologia, literatura skandynawska.

Kutyna Ignacy, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 11.04.1942 rok – Kaliszany (woj. lubelskie).

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1966).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1974),
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie agrotechniki (1989),
- profesor nauk rolniczych (2000).

Przebieg pracy zawodowe – stanowiska:

- 1966–1967 asystent stażysta, 1967–1969 asystent, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Katedra Gleboznawstwa;
- 1969–1969 asystent, Zakład Ekologii WSR w Szczecinie;
- 1969–1974 starszy asystent, Zakład Ekologii i Ochrony Środowiska AR w Szczecinie;
- 1974–1989 adiunkt, 1989–1993 docent, 1993–2005 profesor nadzwyczajny, 2005–2012 profesor zwyczajny, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska AR w Szczecinie;
- 2003–2009 kierownik Zakładu, Zakład Ekologii AR w Szczecinie.

Od 2009 roku na emeryturze, kontynuuje działalność naukową jako emerytowany profesor w Katedrze Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zbiorowiska synantropijne – segetalne i ruderalne oraz muraw kserotermicznych i piaskowych w ujęciu fitosocjologicznym, florystycznym, ekologicznym i praktycznym; ekologiczna ocena czynników siedliskowych i stanu środowiska metodami fitoindykacyjnymi; zachwaszczenie roślin uprawnych na tle warunków ekologicznych; wpływ nawożenia mineralnego i organicznego oraz wapnowania na zmiany w zbiorowiskach segetalnych; ocena podobieństwa gleb za pomocą metod gleboznawczych i ekologicznych; rozmieszczenie uciążliwych i ekspansywnych chwastów w różnych regionach kraju; zmiany zachodzące w czasie w zbiorowiskach roślinnych na powierzchniach stałych; gatunki rzadkie, tempo ich zanikania, ochrona przed wyginieciem; zbiorowiska roślinne na odłogach (dynamika zmian florystycznych, tempo i kierunki sukcesji wtórnej zbiorowisk); zbiorowiska roślinne obszarów nieproduktywnych, składowisk popiołów energetycznych, użytków ekologicznych i nieużytków, ekosystemów trawiastych, śródpolnych oczek wodnych oraz wyrobisk; waloryzacja zasobów przyrodniczych abiotycznych i biotycznych gmin; degradacja środowiska (skażenie gleb i roślinności metalami ciężkimi) na poligonach i lotniskach, użytkowanych przez byłe wojska radzieckie stacjonujące na Pomorzu Zachodnim; świadomość ekologiczna młodzieży licealnej i akademickiej Szczecina.

Dorobek publikacyjny: 228 publikacji, w tym 160 oryginalnych prac twórczych, 42 opublikowane w materiałach konferencyjnych, dziewięć opracowań dydaktycznych oraz 13 prac niepublikowanych (ekspertyzy, maszynopisy z badań naukowych oraz projektów).

Recenzje: dziewięć prac doktorskich i trzy prace habilitacyjne.

Promotorstwo 106 prac magisterskich i inżynierskich oraz cztery prace doktorskie.

Nagrody i wyróżnienia: dwie nagrody zespołowe Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki II° (1978, 1980), nagroda indywidualna Ministra Edukacji Narodowej za pracę habilitacyjną (1990) oraz cztery nagrody II° i III° za osiągnięcia naukowe przyznane przez rektora AR (1977, 1979, 1983, 2007) i rektora ZUT (2010); 14 dyplomów i nagród rektora

AR w Szczecinie za promotorstwo prac magisterskich i inżynierskich, które zajęły 1. 2. lub 3. miejsce w konkursie na najlepszą pracę magisterską wykonaną w Akademii Rolniczej w Szczecinie; dyplom i nagroda wojewody szczecińskiego za promotorstwo pracy magisterskiej w dziedzinie nauk przyrodniczych, która zajęła 2. miejsce w 1998 roku; nagroda i dyplom Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa za promotorstwo pracy magisterskiej Joanny Gęsickiej w 1999 roku, która zajęła 3. miejsce w ogólnopolskim konkursie na najlepszą pracę magisterską i licencjacką przygotowaną w polskich szkołach wyższych w latach 1997–1998. Dyplom i nagroda Ministra Środowiska za promotorstwo pracy magisterskiej Katarzyny Piórkowskiej w konkursie na najlepszą pracę magisterską przygotowaną w polskich szkołach wyższych w 2003 roku. Dyplom i nagroda Ligi Ochrony Przyrody w 2006 roku za promotorstwo pracy magisterskiej Bartosza Klimczyka.

Odnaczenia: Brązowy Krzyż Zasługi (1983); Złoty Krzyż Zasługi (1989); Odznaka „Gryf Pomorski” (1989); odznaka „Zasłużony dla rolnictwa” (1979); odznaka „Zasłużony dla województwa gorzowskiego” (1988); medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (1997); Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000); Srebrna Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1996); Złota Odznaka SITR (1979), medal „Za zasługi dla Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2004).

Przynależność do organizacji i towarzystw naukowych: Polskie Towarzystwo Gleboznawcze (od 1967), Szczecińskie Towarzystwo Naukowe (od 1979), Polskie Towarzystwo Łąkar-skie (od 1996), Polskie Towarzystwo Nauk Ogrodniczych (od 1996), Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej (od 1997), Towarzystwo Wiedzy Powszechnej (od 1974).

Zainteresowania pozanaukowe: fotografia, podróże, muzyka, ogród, krzyżówki, literatura.

Laskowski Stanisław, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 9.02.1911 rok. Zmarł w Szczecinie 11.09.1982 roku.

Stopień doktora uzyskał w 1952 roku na Politechnice Gdańskiej. W 1957 roku podjął pracę w WSR w Szczecinie na stanowisku profesora i kierownika Katedry Ogólnej Uprawy Roli i Roślin.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor habilitowany (1961), Wydział Rolniczy WSR we Wrocławiu na podstawie pracy pt. „Regionalizacja przyrodniczo-rolnicza na Żuławach Wiślanych”;
- profesor nadzwyczajny (1971),
- profesor zwyczajny (1976).

Pełnione funkcje:

- 1971–1978 dyrektor Instytutu Uprawy Roli i Roślin na Wydziale Rolniczym AR w Szczecinie,
- 1975–1978 prorektor ds. nauki i współpracy z gospodarką narodową na uczelni.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: regionalizacja rolnictwa na Pomorzu Gdańskim, Środkowym i Szczecińskim. Prace z tego zakresu stanowią jedną z podstaw planistyki województw pomorskich oraz określają perspektywiczne zadania produkcyjne, uprawę i zagospodarowanie mad na Żuławach Wiślanych; dotyczą głównie głębokości uprawy roli oraz możliwości poprawienia właściwości fizykochemicznych i biologicznych ciężkiej mady, ze

szczególным uwzględnieniem gospodarki wodą i racjonalnych zmianowań; rozwój i organizacja rolnictwa na Pomorzu. W pracach z tego zakresu przedstawiono koncepcję rozwoju rolnictwa na Pomorzu i jego rekonstrukcji organizacyjno-technicznej w okresie objętym planem perspektywicznym; uprawa i zagospodarowanie gleb lekkich. Na szczególną uwagę zasługują prace poświęcone zagadnieniom uprawy roli, gleb lekkich, nawożenia organicznego, stosowania miedzyplonów, zmianowań jako elementów zwiększania żyzności i urodzajności. Prace dotyczące stosowania poplonów jako elementu intensyfikującego produkcję rolniczą na glebach lekkich zostały wyróżnione nagrodą ministra w 1979 roku.

Dorobek publikacyjny: wydał ponad 100 rozpraw i prac naukowych.

Dorobek dydaktyczny: jako nauczyciel akademicki prowadził wykłady i seminaria z zakresu uprawy roli i roślin dla studentów Wydziału Rolniczego i Oddziału Mechanizacji Rolnictwa, podkreślając w nich celowość wyróżniania regionalnej specyfiki, uzależnionej od warunków ekologicznych. Wypromował 11 doktorów i 150 magistrów oraz był inicjatorem i opiekunem pięciu prac habilitacyjnych.

W latach 1957–1975 był członkiem Rady Naukowo-Ekonomicznej w Gdańsku i Szczecinie. Brał udział w pracach Zespołu Ekspertów ds. Puław; należał do wielu towarzystw naukowych i komisji PAN.

Linke Antoni, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 22.05.1902 rok – Poznań.

Zmarł 5.12.1982 roku w Szczecinie.

Pierwszy organizator Wydziału Rolnego w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie

PIERWSZY DZIEKAN WYDZIAŁU ROLNEGO

Ukończone studia:

- 1921 rozpoczął studia na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego;
- 1922 przeniósł się na Wydział Rolniczo-Leśny Uniwersytetu Poznańskiego;
- 1928 – tytuł zawodowy inżyniera rolnictwa;

- 1937 – dyplom nauczyciela szkół zawodowych.

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1933 doktor w zakresie leśnictwa,
- 1951 doktor habilitowany z zakresu zoologii rolniczej i leśnej,
- 1954 docent,
- 1965 profesor nadzwyczajny.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1927–1939 praca w szkolnictwie;
- w czasie wojny pracował jako leśniczy i kierował tartakiem w lasach Bałtów oraz jako nadleśniczy lasów Ożarów (pow. Opatów);
- 1945–1953 adiunkt w Zakładzie Zoologii Uniwersytetu Poznańskiego;
- 1953–1954 zastępca profesora w Katedrze Użytkowania Lasu, utworzonej w 1952 roku w Wyższej Szkole Rolniczej w Poznaniu;

– lipiec 1954 – przyjazd do Szczecina i rozpoczęcie prac związanych z organizacją Wydziału Rolnego w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie oraz objęcie funkcji pierwszego dziekana tegoż Wydziału;

- 1955–1956 dziekan Wydziału Zootechnicznego;
- 1.10.1957–1961 prodziekan Wydziału Rolniczego;
- wieloletni kierownik Punktu Konsultacyjnego w Koszalinie.

Przeszedł na emeryturę w 1972 roku, będąc pracownikiem Katedry Zoologii na Wydziale Zootechnicznym.

Działalność naukowa: od czasu uzyskania stopnia naukowego docenta wydał 48 prac i artykułów; autor i współautor licznych podręczników. Kierował ponad 100 pracami magisterskimi.

Posiadał niezwykły talent organizatorski. Tworzył, prawie jednocześnie, dwa wydziały – Wydział Rolny (1954) i Zootechniczny (1955) oraz był ich pierwszym dziekanem.

Współorganizował Punkt Konsultacyjny w Koszalinie.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: brał czynny udział w życiu naukowym środowiska szczecińskiego, m.in. w Szczecińskim Towarzystwie Naukowym, gdzie pełnił funkcję sekretarza generalnego; Towarzystwie Wiedzy Powszechnej, Lidze Ochrony Przyrody. Działał w specjalistycznych towarzystwach naukowych: Polskie Towarzystwo Zoologiczne, Polski Związek Entomologów, Polski Związek Pszczelarstwa, Polskie Towarzystwo Leśne. Brał udział w organizacji naukowej Wolińskiego i Słowińskiego Parku Narodowego. Należał do Komitetu Owadów Użytkowych PAN – Rady Naukowej przy Ministrze Rolnictwa z dyscypliny pszczelarstwo i jedwabnictwo.

Dodatkowe informacje: jako harcerz brał udział w powstaniu wielkopolskim (1918/1919).

Lityński Marian, prof. dr hab. inż., dr h.c. AR w Szczecinie

Data i miejsce urodzenia: 30.11.1898 rok – Tarnobrzeg (woj. rzeszowskie). Zmarł 9.02.1984 roku. Pochowany został na dawnym cmentarzu wojskowym na Powązkach w Warszawie.

PIERWSZY REKTOR WYŻSZEJ SZKOŁY ROLNICZEJ W SZCZECINIE

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński w Krakowie – mgr inż. rolnictwa (1921).

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1934 doktor nauk rolnych, Uniwersytet Jagielloński,
- 1948 doktor habilitowany, Uniwersytet Jagielloński,
- 1949 – mianowany dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej

Polskiej profesorem nadzwyczajnym warzywnictwa na Wydziale Rolnictwa z Oddziałem Ogrodniczym Uniwersytetu Wrocławskiego,

- 1974 tytuł doktora honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Pełnione funkcje:

- 1947–1954 pracownik Uniwersytetu Wrocławskiego, kierownik Katedry Warzywnictwa.

W lipcu 1954 roku przeniesiony służbowo z Wrocławia do Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie, gdzie objął obowiązki rektora i podjął prace związane z uruchomieniem uczelni.

- 1.08.1954–31.08.1962 zatrudniony w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie:

- 1954–1959 rektor WSR w Szczecinie,
- 1954–1956 kierownik Katedry Ogrodnictwa,
- 1957–1959 p.o. kierownika Katedry Ogólnej Uprawy Roli i Roślin.

W czerwcu 1961 roku został powołany na członka Komisji ds. Budowy Hali Wegetacyjnej na Wydziale Rolniczym WSR w Szczecinie.

Od 1957 roku dodatkowo pracował w Instytucie Hodowli i Aklimatyzacji Roślin na stanowisku kierownika Zakładu Biologii i Przechowalnictwa Nasion.

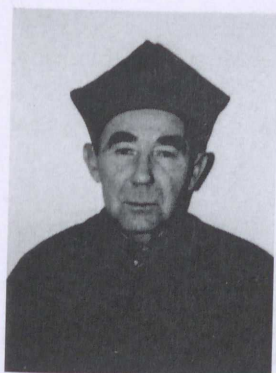
1.09.1962 roku na własną prośbę i za zgodą Senatu WSR w Szczecinie przeniósł się do pracy w Wyższej Szkole Rolniczej w Poznaniu, do nowo tworzącej się Katedry Biologii Nasion i Nasiennictwa na Wydziale Ogrodniczym. Na emeryturę przeszedł jako profesor zwyczajny Akademii Rolniczej w Poznaniu.

Dodatkowe informacje: jako stypendysta Ministerstwa Rolnictwa w 1930 roku odbył kilkumiesięczne studia w Czechosłowacji, dotyczące organizacji szkolnictwa, doświadczalnictwa oraz metodyki badań naukowych. Po odbyciu uzupełniającej praktyki ogrodniczej w szkole ogrodniczej we Lwowie przeszedł do państwowej służby nauczycielskiej w Zaleszczykach, Czernichowie i Warszawie, gdzie pracował do wybuchu wojny.

Wojna w 1939 roku zastała go na stanowisku dyrektora Państwowej Średniej Szkoły Ogrodniczej w Warszawie (gimnazjum na Ursynowie). Aresztowany przez gestapo w sierpniu 1943 roku, po przejściu przez więzienie na Szucha i Pawiaku, przebywał w obozach koncentracyjnych: Oświęcimiu, Oranienburgu i Buchenwaldzie. Do Polski wrócił w maju 1945 roku, a w lipcu objął stanowisko naczelnika Wydziału w Departamencie Ministerstwa Rolnictwa. W 1946 roku został wybrany posłem na sejm we Wrocławiu i w tym samym roku rozpoczął wykłady zlecone na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

W czasie okupacji hitlerowskiej – do czasu aresztowania – był członkiem kadry głównej KPN (Kadra Polski Niepodległej) i grupy „Zryw”, stanowiącej lewicę ówczesnego Stronnictwa Pracy. Od 1948 roku był radnym Stołecznej Rady Narodowej (w Warszawie) i członkiem Prezydium tejże Rady. W latach 1946–1947 był członkiem Najwyższego Trybunału Narodowego i członkiem Zarządu Głównego Związku Uczestników Walki Zbrojnej, później członkiem Rady Naczelnej tej organizacji. Był honorowym przewodniczącym Środowiska Żołnierzy AK Organizacji Kadra Polski Niepodległej i Zgrupowania Bartkiewicza; w latach okupacji szef Sztabu Komendy Głównej Konspiracyjnej Organizacji Wojskowej KPN. Posiadał stopień wojskowy podpułkownika. Od listopada 1949 roku był bezpartyjny.

Odnaczenia: Krzyż Grunwaldu III klasy, Medal Dziesięciolecia Niepodległości, Złoty Krzyż Zasługi, Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski, Krzyż Partyzancki i odznaka „Zasłużonego nauczyciela PRL”.

Łapiński Miroslaw, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 12.03.1932 rok – Kiwerce (woj. wołyńskie, obecnie Ukraina). Zmarł 21.12. 2006 roku w Szczecinie.

Z wykształcenia był biologiem, nauczycielem akademickim w Katedrze Genetyki i Hodowli Roślin na Wydziale Kształowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie (1.09.1956–30.09.2002).

Stopień magistra biologii uzyskał na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Ilii Miecznikowa w Odessie, stopień doktora (1964), doktora habilitowanego (1977), tytuł profesora nauk rolniczych (1992) uzyskał na Wydziale Rolniczym AR w Szczecinie.

W latach 1964–1965 odbył staż naukowy w Zakładzie Hodowli Kukurydzy Uniwersytetu Stanowego w Iowa (Ames, Iowa, USA).

Swoje życie zawodowe związał z Akademią Rolniczą, gdzie pracował jako asystent (1956–1964), adiunkt (1964–1979), docent (1978–1991), profesor nadzwyczajny (1991–2000) oraz profesor zwyczajny (2000–2002). Przeszedł na emeryturę w 2002 roku, ale do końca życia prowadził prace badawcze, na które jako emerytowany profesor AR pozyskiwał fundusze ze źródeł pozauczelnianych.

Był współorganizatorem Katedry Hodowli Roślin i Nasiennictwa na Wydziale Rolniczym WSR. W latach 1979–1983 był dyrektorem Instytutu Hodowli Roślin i Nasiennictwa AR, w latach 1984–1989 i 1992–2002 – kierownikiem Katedry, w latach 1986–1993 – członkiem Senatu AR, w latach 1987–1990 i 1993–2002 – przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli.

Był członkiem Rady Naukowej przy Wojewodzie Szczecińskim (1975–1978), ławnikiem Sądu Rejonowego w Szczecinie (1977–1986), członkiem Rady Naukowej Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin (1985–1992), członkiem Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN (1990–1998).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: specjalizował się w zakresie genetyki i hodowli żyta. Początkowo interesował się przydatnością autotetraploidalnych form gryki – współautor odmiany ‘Emka’ (w Rejestrze od 1969 do 1996). Należał do światowych prekursorów badań nad hodowlą odmian mieszańcowych żyta, twórcą oryginalnego systemu cytoplazmatycznej męskiej jałowości u żyta, odkrywcą powszechności występowania sterylizującej pyłek cytoplazmy w populacjach żyta uprawnego.

Dorobek publikacyjny: opublikował ogółem 89 prac naukowych, w tym około 30 prac oryginalnych i sześć referatów. Wykonał około 100 recenzji. Wypromował dwóch doktorów i 37 magistrów. Pod Jego opieką naukową zakończono z sukcesem dwa przewody habilitacyjne. Przez 44 lata nauczał genetyki oraz hodowli roślin i nasiennictwa. Ceniony za swoją wiedzę przez środowisko praktyków – jako ekspert konsultował programy hodowlane realizowane w polskich spółkach hodowli roślin.

Nagrody i odznaczenia: otrzymał nagrodę ministra za rozprawę habilitacyjną, odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1987), Złotym Krzyżem Zasługi (1976), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1994), Medalem 40-lecia Polski Ludowej, wyróżniony Odznaką „Gryf Pomorski” (1973) i medalem „Zasłużony dla AR w Szczecinie” (1979).

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: był członkiem-założycielem Polskiego Towarzystwa Genetycznego, członkiem Związku Twórców Odmian Roślin Uprawnych, Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego i Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego.

Łyduch Leonard, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 17.10.1934 rok – Murzynów Kościelny.
Zmarł 1.12.1992 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1960).

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1966 doktor,
- 1973 doktor habilitowany z zakresu łąkarstwa,
- 1983 profesor.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- asystent, adiunkt, docent, profesor nadzwyczajny – Katedra Łąkarstwa i Polowej Produkcji Pasz AR w Szczecinie (późniejsza Katedra Łąkarstwa),
- 1983–1992 kierownik Katedry.

Pełnione funkcje na uczelni: 1981–1984 prorektor ds. nauczania, 1987–1990 prodziekan ds. studiów zaocznych, opiekun roku studiów, opiekun praktyk semestralnych, opiekun Koła Naukowego Łąkarzy.

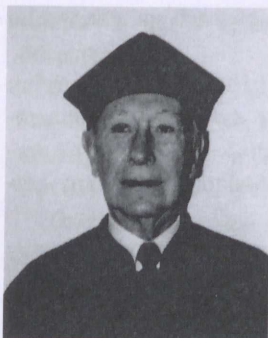
Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania specjalistyczne łąk i pastwisk wiązały z potrzebami rolnictwa Pomorza Zachodniego – zarówno w aspekcie produkcji pasz, jak i ochrony środowiska. Zajmował się badaniami geobotanicznymi nad występowaniem i charakterystyką zbiorowisk roślinnych na glebach węglanowych regionu szczecińskiego. Prowadził szeroko zakrojone badania dotyczące nawożenia organicznego i mineralnego oraz jego wpływu na wielkość i jakość plonów z łąk i pastwisk. Trudne i kompleksowe tematy badawcze realizował często wraz ze specjalistami z innych dziedzin, wykazując dużą umiejętność pracy zespołowej. Utrzymywał stały kontakt z rolnikami, przekazując im najnowsze wyniki badań.

Dorobek publikacyjny: opublikował 132 prace, w tym oryginalne prace twórcze, podręczniki i skrypty, komunikaty i artykuły naukowe oraz popularnonaukowe.

Wypromował dwóch doktorów i prawie 100 magistrów; recenzował dziewięć rozpraw doktorskich, dwie rozprawy habilitacyjne oraz inne prace naukowe.

Nagrody, wyróżnienia, odznaczenia: za działalność dydaktyczno-wychowawczą otrzymał nagrodę ministra, wielokrotnie był wyróżniany nagrodami rektora. Za całokształt działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej otrzymał Krzyż Kawalerski „Polonia Restituta” i Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Pełnione funkcje w organizacjach i stowarzyszeniach naukowych: był członkiem Komitetu Uprawy Roślin PAN, Zespołu Problemowego ds. Ekologicznych Uwarunkowań Melioracji, Komitetu Melioracji i Inżynierii Środowiska Rolniczego PAN, Polskiego Towarzystwa Nauk Agrotechnicznych, Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych – Sekcji Łąkarstwa w Szczecinie.

Machoy Zygmunt, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 22.04.1924 rok – Wolsztyn (woj. wielkopolskie).

Ukończone studia: Wydział Matematyczno-Fizyczno-Chemiczny Uniwersytetu Poznańskiego – mgr (1951).

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1962 doktor nauk przyrodniczych UAM,
- 1970 doktor habilitowany UAM, 1986 profesor nadzwyczajny, 1992 profesor zwyczajny.

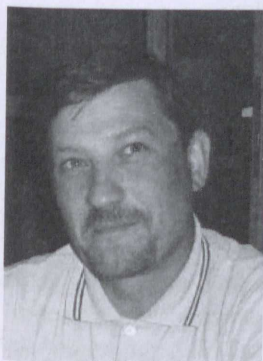
Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: od 1951 roku Pomorska Akademia Medyczna: kierownik Katedry i Zakładu Biochemii (1977–1994), kierownik Zakładu Biochemii Akademii Rolniczej w Szczecinie (1988–1996), kierownik Studium Doktoranckiego PAM (od 1996 r.), prodziekan PAM (1981–1984), dziekan Wydziału Lekarskiego PAM (1984–1987), członek Komitetu Biofizyki i Biochemii PAN (1984), Komitetu Toksykologii Środowiskowej PAN (1987), Komitetu Naukowego przy Prezydium PAN „Człowiek i Środowisko” (1987), Komisji Nauk Chemicznych Oddziału PAN w Poznaniu (wiceprzewodniczący w latach 1994–2003, członek Prezydium w 2003), Podkomisji Nauk Chemicznych PAN w Szczecinie (przewodniczący w latach 1994–2003), Komisji Nauk Medycznych PAN Oddziału w Gdańsku (1990), członek *International Society for Fluoride Research* (1986), II wiceprezydent (1996), wiceprezydent (1998), prezydent (2000–2002), członek Rady Redakcyjnej *Fluoride*, USA (1986), Rady Doradczej ISFR (2001), Rady Redakcyjnej *Hung. Fluoride* (1996), Rady Redakcyjnej *Environmental Sciences*, Japonia (1990).

Kierunki badawcze: analityka białek (1951–1961), enzymologia (1962–1994), bioenergetyka (1972–1994), biopierwiastki (1986–2004), ochrona środowiska (1980–2004).

Dorobek publikacyjny: około 250 publikacji; 14 wydań książkowych i 18 w Zeszytach Naukowych Stud. Tow. Nauk.

Promotor 24 prac doktorskich.

Nagrody i odznaczenia: nagrody Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej I° i II° – naukowe, II° – dydaktyczna, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1998).

Maciorowski Robert, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 30.11.1965 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie (1989).

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1989 magister inżynier,
- 1997 doktor,
- 2005 doktor habilitowany.

Przebieg pracy zawodowej:

- 1989 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- 1997 adiunkt, AR w Szczecinie,
- 2008–2012 profesor nadzwyczajny, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie,
- 2012 profesor nadzwyczajny (2012),

– od sierpnia 2012 pracuje w Instytucie Ogrodnictwa w Skierniewicach na stanowisku kierownika Pracowni Ekonomiki i Statystyki.

Członek Rady Wydziału (2001–2012), członek senatu (2008–2010), redaktor naczelny czasopisma *Folia Pomeranae Universitatis Technologiae Stetinensis Agricultura, Alimentaria, Piscaria et Zootechnica* (2008–2012), członek redakcji czasopism *Journal of Horticultural Research* i *Zeszytów Naukowych Instytutu Ogrodnictwa* (2012), redaktor statystyczny czasopisma *Journal of Apicultural Science* (2012).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: agrotechnika zbóż, fizjologiczne podstawy plonowania roślin, modelowanie wzrostu roślin, ocena wykorzystania różnych gatunków roślin do produkcji biomasy na cele energetyczne, wykorzystanie produktów ubocznych z energetyki przemysłowej do celów rolniczych, efektywność doświadczeń z roślinami wieloletnimi, zastosowanie nowoczesnych metod statystycznych w naukach rolniczych.

Dorobek publikacyjny: jest autorem lub współautorem ponad 100 prac naukowych, w tym 60 prac oryginalnych.

Dorobek dydaktyczny: promotor dwóch prac doktorskich i kilkudziesięciu prac magisterskich. Odbył krótko- i długoterminowe staże krajowe i zagraniczne, m.in. w: ZDHiAR „Małyszyn”, Polska; AB-DLO Wageningen, Holandia; FAL, Braunschweig, Niemcy; Lochow-Petkus, Bergen, Niemcy; VURV, Chomutov, Czechy. Stypendysta: The Netherlands Ministry of Agriculture, Nature Management and Fisheries i Fundacji Batorego.

Zainteresowania pozanaukowe: łowiectwo; wędkarstwo, literatura popularnonaukowa.

Mackiewicz Zygmunt, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1898 rok – Noworzany w Rosji. Zmarł w 1978 roku w Poznaniu.

Ukończone studia: studiował w Timirieziewskiej Akademii Rolniczej w Moskwie (1916–1920), w Litewskiej Akademii Rolniczej w Datnowie (1926–1930).

Stopnie i tytuły naukowe:

- 1960 tytuły profesora nadzwyczajnego,
- 1967 tytuł profesora zwyczajnego.

Pełnione funkcje na uczelni:

- 1959–1961 prodziekan Wydziału Rolniczego,
- 1961–1964 kierownik Magisterskiego Studium Eksternistycznego,
- 1961–1968 przewodniczący komisji senackich,
- prorektor ds. dydaktyki i postępu technicznego w rolnictwie,
- 1961–1968 założyciel i opiekun Studenckiego Naukowego Koła Rolników.

W okresie międzywojennym i podczas wojny pracował w Stacji Selekcji Roślin w Datnowie i w Roślinnej Stacji Doświadczalno-Badawczej Janiszkele (Litwa).

Do Polski przeniósł się wraz z rodziną w 1945 roku. Zamieszkał w Bydgoszczy, gdzie w latach 1945–1950 kierował Działem Uprawy Roli i Roślin Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, a w latach 1950–1958 – Zespołem Roślin Strączkowych Instytutu Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa. W 1950 roku uzyskał stopień doktora nauk

rolniczych na Wydziale Rolno-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego; w 1954 roku został docentem.

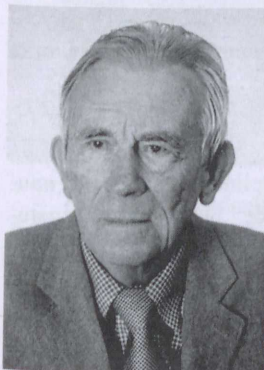
Pracę w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie rozpoczął w 1956 roku jako kierownik Katedry Szczegółowej Uprawy Roślin. Katedrę tę zorganizował od podstaw i kierował nią do czasu przejścia na emeryturę w 1968 roku. Zorganizował też od podstaw Rolnicze Zakłady Doświadczalne w Lipniku i Ostoi.

Działalność naukowa: należał do wybitnych twórców nowych odmian i biotypów roślin uprawnych Litwy (autor 22 odmian) i Polski (7 odmian: wyki ozimej 'Minikowska', lędźwiana afrykańskiego 'Bydgoski', soi 'Bydgoska', peluski 'Pomorska' i 'Arkonia', owsa 'Antoniński Późny', konopii 'Szelejewskie').

Inne badania prof. Zygmunta Mackiewicza koncentrowały się na zagadnieniach związanych z doskonaleniem technologii produkcji nasion lub zielonki z roślin pastewnych, zwłaszcza motylkowych grubonasiennych.

Dorobek publikacyjny: wyniki Jego badań opublikowano w sześciu monografiach i podręcznikach oraz 80 artykułach, przeważnie o zasięgu międzynarodowym.

Dorobek dydaktyczny: był promotorem dziewięciu doktorów nauk rolniczych. Pod opieką Profesora wykonano cztery rozprawy habilitacyjne oraz około 100 prac magisterskich.

Madej Tadeusz, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1.12.1928 rok – Czułówko.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza we Wrocławiu – inż. (1950–1954), Wyższa Szkoła Rolnicza w Poznaniu – mgr (1958–1961).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1964), na podstawie rozprawy „Studium nad mikotrofizmem wrzosowatych”, której promotorem był prof. zw. dr Tadeusz Dominik – Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie;

– doktor habilitowany, na podstawie rozprawy „Materiały do mikoflory roślin województwa szczecińskiego” (1975);

– profesor nauk rolniczych (1999).

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

– 1954–1960 Wojewódzki Zarząd Kwarantanny i Ochrony Roślin w Szczecinie,

– 1960–1962 asystent, Zakład Mikrobiologii Leśnej Instytutu Badawczego Leśnictwa w Szczecinie,

– od 1962 starszy asystent, od 1976 adiunkt, docent, 1979–1999 kierownik Katedry, Wyższa Szkoła Rolnicza/Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Fitopatologii.

Przeszedł na emeryturę w 1999 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: mikroskopijne grzyby pasożytnicze roślin północno-zachodniej Polski. Wśród zidentyfikowanych mikroorganizmów były również wcześniej nierejestrowane gatunki w Polsce. Mniej znane w regionie grzyby patogeniczne zostały poddane szczegółowym badaniom, z uwzględnieniem biologii, patogenezы, epidemiologii oraz zwalczania. Badania te objęły m.in. *Gnomonia platani*, *Guignardia aesculi*, *Diplocarpon mespili*, *Alternaria brassicae*, *A. brassicicola* i *A. solani*; zbiorowiska grzybów fylloplany

różnych roślin. Otrzymane wyniki potwierdziły znaczący wpływ populacji grzybów fylloplany na zdrowotność roślin; interakcja między składowymi populacji grzybów. Badania te ujawniły liczne gatunki zdolne do efektywnego przeciwstawiania się grzybom patogenicznym. Wśród nich szczególną rolę odgrywały grzyby nadpasożytnicze. Tadeusz Madej ujawnił liczne nadpasożyty wielu groźnych patogenów, m.in. *Alternaria solani*, *A. brassicae*, *Gnomonia platani* i *Pleospora maculans*; zdrowotność drzew i krzewów Szczecina i Ogrodów Dendrologicznych w Glinnej i Przelewicach. Wieloletnie badania wyjaśniły również etiopatogenezę „totalnego pomoru” drzewostanu w rozległych płatach ekosystemów leśno-bagiennych Puszczy Goleniowskiej; symbioza drzew i krzewów rosnących w bezpośrednim sąsiedztwie tras komunikacyjnych Szczecina; podatność wielu grzybów pasożytniczych na wybrane chemiczne preparaty do ochrony roślin. Badania te pogłębiły wiedzę o ich oddziaływaniu statycznym i cydalnym, m.in. w stosunku do *Alternaria brassicae*, *Colletotrichum coccodes*, *Leptosphaeria maculans*.

Dorobek dydaktyczny: prowadził wykłady, ćwiczenia laboratoryjne oraz terenowe z przedmiotu: fitopatologia dla studentów studiów dziennych i zaocznych Wydziału Rolniczego. Był promotorem około 30 prac magisterskich. Przez kilka lat prowadził zajęcia z przedmiotu technika i środki ochrony roślin dla studentów studiów dziennych i zaocznych Wydziału Rolniczego. Uczył również studentów Studium Podyplomowego na kierunkach ekonomicznym i produkcji roślinnej. W latach 1988–1989 współorganizował Studia Podyplomowe ochrona roślin i prowadził większość wykładów, ćwiczeń i zajęć seminaryjnych. Dla magistrantów prowadził zajęcia z przedmiotów diagnostyka i epidemiologia chorób oraz prognozy, sygnalizacja i technika ochrony roślin.

Dodatkowe informacje: odbył staż naukowo-dydaktyczny w Instytucie Botaniki Stosowanej Politechniki w Zurychu i dwukrotnie przebywał w Instytucie Fitopatologii i Ochrony Roślin Uniwersytetu w Hanowerze. Uczestniczył w pracach interdyscyplinarnego zespołu naukowo-badawczego dla oceny wpływu Zakładów Chemicznych „Police” na środowisko naturalne. Współpracował m.in. z wydziałami ochrony środowiska, Inspektoratem Ochrony Roślin i Nasiennictwa, uczestniczył w powołanym przez wojewodę Zespole Wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody, Zespole Rady Programowo-Rozwojowej Ogrodu Dendrologicznego w Przelewicach i pełni funkcję społeczną instruktora krajowego Polskiego Związku Działkowców.

Dorobek publikacyjny: jest autorem i współautorem rozdziałów w kilku przewodnikach metodycznych i autorem „Przewodnika do ćwiczeń z fitopatologii”. Zrecenzował około 50 prac dyplomowych. Uczestniczył w pracach komisji powoływanych w obronie prac doktorskich, opiniodawczych ds. habilitacji i komisji ds. powołania pracownika nauki na stanowisko profesora AR. Był recenzentem kilku prac doktorskich i dwóch rozpraw habilitacyjnych oraz promotorem trzech prac doktorskich. Autor lub współautor około 170 publikacji naukowych, w tym 46 prac oryginalnych, opublikowanych w czasopismach polskich i zagranicznych. Zrecenzował kilkadziesiąt prac naukowych.

Liczne projekty badawcze: uczestniczył w kilku projektach badawczych dla KBN.

Przynależność do towarzystw naukowych: główny inicjator powołania w Szczecinie Oddziału Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego, członek honorowy Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego (2002), członek Zarządu Głównego ww. Towarzystwa, członek Polskiego Towarzystwa Nauk Agrotechnicznych, członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego oddziałów szczecińskich.

Pełnione funkcje na uczelni: pełnomocnik rektora ds. studenckiego ruchu naukowego (1980–1981), opiekun roku studentów Wydziału Rolniczego WSR (1965–1970), przewodniczący Komisji Nauki, Dydaktyki i Rozwoju Młodej Kadry Naukowej Związku Nauczycielstwa Polskiego AR w Szczecinie (1980), członek Komitetu Ochrony Roślin Polskiej Akademii Nauk (1978–1992), sekretarz Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej, członek Wydziałowego Zespołu ds. Unowocześniania Dydaktyki, Wydziałowej Komisji dla Przeprowadzenia Badań Testowych Studentów 5. roku Wydziału Rolniczego, Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów, Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich, Komisji ds. Staży i Współpracy Naukowej z Zagranicą, Komisji ds. Aparatury Naukowej, Komisji ds. Opiniowania Umów-Zleceń, Komisji ds. Badań Naukowych i Komisji ds. Biblioteki.

Zainteresowania pozanaukowe: ogrodnictwo, filozofia.

Majchrowicz Irena, prof. dr hab. inż.

Data urodzenia: 20.03.1931 rok.

Ukończone studia:

– Wyższa Szkoła Rolnicza, Wydział Rolniczy w Olsztynie – inż. (1955),

– Wyższa Szkoła Rolnicza, Wydział Rolniczy we Wrocławiu – mgr (1956).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych – WSR, Wydział Rolniczy w Szczecinie (1963),

– doktor habilitowany – WSR, Wydział Rolniczy w Szczecinie (1969),

– profesor – Akademia Rolnicza, Wydział Rolniczy w Szczecinie (1995).

Przebieg pracy zawodowej:

– 1956–1963 asystent i starszy asystent,

– 1963–1970 adiunkt,

– 1970–1995 docent,

– 1995–2002 profesor,

– 1979–2002 kierownik Katedry Entomologii.

Przeszła na emeryturę w 2002 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: projekty badawcze dotyczące patologii owadów (1976–1981, 1989–1993 i 1994–1998); ekologia i biologia grzybów ze szczególnym uwzględnieniem grzybów owadobójczych i glebowych o właściwościach keratynolitycznych; biologia i ekologia *Aphis fabae* na roślinach uprawnych i dziko rosnących w północno-zachodniej Polsce; występowanie mało znanych gatunków szkodników i patogenów roślin w północno-zachodniej Polsce.

Dorobek publikacyjny: ponad 90 publikacji, w tym 52 prace oryginalne. Ważniejsze prace dotyczą mykoflory patogennej mszyc: *Aphis fabae*, *Acyrrhosiphon pisum* i *Myzodes persicae*.

Nagrody i odznaczenia: nagroda naukowa Ministra Szkolnictwa Wyższego za pracę doktorską (1964), Odznaka „Gryf Pomorski” (1974), Złoty Krzyż Zasługi (1977), nagrody rektora (1978, 1979), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1989), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1994), dyplom uznania i wyróżnienia Departamentu Rolnictwa USA za osiągnięcia w zakresie badań mszycobójczych (1982 i 1998), dyplom uznania wojewody szczecińskiego za działalność naukowo-dydaktyczną (1986).

Makowski Eugeniusz, mgr inż., zastępca profesora

Data i miejsce urodzenia: 27.12.1891 rok – Warszawa.

Pierwszy kierownik i organizator Katedry Maszynoznawstwa Rolniczego WSR w Szczecinie.

Ukończone studia: politechniczne w Rydze (1912) – inż. mechanik technolog; studia metalurgiczne w Niemczech – mgr inż.

Przebieg pracy zawodowej:

- 1912–1915 Fabryka wagonów i maszyn rolniczych „Fenix” w Rydze;
 - 1922–1925 asystent na stalowni w Zakładach Przemysłowych KRUPPA w Essen;
 - 1925–1928 Zakłady metalurgiczne stopów lekkich „Duralumin” we Francji (Faremoutiere);
 - 1928–1939 główny technolog, następnie generalny inspektor w Państwowych Zakładach Lotniczych (PZL) w Warszawie – wytwórnia płatowców;
 - 1945–1948 dyrektor techniczny stalowni Huty „Łabędy” koło Gliwic;
 - w 1946 otrzymał polecenie CZPH wyjazdu do Szczecina w celu przejęcia od władz radzieckich huty Szczecin i uruchomienia jej;
 - 1947–1948 przeniesiony do pracy w Centralnym Zarządzie Materiałów Budowlanych;
 - 1949–1953 wykładowca, kierownik Laboratorium Wytrzymałości Tworzyw, następnie kierownik Katedry Obróbki Plastycznej oraz dziekan Wydziału Mechanicznego (1951–1953) w Szkole Inżynierskiej (SI) w Szczecinie;
 - 1954–1955 wykładowca (na godziny zlecone) w Gospodarstwie Pomocniczym przy Katedrze Geologii SI w Szczecinie;
 - 1.04.1955–31.05.1961 zatrudniony na stanowisku zastępcy profesora i kierownika Zespołu dydaktycznego mechanizacji rolnictwa, następnie Katedry Maszynoznawstwa Rolniczego, przemianowanej w 1960 roku na Katedrę Mechanizacji Rolnictwa WSR w Szczecinie;
 - 1.10.1961–31.05.1966 zatrudniony jako wykładowca kontraktowy (zachował stanowisko zastępcy profesora do przejścia na rentę/emeryturę).
- Przeszedł na emeryturę w 1966 roku.
Odznaczony Odznaką „Gryf Pomorski” (1960).

Malinowska Katarzyna, dr hab. inż.

Data urodzenia: 14.08.1970 rok.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek ochrona środowiska – mgr inż. (1996).

Stopnie naukowe:

- doktor (2001), nauki rolnicze w dyscyplinie agronomia, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa;
- doktor habilitowany (2014), nauki rolnicze w dyscyplinie naukowej ogrodnictwo, specjalność fizjologia roślin, Wydział Ogrodniczy, Uniwersytet Rolniczy w Krakowie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1996–2000 studia doktoranckie, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 2000–2009 adiunkt, Katedra Fizjologii Roślin, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 2009–2013 adiunkt, Zakład Fizjologii Roślin, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;
- 2013–2014 adiunkt, Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;
- od 3.2014 adiunkt ze stopniem doktora habilitowanego, Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zmiany w składzie jakościowo-ilościowym oraz aktywność mikroorganizmów glebowych w obrębie biologicznych oczyszczalni ścieków; wydajność fotosyntetyczna, jako wskaźnik stanu fizjologicznego roślin uprawnych w różnych warunkach stresu abiotycznego; ocena stanu fizjologicznego drzew i krzewów w warunkach stresu; charakterystyka zbiorowisk roślinnych w obrębie zróżnicowanych warunków siedliskowych niektórych biotopów Pomorza Zachodniego; wykorzystanie technik biologii molekularnej do opisywania bioróżnorodności u różnych genotypów roślin.

Dorobek publikacyjny: dotychczasowy dorobek naukowy, którego jest autorem lub współautorem, obejmuje łącznie 67 pozycji, w tym 41 to oryginalne prace naukowe, a 26 to monografie naukowe, publikacje w materiałach konferencyjnych i popularnonaukowych oraz streszczenia.

Działalność dydaktyczna: pełniła rolę promotora dwóch prac inżynierskich i 21 prac magisterskich. Prowadzi wszystkie formy zajęć dydaktycznych (wykłady, ćwiczenia laboratoryjne, audytoryjne oraz seminaria) dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych kierunków: ogrodnictwo, ochrona środowiska, rolnictwo, architektura krajobrazu, biotechnologia, biologia, zootechnika i bioinformatyka.

Nagrody i wyróżnienia: 1. miejsce w konkursie na najlepszą pracę magisterską w 1996 roku; nagroda rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, indywidualna III° za osiągnięcia naukowe w 2011 roku.

Malinowski Ryszard, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 23.08.1969 rok – Łódź.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek ochrona środowiska – mgr inż. (1996).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie kształtowania środowiska (2001), Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– dr habilitowany nauk rolniczych w dyscyplinie ochrona i kształtowanie środowiska – specjalność ochrona i kształtowanie zasobów glebowych (2013), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1996–2001 asystent, Katedra Gleboznawstwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 2001–2009 adiunkt, Katedra Gleboznawstwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie, a od 2009 roku Zakład Gleboznawstwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;
- 2013–2014 adiunkt ze stopniem doktora habilitowanego, Katedra Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze:

- a) Charakterystyka gleb Pomorza Zachodniego w aspekcie czynników kształtujących ich cechy morfologiczne, właściwości chemiczne i fizyczne:
 - kształtowanie potencjału produkcyjnego gleb,
 - ochrona i kształtowanie właściwości środowiska glebowego terenów użytkowanych rolniczo (łąkowo, ornice), leśnych oraz w różnym stopniu przekształconych hydrotechnicznie mokradel;
- b) Ocena jakości i możliwości zagospodarowania osadów dennych rzek i jezior.
- c) Ocena wpływu antropopresji na środowisko przyrodnicze:
 - zastosowanie metod bioindykacji do oceny skażenia gleb metalami ciężkimi,
 - ocena właściwości i możliwości rolniczego wykorzystania różnorodnych odpadów przemysłowych i komunalnych (ich wpływ na właściwości gleb i skład chemiczny roślin),
 - ocena oddziaływania składowisk odpadów przemysłowych i komunalnych na środowisko przyrodnicze (gleby, wody powierzchniowe i gruntowe oraz rośliny),
 - wpływ warunków miejskich na gleby i rośliny.
- d) Ocena wpływu różnych sposobów użytkowania gleb na jakość wód gruntowych i powierzchniowych.

Dorobek publikacyjny: jest autorem lub współautorem, łącznie 184 pozycji, z których 38 przygotował przed uzyskaniem stopnia doktora, 130 po uzyskaniu stopnia doktora i 16 po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, w tym 87 to oryginalne prace naukowe, a 37 to projekty przyrodnicze i ekspertyzy. Realizował grant promotorski ze środków Komitetu Badań Naukowych nr 6 P06B 015 20, na temat: „Przestrzenne rozmieszczenie gatunków madceńskich oraz ich właściwości w zależności od sposobu użytkowania”.

Nagrody i wyróżnienia: wyróżniona praca doktorska w 2001 roku, odznaczony honorową Srebrną Odznaką Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego w 2011 roku.

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (członek zarządu i skarbnik Szczecińskiego Oddziału PTG) i jednocześnie członek Międzynarodowej Unii Towarzystw Gleboznawczych (IUSS), członek Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego oraz Polskiego Towarzystwa Łąkarzy, członek Sekcji Fizyki Gleby Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego.

Marska Barbara, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 4.08.1946 rok – Kraków.

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński – mgr inż. (1969).

Stopnie naukowe i tytuły:

- doktor (1980),
- doktor habilitowany (1991),
- profesor (2003).

Przebieg pracy zawodowej:

- 1969–1970 bakteriolog, Wojewódzki Szpital Zespolony w Szczecinie;
- 1971–1973 pracownik naukowo-techniczny, Katedra Technologii Rolnej i Przechowalnictwa;
- 1971–1980 starszy asystent, 1980–1993 adiunkt, 1993–1995 profesor nadzwyczajny AR, Katedra Mikrobiologii;
- 1995–2013 kierownik, Katedra Fizjologii Roślin.

Pełnione funkcje: kierownik Zakładu Mikrobiologii w Instytucie Ekologii i Ochrony Środowiska AR (1981–1983), prodziekan ds. dydaktyki Wydziału Rolniczego na kierunku: rolnictwo i ochrona środowiska (1993–1996), członek Senackiej Komisji ds. Kształcenia (1993–1996, 2002–2005), przewodniczący Wydziałowej Komisji Dydaktycznej (1993–1996, 2002–2005), członek Uczelnianej Komisji ds. Oceny Nauczycieli Akademickich (1991–1993), członek Rady Bibliotecznej (1991–1993 i 1996–1999), członek Uczelnianej Komisji Dydaktycznej (1996–1999), członek Wydziałowej Komisji Lokalowej (1996–1999), członek Komisji Odwoławczej ds. Rozpatrywania Odwołań Pracowników od Oceny (1996–1999), członek Senatu AR (1996–1999), prodziekan ds. dydaktyki Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, kierunek rolnictwo i ochrona środowiska (2002–2005).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zagadnienia z zakresu mikrobiologii, lichenologii i szeroko pojętej ochrony środowiska; wpływ emisji przemysłowych na mikroflorę gleb uprawnych i leśnych, grzyby toksynotwórcze w glebach uprawnych i leśnych, narażonych na emisje przemysłowe, udział mikroorganizmów w degradacji obiektów zabytkowych, porosty jako bioindykatory zanieczyszczenia powietrza na obszarach leśnych w strefie oddziaływania emisji przemysłowych, wpływ wieloletniego oddziaływania emisji przemysłowych na zmiany w składzie gatunkowym porostów Puszczy Wkrzańskiej, Puszczy Goleniowskiej oraz lasów w okolicach Elektrowni „Dolna Odra”, wpływ obiektów komunalnych na mikroflorę powietrza i gleb, analiza wpływu na środowisko różnych obiektów i inwestycji.

Dorobek publikacyjny: liczba publikacji: 228, w tym 55 oryginalnych prac twórczych, siedem skryptów i podręczników, cztery recenzje rozpraw doktorskich, 14 recenzji projektów badawczych i siedem recenzji wydawniczych.

Nagrody i odznaczenia: nagroda rektora za osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej (1983, 1988), nagroda rektora za osiągnięcia w pracy naukowej (1990), nagroda rektora za osiągnięcia w pracy dydaktycznej (1996), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1996), Złoty Krzyż Zasługi (1999), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej” (2000), nagroda zespołowa rektora (2003).

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: członek Komisji Mikrobiologii Rolnej Komitetu Mikrobiologii PAN oraz Komisji Biologii Gleb (1980–1982), członek Sekcji Chemii Rolnej Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej PAN (1984–1989, 1991–1993), rzeczoznawca ministra środowiska i biegły wojewody zachodniopomorskiego w zakresie ocen oddziaływania inwestycji na środowisko (od 1991).

Masojć Piotr, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 3.05.1957 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Biologii i Nauk o Ziemi – mgr (1979).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1985),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1993),
- profesor nauk rolniczych (2001).

Przebieg pracy zawodowej:

- od 1980 pracownik Akademii Rolniczej w Szczecinie,
- od 1.10.2002 kierownik Katedry Genetyki i Hodowli Ro-

ślin (aktualnie Katedry Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin),

- od 2005 zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzi badania z zakresu genetyki molekularnej zbóż. Szczególnym jego osiągnięciem jest współautorstwo pierwszej zagęszczonej mapy genetycznej żyta uzyskanej przy użyciu markerów molekularnych, opracowanie metody klasyfikacji *loci* cech ilościowych oraz identyfikacja genów kodujących cechy o znaczeniu użytkowym. Pracuje także nad wyjaśnieniem genetycznych podstaw zjawiska porostania zbóż oraz nad metodyką identyfikacji *loci* cech złożonych. W czasie swojej pracy zawodowej przebywał łącznie 28 miesięcy na zagranicznych stażach naukowo-badawczych w wiodących światowych centrach badań nad genetyką zbóż (Institute of Plant Science Research w Cambridge w Wielkiej Brytanii, John Innes Centre w Norwich w Wielkiej Brytanii, Agriculture Canada Research Station, University of Manitoba w Winnipeg w Kanadzie oraz Agricultural University w Uppsali w Szwecji).

Dorobek publikacyjny: jest autorem 62 oryginalnych prac twórczych z zakresu genetyki, hodowli roślin i biotechnologii oraz ponad 100 innych prac naukowych, w tym prezentowanych podczas konferencji naukowych krajowych i zagranicznych. Znaczna część prac oryginalnych (34) ukazała się w renomowanych czasopismach zagranicznych, takich jak: *Theoretical and Applied Genetics, Journal of Cereal Science, Hereditas, Canadian Journal of Plant Science, Plant Breeding, Euphytica, Molecular Breeding, Journal of Applied Genetics i Swedish Journal of Agricultural Research*. Według oficjalnej listy cytowań (Web of Science) publikacje te były cytowane w ponad 550 innych pracach naukowych, a indeks H = 12. Jest współautorem prestiżowego ogólnopolskiego podręcznika akademickiego pt. „Biotechnologia roślin”.

Zrealizował 10 grantów badawczych KBN, MNiSW, NCBiR, NCN i Agencji Nieruchomości Rolnych.

Dorobek dydaktyczny: prowadził bądź prowadzi wykłady z przedmiotów: genetyka roślin, hodowla roślin i nasiennictwo, genetyka populacji, biologia molekularna, inżynieria genetyczna w hodowli roślin, molekularne podstawy ewolucji, genomika roślin, genetyka molekularna. Pod kierunkiem prof. Piotra Masojć wykonano ponad 50 prac magisterskich i 20 prac inżynierskich. Jest promotorem ośmiu ukończonych i trzech realizowanych przewodów doktorskich oraz recenzentem licznych projektów badawczych, publikacji, przewodów doktorskich, habilitacyjnych oraz postępowania o tytuł profesora.

Pelnie funkcje: prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą, AR Szczecin (2002–2005), przewodniczący sekcji P06A i sekcji biotechnologii w KBN, członek Rad Naukowych i Komitetu

Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN, ekspert PKA i NCN, członek komitetów redakcyjnych czasopism naukowych *Journal of Applied Genetics* i *Plant Breeding and Seed Science*, przewodniczący Szczecińskiego Oddziału PTG.

Nagrody, wyróżnienia, odznaczenia: nagroda Ministra Edukacji Narodowej (1987), prestiżowa nagroda naukowa „Zachodniopomorski Nobel” (2002), Medal Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego *Amicus Scientiae et Veritatis* (1996), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2002), Srebrny Krzyż Zasługi (1998), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (2002).

Maślankowska Lilianna, doc. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1928 rok – Sokół (woj. wołogodzkie) na terenie byłego ZSSR.

Ukończone studia: studia wyższe ukończyła w 1951 roku w Instytucie Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Leningradzie (aktualnie Petersburg), otrzymując kwalifikacje agronoma uczonego – mgr rolnictwa.

Stopnie naukowe:

- kandydat nauk rolniczych (1955); studia doktoranckie w Instytucie Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Leningradzie (Katedra Łąkarstwa);
- doktor habilitowany (1969).

Przebieg pracy zawodowej i działalność naukowa: w październiku 1955 roku przyjechała do Polski, a w listopadzie 1956 została zatrudniona w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie na stanowisku adiunkta. W 1969 roku objęła funkcję kierownika Zakładu Torfoznawstwa w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk, a w okresie 1974–1975 kierownika Zakładu Użytków Zielonych (późniejszej Katedry Łąkarstwa), należącego do Instytutu Uprawy Roli i Roślin Akademii Rolniczej w Szczecinie.

W czasie pracy w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk AR w Szczecinie odbyła też zagraniczne staże i stypendia naukowe (w RFN i we Francji).

W 1978 roku przeniosła się do nowo organizowanej Wyższej Szkoły Rolniczo-Pedagogicznej w Siedlcach, gdzie pracowała do przejścia na emeryturę.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzone badania związane były z gospodarczymi problemami województwa szczecińskiego, dotyczyły ekologii i zwalczania chwastów łąkowych oraz metod regeneracji zdegradowanych użytków zielonych, a także doboru mieszanek do obsiewu łąk oraz podsiewu roślin motylkowatych.

Dorobek publikacyjny: opublikowała 42 prace naukowe i 20 popularnonaukowych. Wykonała także wiele obszernych ekspertyz (10), prac studialnych (6) oraz informacyjno-technicznych (4).

Wypromowała jednego doktora i około 80 inżynierów i magistrów.

Współpracowała z Ośrodkami Postępu Rolniczego, Naczelną Organizacją Techniczną, Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Wodno-Melioracyjnych.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: Polskie Towarzystwo Botaniczne, Polskie Towarzystwo Gleboznawcze, Polskie Towarzystwo Naukowe, Szczecińskie Towarzystwo Naukowe.

Nagrody i odznaczenia: za działalność dydaktyczno-wychowawczą w środowisku uczelnianym oraz na rzecz praktyki rolniczej otrzymała nagrodę ministra; wielokrotnie wyróżniana była nagrodami rektora. Ponadto otrzymała: Złoty Krzyż Zasługi, Srebrną Odznaką STWM i Odznaką „Gryf Pomorski”.

Meller Edward, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 31.12.1966 rok – Stargard Szczeciński (woj. zachodniopomorskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1991).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1996), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany nauk rolniczych (2007), dyscyplina ochrona i kształtowanie środowiska, specjalność: gleboznawstwo, ochrona gleb i gospodarka odpadami, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1991 asystent, Katedra Gleboznawstwa AR w Szczecinie,
- 1994–1996, Międzywydziałowe Studium Doktoranckie, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Gleboznawstwa,
- 2007 adiunkt, Katedra Gleboznawstwa,
- 2009 profesor nadzwyczajny, Katedra Gleboznawstwa,
- 2011 kierownik Zakładu Gleboznawstwa,
- 2013 kierownik Katedry Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: w pracy naukowo-badawczej zajmuje się głównie problematyką związaną z charakterystyką gleb Pomorza Zachodniego w aspekcie kształtowania środowiska oraz ochrony ich potencjału produkcyjnego. Wiele prac naukowych poświęca także metodom uzupełniania niedoboru składników chemicznych w glebach, rozpoznawaniu możliwości gospodarczego (przyrodniczego) wykorzystania: popiołów ze spalania węgla kamiennego, brunatnego oraz biomasy, odpadów potartaczych, osadów dennych i innych substancji odpadowych. Ponadto ocena oddziaływania składowisk odpadów przemysłowych, komunalnych na właściwości chemiczne i fizyczne gleb przyległych do ich obszaru. W wyniku nawiązania współpracy z zakładami zajmującymi się przetwarzaniem odpadów komunalnych, ich kompostowaniem i składowaniem prowadzi badania służące ocenie stosowanych technologii, jakości materii organicznej poddawanej kompostowaniu oraz uzyskanych kompostów.

Dorobek publikacyjny: jest autorem lub współautorem 34 oryginalnych prac naukowych opublikowanych przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego oraz kolejnych 41 oryginalnych prac opublikowanych po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego. Na ogólny dorobek naukowy składają się 183 opracowania, w tym aż 36 to prace na rzecz podmiotów gospodarczych, opinie i ekspertyzy.

Promotor dwóch zakończonych przewodów doktorskich i jednego w toku realizacji, a ponadto trzech prac inżynierskich i 53 magisterskich na kierunku ochrona środowiska oraz pięciu prac inżynierskich i dwóch magisterskich na kierunku rolnictwo.

Pełnione funkcje: członek (z wyboru) Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa w latach 1999–2002 oraz od 2007; prodziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie w la-

tach 2008–2010, 2010–2012 oraz w kadencji 2012–2016; członek Senatu ZUT w Szczecinie w latach 2010–2012 oraz w kadencji 2012–2016.

Odnaczenia: Brązowy Krzyż Zasługi (2007), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2012), Srebrna Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (2007), Złota Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (2011).

Dodatkowe informacje: ukończył Studium Pedagogiczne przy AR w Szczecinie (1991) oraz Studia Podyplomowe w zakresie woda i środowisko organizowane przez Akademię Rolniczą we Wrocławiu (1992).

Michalcewicz Wiera, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 16.09.1950 rok – Wilno.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1974).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych, AR w Szczecinie (1989),
- doktor habilitowany, specjalność: agronomia, AR w Szczecinie (2002).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1974–1981 rolnik, Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- 1981–1989 starszy asystent,
- od 1989 adiunkt,

– od 2006 profesor nadzwyczajny.

Kierunki badawcze: ilość i aktywność mikroflory glebowej, wpływ czynników środowiskowych oraz polutantów na wielkość populacji, jej skład oraz aktywność; efekty uboczne pestycydów w środowisku glebowym oraz mikrobiologiczny rozkład pestycydów; wpływ metali ciężkich na mikroflorę gleby; matematyczne modelowanie populacji mikroorganizmów w warunkach naturalnych i jej zmian pod wpływem czynników naturalnych i antropogenicznych; mikrobiologia ścieków i osadów ściekowych; wpływ składowisk odpadów oraz oczyszczalni ścieków na mikroflorę gleby i powietrza.

Dorobek publikacyjny: 110 publikacji.

Jeden promowany doktor – Tomasz Wieczorek – 2007 rok.

Michalska Bożena, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 24.06.1948 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1971).

Stopnie naukowe i tytuł naukowy:

- doktor nauk rolniczych (1981), Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- doktor habilitowany w zakresie agronomii (1994),
- profesor nauk rolniczych (2002).

Przebieg pracy zawodowej:

- od 1971 Zakład Agrometeorologii WSR w Szczecinie;

- 1974–1978 starszy asystent naukowo-badawczy, Zakład Upowszechniania Postępu;
- od 1981 starszy asystent naukowo-dydaktyczny, adiunkt, Zakład Agrometeorologii;
- 2002–2013 kierownik, Katedra Meteorologii i Klimatologii;
- od września 2013 kierownik, Katedra Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni.

Kierunki badawcze: warunki termiczne gleb w Polsce, szkodliwe elementy klimatyczne i zjawiska atmosferyczne, zmienność plonowania roślin uprawnych z powodu występowania szkodliwych zjawisk atmosferycznych w Polsce, agroklimatyczne warunki uprawy roślin strączkowych, ekstremalne uwilgotnienie gleby i pozimowe zapasy wody w glebie, klimatyczne zasoby i zagrożenia wybranych regionów Polski, bioklimatyczne uwarunkowania rekreacji i turystyki w Polsce.

Dorobek publikacyjny: jako autor i współautor oryginalnych prac twórczych: cztery atlasy, sześć podręczników, osiem monografii oraz publikacje z zagranicznych i krajowych konferencji naukowych, doniesienia i ekspertyzy (łącznie 229 pozycji). Promotor trzech prac doktorskich.

Pełnione funkcje: prodziekan Wydziału Rolniczego ds. dydaktyki w dwóch kadencjach 1996–1999, 1999–2002; przewodnicząca Komisji ds. Dydaktyki na Wydziale Rolniczym w kadencji 1996–1999–2002; przewodnicząca Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej na kierunkach rolnictwo i ochrona środowiska 1997–2002; członek międzyuczelnianego zespołu Programu TEMPUS–BIS, lata 1998 i 1999; senator Akademii Rolniczej w Szczecinie w latach 1999–2009; członek Komisji Akredytacyjnej Uczelni Rolniczych na kierunku ochrona środowiska 2001/2002; przewodnicząca uczelnianej komisji konkursowej na najlepszego studenta Primus Inter Pares 2001–2002–2003; członek Senackiej Komisji do spraw Kształcenia 1999–2006, 2012–2016; przewodnicząca Senackiej Komisji do spraw Kształcenia 2006–2008, 2009–2010; koordynator Dziennych Międzywydziałowych Studiów Doktoranckich na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa 2002–2008; kierownik Wydziałowych Studiów Doktoranckich: 2008/2010, 2010/2012, 2012–2016.

Nagrody: nagroda rektora – naukowa, zespołowa III° (1979), nagrody indywidualne i zespołowe rektora (1989, 1992, 1994, 1996, 2009), nagrody MSzWiT – naukowa, zespołowa II° (1982), (1983), nagroda Prezesa Rady Ministrów – naukowa, zespołowa III° (2002).

Odznaczenia: Odznaka „Gryf Pomorski” (1989), Srebrny Krzyż Zasługi (1997), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1999), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej” (2000), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2009).

Michalski Marek, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 26.05.1930 rok – Płock.

Zmarł w 2012 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Politechnika Warszawska, Wydział Maszyn i Urządzeń (1956).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk technicznych (1971), Wyższa Szkoła Rolnicza w Olsztynie,

– doktor habilitowany (1989), Uniwersytet w Rostocku (Niemcy).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1956–1974 Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie,
- od 1.12.1974 Akademia Rolnicza w Szczecinie, Instytut Techniki Rolniczej:
 - 1974 docent kontraktowy,
 - 1990 stanowisko profesora nadzwyczajnego,
 - 1975–1977 prodziekan Wydziału Rolniczego (WR) ds. Oddziału Mechanizacja Rolnictwa,
 - 1981–1984 prodziekan WR ds. kierunku studiów techniki rolniczej,
 - 1975–1995 kierownik Zakładu Eksploatacji Sprzętu Rolniczego i Agrolotnictwa,
 - 1992–1995 dyrektor Instytutu Techniki Rolniczej,
 - od 1.07.1995 – odszedł (za porozumieniem stron) do Wyższej Szkoły Morskiej w Szczecinie.

Kierunki badawcze: wykorzystanie samolotów i śmigłowców w rolnictwie i leśnictwie.

Odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi (1991), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1993), Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie (1993).

Dorobek dydaktyczny: prowadził wykłady/ćwiczenia z przedmiotów: metodologia badań naukowych, informacja naukowo-techniczna, eksploatacja sprzętu rolniczego; seminaria dyplomowe.

Dodatkowe informacje: był opiekunem Koła Naukowego AGROLOTNIKÓW.

Mielnik Lilla, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1966 rok – Drawsko Pomorskie.

Ukończone studia: Uniwersytet Szczeciński, Wydział Matematyczno-Fizyczny – mgr fizyki (1991).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie rybactwa (2002); Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Nauk o Żywności i Rybactwa,

– doktor habilitowany nauk o ziemi w dyscyplinie geografia (2014), Uniwersytet Szczeciński, Wydział Nauk o Ziemi.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1985–1986 młodszy bibliotekarz, Miejska Biblioteka Publiczna w Łobzie;
- 1992–1993 pracownik techniczny, Zakład Meteorologii i Klimatologii Morza, Akademii Rolnicza w Szczecinie;
- 1994–1997 student, Dzielne Międzywydziałowe Studia Doktoranckie – Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 1997–2002 asystent, Zakład Fizyki, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 2002– (do chwili obecnej) adiunkt, Katedra Fizyki i Agrofizyki, AR/ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzone prace mieszczą się w dwóch nurtach tematycznych, związanych głównie z rozpoznaniem procesów wpływających na funkcjonowanie ekosystemów wodnych i lądowych, poprzez poznanie właściwości substancji humusowych w nich występujących: funkcjonowanie ekosystemów wodnych, a w szczególności jezior lobeliowych poprzez poznanie właściwości chemicznych ich osadów dennych;

zastosowanie metod spektroskopowych w badaniach materii organicznej różnego pochodzenia: zastosowanie spektroskopii elektronowej w zakresie UV-VIS-IR; zastosowanie spektroskopii masowej w połączeniu z chromatografią gazową GC-MS w celu identyfikacji składu izotopowego i ustalenia struktury związków humusowych; wykorzystanie zjawiska opóźnionej luminescencji w badaniach materii organicznej różnego pochodzenia.

Dorobek naukowo-badawczy: 14 oryginalnych twórczych prac naukowych, 20 twórczych prac w innych recenzowanych wydawnictwach, 24 streszczenia prac zgłoszonych na konferencje i sympozja, grant promotorski – 1998–2000 – główny wykonawca, grant wewnętrzny – 2005–2008 – kierownik projektu, projekt badawczy nr N N305 054734 – 2008–2011 – kierownik projektu, projekt badawczy nr N N305 305540 – 2011–2014 – wykonawca, projekt badawczy nr N N305 396 838 – 2010–2014 – wykonawca.

Nagrody i wyróżnienia: 2002 rok – nagroda zespołowa II° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie; 2003 – nagroda zespołowa I^o rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie za działalność naukową i dydaktyczną.

Przynależność do towarzystw naukowych i innych – pełnione funkcje: od 1994 roku członek Polskiego Towarzystwa Substancji Humusowych (PTSH); od 1996 roku członek Międzynarodowego Towarzystwa Substancji Humusowych (IHSS); od 2003 roku członek Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego, Oddział w Szczecinie (sekretarz); członek Rady Programowej dla kierunku technika rolnicza i leśna WKŚiR ZUT w Szczecinie w latach 2006–2012; członek komitetu organizacyjnego III Warsztatów Naukowych nt. „Metody badania związków humusowych ekosystemów wodnych i lądowych”, 13–19 maja 2004 Gryfino; członek komitetu organizacyjnego XIII Międzynarodowej Konferencji Naukowej z cyklu Problemy inżynierii rolniczej pod hasłem „Inżynieria Rolnicza a Środowisko”, 19–21.05.2008 Międzyzdroje.

Mikiciuk Grzegorz, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 10.05.1968 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa w zakresie hodowli roślin i nasiennictwa (1993).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych w zakresie agronomii (1998), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy,
- doktor habilitowany nauk rolniczych w dyscyplinie ogrodnictwo, specjalność sadownictwo (2013), Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Wydział Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1993 asystent, Katedra Gleboznawstwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- 2001 adiunkt, Katedra Sadownictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie,
- 2009 adiunkt, Katedra Sadownictwa, Akademia Rolnicza/ZUT w Szczecinie,
- od 2013 – adiunkt z habilitacją, Katedra Ogrodnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania nad oceną właściwości fizykochemicznych oraz przydatnością różnych typów gleb i podłoży w produkcji ogrodniczej oraz ich wpływem na jakość i wielkość uzyskiwanych plonów, a także wybrane parametry fizjologiczne roślin; wpływ stosowanych podkładek i zabiegów przerzedzania zawiązków na plonowanie drzew pestkowych; ocena przydatności produkcyjnej odmian moreli uprawianych w warunkach Pomorza Zachodniego oraz ochrona sadów przed ptakami; badania nad możliwościami wykorzystania superabsorbentów polimerowych w produkcji truskawek; wpływ dokarmiania dolistnego i stosowania biopreparatów pełniących funkcje fizjoaktywatorów oraz osmoregulatorów i antytranspirantów na cechy fizjologiczne i plonowanie roślin sadowniczych; badania nad stosowaniem preparatów ograniczających pęknięcie owoców.

Dorobek publikacyjny: 71 opublikowanych prac, w tym jedna monografia, 36 oryginalnych prac naukowych, dwie prace w recenzowanych materiałach konferencyjnych i 31 prac w nierecenzowanych materiałach konferencyjnych.

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: od 2010 roku członek zarządu oddziału Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych w Szczecinie; w latach 2003–2010 członek jury okręgowego etapu Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych dla uczniów szkół średnich, Blok Ogrodnictwo; w roku 2011 członek jury centralnego etapu Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych dla uczniów szkół średnich; od roku 2012 członek jury wojewódzkiego etapu Olimpiady Biologicznej dla uczniów szkół średnich oraz recenzent prac eksperymentalnych z zakresu biologii roślin przygotowywanych przez uczniów w ramach OB.

Pełnione funkcje na uczelni: członek zespołu przygotowującego raport dla Międzyuczelnianej Komisji Akredytacyjnej ds. kierunku ogrodnictwo (2001); członek zespołu ds. akredytacji kierunku studiów ogrodnictwo przygotowującego raport samooceny dla Państwowej Komisji Akredytacyjnej (2004 i 2010); członek Wydziałowej Komisji Dydaktycznej (2002–2005); członek zespołu przygotowującego wniosek o przyznanie Radzie Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa (2003); członek Senackiej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów (2005–2008); członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa w kadencji 2005–2008, 2010–2012 i 2012–2016; członek zespołu ds. promocji Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2009–2010 i 2010–2012); w 2005, 2010 i 2012 roku elektor Wydziałowego Kolegium Elektorów Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa; w 2012 roku elektor Uczelnianego Kolegium Elektorów Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie; sekretarz Rady Programowej kierunku ogrodnictwo na kadencję 2012–2016; członek Komisji ds. Jakości Kształcenia WKŚiR na kadencję 2012–2016.

Nagrody i wyróżnienia: zespołowa nagroda naukowa III° rektora AR w Szczecinie (2004), zespołowa nagroda dydaktyczna III° rektora AR w Szczecinie (2005), zespołowa nagroda naukowa II° rektora ZUT w Szczecinie (2010).

Dodatkowe informacje: ukończone Studium Pedagogiczne w Akademii Rolniczej w Szczecinie (1993).

Zainteresowania pozanaukowe: meteorytyka, mineralogia, fotografia, muzyka.

Miłkić Małgorzata, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 5.12.1969 rok – Stargard Szczeciński.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa, specjalność hodowla roślin i nasiennictwo (1993); Studium Pedagogiczne w Akademii Rolniczej w Szczecinie (1993).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie agronomii (2003), Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– doktor habilitowany nauk rolniczych (2014) w dyscyplinie ogrodnictwo, specjalność fizjologia roślin; Rada Wydziału Ogrodniczego, Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1993–2003 asystent, Katedra Fizjologii Roślin, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 2003–2008 adiunkt, Katedra Fizjologii Roślin, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 2009–2013 adiunkt, Zakład Fizjologii Roślin (wcześniej Katedra Fizjologii Roślin), Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;
- od 2013– adiunkt, Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Dorobek publikacyjny: 73 opublikowane prace obejmują: dwie monografie, 35 oryginalnych prac naukowych, 32 prace w materiałach konferencyjnych oraz dwa przewodniki metodyczne dla studentów i dwa przewodniki do ćwiczeń.

Główne kierunki badawcze: wpływ różnych form żywienia mineralnego roślin na ich cechy fizjologiczne, skład chemiczny i plonowanie; wpływ biopreparatów pełniących funkcje fizjoaktywatorów oraz antytranspirantów na cechy fizjologiczne i plonowanie roślin; reakcja fizjologiczna oraz zmiany w składzie chemicznym roślin pod wpływem stresogennych, abiotycznych czynników środowiskowych.

Nagrody i wyróżnienia: zespołowa nagroda naukowa II° rektora ZUT w Szczecinie (2009).

Pełnione funkcje: od 2010 roku członek jury wojewódzkiego etapu Olimpiady Biologicznej dla uczniów szkół średnich oraz recenzent prac eksperymentalnych z zakresu biologii roślin przygotowywanych przez uczniów w ramach OB, członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa w kadencji 2012–2016, członek Wydziałowej Komisji Wyborczej – 2010, przedstawiciel Wydziałowego Kolegium Elektorów Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa – 2012.

Zainteresowania pozanaukowe: rośliny ozdobne, muzyka.

Milczarski Paweł, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 16.08.1970 rok – Wałcz.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. agronomii (1994).

Stopnie naukowe:

– doktor (1999) w zakresie agronomii – Międzywydziałowe Studium Doktoranckie, Wydział Rolniczy, Akademia Rolnicza w Szczecinie (1994–1999);

– doktor habilitowany (2011) w zakresie agronomii – WKŚiR ZUT w Szczecinie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1999 adiunkt, Katedra Genetyki i Hodowli Roślin, AR w Szczecinie;

– 2011 adiunkt z habilitacją, Katedra Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin, ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzi badania z zakresu genetyki zbóż, a głównym obiektem jego zainteresowań jest żyto. Najważniejsze osiągnięcia obejmują opracowanie zintegrowanej, silnie zagęszczonej mapy genetycznej żyta liczącej ponad 4000 markerów. Innym rezultatem badań jest rozpoznanie genetycznej architektury, rozlokowania na chromosomach żyta, *loci* warunkujących cechy ilościowe, takie jak: plon, MTZ, liczba ziaren z kłosa, wysokość roślin, długość kłosa i inne. W ramach prac nad badaniami dziedzicznego podłoża cech ilościowych żyta współpracuje z innymi zespołami krajowymi i zagranicznymi nad rozwiązywaniem problemów dotyczących porostania, odporności na choroby i inne stresse, w tym nad utworzeniem katalogu genów karłowatości u żyta. Badania te współrealizował w ramach siedmiu projektów badawczych KBN, Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, MNiSW oraz NCBiR.

Dorobek publikacyjny: jest autorem 25 oryginalnych prac naukowych, w tym 15 posiadających indeks IF. Łączna liczba cytowań tych prac przez innych autorów według bazy Web of Science wynosi ponad 130. Publikacje ukazały się w renomowanych czasopismach: *PLOS One, Theoretical and Applied Genetics, Molecular Breeding, Journal of Applied Genetics, Euphytica* i inne.

Działalność dydaktyczna: prowadzi, bądź prowadził wykłady i ćwiczenia z przedmiotów: genetyka, genetyczne aspekty ochrony środowiska, hodowla roślin i nasiennictwo, biologia molekularna, inżynieria genetyczna, diagnostyka molekularna roślin uprawnych, ochrona zasobów genowych.

Był opiekunem 15 prac magisterskich i sześciu inżynierskich, aktualnie jest opiekunem trzech prac doktorskich.

Pełnione funkcje: w latach 2001–2005 opiekun roku studentów kierunku rolnictwo, jest członkiem Polskiego Towarzystwa Genetycznego.

Zainteresowania pozanaukowe: muzyka klasyczna.

Miśkiewicz-Żebrowska Ewa, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1957 rok – Łódź.

Ukończone studia: Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, Wydział Grafiki i Malarstwa w zakresie grafiki artystycznej i fotografii (1984).

Stopnie naukowe:

– doktor (2001) w dziedzinie sztuk plastycznych, w zakresie dyscypliny artystycznej grafika na Wydziale Grafiki i Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi;

– doktor habilitowany (2013) w dyscyplinie sztuki piękne na Wydziale Grafiki i Malarstwa ASP w Łodzi.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– od 1990 nauczyciel dyplomowany, Zespół Szkół Plastycznych im. Władysława Hasióra w Koszalinie;

– 1994–1999 Zespół Kolegiów Nauczycielskich w Koszalinie;

– 1997–2006 doradca metodyczny, Centrum Edukacji Nauczycieli w Koszalinie;

– od 2002 – Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, Katedra Projektowania Krajobrazu – zakład rysunku, malarstwa, rzeźby – asystent; aktualnie adiunkt w Katedrze Projektowania Krajobrazu.

Działalność dydaktyczna: prowadzi zajęcia dla studentów kierunku studiów architektura krajobrazu z przedmiotów: plener malarski, rysunek i rzeźba, malarstwo i grafika, projekt dyplomowy.

Publikacje, wykłady (z ostatnich pięciu lat):

– 2009 – „Rodowód znaku książkowego – „Exlibris na przestrzeni dziejów” V publikacja do miesięcznika Centrum Edukacji Nauczycieli w Koszalinie;

– 2010 – monografia z okazji obchodów 100-lecia ZPAP;

– 2010 – projekt badawczy „Czas i przestrzeń w krajobrazie” – Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach Rektorskiej Kadry Habilitantów ZUT w Szczecinie;

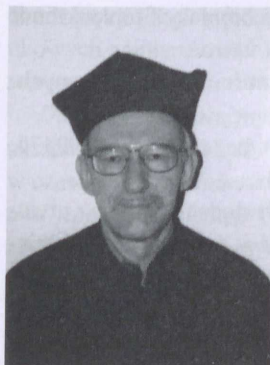
– Konferencja Międzynarodowa „Kreatywna Urbanistyka” – referat „Natura i jej osobliwości w sztukach pięknych” – Uniwersytet Naukowy Politechnika Lwowska, Instytut Architektury;

– 2014 (od 1997) – projekty, opracowania katalogów wystaw „Postawy Roku” i Międzynarodowych Plenerów Malarskich w Osiekach.

Działalność artystyczna: autorka 35 wystaw indywidualnych i uczestniczka około 170 wystaw zbiorowych w kraju i zagranicą w zakresie grafiki, malarstwa, rzeźby, fotografii.

Nagrody i wyróżnienia (z ostatnich 5 lat): nagroda Prezydenta Miasta Koszalina z okazji jubileuszu pracy twórczej (2010), Złota Odznaka Związku Polskich Artystów Plastyków (2010).

Funkcje – stanowiska społeczne i honorowe: od 1996 prezes Związku Polskich Artystów Plastyków Okręgu Koszalin-Słupsk; od 1998 komisarz artystyczno-organizacyjny Międzynarodowych Plenerów Malarskich w Osiekach, którym nadała nazwę „Czas i Miejsce dla Sztuki”; od 1997 pomysłodawca i współorganizator dorocznej interdyscyplinarnej wystawy członków Oddział Koszaliński-Słupskiego ZPAP „Postawy Roku” w Muzeum w Koszalinie; 2005–2006 członek Rady Kultury przy Prezydencie Miasta Koszalina; 2006–2009 członek Rady Muzeum w Koszalinie; od 2009 członek kadry merytorycznej Ośrodka Metodycznego Krajowego Komitetu Wychowania Resocjalizującego w Warszawie, filia w Koszalinie.

Murkowski Antoni, dr hab., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 6.08.1940 rok – Modliszewko koło Gniezna.

Ukończone studia: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Matematyki, Fizyki, Chemii – mgr (1963), dziedzina – fizyka doświadczalna.

Stopnie naukowe:

– doktor (1975), Akademia Rolnicza w Szczecinie; nauki rolnicze, biofizyka; temat pracy: „Luminescencyjne metody badania wpływu herbicydów na organizmy fotosyntetyzujące”;

– doktor habilitowany (2003), Instytut Agrofizyki PAN w Lublinie; nauki rolnicze w zakresie agronomii – agrofizyki;

rozprawa nt. „Oddziaływanie czynników stresowych na luminescencję chlorofilu w aparacie fotosyntetycznym roślin uprawnych”.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

– 1963–1964 konstruktor aparatury radiometrycznej, Zakłady POLON w Bydgoszczy;

– 1964–66 nauczyciel fizyki, Technikum Budowlane w Bydgoszczy;

– 1966–1967 konstruktor układów automatyki, Pomorskie Zakłady Aparatury Niskiego

Napięcia w Toruniu;

– 1967–1969 asystent, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Zakład Fizyki;

– 1969–1976 starszy asystent, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Zakład Fizyki;

– 1976–1993 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Zakład Fizyki;

– 1977–1983 kierownik Zakładu Fizyki;

– 1984–1995 kierownik Pracowni Biofizyki w Zakładzie Fizyki;

– 1993–2002 starszy wykładowca, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Zakład Fizyki;

– 2002–2005 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Zakład Fizyki;

– od 2005 – do emerytury na stanowisku profesora nadzwyczajnego, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Fizyki i Agrofizyki.

Odszedł na emeryturę w 2008 roku. Nadal współpracuje z Katedrą Fizyki i Agrofizyki.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: w swojej pracy naukowej zajmuje się zastosowaniem detekcji słabych świeceń biologicznych, a szczególnie luminescencji chlorofilu, do badania reakcji fotosyntezy w warunkach oddziaływania czynników stresowych na rośliny użytkowe. Prace dotyczą także mechanizmów fitotoksyczności herbicydów oraz integralnej oceny stanu fizjologicznego roślin i glonów. W latach 1986–1990 był kierownikiem dwóch zadań badawczych (CPBP) oraz trzech zadań badawczo-wdrożeniowych (CPB-R). W latach 1994–2013 był kierownikiem czterech projektów uczelnianych (BW) i dwóch projektów KBN oraz wykonawcą czterech projektów KBN. Badania luminescencji roślin i glonów były wykonywane przy użyciu zestawów pomiarowych, z których większość, wraz ze współpracownikami z Zakładu Fizyki, zaprojektował i częściowo sam wykonał. Niektóre opracowane pod jego kierunkiem metody badawcze i urządzenia pomiarowe zostały opatentowane:

Mazureczak J., Owczarczyk H., Grabikowski E., Murkowski A., 1983: Sposób określania stopnia jęlczenia tłuszczów szczególnie tłuszczów jadalnych i utylizacyjnych. Numer zgłoszenia 215202. Patent nr 115741.

Murkowski A., Grabikowski E., Brzóstowicz A., 1986: Sposób i urządzenie do określania mrozoodporności roślin. Numer zgłoszenia 226561. Patent nr 130729.

Murkowski A., Prokowski Z., 1987: Sposób pomiaru koncentracji biomasy fitoplanktonu. Numer zgłoszenia 239757. Patent nr 132607.

Murkowski A., Skórska E., 1990: Sposób określania chłodoodporności roślin uprawnych. Numer zgłoszenia 264366. Patent nr 149391.

Murkowski A., 1995: Sposób oceny odporności roślin na suszę. Numer zgłoszenia 292470. Patent nr 166857.

Działalność dydaktyczna: modernizował ćwiczenia w pracowniach studenckich oraz utworzył Pracownię Fizycznych Podstaw Miernictwa dla kierunku studiów mechanizacja rolnictwa. Opisy ćwiczeń zostały zamieszczone w czterech skryptach, oraz w czterech innych zbiorach, które zostały opracowane pod jego redakcją w latach 1978–1985. Od 1990 roku prowadził wykłady i konwersatoria z fizyki na kierunku ochrona środowiska, a na potrzeby tego nowego kierunku opracował zestaw wykładów oraz ćwiczeń laboratoryjnych.

Dorobek publikacyjny: współautor i autor sześciu patentów, współautor i autor 88 recenzowanych prac naukowych, a także 127 opublikowanych materiałów oraz posterów z krajowych i międzynarodowych kongresów, konferencji i sympozjów.

Działalność w stowarzyszeniach naukowych: od 1970 należy do Polskiego Towarzystwa Biofizycznego (sekretarz Szczecińskiego Oddziału 1977–1983 oraz przewodniczący 1987–1998); od 1984 członek Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego; od 1999 członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego; od 2000 członek Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego.

Nagrody i odznaczenia: za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymał 16 nagród rektora; w 1987 roku otrzymał Złoty Krzyż Zasługi oraz odznakę „Zasłużony pracownik rolnictwa”, w 1998 roku odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, a w 2010 roku otrzymał Złoty Medal za Długoletnią Służbę.

Myśków Beata, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 22.09.1969 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Uniwersytet Szczeciński, Wydział Biologii – mgr biologii (1995).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (2000), Międzywydziałowe Studium Doktoranckie (1995–2000), Wydział Rolniczy, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– doktor habilitowany (2013) – agronomia, WKŚiR ZUT w Szczecinie.

Przebieg pracy zawodowej:

– 2000 adiunkt, Katedra Genetyki i Hodowli Roślin, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2013 adiunkt z habilitacją, Katedra Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin, ZUT.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: głównym kierunkiem jej badań jest poszukiwanie markerów molekularnych genomu żyta i identyfikacja markerów cech ważnych pod względem użytkowym, głównie porostania przedźniwnego i związanej z nim aktywności amylazy, terminu kłoszenia oraz cech morfologicznych, a także męskiej sterility. Zajmuje się konstruowaniem map genetycznych i identyfikacją obszarów genomu zawierających *loci* badanych cech. Część badań poświęcona jest ocenie podobieństwa linii wsobnych żyta po-

chodzących z kolekcji katedry, jak również z firm hodowlanych. Dodatkowym obszarem naukowych zainteresowań jest zróżnicowanie genetyczne nicieni owadobójczych z rodzaju *Steinernematidae* i *Heterorhabditidae*.

Dorobek publikacyjny: 20 prac recenzowanych, z których 11 ukazało się w czasopismach aktualnie wyróżnianych w *Journal Citation Reports*. Wyniki badań publikowała m.in. w czasopismach: *Journal of Applied Genetics*, *Molecular Breeding*, *PLoS ONE*, *Theoretical and Applied Genetics*. Oprócz prac o charakterze oryginalnym jest współautorką 38 prac i doniesień konferencyjnych.

Uczestniczyła jako wykonawca w jedenastu projektach naukowych, przyznawanych przez różne instytucje krajowe (KBN, Ministerstwo Rolnictwa, MNiSW, NCN, NCBiR). W latach 2010–2013 kierowała grantem finansowanym przez MNiSW, a następnie NCN.

Pod jej kierunkiem wykonano cztery prace inżynierskie i trzynaście prac magisterskich; jest promotorem pracy doktorskiej.

Pełnione funkcje: w latach 2011–2013 pełniła funkcję sekretarza Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Genetycznego, a w następnej kadencji członka Komisji Rewizyjnej.

Zainteresowania pozanaukowe: sport.

Nawrocka-Grześkowiak Urszula, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 21.10.1945 rok – Poznań.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Poznaniu – mgr inż. (1970).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1985), Akademia Rolnicza w Poznaniu,

– doktor habilitowany (2005) nauk rolniczych w dyscyplinie ogrodnictwo, specjalność szkółkarstwo, Akademia Rolnicza w Lublinie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

– 1970–1971 stażysta w Zakładzie Doświadczalnym w Kórniku;

– 1971–1971 specjalista w Dziale Rozmnażania i Doświadczeń Arboretum Kórnickiego, a od 1972 do 1992 kierownik tego działu;

– od 1992 adiunkt w Zakładzie Introdukcji i Aklimatyzacji Drzew i Krzewów;

– 1996–2005 adiunkt w Zakładzie Fitopatologii w Instytucie Dendrologii PAN w Kórniku;

– od 2000 adiunkt w Zakładzie Dendrologii Akademii Rolniczej w Szczecinie, od 2005

adiunkt z habilitacją, od 2008 roku profesor nadzwyczajny, od 2006 do 2013 roku kierownik

Katedry Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni w Zachodniopomorskim Uniwersytecie

Technologicznym w Szczecinie (była Akademia Rolnicza), obecnie po restrukturyzacji: profesor nadzwyczajny w Katedrze Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni;

– dodatkowe prace to: pół etatu – adiunkt w Wyższej Szkole Służb Kwatermistrzowskich (1990–1992);

– 1/3 etatu – specjalista do spraw zieleni, Wojskowy Zespół Wypoczynkowy „Jantar” w Juracie;

– wykłady z dendrologii oraz z urządzania i pielęgnacji terenów zieleni na Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (2005–2007).

Dorobek dydaktyczny: w okresie od 2000 roku wypromowała 102 magistrów, 13 inżynierów, dwóch doktorów i dwóch doktorów habilitowanych. Jest promotorem trzech prac doktorskich, opiekunem naukowym jednego doktoranta.

Kierunki badawcze: szkółkarstwo ozdobne; dendrologia; restytucja cisa i jarzęba brekinii; rewaloryzacja zabytkowych parków; architektura krajobrazu.

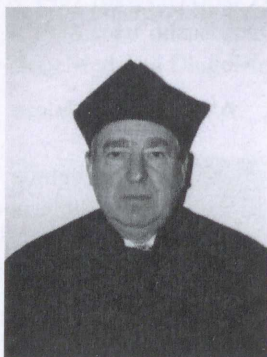
Dorobek publikacyjny: autorka i współautorka 47 publikacji naukowych, 13 monografii w tym jednego rozdziału w podręczniku, 58 publikacji popularnonaukowych.

Kierownik czterech grantów naukowych przyznanych przez KBN

Sprawuje opiekę naukową i projektowała: Arboretum w Wirtach, Arboretum przy Leśnym Banku Genów Kostrzyca, Arboretum w Orlu, dobór odmianowy róż na „Różance” w Szczecinie oraz wykonała (z zespołem) koncepcję Ogrodu Botanicznego w Szczecinie, prowadzi ekspertyzy dotyczące renowacji parków, zdrowotności oraz pielęgnacji drzew i krzewów.

Pełnione funkcje w organizacjach: jest przewodniczącą Rady Naukowej przy ogrodniku miejskim w Szczecinie oraz przedstawicielem uczelni do komisji działającej na rzecz powstania ogrodu botanicznego w Szczecinie.

Nagrody i wyróżnienia: Złoty Medal za Długoletnią Służbę (2011), „Kordelas Leśnika Polskiego” (2010).

Niedźwiecki Edward, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 13.06.1938 rok – Ciemne (pow. Sokółka, woj. podlaskie).

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza, Wydział Rolny – mgr inż. rolnictwa (1963).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1970),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1984),
- profesor nauk rolniczych (1992).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1963–1964 stażysta, Państwowe Gospodarstwo Rolne Wójcino koło Pyrzyc;

– Wyższa Szkoła Rolnicza/Akademia Rolnicza w Szczecinie – Katedra Gleboznawstwa zatrudniany na stanowiskach:

– asystenta naukowo-technicznego, asystenta, starszego asystenta (1964–1971), adiunkta (1971–1985), docenta (1985–1992), profesora nadzwyczajnego (od 1992), profesora zwyczajnego (od 1998);

– kierownik Katedry od 1987 do przejścia na emeryturę.

Przeszedł na emeryturę 1.10.2008 roku i nadal pracuje naukowo.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: czynniki kształtujące cechy morfologiczne i żyzność gleb, ochrona potencjału produkcyjnego gleb.

Dorobek publikacyjny: 260 pełnotekstowych i recenzowanych prac twórczych (w tym trzy prace z tzw. listy filadelfijskiej, 12 pozycji opracowań książkowych bądź rozdziałów w książkach). Uwzględniając doniesienia konferencyjne, streszczenia, komunikaty i inne, całość dorobku publikacyjnego obejmuje 400 pozycji.

W okresie kierowania Katedrą Gleboznawstwa cztery osoby uzyskały stopień naukowy doktora (w tym jedna osoba z zagranicy – Wietnam).

Nagrody i wyróżnienia: nagrody indywidualne Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za prace doktorską (1971) i habilitacyjną (1984) oraz liczne nagrody rektora za działalność naukowo-dydaktyczną, w tym nagroda rektora za całokształt prac.

Odnaczenia: Złota Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Złoty Krzyż Zasługi (1984), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1994), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1998).

Pełnione funkcje w organizacjach i stowarzyszeniach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, w latach 1994–2010 przewodniczący Szczecińskiego Oddziału PTG. Od 1990 roku członek Zarządu Głównego PTG i członek Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej Polskiej Akademii Nauk, w którym w latach 2000–2006 przez dwie kadencje pełnił funkcję członka Prezydium oraz kierownika Sekcji Gleboznawczej. W latach 2002–2005 redaktor naczelny Wydawnictwa Naukowego Akademii Rolniczej w Szczecinie oraz w latach 2003–2005 członek Rady Programowej naukowego internetowego czasopisma uczelni rolniczych *Electronic Journal of Polish Agricultural Universities* oraz Rady Programowej czasopism uczelni rolniczych *Acta Scientiarum Polonorum*.

Zainteresowania pozanaukowe: praca w ogrodzie i wędkarstwo.

Niklewski Marian Bronisław, prof. zw. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1909 rok – Dublany koło Lwowa.

Ukończone studia: studia na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego ukończył w 1934 roku.

Po studiach podjął pracę w Zakładach Tomosfosfatowych w Katowicach.

W 1936 roku odbył 9-miesięczny staż naukowy w Rothamsted w *Experimental Station* w Anglii, następnie pracował naukowo na Uniwersytecie Poznańskim w Katedrze Fizjologii Roślin.

W 1937 roku przeniósł się na Politechnikę Lwowską, gdzie pracował do 1941 roku.

Po wyzwoleniu kraju (do 1947) pracował w Biurze Rolnym Starostwa Powiatowego w Krośnie.

W 1945 roku obronił pracę doktorską na Uniwersytecie Jagiellońskim.

W latach 1947–1949 był sekretarzem Rady Naukowej przy Ministrze Rolnictwa. W 1949 roku podjął pracę w Instytucie Torfowym w Elblągu (późniejszy Terenowy Oddział Badań Torfowych IMUZ). Prowadził także wykłady na Politechnice Gdańskiej i na Uniwersytecie Warszawskim, a w latach 1951–1955 kierował Katedrą Torfoznawstwa Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Pracę na pełnym etacie w Instytucie Torfowym w Elblągu przerwał w 1966 roku, jednakże pracował w tej placówce jako konsultant naukowy aż do czasu przejścia na emeryturę.

W 1952 roku w SGGW w Warszawie po obronie pracy habilitacyjnej otrzymał stanowisko docenta. Dalszy rozwój naukowy, zaangażowanie w badania z dziedziny chemii rolnej oraz liczne publikacje naukowe i popularnonaukowe prowadzą do uzyskania w 1955 roku tytułu profesora nadzwyczajnego, a w 1961 – tytułu profesora zwyczajnego.

Od 1955 roku Profesor Nikłowski pracował w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie jako kierownik Katedry Chemii Rolnej, a od 1970 roku do przejścia na emeryturę, oprócz funkcji kierownika Zakładu Chemii Rolnej, pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Hodowli Roślin i Nasiennictwa.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: ściśle związana jest z problemem oddziaływania nawozów organicznych, w powiązaniu z nawozami mineralnymi, na wielkość i cechy jakościowe plonów roślin oraz z wpływem tych nawozów na przemiany chemiczne, fizyczne i biologiczne zachodzące w różnych typach gleb. Analiza dorobku Profesora pozwala wyodrębnić kilka etapów Jego działalności naukowej, które z reguły kończyły się syntetycznymi opracowaniami danego zagadnienia oraz konkretnymi wdrożeniami do rolnictwa.

Rozpoczęte w 1936 roku badania dotyczyły przemian chemicznych i biologicznych, zachodzących w różnych nawozach organicznych, głównie w oborniku (na podstawie tych badań opracował teorię faz mineralizacji azotu w oborniku). Stosując różne warianty chemiczne i agrotechniczne, opracował metody zmierzające do przyspieszenia bądź opóźnienia II fazy mineralizacji azotu obornika, a także rejonizację nawożenia organicznego na terenie Polski, w zależności od warunków meteorologicznych i glebowych poszczególnych regionów. Zdefiniował również pojęcie wartości produkcyjnej obornika oraz określił jej liczby graniczne w różnych regionach Polski.

Osiągnięte rezultaty miały ważne znaczenie dla rolników, którzy dzięki nim z dużą dokładnością mogą określać wielkość dawek i termin stosowania nawozów naturalnych, organicznych i mineralnych pod poszczególne rośliny na różnych glebach.

W latach powojennych Profesor rozpoczął w Instytucie Torfowym w Elblągu (a kontynuował w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie) badania nad możliwością wykorzystania torfu z różnymi dodatkami organicznymi i mineralnymi do nawożenia roślin. Rezultaty tych badań przedstawił w opracowaniu pt. „Rola torfu w gospodarce nawozami organicznymi na ziemiach polskich” (STN 1967).

Trzeci kierunek badań to prace nad technologią produkcji i działaniem różnych preparatów i ich frakcji otrzymywanych z torfów wysokich. Osiągnięte wyniki jednoznacznie wskazują, że rozpuszczalne w wodzie związki próchniczne, zawarte w preparatach torfowych i ich frakcjach, mają właściwości chemotropijne oraz ułatwiają przenikanie do korzeni roślin składników pokarmowych. Doświadczenia potwierdziły, że rozpuszczalne w wodzie związki próchniczne, pochodzące z preparatów torfowych, działają podobnie jak nawozy potasowe. W związku z tym Profesor wysunął tezę, że w wielu przypadkach preparaty torfowe mogą częściowo zastępować nawożenie potasem.

W 1966 roku podjął prace nad możliwością rolniczego wykorzystania gnojowicy. Badania te wiązały się ściśle z perspektywą budowania bezściółkowych ferm dla trzody chlewnej i była na terenie Polski północnej. Gnojovicę jako nawóz organiczny porównywał z działaniem obornika oraz badał jej współdziałanie z różnymi wariantami nawożenia mineralnego na kształtowanie wielkości i jakości plonów roślin.

Dynamiczny rozwój budownictwa bezściółkowych ferm dla trzody chlewnej i była w połowie lat 70. pozwolił Profesorowi zastosować w praktyce rezultaty własnych badań naukowych. W tym okresie wydał wiele publikacji naukowych, popularnonaukowych i wdrożeniowych dla rolnictwa. Badań w tym zakresie nie przerwał mimo odejścia na emeryturę (prace kontynuowano w Katedrze Chemii Rolnej Akademii Rolniczej w Szczecinie). Uzyskane wyniki w istotny sposób przyczyniły się do uściślenia optymalnych warunków wy-

korzystania gnojowicy do celów nawozowych, bez zakłócania naturalnych procesów zachodzących w środowisku.

W 1972 roku dyrekcja Zakładów Chemicznych „Police” zwróciła się do Profesora z propozycją przeprowadzenia badań dotyczących możliwości rolniczego wykorzystania jednego z odpadów (fosfogipsu) powstającego przy produkcji wysokoprocentowych nawozów fosforowych i wieloskładnikowych. M.B. Niklewski podjął na szeroką skalę badania polowe, wazonowe i laboratoryjne na terenie Pomorza Zachodniego. Fosfogips był stosowany w wielu wariantach nawozowych z nawozami naturalnymi, organicznymi i mineralnymi na różnych typach gleb. Syntetyczne wyniki badań zostały przedstawione na sesji naukowej, zorganizowanej przez Szczecińskie Towarzystwo Naukowe i Zakłady Chemiczne „Police” SA, oraz wydane w dwu monografiach – „Synteza wyników doświadczeń i badań nad możliwością wykorzystania fosfogipsu w rolnictwie” (1979) i „Przemysł rolnictwu” (1982).

Na bogaty dorobek składają się cztery opracowania monograficzne, ponad 200 oryginalnych prac naukowych i ponad 100 prac popularnonaukowych i popularnych. Jest także autorem wielu ekspertyz naukowych wykonywanych na zamówienie różnych instytucji naukowych i rolnictwa.

W trakcie 25 lat kierowania Katedrą Chemii Rolnej stopnie doktora nauk rolniczych uzyskało 16 osób, a doktora habilitowanego – sześć osób. Spośród Jego wychowanków czterem osobom nadano tytuł profesora.

Profesor M.B. Niklewski był inicjatorem powołania i długoletnim opiekunem Koła Chemii Rolnej.

Pod Jego kierunkiem prace magisterskie wykonało i obroniło 158 studentów.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: w latach 1969–1979 był członkiem Komisji Gleboznawstwa i Chemii Rolnej Polskiej Akademii Nauk, członkiem i współorganizatorem wielu towarzystw naukowych w Polsce i za granicą, m.in.: *International Society for Rescarch Moor* (od 1958), *International Soil Science Society* (od 1959), Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (od 1946), Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 1957).

Zorganizował wiele seminariów i konferencji naukowych o zasięgu krajowym i międzynarodowym, m.in. Międzynarodową Konferencję „Nawozy organiczne” w 1959 roku, w której wzięło udział wielu wybitnych naukowców.

Odnaczenia i nagrody: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, wielokrotnie otrzymał odznaczenia resortowe i regionalne oraz nagrody rektora AR w Szczecinie.

Nowak Andrzej, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 05.07.1945 rok – Kraków.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1969).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1975),
- doktor habilitowany, specjalność ochrona środowiska (1983),
- profesor nauk rolniczych (1992).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: Akademia Rolnicza w Szczecinie: stażysta (1969–1970), asystent (1970–1971), starszy asystent (1971–1975), adiunkt (1975–1984), docent (1984–1991),

profesor nadzwyczajny (1991–2000), profesor zwyczajny (od 2000), kierownik Katedry Mikrobiologii, a następnie Katedry Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska (od 1988) i Zakładu Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska (od 2013), prodziekan Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Szczecinie (1987–1990), dziekan Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Szczecinie (1993–1996 i 1996–1999), rektor Akademii Rolniczej w Szczecinie (1999–2002 i 2002–2005).

Kierunki badawcze: ilość i aktywność mikroflory glebowej, wpływ czynników środowiskowych oraz polutantów na wielkość populacji, jej skład oraz aktywność, mikrobiologia pestycydów; efekty uboczne pestycydów w środowisku glebowym oraz mikrobiologiczny rozkład pestycydów; wpływ metali ciężkich na mikroflorę gleby; mikroorganizmy a żyzność gleby; matematyczne modelowanie populacji mikroorganizmów w warunkach naturalnych i jej zmian pod wpływem czynników naturalnych i antropogenicznych; biotechnologia środowiskowa; remediacja i rekultywacja gleby; mikrobiologia ścieków i osadów ściekowych; biodegradacja polutantów i odpadów przemysłowych; mikrobiologiczny rozkład substancji ropopochodnych w glebie; biofiltracja; skażenie powietrza mikroorganizmami; wpływ składowisk odpadów oraz oczyszczalni ścieków na mikroflorę gleby i powietrza.

Dorobek publikacyjny: 123 publikacje.

Nagrody i odznaczenia: medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (1999), Brązowy Krzyż Zasługi (1980), Złoty Krzyż Zasługi (1990), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1991), Zota Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1999), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2001), zespołowa nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki II° (1981), nagrody rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (1975, 1980, 1982, 1988, 1989, 1990, 2013), nagrody Ministra Edukacji Narodowej (2000, 2001), nagroda Ministra Edukacji Narodowej i Sportu (2003).

Nowak Grzegorz, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 26.12.1971 rok – Kościan.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1996).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa, Akademia Rolnicza im. Augusta Cieszkowskiego w Poznaniu (2000);

– doktor habilitowany w dziedzinie nauk rolniczych, dyscyplinie ogrodnictwo, specjalności dendrologia, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie (2013).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1967–1997 samodzielny referent techniczny, Zakład Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 1997–2001 asystent, Katedra Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2001–2013 adiunkt, Katedra Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– od 2013 starszy wykładowca, Katedra Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni, ZUT w Szczecinie.

Pełnione funkcje: członek Społecznego Komitetu ds. Ochrony Terenów Zieleni Miejskiej działającego przy Prezydencie Miasta Szczecin; członek Rady Naukowej przy Ogrodniku Miasta Szczecin; pełnomocnik rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie do spraw budowy ogrodu botanicznego (2006–2008); członek Międzyuczelnianego Komitetu Budowy Ogrodu Botanicznego (2006–2008); członek Zarządu Sekcji Dendrologicznej Polskiego Towarzystwa Botanicznego (2008–2009); sekretarz Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Dendrologicznego (od 2011); zastępca przewodniczącego Rady Naukowo-Społecznej Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Puszcze Szczecińskie” na kadencję 2013–2018.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania stanu zadrzewienia Szczecina i innych miast województwa zachodniopomorskiego oraz wiejskich parków podworskich, terenów przykościelnych i wiejskich cmentarzy na Pomorzu Zachodnim; wykorzystanie drzew i krzewów do biorekultywacji terenów zdegradowanych, ze szczególnym uwzględnieniem odpadów paleniskowych powstałych ze spalania węgla kamiennego; ocena zdrowotności oraz stanu zachowania drzew i krzewów w środowisku zurbanizowanym; dendrochronologia i dendroklimatologia; ochrona przyrody oraz gatunki chronione drzew, krzewów i krzewinek rosnących na Pomorzu Zachodnim.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 137 publikacji, w tym m.in. pięciu książek, 38 oryginalnych prac opublikowanych w czasopismach naukowych, jednej monografii, 11 rozdziałów w monografiach oraz jednego przewodnika do zajęć dydaktycznych.

Dodatkowe informacje: promotor 11 prac inżynierskich, 39 magisterskich i trzech prac na studiach podyplomowych.

Nowak Janina, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 23.06.1946 rok – Pызdry.

Zmarła 18.11.2007 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Chemiczny – mgr inż. chemii (1969).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1977),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1996),
- profesor (2001).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1969–1996 stażysta, asystent, starszy asystent naukowo-dydaktyczny, adiunkt, Katedra Chemii Ogólnej, Akademia Rolni-

cza w Szczecinie;

– 1996–1998 adiunkt, Katedra Biochemii, Wydział Rolniczy, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– od 1996 kierownik Katedry Biochemii, Wydział Rolniczy (od 2001 – Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa) Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– od 1998 profesor nadzwyczajny;

– od 2004 profesor zwyczajny.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: cykl badań nad wpływem właściwości gleb, czynników klimatycznych i biologicznych na szybkość zanikania i wielkość pozostałości pestycydów stosowanych w różnych preparatach i formach użytkowych; badania nad doborem

odpowiednich nośników mineralnych i stabilizatorów przy formowaniu nowych preparatów ochrony roślin; ocena oddziaływania różnych substancji (środków ochrony roślin, nawozów mineralnych, kompostów z osadów ściekowych, metali ciężkich, związków fluoru, ropopochodnych, selenu) na metabolizm gleby i rośliny; rola substancji humusowych i minerałów ilastych w redukcji toksyczności właściwości metali ciężkich, związków fluoru oraz pestycydów; opracowanie nowych metod oznaczania pestycydów, związków fluoru oraz azotanów i azotynów w glebie i roślinie.

Dorobek publikacyjny: około 160 publikacji; promotorstwo siedmiu przewodów doktorskich.

Nagrody i odznaczenia: nagroda II° Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych (1981), nagrody rektora (1978, 1979, 1996, 2003), Brązowy Krzyż Zasługi (1978), Złoty Krzyż Zasługi (2001), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2002).

Nowak Wanda, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 19.06.1936 rok – Głowaczów.

W 1954 roku rozpoczęła studia na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie. Dyplom inżyniera uzyskała w 1958, dyplom magistra – w 1960 roku. Pracę zawodową rozpoczęła 1.06.1959 roku w Katedrze Chemii Rolnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie na etacie asystenta technicznego. Pracę doktorską na temat „Wpływ słomy i ściółki torfowej na plony roślin i wykorzystanie składników pokarmowych z nawozów mineralnych w okresie czterech lat”, obroniła w 1967 roku. Od października 1967 roku pracowała na stanowisku adiunkta.

Pracę habilitacyjną na temat „Porównanie działania nawozowego gnojowicy trzody chlewnej i nawozów mineralnych na plony i jakość roślin oraz właściwości gleby” obroniła w 1986 roku w Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: od 1.10.1987 do 30.09.1993 roku pracowała na etacie docenta, od 1.10.1993 do 1.06.2003 roku – na etacie profesora nadzwyczajnego AR. Od 1.07.2003 roku jest profesorem nadzwyczajnym nominowanym. Przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego zajmowała się badaniem nawozów organicznych, w tym nawożeniem obornikiem, słomą i torfem.

Drugą grupę badań stanowiły doświadczenia nad możliwością nawożenia zielonej masy i resztek poźniwnych łubinu wąskolistnego. Rezultaty tych doświadczeń zostały opublikowane w pięciu pracach.

Trzecią grupę stanowiły badania nad wartością nawożenia gnojowicy. Przed habilitacją na ten temat napisała trzy prace. Pierwsza dotyczyła wyznaczania optymalnych dawek gnojowicy w nawożeniu stokłosa, dwie następne – współudziału gnojowicy trzody chlewnej i nawozów mineralnych na plon i skład chemiczny roślin.

Przy stosowaniu gnojowicy w dawkach odpowiadających nawożeniu mineralnemu konieczne jest uzupełnianie nawożenia N, P, K. Ta teza została poparta wynikami analiz chemicznych nawożonych roślin. Prace z tego zakresu posłużyły do opracowania dwóch instrukcji wdrożeniowych. Profesor W. Nowak brała udział w pięcioletnich badaniach (1980–

–1985) nt. „Wpływ czynników emitowanych przez Fabrykę Kabli Załom na stan środowiska” (wyniki opublikowała w trzech pracach).

Prowadziła też badania nad wpływem biohumusu i nawozów wieloskładnikowych na wielkość i jakość plonu wybranych roślin warzywnych (dziewięć publikacji).

W latach 1987–1990 brała udział w polsko-czeskich badaniach z nawozami wieloskładnikowymi produkcji czechosłowackiej i polskiej (współpraca Katedry Chemii Rolnej i Katedry Żywienia Roślin V.S.Z. w Pradze). W wyniku tej współpracy kilkakrotnie przebywała na stażach naukowych w V.S.Z w Pradze; opublikowano cztery prace – dwie ukazały się w Polsce, a dwie w Czechach. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego uczestniczyła w grantie finansowanym przez Komitet Badań Naukowych na temat „Wpływ zróżnicowanego nawożenia azotowo-potasowego na plonowanie i jakość traw w uprawie polowej”. Wyniki tych badań opublikowano w dziewięciu pracach, w tym cztery przedstawiono na konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Dorobek publikacyjny: 85 pozycji naukowych. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego pełniła funkcję promotora dwóch prac doktorskich. Była promotorem ponad 30 prac magisterskich oraz recenzentem ponad 64 prac.

Dorobek dydaktyczny: w latach 1960–2002 prowadziła zajęcia dydaktyczne z chemii rolnej na Wydziale Rolnym, w latach 1969–1985 ćwiczenia i wykłady ze studentami studiów dziennych Wydziału Zootechnicznego, w latach 1992–2002 seminaria ze studentami Wydziału Rolniczego, wykłady i ćwiczenia ze studentami studiów dziennych i zaocznych na kierunku ogrodnictwo.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: jest członkiem Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (od 1963), Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 1970), Polskiego Towarzystwa Magnezoologicznego (od 1991), Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej, Oddziału Szczecińskiego (od 1996); przez 10 lat była sekretarzem II Wydziału STN (1970–1980).

Nagrody i odznaczenia: za działalność dydaktyczną była kilkakrotnie wyróżniona nagrodą rektora (1969, 1997, 1979, 1980, 2003). Otrzymała: Odznakę „Gryf Pomorski” (1973), Medal „XX-lecie Działalności Naukowej STN” (1976), Złoty Krzyż Zasługi (1980), odznakę honorową województwa gorzowskiego (1985), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej” (1989), Krzyż Kawalerski (1990), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1997).

Dodatkowe informacje: od początku pracy zawodowej brała czynny udział w organizowaniu konferencji krajowych i międzynarodowych. W latach 1979–1980 była przewodniczącą Komisji Socjalnej ZNP. Uczestniczyła w organizacji jubileuszowych obchodów z okazji 25-lecia AR w Szczecinie.

Orłowski Marian, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 4.04.1935 rok – Lisewo Kość.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1960).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1971),
- doktor habilitowany (1987),
- profesor nadzwyczajny (1987),
- profesora zwyczajny (1993).

Przebieg pracy zawodowej:

- w 1960 roku podjął pracę jako starszy projektant terenów zieleni w Biurze Projektów w Szczecinie;
- równocześnie pracował w Liceum Pedagogicznym nr 1 oraz w II Studium Nauczycielskim w Szczecinie;
- 1966–1969 dyrektor administracyjny Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie;
- od 1969 pracował w Katedrze Warzywnictwa Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie;
- od 1973 kierował Katedrą Warzywnictwa;
- 1981–1984 prorektor ds. badań i współpracy z gospodarką narodową w Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Przeszedł na emeryturę 1.10.2005 roku.

Działalność badawcza – kierunki badawcze: wpływ wielkości wysadków cebuli oraz ich gęstości sadzenia na wielkość i jakość plonu nasion; wpływ terminu siewu i rozstawy roślin na wielkość oraz jakość plonu nasion kapusty pekińskiej; wpływ wielkości ząbków oraz gęstości ich sadzenia na wielkość plonu czosnku; wpływ terminu siewu i gęstości sadzenia jarmużu na wielkość plonu nasion; odchwaszczanie chemiczne plantacji nasiennej jarmużu a wielkość i jakość plonu nasion; wpływ cięcia nasienników jarmużu na plon nasion; bezwysadkowa uprawa nasion kapusty głowiastej białej odmian wczesnych i średnio wczesnych; wpływ stosowanych herbicydów oraz defoliantów na wielkość i jakość plonu nasion kapusty głowiastej białej, uprawianej metodami główkową i bezgłówkową; wpływ wysokich dawek nawożenia mineralnego na wielkość oraz jakość plonu nasion kapusty uprawianej metodami główkową i bezgłówkową; bezwysadkowa produkcja nasion kalarepy; wpływ różnych metod uprawy buraka ćwikłowego na plon nasion; intensywna uprawa warzyw gruntowych z wykorzystaniem folii perforowanej i niskich tuneli foliowych; produkcja nasion późnych odmian kapusty głowiastej białej, uprawianej metodą bezgłówkową; wpływ nawozów o przedłużonym działaniu na plon warzyw; wpływ niektórych zabiegów agrotechnicznych na plon brokułu włoskiego; wykorzystanie folii o różnej liczbie perforacji w uprawie kapusty głowiastej wczesnej i ogórka; wykorzystanie nawozów organiczno-mineralnych w uprawie warzyw; wpływ zabiegów agrotechnicznych na plon cebuli pietrowej.

Dorobek publikacyjny: 375 publikacji.

Nagrody i odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, medal „Zasłużony pracownik rolnictwa”.

Ostrowska Maria Krystyna, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 29.08.1937 rok – Równe na Wołyniu (obecnie Ukraina).

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1961).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1970) – Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy,
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa (1987),
- profesor nauk rolniczych (1998).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1962 asystent naukowo-techniczny w Katedrze Ogrodnictwa WSR w Szczecinie;
- 1964 asystent, starszy asystent w Zakładzie Sadownictwa WSR w Szczecinie;
- 1970 adiunkt w Zakładzie Sadownictwa WSR w Szczecinie;
- 1989–1993 docent w Katedrze Sadownictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie;
- 1993 profesor nadzwyczajny AR w Szczecinie;
- 1998 profesor zwyczajny w AR w Szczecinie;
- od 1996 kierownik Katedry Sadownictwa AR w Szczecinie;
- prodziekan ds. kierunku: ogrodnictwo, ogrodnictwo i architektura krajobrazu w kadencjach: 1990–1996; 1999–2002; 2002–2005;
- 2005–2008 dziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Przeszła na emeryturę 1.10.2008 roku.

Dorobek publikacyjny: w ponad 40-letniej pracy na uczelni opublikowała łącznie 203 prace, a wśród nich 75 oryginalnych prac twórczych, 15 jako współautor podręczników i skryptów, 47 doniesień na sympozja krajowe i międzynarodowe, 15 innych publikacji oraz 51 opracowań, projektów, opinii, ekspertyz, prac wykonanych na rzecz podmiotów gospodarczych.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania naukowe dotyczyły: chorób przechowalniczych jabłek zarówno biotycznych, jak i fizjologicznych, dynamiki cech biometrycznych jabłek w okresie ich wzrostu oraz możliwości prognozowania plonów owoców w oparciu o zmienność tych cech, przydatności produkcyjnej kilkunastu nowych odmian jabłoni, wiśni, śliw i truskawek w warunkach przyrodniczych Pomorza Zachodniego; opracowania modeli intensywnych sadów jabłoniowych i wiśniowych, a także wzrostu i plonowania nowych odmian jabłoni na podkładkach półkarłowych i karłowych, grusz na pigwie oraz wiśni i śliw.

Dorobek dydaktyczny: w latach 1964–1989 prowadziła zajęcia dydaktyczne z przedmiotu: sadownictwo dla studentów Wydziału Rolniczego, a od 1990 roku na nowo utworzonym kierunku: ogrodnictwo – zajęcia dydaktyczne z siedmiu różnych przedmiotów – początkowo na Wydziale Rolniczym, a obecnie na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (na kierunkach: ogrodnictwo, rolnictwo) oraz na Wydziale Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej. Ponadto prowadzi seminaria magisterskie i inżynierskie oraz pracownię dla magistrantów Katedry Sadownictwa; od 1993 roku – również seminaria doktoranckie. Pod jej kierunkiem wykonano dwie rozprawy doktorskie oraz 112 prac magisterskich i inżynierskich.

Dodatkowe informacje: profesor M.K. Ostrowska wraz z prof. zw. dr. hab. Waldemarem Ostrowskim stworzyli od podstaw jedyną działającą na terenie Pomorza Zachodniego placówkę dydaktyczno-badawczą i wdrożeniową w zakresie sadownictwa.

Uczestniczyła w wielu pracach organizacyjnych związanych z dydaktyką, badaniami i popularyzacją wiedzy. Z chwilą powstania w 1990 roku kierunku ogrodnictwo, jako prodziekan współuczestniczyła wraz z władzami uczelni w tworzeniu i obsadzie personalnej Katedry Roślin Ozdobnych, Zakładu Dendrologii i Kształtowania Terenów Zieleni oraz Zakładu Hodowli Roślin Ogrodniczych i Laboratorium Kultur Tkankowych.

W 1992 roku wspólnie z pracownikami Katedry Sadownictwa rozpoczęła budowę Sadowniczej Stacji Badawczej, o powierzchni 11 ha, w Rajkowie koło Szczecina.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: w latach 1990–1996 była członkiem Senackiej Komisji ds. Badań Naukowych i Współpracy z Zagranicą. Na Wydziale przewodniczyła Komisji ds. Badań Naukowych.

W latach 1990–1993 była członkiem Uczelnianej Komisji Wyborczej do władz uczelni. Była członkiem Środowiskowej Komisji Akredytacyjnej Uczelni Rolniczych ds. oceny kierunku: ogrodnictwo, w roku akademickim 2002/2003 przewodniczyła pracom nad opracowaniem wniosku o przyznanie Radzie Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa.

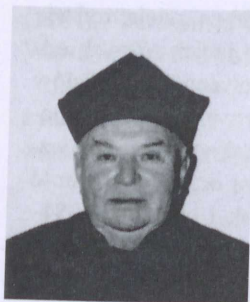
Nieprzerwanie od 1990 roku była członkiem Senackiej Komisji ds. Kształcenia oraz członkiem Wydziałowej Komisji Dydaktycznej. Od 1990 roku przewodniczyła Komisji rekrutacyjnej na I rok studiów na kierunku ogrodnictwo, a od 2000 roku – również na kierunku architektura krajobrazu.

W roku akademickim 2000/2001 współuczestniczyła w powołaniu specjalności architektura krajobrazu, a także podejmowała starania o przekształcenie tej specjalności w samodzielny kierunek studiów. Z chwilą utworzenia na Wydziale kierunku architektura krajobrazu uczestniczyła w organizacji nowych jednostek dydaktycznych, m.in. Katedry Architektury Krajobrazu, Zakładu Malarstwa i Rysunku.

Współpracowała z licznymi instytucjami związanymi z ogrodnictwem na terenie Polski północno-zachodniej. Jest członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego. Współpracowała ze wszystkimi placówkami naukowo-dydaktycznymi zajmującymi się sadownictwem w Polsce.

Nagrody i odznaczenia: za osiągnięcia w zakresie prac naukowo-badawczych była wyróżniana nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1972, 1975, 1988 i 1990) oraz nagrodami rektora (1975, 1977, 1982, 1988, 1996, 2002, 2003).

Za długoletnią, wyróżniającą się pracę na stanowisku nauczyciela akademickiego otrzymała odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznakę „Gryf Pomorski”, medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie”.

Ostrowski Waldemar, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 27.07.1928 rok – Babajewicze (pow. Nieśwież, woj. nowogródzkie).

Ukończone studia: Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie (1951), Wydział Ogrodniczy, inż. – specjalność sadownictwo – ogrodnik; mgr nauk agrotechnicznych.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczo-leśnych w zakresie sadownictwa (1959),
- doktor habilitowany (1965) – SGGW Warszawa,
- profesor nadzwyczajny (1974),
- profesor zwyczajny (1990).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1851–1961 asystent, Instytut Sadownictwa w Skierniewicach;
- 1955 kierownik Zakładu Przechowalnictwa i Transportu Owoców IS;
- 1961–1998 wykładowca, następnie adiunkt profesor, Wyższa Szkoła Rolnicza/Akademia Rolnicza w Szczecinie (1961–1998);
- 1965–1998 kierownik, Katedra Sadownictwa;
- 1967–1974 kierownik Studium Doktoranckiego na Wydziale Rolniczym WSR/AR w Szczecinie w zakresie produkcji rolniczej;
- 1981–1982 dziekan Wydziału Rolniczego AR w Szczecinie.

Przeszedł na emeryturę w 1998 roku.

Odbył staże zagraniczne w około 18 krajach: w 1957 roku – staż w Danii, w latach 1960–1961 roczny staż naukowy w USA na Uniwersytecie Cornella w stanie Nowy Jork, stypendium Fundacji Rockefellera, w 1964 roku staż w Akademii Rolniczej w Moskwie i Instytucie Sadownictwa w Miczurini, w latach 1965–1969 staże w sadowniczych stacjach badawczych w: NRD, Jugosławii, Bułgarii, Szwajcarii, na Węgrzech i na Ukrainie, w 1970 roku staż w Instytucie Przechowalnictwa Produktów Ogrodniczych w Wageningen w Holandii, w 1986 roku staż w Wyższej Szkole Rolniczej w Brnie i Lednicach w Czechosłowacji, w latach 1991–1995 podróże po rejonach produkcji sadowniczej w: Finlandii, Danii, Norwegii i Szwecji.

Dorobek dydaktyczny: od początku pracy w Instytucie Sadownictwa w Skierniewicach był wykładowcą na licznych kursach organizowanych przez Instytut – zarówno dla instruktorów produkcji ogrodniczej, jak i dla przodujących producentów. Zdobyte w Instytucie umiejętności dydaktyczne w pełni przygotowały profesora do pracy wykładowcy w WSR w Szczecinie, gdzie pracował od 1961 roku. Zorganizował od podstaw Zakład Sadownictwa (WSR), pełniąc również funkcję kierownika i wyposażając Zakład stopniowo w niezbędną aparaturę badawczą i audiowizualną, gromadząc i wykonując plansze, eksponaty oraz inne pomoce naukowe. Opracował szczegółowe programy i konspekty do wykładów, ćwiczeń i seminariów, wydał 10 książek i skryptów.

W okresie swojej pracy w Katedrze Sadownictwa wypromował kilku doktorów i ponad 100 magistrów. Kilka prac magisterskich zostało wyróżnionych nagrodami w konkursach: „Młoda myśl dla kraju” lub nagrodami wojewódzkimi.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: pionierskie prace nad określeniem zdolności przechowalniczej w trzech temperaturach chłodni oraz w przechowalni typowej kilkudziesięciu odmian jabłek i kilkunastu odmian gruszek – zbadanie właściwości najbardziej polecanych do produkcji odmian, takich jak: optymalny termin zbioru, długość okresu przechowy-

wania właściwa dla danej odmiany, w określonej temperaturze, podatność na gnicie, rodzaje chorób fizjologicznych; doświadczenia dotyczące kolejowego transportu jabłek różnych odmian i wielkości, pakowanych różnymi sposobami, przy użyciu zróżnicowanych materiałów prześcielających. Celem doświadczeń było wyeliminowanie mechanicznych uszkodzeń jabłek, jakie powstają w transporcie. Badano też wpływ różnego rodzaju uszkodzeń mechanicznych jabłek i ich stopnia na wartość handlową, zdolność przechowalniczą oraz intensywność oddychania i transpiracji; doświadczenia dotyczące transportu truskawek i czereśni (1954–1956) z baz produkcyjnych do Szczecina, z zastosowaniem wagonów-lodowni oraz lodu naturalnego i suchego (w atmosferze wzbogaconej w CO₂); liczne projekty typowych przechowalni owoców, o różnych wariantach konstrukcyjnych i pojemnościach, zalecenia dotyczące adaptacji różnych budynków gospodarczych na przechowalnie owoców (1955–1960); prace wdrożeniowe dotyczące kalibrowania i sortowania owoców, mechanizacji tych czynności, a także normalizacji typów opakowań, sposobów kalibrowania i znakowania; prace dotyczące czynników sprzyjających i zapobiegających występowaniu chorób fizjologicznych jabłek, takich jak: szklistość miąższu, gorzka plamistość podskórna, oparzelizna powierzchniowa, plamistość odmiany 'Jonatan', rozpad starczy, głęboka oparzelizna, zbrunatnienie przygniezdne, rozpad wewnętrzny; prace dotyczące wprowadzenia nowych technik i technologii do krajowej produkcji sadowniczej; – wprowadzanie międzynarodowych norm na owoce i ich opakowania, mechanizacja transportu wewnętrznego w przechowalniach i chłodniach owoców, zastosowanie folii polietylenowej w przechowalnictwie owoców, konstrukcje kompletnych linii technologicznych do mycia, suszenia, polerowania, kalibrowania, sortowania i pakowania owoców, znakowanie opakowań; badanie wzrostu i owocowania jabłoni, wiśni, truskawek; badania nad kształtowaniem się objętości i ciężaru oraz cech biometrycznych jabłek w różnych okresach ich wzrostu; prace nad stosowaniem herbicydów oraz repelentów przeciw zającom w sadach; mechaniczny zbiór wiśni i ich transport w wodzie; wytyczne dla producentów dotyczące zakładania nowoczesnych sadów intensywnych (jabłoniowych, gruszkowych, śliwowych i czereśniowych) oraz towarowych plantacji leszczyny, aronii, porzeczek, malin, agrestu i truskawek; opracowanie programów rozwoju produkcji sadowniczej dla województw: szczecińskiego, koszalińskiego, słupskiego, gorzowskiego i pilskiego; teoretyczne aspekty procesu intensyfikacji sadownictwa – badania zależności między najważniejszymi parametrami biologicznymi drzew sadzonych w różnym zagęszczeniu, różnymi systemami i o różnych formach koron, a ich potencjalną produktywnością.

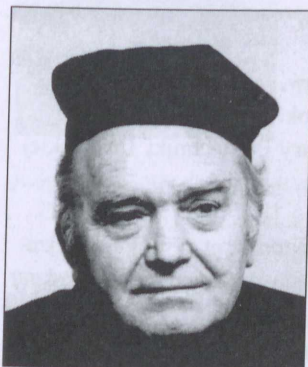
Dorobek publikacyjny: około 370 pozycji, w tym: 105 prac badawczych, 10 podręczników, 90 prac kompilacyjnych, 170 prac wdrożeniowych.

Pełnione funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: członek Senatu (1964–1987), zastępca przewodniczącego Senackiej Komisji ds. Współpracy Naukowej z Zagranicą (1974–1980), redaktor skryptów AR w Szczecinie (1987–1993), redaktor Serii *Nauka-Praktyce* (1991–1993). Był członkiem: Polskiej Akademii Nauk, Komitetu Nauk Ogrodniczych (od 1964), Rady Naukowej Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarnictwa w Skierniewicach (1961–1985), Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 1962), Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych.

Nagrody i odznaczenia: kilkakrotnie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego: Złoty Krzyż Zasługi (1976), Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1979), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1989), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1991), Krzyż Walecznych (MON, Londyn – 1944, MON, Warszawa – 1991), Krzyż Partyzancki

(1964), Warszawski Krzyż Powstańczy (1982), Krzyż Armii Krajowej (1975), medal „Za Warszawę” (1976), Medal Zwycięstwa i Wolności (1976).

Dodatkowe informacje: będąc na emeryturze, w latach 1998–2001 prowadził wykłady z sadownictwa dla studentów III i IV roku na kierunku ogrodnictwo. Nadal służy swoją wszechstronną wiedzą.

Pawlus Mieczysław, doc. dr inż.

Data i miejsce urodzenia: 2.08.1929 rok – Bystra.

Zmarł 2.07.2008 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Wydział Rolniczy – inż. (1953); mgr inż. rolnictwa (1954).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1964),
- docent (1971).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1954 starszy inspektor w Ministerstwie Kontroli Państwa;
- 1956 Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Katedra

Szczegółowej Uprawy Roślin – kolejno na stanowiskach: asy-

stenta, adiunkta, wykładowcy;

- 1970–1973 kierownik Zakładu Upowszechniania Postępu w Rolnictwie AR;
- 1973–1975 pracował w Katedrze Żywnienia Zwierząt i Paszoznawstwa na Wydziale Zootechnicznym, Akademii Rolniczej w Szczecinie;
- od 1982 dyrektor Instytutu Uprawy Roli i Roślin na Wydziale Rolniczym AR i kierownik Zakładu Użytków Zielonych Instytutu Uprawy w tym Instytucie.

Pełnione funkcje na uczelni:

- 1973–1975 prorektor ds. współpracy z gospodarką narodową;
- 1975–1981 dziekan Wydziału Rolniczego;
- 1990–1992 prorektor ds. nauki.

Przeszedł na emeryturę w 1994 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: Jego badania koncentrowały się na produkcji pasz na gruntach ornych, czego efektem był udział w opracowaniu pt. „Taśma zielona w polu uprawnym w warunkach Pomorza Zachodniego”. Główne zainteresowania badawcze dotyczyły doskonalenia agrotechniki roślin uprawnych w siewie czystym i mieszanym na gruntach ornych, np. trawy, kukurydzy, kapusty pastewnej, motylkowatych drobnonasiennych. Poświęcał wiele uwagi na wdrażanie uzyskanych wyników do praktyki rolniczej.

Dorobek publikacyjny: 23 prace oryginalne, 42 prace popularnonaukowe, jeden skrypt, jeden przewodnik i 30 artykułów popularnych. Wydał też liczne ulotki i instrukcje wdrożeniowe na temat przydatności roślin w żywieniu zwierząt gospodarskich.

Pod Jego kierunkiem cztery osoby pomyślnie zakończyły przewód doktorski.

Dodatkowe informacje: był kierownikiem Ośrodka Konsultacyjnego ZG Sitr przy AR w Szczecinie; pracował w komisji kwalifikacyjnej do oceny odmian roślin uprawnych w Słupi Wielkiej; organizował wiele olimpiad dla średnich szkół rolniczych; powoływany był też do licznych gremiów opiniodawczych.

Na szczególne podkreślenie zasługuje Jego duża aktywność społeczna na szczeblach regionalnym i resortowym w organizacjach społecznych i politycznych.

Nagrody i odznaczenia: był wielokrotnie nagradzany nagrodami indywidualnymi i zespołowymi rektora oraz Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki. W uznaniu zasług za prace wdrożeniowe, działalność naukową, dydaktyczno-wychowawczą oraz organizacyjno-społeczną odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi (1972) oraz wieloma odznaczeniami państwowymi, resortowymi i regionalnymi.

Petryshyn Halyna, dr inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 20.03.1957 rok – Złoczów koło Lwowa.

Ukończone studia: Wydział Architektury Politechniki Lwowskiej (1979).

Stopnie naukowe:

– doktor (1990 – Moskwa), praca doktorska pt. „Struktura pejzażu jako podstawa rozwoju procesu miastotwórczego (na przykładzie miast regionu zachodniego Ukrainy)”.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1979–1991 asystent w Katedrze Konstrukcji Architektonicznych na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej;

– 1991–2001 docent w Katedrze Historii Architektury i Podstaw Sztuki na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej, w latach 1992–1994 zastępca kierownika Katedry Historii Architektury i Podstaw Sztuki.

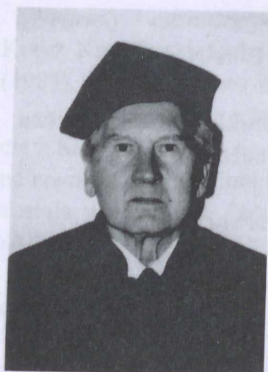
Jest kierownikiem Ukraińskiego Centrum Badań nad Historią Miast, profesorem nadzwyczajnym w Katedrze Historii Architektury i Podstaw Sztuki na Politechnice Lwowskiej, zastępcą przewodniczącego Rady Naukowo-Metodycznej Wydziału Architektury Politechniki Lwowskiej, sekretarzem naukowym Rady Naukowej ds. Obrony Prac Doktorskich na Politechnice Lwowskiej.

Od 1996 roku jest oficjalnym promotorem prac doktorskich ze specjalności: teoria architektury, rekonstrukcja i restauracja obiektów architektonicznych (dotychczas dziewięć prac doktorskich).

Dorobek publikacyjny: w ciągu 23 lat pracy zawodowej opublikowała około 80 prac naukowych, uczestniczyła w ponad 40 konferencjach naukowych, m.in. w: Polsce, Austrii, Niemczech, Słowacji i Rosji.

Od 18.02.2003 roku została zatrudniona na stanowisku profesora nadzwyczajnego AR w Katedrze Projektowania Krajobrazu na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa AR w Szczecinie.

Dodatkowe informacje: od 1994 roku wielokrotnie przebywała na stypendiach naukowych w Austrii (na Uniwersytecie Technicznym, w Akademii Nauk) i Niemczech (Herder-Institut).

Piasecki Jerzy, prof. zw. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 01.02.1926 rok – Turzno (pow. nieszawski).

Ukończone studia: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu – mgr filozofii z zakresu chemii (1952).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1963), Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1966), Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;
- profesor nadzwyczajny (1973);
- profesor zwyczajny (1982).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1949–1951 nauczyciel, Liceum Ogólnokształcące w Nieszawie;
- 1951–1952 nauczyciel, Liceum Ogólnokształcące w Kowalu;

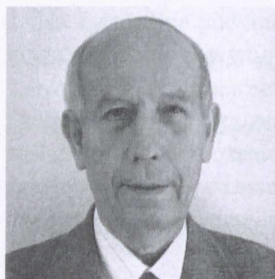
Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie:

- 1953–1954 starszy asystent, Katedra Chemii Ogólnej Wyższa Szkoła Rolnicza, następnie Akademia Rolnicza w Szczecinie – adiunkt, profesor zwyczajny (1954–1996), kierownik Katedry (1967–1996);
- 1972–1982 dyrektor, Instytut Chemii i Przechowalnictwa;
- 1967–1969 dziekan Wydziału Rolniczego;
- 1969–1972 prodziekan ds. nauczania;
- 1984–1987 i 1987–1990 rektor Akademii Rolniczej w Szczecinie oraz przewodniczący Kolegium Rektorów Uczelni Szczecińskich.

Na emeryturze od 1996 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: metabolizm związków azotu i fosforu w glebie; ocena stopnia skażenia wybranych rejonów kraju pestycydami i metalami ciężkimi oraz opracowanie nowych metod chromatograficznych, dotyczących oznaczania zawartości pestycydów w glebie. Liczba oryginalnych prac naukowych – 83, skryptów – sześć, podręczników – jeden.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda indywidualna II° Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1978), nagroda zespołowa II° Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1981), nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki I° indywidualne (1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1960), nagroda wojewody szczecińskiego (1990), Krzyż Kawalerski *Polonia Restituta* (1974), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1984), medal „Zasłużony nauczyciel PRL” (1978), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1978), Order Sztandaru Pracy II klasy (1989).

Piech Marian, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 8.12.1929 rok – Bork Nowy.

Zmarł 2.01.2012 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński – inż. rolnictwa (1953), WSR we Wrocławiu – mgr inż. rolnictwa (1954).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych, WSR we Wrocławiu (1960),
- doktor habilitowany, WSR w Szczecinie (1970),
- profesor nadzwyczajny (1977),

- profesor zwyczajny (1987).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1954–1961 asystent, Wyższa Szkoła Rolnicza we Wrocławiu;
- 1961–1970 adiunkt, Wyższa Szkoła Rolnicza (obecnie Akademia Rolnicza w Szczecinie);
- 1971–1977 docent;
- 1972–1975 prodziekan Wydziału Rolniczego;
- 1977–1987 kierownik Zakładu Doświadczalnictwa;
- 1987–1989 kierownik Katedry Hodowli Roślin i Doświadczalnictwa;
- od 1989 roku kierownik Katedry Biometrii i Doświadczalnictwa;
- 1993–1996 rektor AR;
- ekspert międzynarodowy ds. oceny Instytutu Produkcji Roślinnej w Pradze i opracowania projektu jego restrukturyzacji (1992), ekspert Komitetu Badań Naukowych i Komisji Wspólnot Europejskich ds. Oceny Projektów Składanych w ramach projektów badawczych wspólnot europejskich (1993–1998).

Staż: Uniwersytet w Halle (1963–1964), *visiting profesor* na Uniwersytecie Rolnictwa Chapingo w Meksyku (1986).

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: był członkiem: Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN (1985–1988), Komisji ds. Rejestracji Odmian Zbóż (przewodniczący od 1971), Sekcji Genetyki Stosowanej Roślin KBN (1991–1993), Polsko-Amerykańskiego Komitetu Fulbrighta ds. Oceny Wniosków o Stypendia Naukowe (1991–1997), Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1982–1985), członek rad naukowych: Polskiego Towarzystwa Biometrycznego (1976–1982), IUNG w Puławach (1988–1991), Rady Programowo-Konsultacyjnej COBORU w Słupii Wielkiej (przewodniczy od 1993), redakcji naukowych: *Annales Scientiarum Stetinensis*, Serii Nauki Przyrodnicze i Rolnicze (1986–1994), redaktor naczelny Wydawnictwa Naukowego AR w Szczecinie (1988–1992), przewodniczący II Wydziału Nauk Przyrodniczych i Rolniczych Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (1978–1993).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wymogi agrotechniczne odmian zbóż, ze szczególnym uwzględnieniem wartości makaronowej i wypiekowej pszenicy, jakości browarnej jęczmienia, wartości paszowej i odżywczej pszenżyta i owsa nagoziarnistego; rejonizacja gatunków i odmian zbóż, z uwzględnieniem warunków siedliska, opracowanie metod przyspieszonego rozmnażania nowych odmian zbóż; zwiększenie efektywności doświadczeń.

Dorobek publikacyjny: około 320 publikacji, w tym około 180 oryginalnych prac naukowych. Kierownik dwóch projektów badawczych KBN.

Nagrody i odznaczenia: nagrody Ministerstwa Edukacji Narodowej (1971, 1976, 1983), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1981), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1983), odznaka honorowa „Zasłużony dla rolnictwa” (1997).

Dodatkowe informacje: w 2000 roku odszedł na emeryturę, pozostając w ścisłym kontakcie z Katedrą, dzieląc się z pracownikami swoją wiedzą i doświadczeniem. W uznaniu zasług na rzecz rozwoju regionu został odznaczony Odznaką „Gryfa Zachodniopomorskiego”, która została wręczona w czasie sympozjum naukowego, zorganizowanego z okazji jubileuszu 80-lecia urodzin Profesora w 2009 roku.

Zainteresowania pozanaukowe: systemy szkolnictwa wyższego i organizacja studiów w Europie i na świecie, muzyka operowa, biografie muzyków.

Pieńkowski Paweł Robert, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 28.05.1961 rok – Świnoujście.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. (1985).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1992), Wydział Rolniczy, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– doktor habilitowany nauk rolniczych (2005) w zakresie kształtowania środowiska, specjalność ochrona środowiska, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie; rozprawa habilitacyjna pt. „Analiza rozmieszczenia oraz zmian w występowaniu oczek wodnych na obszarze Polski północno-zachodniej”.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1985–1986 pracownik inżynierjno-techniczny, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1986–1993 asystent, starszy asystent (1986–1993), Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1993–2007 adiunkt, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 2007–2012 stanowisko profesora nadzwyczajnego, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska AR/ZUT w Szczecinie;

– od 2012 adiunkt, Katedra Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska, ZUT w Szczecinie.

Staż naukowe na uniwersytetach w: Kilonii (1995), Brukseli (1996), Brunszwiku (1996), Wiedniu (1997), Hanowerze (1997), Utrechcie (1998) oraz w Zentrum für Agrarlandschafts-Landnutzung w Münchebergu (1999). Stypendysta Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (2000).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: obecne zainteresowania naukowe dotyczą problematyki analizy historycznej krajobrazu i zastosowań systemów informacji przestrzennej oraz teledetekcji do oceny stanu środowiska i przemian krajobrazu polodowcowego. W poprzednim okresie prace poruszały zagadnienia wpływu rolnictwa na kształtowanie stężeń składników wód powierzchniowych, oddziaływania emisji przemysłowych na skład chemiczny opadów i wód cieków oraz analizy rozmieszczenia oraz przyczyn zanikania małych zbiorników na obszarze Pomorza Zachodniego. W latach 1981–1995 brał udział w pracach nad oceną oddziaływania zanieczyszczeń emitowanych przez zakłady przemysłowe na lasy

należące do nadleśnictw Trzebież i Goleniów, a w latach 1991–2000 – nad wpływem zanieczyszczeń emitowanych przez Elektrownię „Dolna Odra” na wybrane elementy środowiska.

Dorobek dydaktyczny: prowadził ćwiczenia i wykłady z ośmiu przedmiotów: ochrona środowiska, nauka o środowisku, wpływ zlewni na jakość wód powierzchniowych, monitoring w ochronie środowiska, informatyka w ochronie środowiska, teledetekcja, zastosowanie systemów informacji geograficznej w ochronie środowiska i analiza przestrzenna krajobrazu – realizowanych na trzech kierunkach: ochrona środowiska, architektura krajobrazu i gospodarka przestrzenna.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor ponad 70 oryginalnych prac naukowych.

Nagrody i wyróżnienia: Medal Komisji Edukacji Narodowej (2004), Brązowy Krzyż Zasługi za działalność naukową i popularyzatorską (2008).

Pełnione funkcje: członek komisji skrutacyjnych na Wydziale Rolniczym, członek Komisji Dydaktycznej (1998–2001), pełnomocnik rektora ds. staży studenckich (2002–2003).

Dodatkowe informacje: ukończył studia podyplomowe na Uniwersytecie Szczecińskim z zakresu zastosowań komputerów (1989–1990).

Zainteresowania pozanaukowe: autor licznych audycji radiowych oraz książek: „Baśnie z Piaszczystej Wyspy” (wyd. „W drodze”, Poznań 1999) i „Bajki z piaszczystych plaż i wydym” (wyd. „Nova Res”, Gdynia 2012), które przybliżają specyfikę krajobrazu Pomorza Zachodniego.

Piśczek Józef, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 30.01.1912 rok – Cyranka (pow. Mielec). Zmarł 23.03.1967 w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński, Wydział Rolny (1934).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1951),
- docent (1955),
- profesor nadzwyczajny (1961).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:

- Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie: 1946–1947 starszy asystent, 1948–1954 adiunkt;
- Wyższa Szkoła Rolnicza, a następnie Akademia Rolnicza w Szczecinie: 1955–1960 docent, 1961–1967 profesor nadzwyczajny;
- organizator Katedry Gleboznawstwa w roku akademickim 1954/1955 i kierownik Katedry do 1967 roku;
- 1959–1964 i 1966–1967 rektor uczelni.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: był członkiem Sekcji Studiów Rolnych Rady Głównej przy Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego; Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej PAN (1957–1967); Rady Naukowo-Technicznej (1959–1965); Zespołu Doradców Naukowych przy Centralnym Zakładzie Kartografii Instytutu Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa (1960–1967); Międzynarodowego Towarzystwa Gleboznawczego; Polskiego Towarzystwa Geologicznego; Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego; organizator i pierwszy przewodniczący Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego.

Kierunki badawcze: geneza, systematyka, kartografia gleb, przede wszystkim Pomorza Zachodniego; zawartość w glebach uprawnych niektórych mikroelementów (Mn, Co, Zn, Cu); wpływ erozji na degradację oraz podniesienie produktywności gleb lekkich.

Dorobek publikacyjny: 60 publikacji.

Nagrody i odznaczenia: zespołowa nagroda państwowa III°; Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Podlasińska Joanna, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 5.03.1967 rok – Łódź.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. nauk rolniczych w zakresie ochrony roślin i środowiska (1992).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie kształtowania środowiska (1999), Akademia Rolnicza w Poznaniu, Wydział Melioracji i Inżynierii Środowiska;

– doktor habilitowany w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie ochrona i kształtowanie środowiska (2013), Uni-

wersytet Przyrodniczy w Poznaniu, Wydział Melioracji i Inżynierii Środowiska.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1992 asystent, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1994–1998 Międzywydziałowe Studium Doktoranckie, Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie;

– 1999 adiunkt, Katedra Ochrony i Kształtowania Środowiska Akademii Rolniczej w Szczecinie (od 2009 ZUT w Szczecinie);

– 2012 starszy wykładowca, Katedra Ochrony i Kształtowania Środowiska, ZUT w Szczecinie;

– 2013 adiunkt z habilitacją, Katedra Ekologii, Ochrony i Kształtowania Środowiska, ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zainteresowania naukowe dotyczą degradacji gleb oraz zmian chemizmu roślin i wód opadowych pod wpływem imisji przemysłowych na obszarach rolniczych i leśnych; zastosowań metod bioindykacyjnych do oceny skażenia atmosfery związkami siarki, fluoru i metalami ciężkimi; zanieczyszczenia gleb uprawnych oraz osadów dennych jezior i małych zbiorników wodnych metalami ciężkimi.

Dorobek dydaktyczny: nauczyciel akademicki realizujący zajęcia z zakresu: ekologii, monitoringu, obciążeń środowiska, ochrony środowiska – ponad 20 przedmiotów, w tym przedmiot w języku angielskim (*Environmental pollution*) oraz od 2012 roku przedmioty w systemie e-learnigu dla kierunków ochrona środowiska i gospodarka przestrzenna. W 2008 roku prowadziła moduł kursu w języku angielskim w ramach programu IP-Erasmus Szczecin (29.04–9.05.2008).

Promotor 59 prac dyplomowych (45 prac magisterskich i 14 inżynierskich).

Dorobek publikacyjny: 38 oryginalnych prac naukowych, w tym ponad 60% w języku angielskim. Niepublikowany dorobek obejmuje pięć ekspertyz i sprawozdań.

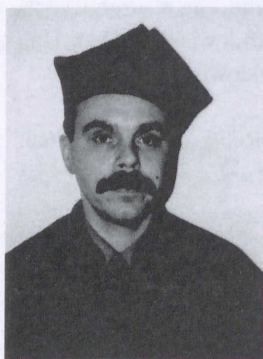
Projekty badawcze: pięć uczelnianych, w tym jeden jako kierownik; jeden grant (promotorski) KBN nr 5PO6M 005 09 – wykonawca.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2003 i 2007); Medal Komisji Edukacji Narodowej (2004).

Pełnione funkcje: aktualnie jest członkiem Komisji ds. Ekonomiczno-Finansowych na kadencję 2013–2016; zespołu ds. monitorowania procesu wdrażania strategii rozwoju Wydziału KŚiR na lata 2013–2016, Komitetu obchodów 60-lecia Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (2013–2014); jest sekretarzem Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (od 2010).

Była członkiem Komisji: ds. Dydaktycznych (2001–2004), ds. Akredytacji kierunku ochrona środowiska, ds. Finansowych (2004–2005), ds. Badań naukowych (2005–2008), przygotowywała również zbiorcze opracowania do rozliczania WKŚiR z badań statutowych i własnych oraz wypełniała ankietę jednostki (2003–2009). W 2008 i 2009 roku pełniła obowiązki zastępcy kierownika Katedry.

Zainteresowania pozanaukowe: niekonwencjonalne metody leczenia, m.in. refleksologia, terapia manualna; wszelkie prace ręczne (m.in. decoupage, filcowanie, frywolitki), fotografia, literatura sf.

Podsiadło Cezary Stanisław, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 7.06.1963 rok – Szczecinek (woj. zachodniopomorskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (1988).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych z zakresu agronomii (1994),
- doktor habilitowany nauk rolniczych z zakresu agronomii, specjalność: uprawa roli i roślin – nawadnianie roślin (2001),
- profesor nauk rolniczych (2010).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pełnione funkcje:
Akademia Rolnicza w Szczecinie:

– 1988–1994 asystent, 1994–2001 adiunkt, adiunkt ze stopniem doktora habilitowanego. Od 2003 do 2009 zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Akademii Rolniczej, następnie w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym.

W latach 2003–2008 kierownik Zakładu Produkcji Roślinnej i Nawadniania. Od 2009 do 2013 roku pełnił funkcję kierownika Katedry Gospodarki Wodnej na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT w Szczecinie.

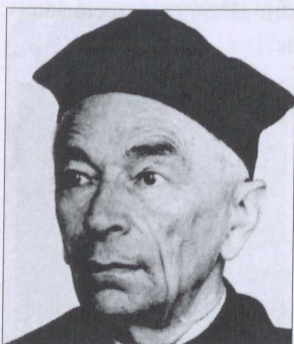
Członek, a następnie przewodniczący Komitetu Okręgowego Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych (od 1992). Pełnomocnik rektora ds. studenckiego radia „Amigo”, agencji fotograficznej SAF (1995–2002). Członek Wydziałowej Komisji ds. Wyboru do CKK i KBN (1996–1999), Rady Wydziału Rolniczego (od 1996), Wydziałowej Rady Programowej ds. Stacji Doświadczalnych. Członek Senatu (1999–2002) oraz senackich komisji: Nauki i Współpracy z Zagranicą, Ekonomicznej i Rozwoju Uczelni, Kształcenia oraz Uczelnianej Komisji ds. Dyscyplinarnych dla studentów (do 2002), przewodniczący Komisji Rekrutacyjnej na kierunku technika rolnicza i leśna (2003/04 i 2004/05).

Prodziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ds. Finansowych, badań naukowych, spraw socjalnych studentów oraz pełnomocnik dziekana ds. zamiejscowych

ośrodków dydaktycznych (2002–2005). W latach 2005–2008 był prodziekanem ds. badań naukowych, oceny parametrycznej, dydaktyki i spraw socjalnych na kierunku architektura krajobrazu i ogrodnictwo.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: określanie reakcji roślin uprawnych na deszczowanie i zróżnicowane nawożenie mineralne; wpływ nawadniania i nawożenia mineralnego na jakość plonów; aktywność procesów fizjologicznych i biochemicznych w roślinach oraz fizyczne, chemiczne i biologiczne właściwości gleby; efektywność ekonomiczno-produkcyjna wodo- i energooszczędnych systemów nawadniania; regionalizacja i możliwości uprawy na Pomorzu Zachodnim roślin strączkowych; intensyfikacja produkcji gleb lekkich; możliwość wykorzystania do nawadniania różnych grup roślin wody zasolonej poddanej oddziaływaniu pola magnetycznego; rola nawadniania oraz fertygacji w ochronie rolniczej przestrzeni produkcyjnej; zalesianie gruntów porolnych z uwzględnieniem mikronawodnień, nawozów organicznych i zoomielioracji; oddziaływanie systemów uprawy, nawadniania i nawożenia mineralnego na wielkość i jakość plonów roślin o istotnym znaczeniu gospodarczym; określenie potrzeb wodnych oraz technologii nawadniania dla roślin uprawianych na cele energetyczne oraz gatunków o dużym znaczeniu prozdrowotnym.

Dorobek publikacyjny składa się z 220 pozycji. Oryginalne prace naukowe ukazały się w wydawnictwach o zasięgu regionalnym, krajowym oraz międzynarodowym.

Prawdzic Krzysztof, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 17.06.1915 rok – Warszawa.

Zmarł 16.05.2002 roku.

Ukończone studia: Uniwersytet Jagielloński (1938).

Stopnie i tytuły naukowe:

- magister geologii i paleontologii, Instytut Geografii UJ (1938);
- doktor nauk przyrodniczych, UJ (1948);
- doktor habilitowany, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (1962);
- profesor nadzwyczajny (1970).

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

– od 1947 kierownik Morskiej Stacji Hydrologicznej w Szczecinie, Państwowy Instytut Hydrologiczno-Meteorologiczny.

Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie:

- 1954–1970 organizator i kierownik Katedry Meteorologii Rolniczej,
- od 1970 organizator i kierownik Zakładu Meteorologii i Klimatologii Morskiej na Wydziale Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności.

Przeszedł na emeryturę w 1985 roku.

Dorobek dydaktyczny po przejściu na emeryturę: wykłady z meteorologii i klimatologii oraz bioklimatologii w Instytucie Nauk o Morzu Uniwersytetu Szczecińskiego (1986–1990); wykłady i ćwiczenia z geografii ekonomicznej na Wydziale Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej Akademii Rolniczej w Szczecinie (1989–1992); zajęcia z meteorologii i klimatologii morskiej na Wydziale Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności AR w Szczecinie (1994/1995).

Pełnione funkcje: prodziekan Wydziału Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności (1975–1978); członek: pięciu komitetów naukowych PAN, czterech komisji wojewódzkich w Szczecinie, Zielonej Górze i Gorzowie Wielkopolskim, Wojewódzkiego Komitetu Ochrony Przyrody w Szczecinie, sześciu towarzystw naukowych – od 1 marca 1963 roku członek nadzwyczajny Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, od 1976 roku członek zwyczajny STN, przewodniczący Wydziału V Nauk Morskich STN (1976–1985).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: rejonizacja rolniczo-klimatyczna północno-zachodniej Polski; określenie potrzeb wodnych roślin uprawnych, zwłaszcza w okresach krytycznych; zmienność plonowania z powodu występowania niekorzystnych czynników meteorologicznych na Pomorzu i ziemi lubuskiej; ocena zasobów wód głębinowych na potrzeby różnych zakładów Pomorza Zachodniego; warunki bioklimatyczne ważniejszych łowisk oceanicznych eksploatowanych przez polską flotę rybacką (rejony polarne oraz podzwrotnikowe Afryki i Ameryki Południowej); wpływ różnych czynników bioklimatycznych na zdrowie i wydajność pracy załóg; warunki klimatyczne przybrzeżnej strefy Bałtyku; dokumentacja kilkunastu złóż surowców ceramicznych w zachodniej Polsce.

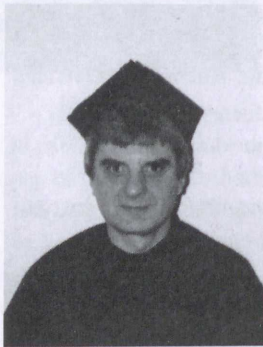
Dorobek publikacyjny: 55 monografii i rozpraw, 23 artykuły i komunikaty naukowe, siedem podręczników i skryptów, 52 prace popularnonaukowe, 408 prac projektowych, kilkadziesiąt recenzji naukowych, w tym sześć ocen dorobku na tytuł profesora.

Promotor 43 prac magisterskich i czterech prac doktorskich.

Nagrody i odznaczenia: pierwsza nagroda w konkursie literackim „Dzieje szczecińskich rodzin” za 6-tomowy pamiętnik, autor książki „Rejs Bożych tajemnic”;

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Dodatkowe informacje: uczestnik czterech dalekomorskich rejsów na statkach handlowych w rejony polarne oraz do Afryki i Ameryki Południowej.

Prokowski Zdzisław, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 10.12.1953 rok – Chociwel.

Zmarł 23.11.2013 roku w Szczecinie, pochowany został w rodzinnym mieście.

Ukończone studia: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Matematyki, Fizyki, Chemii i Astronomii – mgr fizyki doświadczalnej (1978).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk przyrodniczych (1986) na Wydziale Biologii, Geografii i Oceanologii Uniwersytetu Gdańskiego, obronił pracę doktorską, pt. „Wykorzystanie opóźnionej luminescencji w zakresie sekundowym do określania wybranych parametrów fitoplanktonu”, uzyskując stopień doktora nauk przyrodniczych w zakresie oceanologii;

– doktor habilitowany (2003) – Rada Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej nadała stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie inżynierii środowiska – technologii wody i ścieków na podstawie rozprawy pt. „Nowe sposoby pomiaru parametrów luminescencyjnych glonów jako wskaźników zmian w środowisku” oraz dorobku naukowo-dydaktycznego.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: zajmował się, wraz z zespołem, wykorzystaniem metod luminescencyjnych w badaniach reakcji roślin i glonów na czynniki biotyczne i abiotyczne.

Głównym przedmiotem badań były zjawiska fotoindukowanej luminescencji materiałów biologicznych; projektował, budował i testował aparaturę umożliwiającą badanie fotoindukowanej luminescencji zawieszin materiałów fotoaktywnych w różnych warunkach, w tym fotoindukowanej niefotosyntetycznej luminescencji osadu czynnego biologicznej oczyszczalni ścieków.

Dorobek publikacyjny: był autorem lub współautorem 28 opublikowanych prac naukowych, współautorem dwóch patentów, autorem trzech zgłoszeń patentowych oraz autorem jednego wdrożenia. Większość wyników jego badań prezentowana była na konferencjach krajowych i międzynarodowych w postaci doniesień lub posterów (38 opublikowanych prac i streszczeń).

Dorobek dydaktyczny: w ramach działalności dydaktycznej prowadził wykłady z fizyki i biofizyki, ćwiczenia z fizyki, biofizyki i informatyki; wykłady i ćwiczenia z elektrotechniki dla studentów kierunku technika rolnicza i leśna. Był współautorem pięciu skryptów z fizyki, promotorem pięciu prac magisterskich.

Był członkiem Polskiego Towarzystwa Biofizycznego i Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego. Za swoje osiągnięcia naukowe otrzymał medal *Amicus Scientiae et Veritatis*, przyznany przez Szczecińskie Towarzystwo Naukowe.

Radomski Jan, prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 18.06.1898 rok – Kamień (pow. Nisko). Zmarł 27.09.1977 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: studia wyższe biologiczne z chemią i mineralogią ukończył na Uniwersytecie Lwowskim w latach 1920–1925. W 1927 roku zdał państwowy egzamin pedagogiczny i otrzymał dyplom nauczyciela szkół średnich z zakresu nauk biologicznych i chemii z mineralogią.

Stopnie naukowe:

- docent (1957),
- profesor nadzwyczajny (1967).

Po wojnie podjął pracę na Ziemach Zachodnich na stanowisku dyrektora Państwowego Gimnazjum i Liceum w Kamiennej Górze. W 1948 roku został zatrudniony na Uniwersytecie i Politechnice Wrocławskiej na stanowisku adiunkta Katedry Morfologii i Systematyki Roślin. W Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie rozpoczął pracę w 1955 roku w Katedrze Botaniki, powołany jednocześnie na organizatora i kierownika rolniczych studiów zaocznych.

W latach 1958–1968 był prodziekanem Wydziału Rolniczego (do czasu przejścia na emeryturę w 1968).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadził badania w zakresie florystyki i fitosocjologii – w okresie przedwojennym w Puszczy Sandomierskiej, po wojnie badania wszystkich drzewostanów morwy w całej Polsce, opublikowane w formie naukowej monografii (1960), która stanowiła podstawę prac hodowlanych nad tworzeniem krajowych odmian morwy do celów jedwabniczych.

Na Pomorzu Szczecińskim badał roślinność lasów bagiennych w dolnym biegu Odry – na wyspach u ujścia do Zalewu Szczecińskiego i na Międzyodrzu, roślinność krawędzi doliny Odry oraz roślinność kilku rezerwatów przyrody. Wyniki tych badań były publikowane w wydawnictwach uczelnianych i krajowych.

Zajmował się także metodyką kształcenia w zakresie przyrodoznawstwa, metodyką kształcenia w systemie zaocznym i wykorzystaniem nowych technik audiowizualnych, w tym kształcenia telewizyjnego. Tej problematyce poświęcone są liczne publikacje w krajowych wydawnictwach metodycznych. Jest współautorem wielu podręczników akademickich z zakresu botaniki, wydawanych dla wyższych szkół rolniczych – ostatnie wydanie podręcznika „Botanika” Jego współautorstwa ukazało się w 1999 roku.

Już w okresie międzywojennym (od 1932) był współautorem kilku obowiązujących w kraju podręczników szkolnych oraz podręczników wydanych dla szkół polskich na obczyźnie – w Jerozolimie (1942) i we Włoszech (1945). Po wojnie ukazały się podręczniki „Botaniki” dla szkół ogólnokształcących i dla techników rolniczych w wielotysięcznych wydaniach i wznowieniach.

Nagrody i odznaczenia: Krzyż Armii Krajowej oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej. Otrzymał wielokrotnie nagrodę rektora oraz trzy zespołowe nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego – dydaktyczną (1965), za podręczniki (1967, 1976), ponadto zespołową nagrodę Ministra Rolnictwa za oświatę rolniczą (1973).

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: był zaangażowany w pracę wielu zespołów specjalistycznych przy Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego, w Komitecie Ochrony Przyrody, w Wojewódzkiej Radzie Przesposobienia Rolniczego w Szczecinie – jako wiceprzewodniczący, organizator szkoleń i olimpiad rolniczych, w zespole konsultacyjnym Telewizyjnego Technikum Rolniczego i innych. Należał do Polskiego Towarzystwa Botanicznego, był członkiem Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego i Towarzystwa Przyrodników im. Mikołaja Kopernika.

Dodatkowe informacje: dwie szkoły w Polsce otrzymały imię Profesora Jana Radomskiego – Zespół Szkół w Tychowie (1992) oraz Szkoła Podstawowa w Jarnutach (1997).

Rekowska Ewa, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 1954 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie (1978) – mgr inż. ochrony roślin.

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1988), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany (2003), Akademia Rolnicza w Lublinie, Wydział Ogrodniczy, dyscyplina naukowa ogrodnictwo.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1979–1980 specjalista ds. kooperacji, normalizacji i spraw surowcowych, Kombinat PGR w Dobrej Szczecińskiej;

– Akademia Rolnicza/ZUT w Szczecinie: (od 1980) na stanowiskach: 1980–1983 pracownik inż. techniczny, 1983–1989 starszy asystent, 1989–2003 adiunkt, 2003–2006 adiunkt z habilitacją, od 2006 profesor nadzwyczajny AR/ZUT.

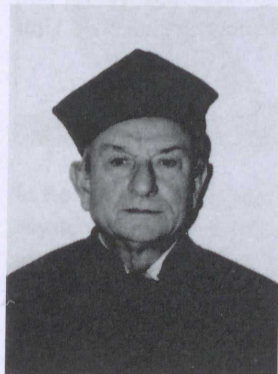
Działalność naukowa – kierunki badawcze: doskonalenie technologii uprawy warzyw kapustnych (kapusta głowiasta biała, kalafior, brokuł, kalarepa, kapusta brukselska) na nasiona oraz na spożycie; optymalizacja technologii produkcji warzyw w uprawie polowej na wczesny zbiór; proekologiczne sposoby produkcji warzyw z wykorzystaniem ściółkowania gleby materiałami organicznymi i syntetycznymi oraz płaskich osłon, a także roślin współrzędnych, ocena przydatności nowych form nawozów organiczno-mineralnych oraz popiołów pochodzących ze spalania biomasy w uprawie warzyw polowych; wprowadzenie do praktyki warzywniczej warzyw mało znanych w Polsce, z poznaniem ich właściwości prozdrowotnych (rokietta siewna, roszonek, sałata rzymska, sałata łydogowa, endywia); badania dotyczące opracowania technologii uprawy cebuli ozimej w warunkach klimatycznych Pomorza Zachodniego; badania nad poprawą jakości oraz wartości biologicznej plonu róż brokułu uprawianego na zbiór letni, z wykorzystaniem preparatów stymulujących oraz aktywizujących wzrost i rozwój roślin w warunkach stresu abiotycznego; kompleksowe opracowanie technologii produkcji czosnku na zaschniętą cebulę oraz na zbiór z zielonym szczypiorem.

Dorobek publikacyjny: łącznie 183 prace, w tym 66 publikacji oryginalnych, 15 rozdziałów w książkach o zasięgu ogólnokrajowym i jeden rozdział w podręczniku o zasięgu lokalnym, cztery monografie, cztery skrypty, pięć instrukcji upowszechnieniowych, 22 prace popularnonaukowe i 66 opracowań w materiałach konferencyjnych krajowych i międzynarodowych.

Pełnione funkcje: przewodnicząca jury Okręgowej Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych, blok ogrodnictwo (1992–2011); pełnomocnik rektora ds. studenckiego ruchu naukowego (2003–2005); kierownik Katedry Warzywnictwa (2005–2010); członek Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Rolnictwa (1979–1981); sekretarz Młodych Pracowników Nauki (1985–1989); członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Ogrodnictwa (1993–2000); sekretarz Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, Oddział w Szczecinie (od 2004).

Nagrody i odznaczenia: za osiągnięcia w pracy naukowej, a także zasługi dla oświaty i wychowania – nagroda II° rektora AR w Szczecinie (1993 i 1996), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2006).

Zainteresowania pozanaukowe: muzyka poważna, narciarstwo biegowe, nordic walking.

Romaniuk Waclaw, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 22.02.1939 rok – Krzywowierzba (woj. lubelskie).

Ukończone studia: Politechnika Warszawska, Wydział Maszyn Rolniczych i Pojazdów – mgr inż. mechanik (1965).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk technicznych (1979),
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej (1997), na podstawie dorobku naukowego oraz rozprawy pt. „Wpływ funkcjonalno-technologicznych rozwiązań obór na energochłonność i koszty produkcji mleka w gospodarstwach rodzinnych”;

– profesor nauk rolniczych (2001).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

– 1965–1966 konstruktor, Warszawska Fabryka Maszyn Przemysłu Spożywczego;
– od 1966 – Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie
(od 2010 – Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach Oddział Warszawa):

– kierownik Zakładu Eksploatacji i Budownictwa Wiejskiego ITP, Oddział Warszawa.

W latach 1980–2010 pracował w Akademii Rolniczej w Szczecinie (od 2009 Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny) w Zakładzie Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych Instytutu Inżynierii Rolniczej na stanowisku profesora zwyczajnego, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora Instytutu (od 1998).

W tym czasie wypromował ośmiu doktorów i około 50 magistrów inżynierów.

Kierunki badawcze: techniki i technologie w chowie zwierząt oraz pozyskania i zagospodarowania biogazu rolniczego.

Dorobek publikacyjny: 90 prac oryginalnych, około 210 innych.

Nagrody i odznaczenia: nagroda Ministra Budownictwa za wykonanie systemu prefabrykowanych budynków inwentarskich (1975), medal „Zasłużony pracownik rolnictwa” (1983), Srebrny Krzyż Zasługi (1984), nagroda Ministra Rolnictwa za opracowanie i wdrożenie zestawu maszyn i urządzeń do przygotowywania i podawania pasz (1987), nagroda MRiGŻ za opracowanie i wdrożenie biogazowni rolniczej dla gospodarstw 20–25 SD – kierownik zespołu (1989), nagroda MRiGŻ za udział w realizacji pracy „Zestaw urządzeń do zabiegów pielęgnacyjnych, zootechnicznych i weterynaryjnych u owiec” (1989), wyróżnienie MRiGŻ za udział w realizacji pracy „Zmodernizowany przenośnik obornika H-608/3” (1989), nagrody i wyróżnienia w konkursie „Złota Wiecha” (1973–1988), nagroda II° MRiGŻ za udział w realizacji pracy pt. „Energooszczędna linia do przygotowania mieszanek pasz treściwych płatkowych” (1993), nagroda w konkursie IBMER, AGROBAZAR i PZU pt. „Ochrona wód i gleby na terenach rolniczych” – kierownik zespołu (1996), nagroda II° rektora AR w Szczecinie za zorganizowanie dwóch laboratoriów w Zakładzie Użytkowania Maszyn i Urządzeń Rolniczych (2003).

Dodatkowe informacje: w ramach działalności dydaktycznej prowadził wykłady w Centralnym Ośrodku Doskonalenia Rolniczego w Kłudzienku oraz w Ośrodkach Doradztwa Rolniczego. Do 2013 roku, w ramach współpracy międzynarodowej oraz z krajowymi ośrodkami naukowymi i uczelniami, zorganizował 16 międzynarodowych konferencji pod hasłem „Problemy intensyfikacji produkcji zwierzęcej z uwzględnieniem standardów Unii Europejskiej i ochrony środowiska”.

Romanowski Hubert, dr hab., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 1949 rok – Kraków.

Studiował na Wydziale Form Przemysłowych, a dodatkowo w pracowni drzeworytu u prof. Franciszka Bunscha i w pracowni technik metalowych u prof. Mieczysława Wejmana. Po uzyskaniu absolutorium w 1973 roku odbył praktykę projektancką w firmie reklamowej *Wards* w Bristolu. Dyplom magistra sztuki otrzymał w grudniu 1974 roku.

W 1975 roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego na Politechnice Szczecińskiej.

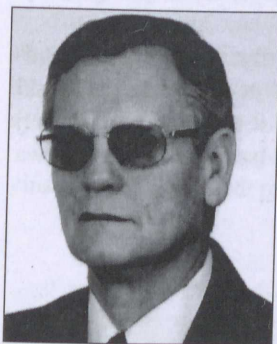
W 1986 roku otworzył przewód kwalifikacyjny I stopnia (równoważny ze stopniem doktora) na Wydziale Architektury Wnętrz ASP w Krakowie, w 1997 – przewód kwalifikacyjny II stopnia (równoważny ze stopniem naukowym doktora habilitowanego) na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby ASP w Poznaniu.

Od 1 października 2002 roku został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Projektowania Krajobrazu AR w Szczecinie.

Zajmuje się głównie twórczością plastyczną w zakresie grafiki komputerowej i fotografii.

Brał udział w wielu wystawach zbiorowych w kraju i za granicą. Miał dwadzieścia wystaw indywidualnych. Jest autorem wielu projektów z zakresu grafiki użytkowej, mebli i architektury wnętrz.

Jest członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków. Był wiceprezesem Okręgu ZPAP w Szczecinie oraz komisarzem Festiwalu Polskiego Malarstwa Współczesnego.

Rudnicki Franciszek, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1944 rok – miejscowość Ostrożeń.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1968).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1976), Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1983), Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- profesor nauk rolniczych (1994).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

Bezpośrednio po ukończeniu studiów w 1968 roku na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie rozpoczął pracę – początkowo pracował jako asystent w Katedrze Ogrodnictwa, a następnie w Zakładzie Upowszechniania Postępu w Rolnictwie. Od 1973 roku, jako starszy asystent, przeszedł do Katedry Żywienia Zwierząt i Gospodarki Paszowej, a od 1975 roku – do Zakładu Użytków Zielonych w Instytucie Uprawy Roli i Roślin.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego przeniósł się do Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy, gdzie otrzymał stanowisko docenta i został kierownikiem Katedry Ogólnej Uprawy Roli i Roślin. Aktualnie nadal jest pracownikiem tej uczelni, gdzie do niedawna kierował Katedrą Podstaw Produkcji Roślinnej i Doświadczalnictwem.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: w czasie pracy w AR w Szczecinie badania dotyczyły głównie agrotechniki roślin pastewnych i organizacji bazy paszowej. Ta problematyka była przedmiotem pracy doktorskiej, rozprawy habilitacyjnej oraz innych publikacji.

Po przejściu do ATR w Bydgoszczy zainteresowania badawcze skoncentrowały się na: agrotekologicznych uwarunkowaniach produktywności roślin uprawnych, oddziaływaniach konkurencyjnych i allelopatycznych między roślinami w łąkach, zmianowaniu roślin i możliwościach łagodzenia ujemnych skutków dużego udziału zbóż w strukturze zasiewów, agrotechnice roślin uprawnych (zwłaszcza zbóż i mieszanek zbożowo-strączkowych), na problemach rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich, gospodarce rolnej na obszarach prawnie chronionego krajobrazu, metodach badań rolniczych.

Działalność dydaktyczna: prowadził wykłady i seminaria z agrotekologii, agrotechniki, doświadczalnictwa rolniczego, metodologii nauk rolniczych.

Dorobek publikacyjny: 206 pozycji, w tym 101 oryginalnych prac naukowych i monografii.

Wypromował siedmiu doktorów nauk rolniczych, recenzował 18 rozpraw doktorskich, osiem przewodów habilitacyjnych, cztery wnioski o tytuł profesora.

Pełnione funkcje: był m.in. prodziekanem Wydziału Rolniczego (1984–1987), prorektorem ds. nauki (1990–1992), członkiem Senatu (od 1987), członkiem Rady Naukowej Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach (od 2002), członkiem Komitetu Uprawy Roślin Polskiej Akademii Nauk (od 1999), *European Society for Agronomy* (od 1990), Polskiego Towarzystwa Nauk Agroteknicznych (od 1983), Bydgoskiego Towarzystwa Naukowego (od 1984), a także Społecznej Rady Konsultacyjnej ds. Strategii Rozwoju Województwa Kujawsko-Pomorskiego (1999–2000), Państwowej Komisji Akredytacyjnej (od 2002), Rady Programowej czasopisma *Pamiętnik Puławski* (od 2002).

Powoływany jest do licznych gremiów opiniodawczych – był m.in.: członkiem sekcji P06B Komitetu Badań Naukowych (1996–1997), wiceprzewodniczącym Komisji Rejestracji Odmian Roślin Zbożowych COBORU (1997–2012).

Nagrody i odznaczenia: Brązowy Krzyż Zasługi (1978), Złoty Krzyż Zasługi (1989), odznaka „Zasłużony pracownik rolnictwa” (1996), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1999), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2002); nagrody: Ministra Obrony Narodowej (1968), Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1981), Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego (2002), Ministra Edukacji Narodowej (2003).

Rynkiewicz Marek, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 7.04.1968 rok – Drawsko Pomorskie.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek studiów technika rolnicza i leśna – mgr inż. (1995).

Stopnie naukowe:

– doktor (2004) nauki rolnicze w dyscyplinie inżynieria rolnicza, Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie;

– doktor habilitowany (2014), nauki rolnicze, w dyscyplinie inżynieria rolnicza w specjalności odnawialne źródła energii, Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach, Oddział w Warszawie.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1995–1999 nauczyciel, Szkoła Podstawowa nr 56 w Szczecinie;
- 1999–2001 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, Instytut Inżynierii Rolniczej (IIR);
- 2001–2003 Międzywydziałowe Studia Doktoranckie w AR na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa oraz zatrudnienie na 1/8 etatu jako asystent w IIR;
- 2003–2004 asystent w IIR;
- od 2004 – adiunkt w IIR, a po połączeniu AR z Politechniką Szczecińską i reorganizacji Wydziału w 2010 – adiunkt w Katedrze Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: odnawialne źródła energii, produkcja zwierzęca, informatyka, produkcja roślinna.

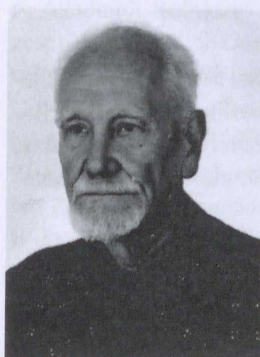
Dorobek publikacyjny: 64 publikacje w tym 38 oryginalnych.

Dorobek dydaktyczny: promotor 12 prac magisterskich i siedmiu inżynierskich. Współuczestniczył w przygotowaniu stanowisk laboratoryjnych do oceny jakości aglomeratów. Współautor instrukcji do ćwiczeń laboratoryjnych z zakresu jakości pasz granulowanych: pęknięcia i błędy kształtu, badanie jednorodności długości, badanie wytrzymałości kinetycznej i badanie twardości. Autor podrozdziału: „Technologia produkcji roślinnej w gospodarstwie” w pracy zbiorowej „Praktyka zawodowa dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych, kierunek technika rolnicza i leśna”, 2010, wyd. ZUT. Prowadzi zajęcia z przedmiotów: użytkowanie maszyn rolniczych, informatyka, mechanizacja upraw ogrodnich, technika ogrodnicza, wykorzystanie komputerów w technice rolniczej i leśnej, ekonomika produkcji rolniczej i usług, ekonomiczne uwarunkowania rozwoju obszarów wiejskich, technologia przetwarzania produktów rolniczych i zwierzęcych.

Nagrody i wyróżnienia: zespołowa nagroda II° rektora AR Szczecin w uznaniu oryginalnych i twórczych osiągnięć w działalności naukowej – 2004, 2005, 2007.

Funkcje w organizacjach i instytucjach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, członek Towarzystwa Naukowego Uprawy Gleby ISTRO Polska.

Dodatkowe informacje: ukończył studia podyplomowe informatyka – Politechnika Szczecińska (1995); Studium pedagogiczne – Akademia Rolnicza w Szczecinie (1995).

Rytel Marek, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 12.11.1928 rok – Toruń.

Ukończone studia: studia ukończył na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika (1952), gdzie uzyskał stopień naukowy doktora za pracę „Stałe siłowe fluorowych podstawień etylenu” (1962), stopień doktora habilitowanego za pracę „Układ Ångströma w widmach izotopowych drobin CO” (1972), tytuł profesora nadany przez Radę Państwa (1984). Zmarł 19.09.2004 roku.

Przebieg pracy zawodowej:

- 1947–1950 nauczyciel w szkołach średnich w Toruniu i Bydgoszczy,
- 1949–1954 asystent na UMK w Toruniu,

- 1954–1961 asystent i adiunkt w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie,
- 1961–1964 starszy wykładowca w filii Politechniki Krakowskiej w Rzeszowie,
- 1964–1999 docent, profesor nadzwyczajny, profesor zwyczajny w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie.

W 1954 roku był jednym z organizatorów Katedry Fizyki WSR w Szczecinie. Był emerytowanym profesorem Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie, profesorem w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Jarosławiu.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania dotyczyły struktury energetycznej i dynamiki wybranych molekuł dwuatomowych, szczególnie molekuł biorących udział w procesach atmosferycznych i biologicznych, takich jak CO, NO, CH. Kierował wielokrotnie badaniami koordynowanymi centralnie przez Komitet Spektroskopii PAN i Centrum Astronomiczne PAN.

Znacznie poszerzył wiedzę o molekułach: CH, CH⁺, NO, CO⁺, a przede wszystkim o CO, także wiedzę o oscylatorach radialnych; sformułował twierdzenie hiperwiralne i sum Jackiwa dla oscylatorów radialnych.

Wypromował sześciu doktorów (w tym dwóch za granicą) oraz około 200 magistrów. Był recenzentem czterech prac doktorskich i jednej pracy habilitacyjnej.

Prowadził przez wiele lat wykłady ze spektroskopii molekularnej oraz z fizyki atomowej i molekularnej.

Pełnione funkcje (m.in.): w latach 1991–1996 przewodniczący Senackiej Komisji Budżetu i Finansów WSP w Rzeszowie, w latach 1984–1986 członek Komitetu Spektroskopii PAN, w latach 1993–1996 członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Rzepka-Plevneš Danuta, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1942 rok – Kielce.

Zmarła 26.01.2010 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (1961–1966).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1975),
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie hodowli roślin (1991),
- profesor nauk rolniczych (2001).

Przebieg pracy zawodowej:

Pracę na etacie stażysty asystenta rozpoczęła 1.10.1966 roku. W lipcu 1967 roku wyjechała na czteromiesięczny staż do Instytutu Hodowli Roślin w Zurichu Oerlikon w Szwajcarii – zapoznała się tam z hodowlą odpornościową pszenicy i z hodowlą heterozyjną kukurydzy, zakładaniem doświadczeń hodowlanych, metodami selekcji, sporządzania inokulum, metodami oceny pojedynków, opracowywania wyników badań.

Od 1.12.1967 do 30.09.1969 roku była asystentem naukowo-technicznym, a od 1.10.1969 – starszym asystentem.

Od 4.02.1976 do 15.03.1993 roku pracowała na etacie adiunkta w Katedrze Hodowli Roślin, a od 15.03. do 31.10.1994 roku na etacie adiunkta i kierownika Zakładu Hodowli Roślin Ogrodniczych. Zakład ten organizowała od podstaw.

Od 1.11.1994 roku pracowała na stanowisku profesora nadzwyczajnego i kierownika Zakładu Hodowli Roślin Ogrodniczych, kierując równocześnie Laboratorium Kultur Tkankowych, które organizowała wraz z prof. dr hab. Marią Krystyną Ostrowską. W latach 1996–1999 była prorektorem ds. kształcenia.

Kierunki badawcze: genetyka, hodowla roślin biotechnologia.

Dorobek publikacyjny: liczba publikacji naukowych: 122; 70 wytworzonych rodów żyta przekazanych do Pracowni Zasobów Genowych IHAR w Radzikowie, jako materiał wyjściowy do hodowli tej rośliny.

Praca dydaktyczna pozauczelniana: brała udział w życiu dydaktycznym Szczecina i związanych z uczelnią środowisk Strzelec Krajeńskich i Skurcza. Prowadziła zajęcia dla młodzieży szkolnej z genetyki w ramach Towarzystwa Wiedzy Powszechnej i w Pałacu Młodzieży.

Pełnione funkcje na uczelni: była: prorektorem ds. kształcenia, członkiem Senatu Akademii Rolniczej w Szczecinie (1991–1993, 1996–1999), pełnomocnikiem rektora ds. studenckich praktyk zagranicznych (1995–1996), opiekunem tzw. przedwstępnych praktyk studenckich, opiekunem grupy studenckiej I roku, dwukrotnie – opiekunem roku (1976–1981, 1991–1996). Brała czynny udział w rekrutacji na studia. Była członkiem Komisji Oceny Jakości Kształcenia, Wydziałowej Komisji ds. Oceny Nauczycieli Akademickich, członkiem jury uczelnianych sesji kół naukowych, opiekunem merytorycznym Hali Wegetacyjnej, członkiem Wydziałowej Komisji Kadrowej i Uczelnianej Komisji ds. Oceny Nauczycieli Akademickich z Tytułem Profesora.

Pełnione funkcje poza uczelnią: była sekretarzem Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. M. Kopernika (1976–1979), członkiem–założycielem Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Genetycznego (PTG), a następnie członkiem Komisji Rewizyjnej i przewodniczącą Oddziału PTG (1996–1999, 1999–2001), członkiem Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych oraz Międzynarodowego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych. Brała udział w organizowaniu konferencji naukowych (jako sekretarz sesji naukowej „Zagadnienia biologii i uprawy zbóż” w 1983 roku i skarbnik XII Zjazdu PTG, który odbył się w Szczecinie w 1995). Była prelegentem na spotkaniach towarzystw naukowych Szczecina oraz na seminariach organizowanych przez Katedrę Hodowli Roślin i Nasiennictwa Akademii Rolniczej we Wrocławiu, członkiem jury XVII Centralnej Olimpiady Wiedzy Rolniczej.

Nagrody i odznaczenia: za działalność naukową otrzymywała pięciokrotnie nagrody rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie, cztery indywidualne nagrody I^o, II°, III° oraz nagrody zespołowe I i III°. Za pracę dydaktyczno-organizacyjną na uczelni była odznaczona w 1976 roku Brązowym Krzyżem Zasługi, Odznaką „Gryf Pomorski” i medalem pamiątkowym „20-lecie Akademii Rolniczej w Szczecinie”. W 1996 roku otrzymała Medal Komisji Edukacji Narodowej, w 1999 roku – medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej”, a w 2002 roku Złoty Krzyż Zasługi, medal „Zasłużony dla Ziemi Strzelecko-Krajeńskiej”, Medal Pamiątkowy Zachodniopomorskiego Centrum Edukacyjnego z okazji 50-lecia jego istnienia i podziękowania z Urzędów Miast i Gmin Strzelce Krajeńskie, Pyrzyce oraz wojewody województwa pomorskiego.

Odeszła 26 stycznia 2010 roku po ciężkiej chorobie. Została pochowana w Sulechowie (woj. lubuskie).

Seidler Maria, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 3.01.1925 rok – Baszków.

Zmarła 28.09.2013 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Poznański, Wydział Rolniczy (1950).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor,
- doktor habilitowany,
- profesor.

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

- Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa, Zakład Nawożenia w Bydgoszczy – starszy asystent, od 1962 roku – adiunkt;
- Wyższa Szkoła Rolnicza (Akademia Rolnicza w Szczecinie), Katedra Fizjologii Roślin adiunkt, od 1971 roku – docent, od 1989 roku – profesor;
- dziekan Wydziału Rolniczego (1972–1975, 1990–1993).

Kierunki badawcze: fizjologiczne aspekty gospodarki wodnej roślin uprawnych; wpływ pierwiastków mineralnych na niektóre procesy fizjologiczne roślin uprawnych; aktywność fotosyntetyczna poszczególnych organów rośliny i wpływ tego procesu na produktywność i jakość plonu.

Dorobek publikacyjny: 57 prac naukowych, 120 artykułów popularnonaukowych, dziewięć skryptów do ćwiczeń z fizjologii roślin (jako współautor), jedna książka „Siarka w biosferze” (jako współautor).

Nagrody i odznaczenia: trzy nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Armii Krajowej.

Dodatkowe informacje: żołnierz Armii Krajowej.

Sienicka Antonina, doc. dr

Data i miejsce urodzenia: 4.06.1898 rok – majątek Zagwizdy (pow. Płońsk). Zmarła 13.10.1979 roku w Warszawie.

Studia wyższe odbyła na Uniwersytecie Warszawskim na Wydziale Filozoficznym w latach 1920–1927. Tam uzyskała stopień doktora (1931) na podstawie dysertacji pt. „O budowie kwiatów i procesach tworzenia pyłku u *Hemerocallis fulva* „flore pleno”.

Pracę zawodową rozpoczęła w 1929 roku w Katedrze Botaniki Ogólnej na Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie na stanowisku asystenta, a następnie adiunkta. W związku z wydarzeniami II wojny światowej została w grudniu 1939 roku zwolniona z pracy przez litewskie władze.

Repatriowana z Wilna do Polski w maju 1945 roku znalazła się w Toruniu. Podjęła pracę nauczycielską w Gimnazjum Krawieckim, a po utworzeniu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika została zaangażowana na stanowisku adiunkta w Katedrze Botaniki Ogólnej.

W 1954 roku została zatrudniona w tworzącej się Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie. Mianowana na stanowisko docenta w Katedrze Botaniki objęła funkcję dziekana Wydziału

Rolniczego (1955–1956), a następnie prodziekana (do 1957). W Katedrze Botaniki pracowała do czasu przejścia na emeryturę w 1968 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadziła badania anatomiczne nad naroślami (zoocecidiami) wywoływanych przez mszyce na liściach porzeczki i przez nicienie na korzeniach zawiłca leśnego. Drugim nurtem były badania dendrologiczne w parkach miejskich Torunia i Szczecina oraz w parkach podworskich w województwach: szczecińskim, koszalińskim i gdańskim, zaprezentowane w obszernych publikacjach monograficznych. Problemy te poruszała także w artykułach popularnonaukowych adresowanych do szerokiego odbiorcy.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: powołaniem życiowym A. Sienickiej była działalność społeczna i popularyzatorska, realizowana w różnych organizacjach i stowarzyszeniach. W Toruniu prowadziła wykłady w Towarzystwie Uniwersytetów Robotniczych i współpracowała z Kuratorium Okręgu Szkolnego Pomorskiego w doskonaleniu kadr nauczycielskich. W Szczecinie była organizatorką i wieloletnią przewodniczącą Szczecińskiego Oddziału Ligi Ochrony Przyrody. W Szczecińskim Oddziale Polskiego Towarzystwa Botanicznego zajmowała się popularyzacją wiedzy botanicznej. W Szczecińskim Towarzystwie Naukowym była od 1957 roku sekretarzem i redaktorem wydawnictw II Oddziału Nauk Przyrodniczych i Rolniczych (przez 14 lat). Działała w Polskim Towarzystwie Przyrodników im. M. Kopernika w zarządzie – zarówno w Toruniu, jak i w Szczecinie. Uczestniczyła w pracach Wojewódzkiego Komitetu Ochrony Przyrody do czasu przejścia na emeryturę. Na uczelni była zaangażowana w działalność Związku Nauczycielstwa Polskiego jako członek, mąż zaufania oraz przewodnicząca Zakładowej Organizacji Związkowej – odznaczona złotą odznaką ZNP.

Nagrody i odznaczenia: wielokrotnie była wyróżniana nagrodami rektorskimi: w 1965 roku otrzymała zespołową nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego. Została także odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi (1959), Złotą Odznaką „Gryf Pomorski” (1960) i Złotą Odznaką LOP (1964).

Siwek Hanna, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 29.01.1968 rok – Choszczno.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej, specjalność inżynieria chemiczna i procesowa – mgr inż. (1992).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk chemicznych w zakresie chemii środowiska (1998) nadany przez Radę Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Opolskiego,

– doktor habilitowany nauk rolniczych w dyscyplinie ochrona i kształtowanie środowiska (2012), specjalność ochrona wód – Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1992–1998 asystent w Zakładzie Chemii Stosowanej i Technicznej, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 1999–2008 adiunkt w Katedrze Chemii Ogólnej, Akademia Rolnicza w Szczecinie;

– 2009–2014 adiunkt w Zakładzie^e Chemii Ogólnej i Ekologicznej, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: ocena stanu troficznego wód powierzchniowych, wpływ zawartości związków biogenicznych w ciekach wodnych na ich eutrofizację, czynniki pokarmowe ograniczające rozwój biomasy fitoplanktonu, autochtoniczne źródła fosforu w ekosystemach wodnych, zachowanie się fosforu w układzie woda–osad denny, aktywność enzymów fosfohydrolitycznych w środowisku wodnym i glebowym, kinetyka degradacji pestycydów w wodzie i w glebie, metody rekultywacji zeutrofizowanych zbiorników wodnych, innowacyjne proekologiczne formułacje wybranych agrochemikaliów oraz biosorbentów do dezaktywacji fosforu w środowisku wodnym. Kierownik projektu badawczego własnego MNiSW (2007–2010), *Immobilizacja fosforu w osadach dennych przy zastosowaniu biodegradowalnych mikrokapsulek hydrożelowych o kontrolowanej szybkości uwalniania jonów metali wielowartościowych*. Liczba oryginalnych prac naukowych – 48, jedna monografia oraz dwa zgłoszenia patentowe.

Nagrody i wyróżnienia: za osiągnięcia naukowe – nagroda zespołowa II° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2005, 2010), nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie (2007, 2012), nagroda indywidualna rektora ZUT w Szczecinie (2012).

Skórska Elżbieta, prof. dr hab.

Urodziła się we Wrocławiu, ale od dzieciństwa mieszka w Szczecinie. W latach 1976–1981 studiowała fizykę doświadczalną na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, w 1981 roku uzyskała stopień magistra fizyki doświadczalnej. Ponadto w 2012 roku ukończyła studia podyplomowe zarządzanie projektami informatycznymi w Zachodniopomorskiej Szkole Biznesu w Szczecinie. Od 1981 roku pracuje w Katedrze Fizyki i Agrofizyki (poprzednio Zakład Fizyki) Akademii Rolniczej w Szczecinie, kolejno na stanowiskach: asystenta, starszego asystenta, adiunkta i profesora nadzwyczajnego. W 1989 roku otrzy-

mała stopień doktora nauk rolniczych na ówczesnym Wydziale Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Szczecinie. W 2000 roku Rada Wydziału Rolniczego SGGW w Warszawie nadała jej stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii (spec. fizjologia roślin) na podstawie dorobku naukowo-dydaktycznego oraz rozprawy „Reakcja wybranych roślin uprawnych na promieniowanie UV-B”. Tytuł profesora nauk rolniczych otrzymała w Pałacu Prezydenckim w 2009 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: dotyczy wykorzystania metod luminescencyjnych w rolnictwie i biologii m.in. do oceny wpływu czynników stresowych środowiska na fotosyntezę roślin oraz do badania utleniania lipidów.

Od kilkunastu lat głównym kierunkiem badań jest określenie skutków oddziaływania promieniowania ultrafioletowego UV-B w połączeniu z innymi czynnikami stresowymi na rośliny uprawne. Ostatnio zajmuje się ponadto problematyką gospodarki przestrzennej w aspekcie systemu informacji przestrzennej i miejskiej infrastruktury rowerowej.

Dorobek publikacyjny: jest autorką lub współautorką 209 prac, w tym 90 oryginalnych prac twórczych, a także współautorką patentu. Wyniki badań prezentowała na 81 międzynarodowych

i krajowych sympozjach naukowych w formie doniesień i posterów. Uczestniczyła w ośmiu projektach badawczych w ramach CPBR, KBN i MNiSW, w tym w dwóch z nich jako kierownik.

Działalność dydaktyczna: w ramach działalności dydaktycznej prowadzi wykłady i ćwiczenia z fizyki i biofizyki, technologii informacyjnej, ochrony własności intelektualnej dla studentów gospodarki przestrzennej, technologii żywności i mikrobiologii stosowanej, a także konwersatoria z metod badań naukowych oraz statystyki matematycznej w zastosowaniach dla doktorantów Wydziałowych Studiów Doktoranckich. Wypromowała dwóch doktorów nauk rolniczych w dyscyplinie agronomii oraz 16 magistrów ochrony środowiska, rolnictwa i biotechnologii, obecnie jest promotorką pracy doktorskiej. Jest autorką lub współautorką ośmiu skryptów z fizyki i czterech przewodników z informatyki oraz pięciu wydań *Słownika ekonomicznego*.

Była inicjatorką kierunku studiów gospodarka przestrzenna (GP) i do chwili obecnej przewodniczy radzie programowej tego kierunku.

W 2001 roku zainicjowała stronę internetową Wydziału www.agro.ar.szczecin.pl i tworzyła ją nieprzerwanie do końca istnienia Akademii Rolniczej, następnie stronę www.agro.zut.edu.pl w strukturze ZUT do roku 2010.

Nagrody i odznaczenia: za osiągnięcia otrzymała medal *Amicus Scientiae et Veritatis* przyznany przez Szczecińskie Towarzystwo Naukowe w 1990 roku, a także siedem nagród rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie i trzy nagrody rektora ZUT. Odznaczona Brązowym Krzyżem Zasługi (2000) i Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2004).

Należy do Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego (od 2003), Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 2004) i Towarzystwa Przyrodników Mikołaja Kopernika (od 2011).

Zainteresowania pozanaukowe: interesuje się techniką komputerową, e-learningiem i turystyką rowerową, a także zdobywaniem certyfikatów w nowych obszarach wiedzy, ma ich na swoim koncie 30, w tym m.in. Prince 2 Foundation, EITCA, CISCO I.

Slaboński Andrzej, prof. dr hab. inż., dr h.c.

Data i miejsce urodzenia: 1908 rok na krakowskiej wsi w rodzinie chłopskiej. Zmarł 23.01.1995 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: ukończył studia na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, specjalizując się w zakresie hodowli roślin.

Stopnie i tytuły naukowe:

- inżynier rolnictwa (1935);
- doktor (1948) – Wydział Rolniczy UMCS w Lublinie;
- profesor nadzwyczajny (1964);
- profesora zwyczajny (1971).

Przebieg pracy zawodowej: od 1936 do 1950 roku był pracownikiem Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, oddelegowany w 1946 roku do Gorzowa Wlkp. W latach 1945–1951 pracował też w Sandomiersko-Wielkopolskiej Hodowli Nasion w Szelejewie. Od 1951 roku był pracownikiem nowo utworzonego Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin (IHAR), kierował Pracownią Hodowli Zbóż w Gorzowie. W 1956 roku został powołany na kierownika Katedry Hodowli Roślin i Nasiennictwa w Wyższej

Szkole Rolniczej (późn. Akademia Rolnicza) w Szczecinie i od tego czasu pracował równocześnie w IHAR i WSR/AR.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: był pionierem badań odmianoznawczych w Polsce. Interesował się fizjologią rozwoju i reakcją odmian roślin zbożowych na stresy środowiskowe. Zainicjował badania i hodowlę odmian zbóż przydatnych do uprawy na glebach zakwaszonych. Reprezentował polskich hodowców roślin na licznych międzynarodowych imprezach naukowych.

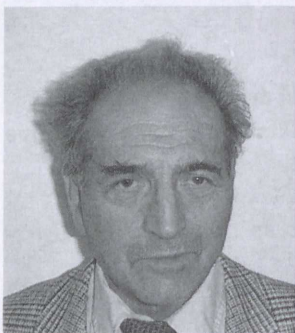
Opublikował około 150 prac naukowych i innych, napisał monografię na temat jęczmienia.

Był organizatorem Stacji Hodowli Roślin w Szelejewie, Oddziału Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, a później Pracowni Hodowli Zbóż IHAR w Gorzowie Wlkp. oraz Katedry Hodowli Roślin i Nasiennictwa w Akademii Rolniczej w Szczecinie. Wiele lat kierował tymi placówkami.

W latach 1969–1970 pełnił funkcję dziekana Wydziału Rolniczego. Wypromował ponad 150 magistrów i ośmiu doktorów.

Należał do najwybitniejszych polskich hodowców starszego pokolenia. Był autorem 11 odmian pszenicy, żyta i jęczmienia. Jego odmiany jęczmienia jarego od wczesnych lat 70. skutecznie konkurowały z odmianami zagranicznymi. Pojawienie się Jego odmian spowodowało przełamanie długotrwałego impasu w hodowli jęczmienia jarego w Polsce.

Nagrody i odznaczenia: był laureatem nagrody państwowej, otrzymał liczne nagrody ministerialne i nagrodę Naczelnej Organizacji Technicznej; także wysokie odznaczenia państwowe, takie jak Order Sztandaru Pracy I klasy, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej oraz zaszczytne tytuły honorowe, w tym tytuł doktora honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie, tytuły członka honorowego Polskiego Towarzystwa Genetycznego, zasłużonego pracownika rolnictwa i zasłużonego nauczyciela.

Sławiński Janusz, prof. dr hab.

Data urodzenia: 1932 rok.

Ukończone studia: Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii UAM w Poznaniu, kierunek: chemia (1955).

Stopnie i tytuły naukowe:

- magister chemii (1955);
- doktor, Wydział Matematyczno-Fizyczno-Chemiczny Uniwersytetu Łódzkiego (1964);
- doktor habilitowany, Instytut Biochemii i Biofizyki PAN, Warszawa (1970);
- profesor (1983).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1995–1970 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Chemii Ogólnej;
- 1970–1977 kierownik, Katedra Fizyki;
- 1971–1975 prodziekan kierunku studiów Mechanizacja Rolnictwa na Wydziale Rolniczym AR;
- 1978–1980 kierownik, Akademia Rolnicza w Poznaniu, Katedra Fizyki;
- 1984–1991 dyrektor, Instytut Fizyki i Informatyki Akademii Pedagogicznej w Krakowie;
- 1993–2002 kierownik, Zakład Radio- i Fotochemii na Politechnice Poznańskiej.

Kierunki badawcze: fotochemia, chemiluminescencja biopolimerów i organizmów żywych, ekologiczne aspekty energetyki, fizyka i chemia fizyczna.

Udział w realizacji projektów badawczych międzynarodowych i krajowych.

Przynależność do towarzystw naukowych i innych: przewodniczący Oddziałów Szczecińskiego, Poznańskiego i Krakowskiego Polskiego Towarzystwa Biofizycznego, członek Rady Naukowej *International Institute of Biophysics, Neuss/Dusseldorf*, członek zespołu redakcyjnego czasopism *Current Topics Biophysics, Acta Biologica Cracoviensia*.

Dodatkowe informacje: wieloletnie staże pracy w zakresie badań chemiluminescencji na Uniwersytecie Moskiewskim, *Johns Hopkins University* w Baltimore i *University of Georgia*, Athens, USA, *International Institute of Biophysics, Technologie Zentrum* w Kaiserslautern i Neuss, Niemcy, *Inaba Biophoton Project, Sendai*, Japonia, *University of San Paulo* w Brazylii, *University of Catania*, Włochy.

Słodkowski Paweł, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 23.03.1961 rok – Chojna.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie (1985), Wydział Rolniczy – mgr inż. – specjalizacja sadownictwo i warzywnictwo.

Stopnie naukowe:

– 15.03.1994 doktorat AR w Szczecinie, Wydział Rolniczy, agronomia; warzywnictwo i nasiennictwo;

– 10.02.2006 habilitacja, AR w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, agronomia; warzywnictwo i nasiennictwo.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

20.05.1985–30.11.1986 pracownik inżynieryjno-techniczny, AR w Szczecinie; Zakład Warzywnictwa Instytutu Ogrodnictwa;

1.12.1986–30.11.1986 asystent, AR w Szczecinie; Katedra Warzywnictwa;

1.12.1988–31.05.1994 starszy asystent, AR w Szczecinie; Katedra Warzywnictwa;

1.06.1994–9.02.2006 adiunkt, AR w Szczecinie; Katedra Warzywnictwa;

od 10.02.2006 adiunkt ze stopniem doktora habilitowanego, AR (ZUT) w Szczecinie; Katedra Ogrodnictwa.

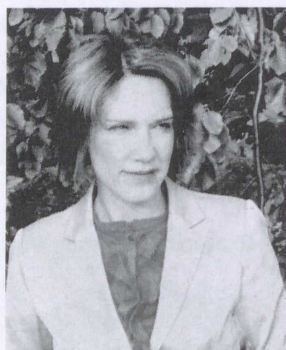
Działalność naukowa – kierunki badawcze: nowe technologie i gatunki w produkcji warzyw uprawianych na spożycie i nasiona; nawożenie roślin warzywnych uprawianych na nasiona (z uwzględnieniem nawozów o przedłużonym działaniu); przyspieszona uprawa warzyw (uprawa warzyw na zbiór pęczkowy); ocena wartości siewnej nasion warzyw; doskonalenie technologii uprawy warzyw kapustnych na nasiona oraz na spożycie; optymalizacja technologii produkcji warzyw w uprawie polowej na wczesny zbiór; proekologiczne sposoby produkcji warzyw z wykorzystaniem okrywania gleby i roślin.

Dorobek publikacyjny: 141 prac.

Pelnione funkcje: członek jury Olimpiady Wiedzy Rolniczej (1993–1997); członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (od 2002); przewodniczący Wydziałowej Komisji Wyborczej (2008); Członek Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych i Finansów (2002–2008); w latach 2001–2002 – członek Komisji ds. Akredytacji kierunku ogrodnictwo,

członek Komisji Wydziałowej ds. Sprawozdawczości do KBN-u, wykonawca sprawozdań rocznych w latach 1995–2001 i etapowych za lata 1995–1997 oraz 1997–2000; od 1989 do chwili obecnej – członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych; od 1989 do 1999 roku w Oddziale Szczecińskim skarbnik, a w latach 1999–2008 zastępca prezesa PTNO; pełnomocnik rektora ds. wymiany studentów w Programie MostAR (2004–2008); w 1994 roku członek Komitetu Organizacyjnego oraz współorganizator konferencji naukowej nt. „Nowe technologie w uprawie warzyw cebulowych”; w 1997 roku członek Komitetu Organizacyjnego oraz współorganizator VII Ogólnopolskiego Zjazdu Hodowców Roślin Ogrodniczych nt. „Hodowla i szkółkarstwo roślin ogrodniczych o podwyższonej jakości”; W 2004 roku członek Komitetu Organizacyjnego oraz współorganizator Ogólnopolskiego Zjazdu nt. „Polskie ogrodnictwo po wstąpieniu do Unii Europejskiej”.

Nagrody i odznaczenia: nagroda przyznana (1986) przez rektora AR w Szczecinie za osiągnięcia w pracy zawodowej; nagroda rektora AR w Szczecinie za rozprawę doktorską, wyróżnioną decyzją Rady Wydziału; nagroda zespołowa rektora AR w Szczecinie w uznaniu osiągnięć w pracy naukowo-badawczej (2002); wyróżnienie nadane przez dziekana oraz Radę Wydziału w (2004); Srebrny Krzyż Zasługi (2002).

Smolik Beata, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1.04.1972 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie (1996), Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa – mgr inż.

Stopnie naukowe:

- doktor (2001),
- doktor habilitowany (2012).

Przebieg pracy zawodowej:

- 1996–2001 studia doktoranckie, Katedra Biochemii,
- 2001–2013 adiunkt, Zakład Biochemii,
- od 2013 adiunkt, Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii.

Kierunki badawcze: badania dotyczące oddziaływania antropogenicznych czynników stresowych na kształtowanie się biologicznych właściwości gleb, takich jak: aktywność enzymatyczna gleby, stężenie ATP w glebie, wartość ładunku energetycznego w glebie; badania dotyczące rekultywacji zanieczyszczonych gleb; badania poświęcone przemianom związków fluoru w glebie, oddziaływaniu fluoru na glebę, organizmy roślinne, a także jego akumulacji w organizmach zwierzęcych; możliwości ograniczenia toksycznego działania fluoru dzięki zastosowaniu substancji sorbujących; badania nad występowaniem stresu oksydacyjnego w wyniku obecności w środowisku różnych ksenobiotyków; badania nad wpływem różnych czynników abiotycznych na wzrost, rozwój roślin oraz wybrane parametry fizjologiczne i biochemiczne roślin uprawnych; zastosowanie wybranych technik biologii molekularnej do oceny bioróżnorodności gatunków roślin ozdobnych i uprawnych.

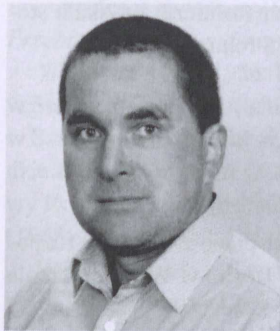
Dorobek publikacyjny: 77 publikacji, w tym 40 oryginalnych prac twórczych.

Pełnione funkcje: członek Rady Wydziału jako nauczyciel akademicki bez stopnia doktora habilitowanego (2005–2007; 2009–2012), sekretarz Wydziałowej Komisji ds. Badań Nauko-

wych (2012–2014), przedstawiciel Wydziału do obsługi modułu „Konferencje naukowe” w systemie POL-on.

Nagrody i odznaczenia: nagroda zespołowa I° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2003), nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2008, 2009), nagroda indywidualna III° rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2011).

Dodatkowe informacje: członek Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (do 2009), członek Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego (od 2010).

Smolik Miłosz, dr hab. inż

Data i miejsce urodzenia: 4.12.1971 rok – Goleniów.

Ukończone studia: w latach 1991–1996 studiował na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie na kierunku ogrodnictwo. Tytuł magistra inżyniera ogrodnictwa uzyskał 3.07.1996 roku na podstawie pracy magisterskiej pt. „Reakcja sępolii fiołkowej (*Saintpaulia ionantha* Wendl.) na zróżnicowany skład regulatorów wzrostu w fazie ukorzeniania w warunkach *in vitro*”. Stopień doktora nauk rolniczych w zakresie agronomii w specjalności genetyka i hodowla roślin uzyskał 19.10.2001 roku na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Zmienność genotypów żyta *Secale cereale* L. o różnej tolerancyjności na niedobory pokarmowe w podłożu”. W 2014 roku Rada Wydziału Biologii Uniwersytetu Szczecińskiego nadała dr. inż. Miłoszowi Smolikowi stopień doktora habilitowanego nauk biologicznych w zakresie biologii.

Przebieg pracy zawodowej: na stanowisku asystenta (1996), potem adiunkta (2001) w Zakładzie Hodowli Roślin Ogrodniczych. Do chwili obecnej pracuje w Katedrze Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Dr hab. inż. Miłosz Smolik jest stypendystą DAAD. W latach 1995–1996 studiował na Uniwersytecie Humboldta w Berlinie. W 2004 i 2008 roku odbył dwa trzymiesięczne zagraniczne staże naukowe – w Department für Angewandte Genetik und Zellbiologie (DAGZ) w grupie Pflanze-Pathogen Interaktion Universität für Bodenkultur w Wiedniu oraz w European Molecular Biology Laboratory (EMBL) w Heidelbergu w Gene Expression Unit. W 2008 roku na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej ukończył dwuletnie podyplomowe studia z wyceny nieruchomości.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: morfologiczna i molekularna odpowiedź różnych genotypów roślin uprawnych w tym żyta na stres wywołany niedoborami pokarmowymi w podłożu.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 79 prac, z czego 48 to oryginalne prace twórcze, wśród których 22 ukazały się w tytułach wyróżnionych w JCR. Kierował projektem badawczym finansowanym przez MNiSW/NCN, jest wykonawcą projektów finansowanych przez NCN, NCBiR.

Nagrody i odznaczenia: wielokrotnie nagradzany nagrodami indywidualnymi i zespołowymi najpierw rektora AR w Szczecinie potem rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia naukowe.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: członek towarzystw naukowych (EUCARPIA, PTNO), sekretarz PTG, członek ZSRM w Szczecinie, członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa trzech kadencji.

Pelnione funkcje: sekretarz Wydziałowej Komisji Ekonomicznej, był elektorem do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego na X kadencję.

Zainteresowania pozanaukowe: tenis stołowy, narty, pływanie.

Songin Halina, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 1932 rok – Grodno.

Tam po ukończeniu studiów w Akademii Rolniczej uzyskała stopień magistra inżyniera agronomii w 1956 roku.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1966),
- doktor habilitowany (1975),
- profesor nadzwyczajny (1990),
- profesor zwyczajny (1999).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: pracę zawodową rozpoczęła w Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie w 1958 roku. W Katedrze tej (poza latami 1969–1970, kiedy była adiunktem w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin) pracowała kolejno na stanowiskach od asystenta technicznego do profesora zwyczajnego. W latach 1996–2002 była kierownikiem Katedry Szczegółowej Uprawy Roślin.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: dotyczyła głównie roślin strączkowych. Badania obejmowały dynamikę narastania biomasy różnych gatunków motylkowych grubonasiennych, uprawianych w siewie czystym i w mieszkankach z roślinami niemotylkowatymi, reakcję na terminy siewu, przedplony, nawadnianie, zagęszczenie w łanie, pielęgnowanie, nawożenie azotowe i defoliację przy produkcji nasion.

Dorobek publikacyjny: około 140 publikacji naukowych i popularnonaukowych, referatów, komunikatów; współautorstwo kilku podręczników akademickich; recenzowała sześć prac habilitacyjnych, kilka doktorskich, opiniowała liczne projekty grantów z Komitetu Badań Naukowych.

Dorobek dydaktyczny: w ramach pracy dydaktycznej prowadziła wszystkie rodzaje zajęć ze studentami III, IV i V roku z zakresu szczegółowej uprawy roślin na studiach dziennych i zaocznych na kierunkach: rolnictwo, ogrodnictwo i ochrona środowiska. Prowadziła też seminaria dla studentów studiów zaocznych i dziennych. Opracowywała programy nauczania przedmiotu na ww. kierunkach. Była opiekunem praktyk studenckich w kraju i za granicą oraz przez 25 lat kierowała Studenckim Kołem Naukowym Rolników.

Była promotorem dwóch prac doktorskich, około 170 prac magisterskich i inżynierskich. Na potrzeby Katedry prowadziła przez wiele lat kolekcję roślin uprawnych.

Nagrody i wyróżnienia: za swoją pracę naukową i dydaktyczno-wychowawczą otrzymywała nagrody rektora; została uhonorowana zespołową nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Songin Włodzimierz, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 12.11.1925 rok – Bielskie (dawniej woj. nowogródzkie, obecnie Białoruś). Zmarł 20.12.2004 roku w Szczecinie.

Po zakończeniu wojny studiował rolnictwo na Uniwersytecie Poznańskim, gdzie w 1951 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1961),
- doktor habilitowany (1968),
- profesor nadzwyczajny (1976),
- profesor zwyczajny (1986).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

W latach 1951–1956 był zatrudniony na stanowiskach agronoma i starszego asystenta w Stacjach Selekcji Roślin PGR Ciekocino i Uszyce. Pracę w Wyższej Szkole Rolniczej w Szczecinie rozpoczął w 1956 roku na stanowisku starszego asystenta w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym Ostoi. W latach następnych pracował w Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin na stanowiskach: starszego asystenta (1957–1958), adiunkta (1958–1968), docenta (1968–1976), profesora (1976–1996).

W początkowym okresie swojej pracy w WSR (AR) zajął się organizacją od podstaw Katedry Szczegółowej Uprawy Roślin oraz Rolniczych Zakładów Doświadczalnych w Lipkach i Ostoi. Przez następnych prawie 30 lat (1969–1996) był kierownikiem Katedry. Pełnił również funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Uprawy Roli i Roślin (1971–1980), przez kilka kadencji był członkiem Senatu uczelni oraz brał aktywny udział w pracach różnych komisji senackich, rektorskich i wydziałowych, uczestniczył również w pracach centralnych i regionalnych rad naukowo-technicznych.

Przeszedł na emeryturę w 1996 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: dotyczyły doskonalenia agrotechniki prawie wszystkich gatunków roślin, a szczególnie agrotechniki ziemniaka i roślin pastewnych.

Wypromował 11 doktorów, a w kierowanej przez Profesora Katedrze trzech pracowników uzyskało stopień doktora habilitowanego. Pod Jego kierunkiem swoje prace dyplomowe wykonało około 400 absolwentów.

Dorobek publikacyjny: na opublikowany dorobek naukowy i upowszechnieniowy Profesora (jako autora lub współautora) składa się: 12 monografii, 320 artykułów, 180 doniesień i komunikatów naukowych, pięć rozdziałów w podręcznikach akademickich, dwa skrypty, 23 instrukcje wdrożeniowe oraz około 400 artykułów popularnonaukowych.

Stankowski Sławomir, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 22.05.1952 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie (1976), Wydział Rolniczy – mgr inż.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1984),
- doktor habilitowany (1994),
- profesor (2002).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: Akademia Rolnicza w Szczecinie (od 2009 Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny) – Katedra Biometrii i Doświadczalnictwa – asystent (1976), adiunkt (1985), profesor nadzwyczajny (1996), profesor

zwyczajny (2006), kierownik Katedry Biometrii i Doświadczalnictwa (2000–2004), kierownik Katedry Uprawy Roli, Roślin i Doświadczalnictwa (2004–2009), kierownik Katedry Agronomii (od 2009).

Działalność naukowa: autor 150 publikacji z zakresu badań nad agrotechniką zbóż, oceną wpływu zróżnicowanych warunków siedliskowych i czynników agrotechnicznych na jakość ziarna i wartość siewną nasion, wykorzystania produktów odpadowych z energetyki w rolnictwie i do rekultywacji terenów zdegradowanych.

Działalność publikacyjna: Stankowski S., Smagacz J., Hury G., Ułasiak S., 2008. Wpływ intensywności nawożenia azotem na jakość ziarna odmian pszenicy ozimej. *Acta Sci. Pol., Agricultura*, Putilov V., Stankowski S., Putilova I., 2011. Use of ash and slag from Power generation in agriculture of Russia. *Folia Pomer. Univ. Technol. Stetin.*, Stankowski, Hury G., Gibczyńska M., 2011. Wpływ następczy nawożenia popiołem fluidalnymi węgla kamiennego i wapnem dolomitowym na jakość ziarna i wartość siewną nasion pszenicy jarej. *Zesz. Prob. Postęp Nauk Rol.*, Stankowski S., Gibczyńska M., 2011. Zmiany zawartości azotu mineralnego i fosforu przyswajalnego w podłożach wykonanych na bazie popiołów fluidalnych z węgla kamiennego i osadów ściekowych oraz w trawie *Festulolium braunii*. *Rocz. Glebozn.*

Udział w realizacji sześciu grantów KBN, w tym kierownik – trzech, wykonawca – trzech.

Pełnione funkcje: prorektor ds. rozwoju i współpracy z gospodarką (1999–2002), członek STN, Polskiego Towarzystwa Agronomicznego, European Society for Agronomy, przedstawiciel asystentów i adiunktów w Senacie (1990–1996), członek Senackiej Komisji ds. Badań Naukowych i Współpracy z Zagranicą (1990–1993 i 2002–2005), członek Uczelnianej Komisji Nauki (od 2002), Uczelniany Koordynator Programu „Socrates Erasmus” (1998–1999), członek Komitetu Uprawy Roślin PAN od 2011 roku.

Nagrody i wyróżnienia: Medal STN *Amicus Scientiae et Veritatis* (1987), Złoty Krzyż Zasługi (2002), Medal za Długoletnią Służbę (2012).

Startek Ludmiła, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 8.05.1942 rok – Uhrynów.

Zmarła 19.07.2006 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Poznaniu, Wydział Ogrodniczy, kierunek rośliny ozdobne – mgr inż. (1963).

Stopnie i tytuły naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1980), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany (2001), Akademia Rolnicza w Poznaniu, Wydział Ogrodniczy;

– profesor (2005).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1964–1965 stażysta, Przedsiębiorstwo Zieleni Miejskiej oraz Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji;

– 1965–1968 nauczyciel w Zespole Szkół Zawodowych w Szczecinie;

– 1968–1991 nauczyciel w Zespole Szkół Ogrodniczych w Szczecinie;

– 1991–2006 Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, Katedra Roślin Ozdobnych, kolejno na stanowiskach: starszy wykładowca, adiunkt, profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry (2001–2006).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: nowe mieszańce międzygatunkowe i odmiany uprawne z trzech rodzajów: *Viola*, *Impatiens* i *Freesia*. Badania dotyczyły przede wszystkim opracowania nowych technologii uprawy roślin ozdobnych z uwzględnieniem: regulatorów wzrostu, podłoża i nawożenia, a w ostatnim okresie także pochodnych chitozanu (otoczkowanie bulw i nasion), introdukcji roślin przywiezionych z miejsc ich naturalnego występowania.

Dorobek publikacyjny: razem 159 publikacji, w tym oryginalnych 58.

Wypromowała trzech doktorów oraz kilkudziesięciu magistrów.

Nagrody i odznaczenia: nagrody otrzymane za pracę dydaktyczno-wychowawczą w szkolnictwie zawodowym (w oświacie) w latach 1965–1990: nagrody dyrektora szkoły, nagroda kuratora szkoły, nagroda Ministra Oświaty i Wychowania, nagrody rektora – indywidualna (1997) i zespołowa (2003); wyróżnienie prorektora ds. rozwoju uczelni i współpracy z zagranicą AR za działalność upowszechnieniową (2002); Złota Odznaka ZPN (1977), Srebrny Krzyż Zasługi (1982), Odznaka „Gryf Pomorski” (1983), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1984), odznaka honorowa „Za zasługi dla rozwoju ruchu społeczno-kulturalnego” przyznana przez Szczecińskie Towarzystwo Kultury (2003), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2003).

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: członkostwo w Międzynarodowym Towarzystwie Nauk Ogrodniczych, Stowarzyszeniu Producentów Ozdobnych Roślin Cebulowych, Zachodniopomorskim Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Ogrodnictwa.

Dodatkowe informacje: Jej pasją były podróże. Docierała do miejsc naturalnego występowania roślin ozdobnych (także kolekcji w parkach narodowych i ogrodach botanicznych). Zgromadziła przezrocza roślin ozdobnych z kilkudziesięciu krajów, ze wszystkich kontynentów, na których występują, a także zgromadziła obszerne zbiory piśmiennictwa dotyczącego tych roślin.

Stężala Stanisław, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 6.11.1938 rok – Inowrocław.

Ukończone studia: Politechnika Gdańska, Wydział Chemiczny – mgr inż. chemik (1963).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk technicznych (1979),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (2001),
- profesor (2009).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: pracownik naukowy Instytutu Budowy, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie, Oddział w Gdańsku (od 2010 przemianowany na Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach Oddział w Gdańsku); pracownik naukowo-dydaktyczny (na pierwszym etapie) w Instytucie Inżynierii Rolniczej – kierownik Zakładu Podstaw Techniki (2004–2009) – ostatnio na stanowisku profesora zwyczajnego. Przeszedł na emeryturę 1.10.2009 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wpływy charakterystycznych dla rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego warunków użytkowania, w tym agresywności otoczenia na trwałość eksploatacyjną materiałów konstrukcyjnych i powłok ochronnych, z jakich wykonywane są lub zabezpieczane przed zużyciem maszyny i urządzenia rolnicze; zagadnienia technologii i organizacji przechowywania i konserwacji maszyn rolniczych oraz ich wpływu na trwałość eksploatacyjną maszyn; zagadnienia poprawy efektywności użytkowania, głównie zmniejszenia materiałochłonności, energochłonności i zwiększenia wydajności środków technicznych w rolnictwie i gospodarce żywnościowej poprzez opracowywanie i wprowadzanie nowych materiałów konstrukcyjnych, głównie tworzyw sztucznych i ich kompozytów; utylizacja ścieków technologicznych, towarzyszących procesom obsługowo-naprawczym maszyn rolniczych i procesom eksploatacyjnym w przemyśle rolno-spożywczym.

Dorobek publikacyjny: 24 publikacje; dwóch wypromowanych doktorów.

Pełnione funkcje: wieloletni członek Rad Naukowych w OBR TOR Żdźdź, OBR MPZ „Meprozet” w Gdańsku, IBMER w Warszawie; od 2002 członek Rady Instytutu Inżynierii Rolniczej AR w Szczecinie.

Nagrody i odznaczenia: odznaczenia państwowe i resortowe: Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, resortowe odznaczenie „Zasłużony pracownik rolnictwa”, wyróżnienia międzynarodowe: złoty medal na międzynarodowej wystawie „Ziemia Żywicielka” w Czeskich Budziejowicach (1989), wyróżnienia krajowe: srebrny medal na III Targach Rolno-Przemysłowych AGRO-TARGI’95 (1995), nagrody II° MRiGŻ za osiągnięcia w dziedzinie naukowej i wdrożeniowej (1985–1997).

Dodatkowe informacje: pełnił funkcję prezesa Polskiego Towarzystwa Edukacji i Rozwoju Wsi w Gdańsku.

Stojalowski Stefan, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 2.01.1968 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, kierunek rolnictwo – mgr inż. (1991).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych z zakresu agronomii (1998),
- doktor habilitowany (2011).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

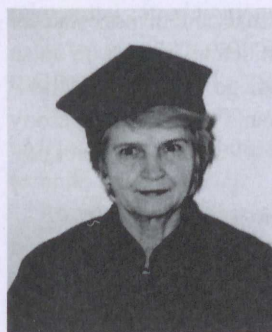
W styczniu 1992 roku rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Hodowli Roślin (obecnie Katedra Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin) macierzystej uczelni. Pracę doktorską wykonywał pod kierunkiem profesora Mirosława Łapińskiego. Stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego zostały nadane przez Radę Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (dawniej Wydziału Rolniczego) Akademii Rolniczej w Szczecinie, a później Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego.

Działalność naukowa – kierunki badawcze:

Od początku swojej działalności naukowej prowadzi badania z zakresu genetyki i hodowli żyta oraz pszenżyta. Jest autorem monografii oraz autorem lub współautorem 39 oryginalnych prac naukowych, z których część została opublikowana w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Przy współpracy z Uniwersytetem Rolniczym w Krakowie opracował zestaw markerów molekularnych używanych do identyfikacji cytoplazm hodowlanych żyta. Kierował czterema projektami badawczymi finansowanymi przez MNiSW, MRiRW oraz NCN.

Nagrody i odznaczenia: w 1999 roku otrzymał medal Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego *Amicus Scientiae et Veritatis*.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: należy do Polskiego Towarzystwa Genetycznego (1996–2001 skarbnik oddziału szczecińskiego PTG) i do Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (aktualnie przewodniczący Wydziału II STN Nauk Przyrodniczych i Rolniczych). Od 2012 roku jest redaktorem naukowym czasopisma *Folia Pomeranae Universitatis Technologiae Stetinensis, Agricultura, Alimentaria, Piscaria et Zootechnica*, a w 2013 roku został członkiem Komisji ds. Rejestracji Odmian Zbożowych przy Centralnym Ośrodku Badania Odmian Roślin Uprawnych.

Suchorska-Orłowska Janina, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 17.12.1935 rok – Prochy.

Stopnie naukowe:

- magister, Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (1960);
- doktor nauk rolniczych, Akademia Rolnicza w Szczecinie (1975);
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie agronomii, dyscyplina: nawożenie roślin, Akademia Rolnicza w Szczecinie (1998).

Przebieg pracy zawodowej:

- 1960–1965 nauczyciel, Liceum Ogólnokształcące i Pedagogiczne w Szczecinie;

- 1965–1969 wykładowca, Studium Nauczycielskie w Szczecinie;
- Katedra Chemii Ogólnej Wyższej Szkoły Rolniczej, a następnie Akademii Rolniczej w Szczecinie: 1969–1975 asystent, 1975–2000 adiunkt, 2000–2005 profesor nadzwyczajny.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wpływ nawożenia mineralnego na wysokość i jakość plonów, wykorzystanie węgla brunatnego i popiołu z niego jako surowców do wytwarzania nawozów organiczno-mineralnych oraz ocena ich wpływu na plonowanie i skład chemiczny roślin, ocena przydatności nawozów o przedłużonym działaniu na nośnikach organicznych do nawożenia warzyw w uprawie polowej i ich wpływ na wartość biologiczną plonu, wpływ czynników środowiska na zawartość mikroelementów w wybranych ziołach.

Ogólna liczba oryginalnych prac naukowych: 58.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda rektora AR w Szczecinie II° indywidualna (1997), nagrody rektora AR w Szczecinie III° indywidualne (3), Odznaka „Gryf Pomorski”, Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Swarczewicz Maria, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 12.08.1946 rok – Biała Podlaska.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Technologii Chemicznej (1969).

Stopnie i tytuły naukowe:

- magister inżynier chemii (1969),
- doktor nauk rolniczych (1977),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (2002).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1969–1970 stażysta, Katedra Chemii Ogólnej,
- 1970–1977 asystent,

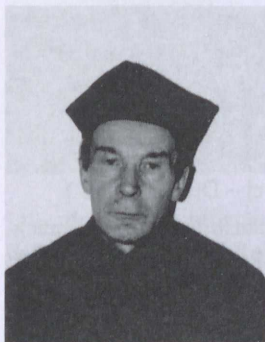
- od 1977 adiunkt,
- 2003–2005 adiunkt habilitowany,
- 2005–2012 kierownik Zakładu Syntezy Organicznej i Technologii Leków, Politechnika Szczecińska (obecnie ZUT), Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej,
- od 2013 – profesor nadzwyczajny ZUT (od 2013).

Działalność naukowa – kierunki badawcze: oddziaływanie środków ochrony roślin i ich mieszanin oraz adiuwantów na środowisko; badania związane z oznaczaniem pozostałości ksenobiotyków w glebie, wodzie i roślinach, wykorzystanie modeli matematycznych do opisu zanikania pestycydów w glebie i w wodzie; analiza składu chemicznego substancji naturalnych i poszukiwania nowej aktywności biologicznej, celem zastosowania jako środki ochrony roślin, w lekach czy w kosmetykach; oczyszczanie wody z pozostałości trwałych zanieczyszczeń organicznych (środki ochrony roślin, leki, kosmetyki).

Dorobek publikacyjny: ogólna liczba oryginalnych prac naukowych: 136.

Nagrody i odznaczenia: nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki II° zespołowa (1981), nagroda rektora AR w Szczecinie III° indywidualna (2002), nagroda rektora ZUT w Szczecinie III° zespołowa (2009). Złoty Medal za Długoletnią Służbę od Prezydenta RP (2010).

Udział w realizacji projektów badawczych międzynarodowych i krajowych: projekt badawczy; „*Behavior of isoxaflutole a new class of herbicide, in the soil as influenced by various edaphic factors*”. Dep. Plant and Soil Science Univ. Massachusetts, USA (1997–1998); projekt badawczy, *Studies on herbicide degradation in soil* Dep. Plant and Soil Science Univ. Massachusetts, USA (1995); projekt badawczy *The effects of various chemical and physical parametres on the phloem translocability of xenobiotics* United States Dep. Agric, MRRL, Fargo, North Dakota, USA (1983–1984); grant KBN nr 2 PO6S 042 26, 2004–2006 „Ocena wpływu adiuwantów z herbicydami na fitotoksyczność wybranych roślin i na sorpcję ksenobiotyków w środowisku glebowym.

Szynski Adam Maria, prof. dr hab. inż. arch.

Data i miejsce urodzenia: 18.12.1944 rok – Myślenice koło Krakowa.

Studiował na Wydziale Architektury Politechniki Gdańskiej w latach 1962–1968.

Od 1964 roku był stypendystą naukowym Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

W 1967 roku zdobył tytuł najlepszego studenta Politechniki Gdańskiej i zajął 2. miejsce w regionalnym konkursie na najlepszego studenta szkół wyższych Trójmiasta.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

W 1969 roku rozpoczął pracę w Gdynskim Oddziale Biura Projektowego COPB Budownictwa Okrętowego, a następnie w Gdańskim Przedsiębiorstwie Budowlanym – GPB. Równocześnie podjął stałą współpracę z regionalnymi gazetami: *Głos Wybrzeża*, *Dziennik Bałtycki* i *Nowa Wieś*, gdzie publikował m.in. swoje rysunki satyryczne. Od 1972 roku pracował w PP PKZ – początkowo jako inżynier budowy, a następnie jako projektant w zespole kierowanym przez mgr. inż. arch. S. Latoura oraz w BPB BO „Miastoprojekt”.

W październiku 1972 roku został zatrudniony jako starszy asystent na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Szczecińskiej. W 1975 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, w 1979 roku – stopień naukowy doktora habilitowanego. W 1993 roku został zatrudniony w Politechnice Szczecińskiej na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Tytuł naukowy profesora w zakresie teorii projektowania architektonicznego nadał mu 30 czerwca 2003 roku Prezydent RP.

Jest kierownikiem utworzonego i zorganizowanego przez siebie Zakładu Teorii i Metodologii Projektowania w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego Politechniki Szczecińskiej.

Równocześnie z pracą naukowo-dydaktyczną prowadzi czynną działalność w zakresie projektowania architektury monumentalnej i użyteczności publicznej.

Do 2002 roku opublikował ponad 90 prac naukowych, w tym cztery monografie o istotnym znaczeniu dla rozwoju teorii architektury.

Nagrody i odznaczenia: za osiągnięcia w działalności dydaktycznej otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej (1995), medal „Zasłużony dla rozwoju Politechniki Szczecińskiej”

(1997), Odznakę „Gryf Pomorski” (1998), Srebrny Krzyż Zasługi (2002). Czterokrotnie nagradzany był za działalność naukową nagrodą III° Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, otrzymał nagrody indywidualną II° (1999) i zespołową I^o (2002) rektora Politechniki Szczecińskiej za twórcze osiągnięcia naukowe.

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: jest członkiem Stowarzyszenia Architektów Rzeczypospolitej Polskiej (SARP). W latach 1968–1971 kierował Kołem Młodych Architektów przy Oddziale Wybrzeża SARP w Gdańsku.

W latach 1988–1991 był członkiem Rady Programowej Ogólnopolskiego Konwersatorium Polskiej Architektury Współczesnej przy KUiA Oddziału Krakowskiego PAN. W latach 1990–1993 był członkiem Rady Programowej Fundacji Rozwoju Demokracji Lokalnej i współorganizatorem Wyższej Szkoły Administracji Publicznej w Szczecinie, w latach 1997–1999 był członkiem Kolegium Sędziów Konkursowych Szczecińskiego Oddziału SARP, członkiem Komisji Kształtowania Przestrzeni Polski Północnej (Oddział PAN w Gdańsku), w latach 1997–2002 – członkiem Sekcji Architektury Komitetu Architektury i Urbanistyki PAN. Obecnie jest członkiem Sekcji Historii Architektury i Konserwacji Zabytków Komitetu Architektury i Urbanistyki PAN, także członkiem–współzałożycielem Polskiej Sekcji Światowej Organizacji ds. Ochrony Architektury Modernistycznej – DOCOMOMO.

W latach 2000–2001 kierował realizacją tematu badawczego finansowanego w ramach programu badawczego KBN, którego rezultatem jest pionierska publikacja książki i wydawnictwa multimedialnego pt. „Architektura modernistyczna lat 1928–1940 na Pomorzu Zachodnim”.

W tym samym czasie ukazały się w nowym opracowaniu redakcyjnym, uzupełnione i poprawione wznowienia monografii „Kanon formy architektonicznej w Kościele Katolickim” oraz „Twórczość architektoniczna – wstęp do teorii projektowania systemowego”.

W 2001 roku ukazała się monografia pt. „Architektura i architekci Szczecina 1945–1995”.

Aktualnie A.M. Szymski realizuje kolejny program badawczy, finansowany przez KBN, dotyczący rozwoju urbanistyki i architektury na terenie Pomorza Zachodniego w latach 1945–1960.

Od 2001 do 2009 roku kierował nowo utworzonym Zakładem Projektowania Krajobrazu na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie, który 21.02.2003 roku został podniesiony do rangi samodzielnej Katedry Projektowania Krajobrazu. Z końcem lutego 2009 roku przeszedł do pracy na Wydział Budownictwa i Architektury ZUT w Szczecinie.

Trzej jego doktoranci zakończyli pomyślnie prace doktorskie i uzyskało stopień doktora nauk technicznych. Kolejnych dwoje otworzyło przewody doktorskie na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej, a dwóch na Wydziale Architektury Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Był recenzentem trzech prac doktorskich. Był stałym superrecenzentem wniosków badawczych KBN z zakresu teorii architektury i wykorzystania technik CAAD w projektowaniu architektonicznym i urbanistycznym.

W pracy naukowej koncentruje się głównie na teorii rozwoju formy architektonicznej w jej aspekcie kulturowym, w tym szczególnie na rozwoju architektury XX wieku. Prowadzi również i kieruje pracami badawczymi w zakresie wykorzystania metod i technik wspomagania

komputerowego oraz zastosowania systemów CAD w projektowaniu architektonicznym i urbanistyce.

Wydał trzypiętomowy podręcznik akademicki pt. „Architektura krajobrazu” oraz monografię pt. „Architektura i urbanistyka Pomorza Zachodniego 1945–1960”.

Śnieg Marek, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 25.04.1970 rok – Drezdenko (woj. lubuskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, kierunek technika rolnicza i leśna – mgr inż. techniki rolniczej i leśnej w zakresie maszyny i urządzenia do produkcji rolniczej (1995).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w zakresie agronomii (2000), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy (Międzywydziałowe Studia Doktoranckie);

– doktor habilitowany w zakresie inżynierii rolniczej (2013), Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu, Wydział Rolnictwa i Bioinżynierii.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

– 2000 adiunkt, Zakład Maszyn Rolniczych w Instytucie Inżynierii Rolniczej, Wydział Rolniczy AR w Szczecinie;

– od 2014 adiunkt z habilitacją, Zakład Budowy i Użytkowania Urządzeń Technicznych, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT w Szczecinie.

Dorobek naukowo-badawczy: w skład dorobku wchodzi: 34 zespołowe oryginalne prace twórcze, dwie monografie, w tym jedna autorska, 29 innych współautorskich publikacji. Zdecydowana większość publikacji obejmuje zagadnienia związane z właściwościami fizykomechanicznymi gleby, w tym głównie z określaniem podatności gleby na zagęszczanie – naprężenie graniczne gleby.

Pelnione funkcje: egzaminator praktyki zawodowej na kierunku technika rolnicza i leśna (od 2003); członek komisji egzaminacyjnej ds. przeprowadzania egzaminów inżynierskich na kierunku technika rolnicza i leśna (od 2006); członek komisji egzaminacyjnej Olimpiad Wiedzy i Umiejętności Rolniczych (od 1995); członek zespołu w akcjach popularyzowania uczelni organizowanych pod hasłami „Targi Edukacyjne” i „Drzwi Otwarte”.

Członkostwo w towarzystwach naukowych: Towarzystwo Naukowe Uprawy Gleby ISTRO Polska (od 2012), Polskie Towarzystwo Agrofizyczne, skarbnik Oddziału PTA w ZUT Szczecin (od 2003), Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej (od 2011).

Udział w pracach administracyjno-organizacyjnych uczelni: sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej dla kierunku technika rolnicza i leśna (2000), członek Rady Wydziału (2002–2005; 2010–2012; 2013–2016), członek Wydziałowego Kolegium Elektorów (2005–2008; 2010–2012), członek Wydziałowej Komisji ds. Współpracy z Regionem (2002–2005), członek Wydziałowej Komisji ds. Jakości Kształcenia (2013–2016).

Nagrody i wyróżnienia: nagroda zespołowa III° rektora AR w Szczecinie za działalność naukową (2004), nagroda zespołowa III° rektora ZUT w Szczecinie za osiągnięcia dydaktyczne (2009).

Telesiński Arkadiusz, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 23.10.1978 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa – mgr inż. (2002).

Stopnie naukowe:

– doktor (2006), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, ochrona i kształtowanie środowiska, specjalność ochrona środowiska);

– doktor habilitowany (2013), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach, ochrona i kształtowanie środowiska, specjalność biochemia gleb.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 2003–2006 specjalista inżynierijno-techniczny;
- 2006–2007 asystent;
- 2007–2008 adiunkt, Katedra Biochemii;
- 2008–2013 adiunkt, Zakład Biochemii;
- od 2013 adiunkt, Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii.

Pełnione funkcje: członek Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2008–2010), zastępca przewodniczącego Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2010–2012), przewodniczący Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2012–2013), sekretarz Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych (2009–2012), rzecznik dyscyplinarny ds. studentów ZUT w Szczecinie (2009–2012), członek Wydziałowej Komisji ds. Dydaktyki (od 2012), członek Wydziałowej Komisji ds. e-learningu (od 2012), członek Wydziałowej Komisji Kwalifikacyjnej do oceny wniosków na wyjazdy dydaktyczne nauczycieli akademickich oraz na wyjazdy szkoleniowe pracowników w ramach programu Erasmus (od 2012), prodziekan ds. studenckich oraz do kierunków: architektura krajobrazu, gospodarka przestrzenna (od 2012). W kadencji 2012–2016 prodziekan Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (ds. studenckich oraz do kierunków: architektura krajobrazu, gospodarka przestrzenna).

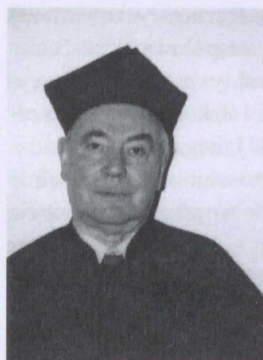
Działalność naukowa – kierunki badawcze: zagadnienia z zakresu biochemii gleb i roślin; badania dotyczące możliwości wykorzystania procesów biochemicznych zachodzących w glebie do określenia wpływu herbicydów oraz innych polutantów na środowisko; badania nad możliwością wykorzystania dodatków modyfikacyjnych (minerałów ilastych, kompostu, czy ziemi okrzemkowej) w ograniczeniu oddziaływania różnego rodzaju zanieczyszczeń na środowisko glebowe; badania poświęcone ocenie akumulacji i ekotoksycznego oddziaływania związków fluoru; badania nad występowaniem stresu oksydacyjnego w wyniku obecności w środowisku różnych ksenobiotyków oraz roślinnych substancji biologicznie czynnych niwelujących jego skutki.

Dorobek publikacyjny: 101 publikacji, w tym 51 oryginalnych prac twórczych, jedna recenzja rozprawy doktorskiej.

Nagrody i odznaczenia: nagrody zespołowe III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2007 i 2008), nagroda zespołowa II° rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2009), nagroda indywidualna II° rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2012), nagrody organizacyjne rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie w latach: 2009–2012.

Dodatkowe informacje: członek Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (od 2008), członek Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego (od 2010), członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (od 2012).

Zainteresowania pozanaukowe: instruktor salsy, bachaty i kizomby w jednej ze szczecińskich szkół tańca.

Warzecha Antoni, prof. zw. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 22.09.1929 rok – Ciężkowice.

Ukończone studia: Wydział Chemii Wyższej Szkoły Inżynierskiej (1951), kierunek: towaroznawstwo artykułów spożywczych w Wyższej Szkole Ekonomicznej (1953).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (1960),
- doktor habilitowany w zakresie technologii żywności (1967),
- profesor nadzwyczajny nauk rolniczych (1973),
- profesor zwyczajny (1985).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

Katedra Technologii Rolnej i Przechowalnictwa AR w Szczecinie (1957–1999), w tym 31 lat na stanowisku kierownika (1968–1999); dziekan Wydziału Rolniczego (1970–1972) oraz przez pięć kadencji (1975–1990, z przerwą pięciu miesięcy) prorektor ds. rozwoju uczelni, przez siedem lat przewodniczący i wiceprzewodniczący uczelnianej organizacji ZNP.

Przeszedł na emeryturę w 2000 roku.

Kierunki badawcze: przechowywanie i utrwalanie artykułów rolno-spożywczych; utylizacja produktów ubocznych przemysłu rolno-spożywczego; zmiany biochemiczne w artykułach rolno-spożywczych w czasie ich technologicznego przerobu i przechowywania; ocena jakości importowanego ziarna kakaowego i produktów jego przerobu, z uwzględnieniem skażenia mikrobiologicznego; ocena jakości mikrobiologicznej przetworów zbożowych i piekarniczych.

Dorobek publikacyjny: liczba publikacji: 137 pozycji, w tym 53 w czasopismach krajowych i dziewięć w zagranicznych (w językach francuskim, niemieckim i rosyjskim). Warto podkreślić wydanie dwóch monografii „Wpływ azotanu ceru, lantanu, toru i octanu uranylu na przyrost masy i zarodnikowanie grzyba *Matarrhizium ani-sopliae* (Metsch) Sorokin oraz wykorzystanie otrzymanych zarodników do walki z mszycami (*Aphis fabae* Scop)”, „Teoretyczne i praktyczne podstawy wykorzystania łuski ziarna kakaowego”.

Ważniejsze opracowania wykonane na potrzeby zakładów przemysłowych: stworzenie modelu prawidłowego gromadzenia i przechowywania rezerw zimowych na potrzeby ludności Szczecina i Gdańska; zbilansowanie odpadów i produktów ubocznych przemysłu rolno-spożywczego jako rezerwy pasz w województwie szczecińskim; opracowanie parametrów

nawilżania i suszenia na intensywność i głębokość barwy proszku kakaowego w zależności od jakości i gatunku importowanego ziarna kakaowego; polepszenie trwałości biologicznej piwa w Szczecińskich Zakładach Piwowarsko-Słodowniczych; wpływ przemysłu rolno-spożywczego na poprawę jakości towaroznawczej w rolnictwie z województwa zachodniopomorskiego; studium dotyczące dalszego prowadzenia działalności gospodarczej Cukrowni Szczecin w aspekcie postępującej rozbudowy Szczecina i integracji kraju ze wspólnotami europejskimi.

Profesor A. Warzecha był opiekunem 112 prac dyplomowych, pod jego kierunkiem wykonano cztery prace doktorskie (trzy spoza uczelni). Był recenzentem 12 prac doktorskich, trzech habilitacyjnych, przygotował 11 opinii na tytuł profesora, w tym cztery na tytuł profesora zwyczajnego.

Nagrody i odznaczenia: nagroda Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego i Techniki indywidualna III° za pracę habilitacyjną (1968), nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki indywidualna II° za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej (1979), nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki zespołowa II° za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych za pracę pt. „Teoretyczne i praktyczne podstawy wykorzystania łuski ziarna kakaowego” (1981), nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego indywidualna II° za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze (1987), nagroda Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie za prace naukowo-badawcze i rozwojowe w dziedzinie przemysłu rolno-spożywczego oraz za wdrażanie wyników badań w przechowalnictwie i technologii żywności (1986).

Spośród odznaczeń państwowych, regionalnych i resortowych (23) należy wymienić: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1972), Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1985), tytuł „Zasłużony nauczyciel PRL” (1979), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1978), honorowe odznaki „Za zasługi w rozwoju województw szczecińskiego (1962), koszalińskiego (1979), pilskiego (1982) i słupskiego” (1984), srebrny medal im. Kilińskiego „Za zasługi dla rozwoju rzemiosła polskiego (2001), medal „Zasłużony dla AR w Szczecinie” (2000).

Dodatkowe informacje: był organizatorem i pierwszym gospodarzem Wyższej Szkoły Nauczycielskiej w 1968 roku.

Z inicjatywy prof. A. Warzechy Środowiskowe Kolegium Rektorów zatwierdziło koncepcję prowadzenia akcji „Młodzież akademicka swojemu miastu”. W ten sposób pomagano przedsięwzięciom budowlanym w realizacji inwestycji akademickich, takich jak stołówka politechniki, hala rekreacyjno-sportowa PAM, domy studenckie WSM i WSP oraz AR „Amicus”. Jako długoletni działacz i przewodniczący Narodowego Funduszu Ochrony Zdrowia zabiegał o środki na zakup aparatury i urządzeń do gabinetu okulistycznego w Przychodni dla Szkół Wyższych.

Profesor A. Warzecha kierował całością prac związanych z opracowaniem publikacji „XXV lat Akademii Rolniczej w Szczecinie”, którego redaktorem naczelnym był śp. prof. zw. dr hab. Marian Kubasiewicz.

Wenglikowska-Niedźwiecka Elżbieta, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 6.05.1932 rok – Bydgoszcz.

Zmarła 25.01.1990 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Matematyczno-Fizyczno-Chemiczny – mgr chemii (1956).

Stopnie naukowe:

– doktor (1963),

– doktor habilitowany (1988).

Praca doktorska była zatytułowana „Wstępne badania nad odzyskiwaniem roślin na tle profilów gleb bielcowych”; praca habilitacyjna nosiła tytuł „Wpływ wieloletniego nawożenia mi-

neralnego i organicznego na plonowanie roślin i niektóre właściwości chemiczne gleb lekkich”.

Przebieg pracy zawodowej:

– 1.06.1956 roku rozpoczęła pracę w Wyższej Szkole Rolniczej w Katedrze Chemii Rolnej na stanowisku asystenta;

– na etacie docenta została zatrudniona 1.07.1989 roku.

Brała czynny udział w organizowaniu Katedry Chemii Rolnej

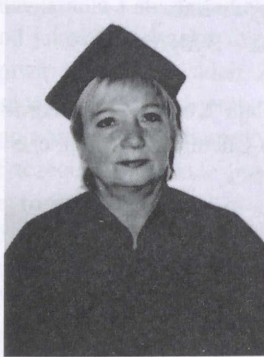
Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania naukowe skupiały się na dynamice przyswajalnych form fosforu i potasu w glebie brunatnej kwaśnej. Brała udział w badaniach nad fosfogipsem, jakie prowadziła Katedra Chemii Rolnej we współpracy z Fabryką Nawozów Mineralnych „Police”. Ponad 20 lat prowadziła wieloletnie doświadczenia polowe nad wpływem nawożenia mineralnego i organicznego w płodozmianie trój- i czteroetapowym w Liptkach i Grzędzicach (wynikiem tych badań była praca habilitacyjna).

Dorobek publikacyjny: opublikowała 47 prac naukowych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Brała udział w organizowanych w kraju konferencjach naukowych.

Dodatkowe informacje: organizowała i prowadziła Koło Naukowe Chemii Rolnej dla Studentów. Prowadziła zajęcia ze studentami studiów dziennych i zaocznych Wydziału Rolniczego. Była członkiem Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego.

Nagrody i odznaczenia: w 1976 roku odznaczona została Medalem XX-lecia STN, odznaką honorową województw koszalińskiego i słupskiego, Złotym Krzyżem Zasługi (1977).

Działała także w Towarzystwie „Przyjdź z pomocą dzieciom”, które wspomagała również finansowo.

Widomska-Śpiesik Jadwiga, dr hab. inż., prof. nadzw.

Ukończone studia: Wydział Architektury Politechniki Gdańskiej – mgr inż. architekt.

Stopnie naukowe:

– doktor nauk technicznych w dziedzinie architektury i urbanistyki (1983), Politechnika Warszawska;

– doktor habilitowany (2002) na podstawie rozprawy „Kształtowanie przestrzenne strefy przybrzeżnej w ekorozwoju na przykładzie północno-zachodniej Polski” oraz dorobku naukowego.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1983 asystent projektant, projektant, Biuro Projektów „Inwestprojekt” w Szczecinie;

– starszy asystent, adiunkt, Instytut Architektury i Planowania Przestrzennego Politechniki Szczecińskiej;

– od 2002 adiunkt z habilitacją na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie,

– 2003–2011 profesor nadzwyczajny w Katedrze Projektowania Krajobrazu AR w Szczecinie. Umowa o pracę została rozwiązana w 2011 roku.

Jest autorką i współautorką wielu projektów architektoniczno-urbanistycznych, takich zespołów jak: osiedle mieszkaniowe Dolinki w Gorzowie Wlkp., osiedle Smolańska w Szczecinie, pawilon handlowo-usługowy w Świnoujściu oraz domy szeregowe jednorodzinne „Szczecin Warszewo”. Wykonuje również opracowania projektowe, planistyczne i krajobrazowe na zlecenie władz gmin i miejscowości położonych w strefie nadmorskiej, w strefie przybrzeżnej Zalewu Szczecińskiego i innych zbiorników wodnych.

Dorobek publikacyjny: jest autorką 35 artykułów naukowych, opublikowanych w pismach naukowych w językach polskim, angielskim i niemieckim oraz jednej monografii pt. „Architektura estuarium Odry”. W swoich publikacjach zajmuje się problemami kształtowania architektonicznego i urbanistycznego obszarów, głównie wybrzeży w aspektach krajobrazowym i ekologicznym. Poszukuje zasad symbiozy obiektów architektonicznych i zespołów urbanistycznych z przyrodą.

Prowadzi badania z zakresu kształtowania obszarów stykowych wodno-lądowych, głównie pobrzeży Zalewu Szczecińskiego, w powiązaniu z rozwojem zrównoważonym i ochrony środowiska.

Działalność dydaktyczna: nauczała projektowania architektonicznego, urbanistyki, planowania przestrzennego i ekologii.

Wiergiejczyk Leonid, doc. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 31.10.1941 rok – Mińsk (Białoruś).

Ukończone studia: Białoruski Instytut Mechanizacji Rolnictwa (1968).

Stopnie naukowe:

– doktor inżynier,

– doktor habilitowany,

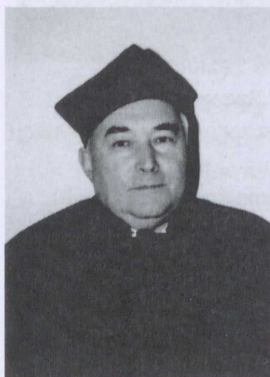
– docent.

Przebieg pracy zawodowej:

– Instytut „Minawtoprom” w Mińsku, Białoruski Instytut Mechanizacji Rolnictwa w Mińsku – (01.09.1990–31.08.1991) z kolejnym przedłużeniem zatrudnienia na rok, Zakład Maszyn Rolniczych Instytutu Mechanizacji Rolnictwa w Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Kierunki badawcze: racjonalny dobór i ustawienie zespołów roboczych i schematów technologicznych maszyn do zbioru ziemniaków, w zależności od warunków ich pracy.

Dorobek publikacyjny: cztery publikacje.

Winkler Leopold, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 28.02.1939 rok – Włodzimierz Wołyński.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Budownictwa Wodno-Melioracyjnego – mgr inż. budownictwa wodnego (1969).

Stopnie naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1980),
- doktor habilitowany (2003) w zakresie kształtowania środowiska, specjalność gospodarka wodna.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska/pelnione funkcje:

- 1956–1957 ambulanser, Urząd Pocztowy Szczecin 2;
- 1958 pomiarowy, Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezji

i Kartografii w Szczecinie;

– 1969–1971 inżynier i kierownik budowy, Rejonowe Przedsiębiorstwo Melioracyjne w Nowogardzie;

– od 1972 asystent, starszy asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Instytut Gleboznawstwa i Gospodarki Wodnej;

– od 1980 adiunkt, Zakład Melioracji;

– od 1987 adiunkt, Katedra Melioracji Rolnych;

– od 1996 kierownik Pracowni Melioracji w Katedrze Agrometeorologii;

– od 2003 kierownik Zakładu Hydrologii i Melioracji, Instytut Inżynierii Rolniczej.

Przeszedł na emeryturę 01.10.2009 roku.

Główne kierunki badawcze: hydrologia rzek nizinnych na Pomorzu Zachodnim; zasoby wodne tych rzek w układzie zlewni cząstkowych oraz ich bilanse wodne, stan eutrofizacji wód powierzchniowych w wyniku erozyjnego przemieszczania zanieczyszczeń obszarowych ze zlewni do rzek; kształtowanie różnych form retencji zlewni rzek na Pomorzu; oddziaływanie systemów melioracyjnych na zmiany warunków siedliskowych w różnych ekosystemach; warunki hydrologiczne naturalnych terenów depresyjnych oraz polderów.

Dorobek publikacyjny: 16 oryginalnych prac naukowych oraz ponad 50 artykułów badawczych i ekspertyz.

Dorobek dydaktyczny: promotor 25 prac magisterskich.

Wojcieszczuk Teresa Romana, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 04.10.1946 rok – Zwolen (woj. mazowieckie).

Ukończone studia: Wyższa Szkoła Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. (1969).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1977), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1989);
- profesor nadzwyczajny (2001) – specjalność agronomia.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1969 roczny staż produkcyjny w PGR Pęczino;
- 1970–1973 Międzywydziałowe Studium Doktoranckie w AR w Szczecinie;
- 1974 starszy referent w Dziale Nauki Akademii Rolniczej w Szczecinie (w Koordynacji i Planowaniu Badań Naukowych);
- od 1975 zatrudniona w Katedrze Gleboznawstwa AR w Szczecinie na stanowiskach:
 - starszy asystent (1975),
 - adiunkt ze stopniem doktora (1978),
 - adiunkt ze stopniem doktora habilitowanego (1989),
 - profesor nadzwyczajny (1996),
 - profesora zwyczajny (od 2009), AR/ZUT w Szczecinie.

Od 2013 roku Katedra Gleboznawstwa została przemianowana na Katedrę Gleboznawstwa, Łąkarstwa i Chemii Środowiska.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: prowadzone dotychczas badania dotyczą zmian w funkcjonowaniu właściwości chemicznych gleb modyfikowanych przez intensyfikowanie działalności agrotechnicznej człowieka; skutki funkcjonowania aglomeracji miejskiej i stosowanie pochodzących z przemysłu produktów ubocznych oraz oddziaływania ich na skład chemiczny wybranych części morfologicznych roślin.

Dorobek publikacyjny: w dotychczasowej działalności naukowej i dydaktycznej opublikowała 154 prace. Do badań laboratoryjnych zaprojektowała i wykonała „Urządzenie kolumnowe do laboratoryjnych badań gleb z nawadnianiem”, na które otrzymała prawo ochronne dla wzorów użytkowych, zarejestrowane w Urzędzie Patentowym z nr 54427.

Pełnione funkcje w stowarzyszeniach i organizacjach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (od 1975); w latach 1995–1999 była członkiem Zarządu Głównego Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 1985), Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego (od 1996), Polskiego Towarzystwa Łąkarzy (od 1996), Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (od 1996) oraz członkiem Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej Polskiej Akademii Nauk (od 2011).

Pełnione funkcje na uczelni: prodziekan na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ds. kierunku ogrodnictwo oraz ds. studiów zaocznych i praktyk (1995–2002).

Nagrody i odznaczenia: nagroda naukowa rektora (1981, 1991, 1997), nagroda Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska za pracę doktorską (1978), Złota Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1996), Srebrny Krzyż Zasługi (1999), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000).

Wojdak Jan, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 11.08.1931 rok – Natalia (pow. Turek).

Ukończone studia: Politechnika Gdańska, Wydział Mechaniczny – mgr inż. (1961).

Stopie i tytuły naukowe:

- doktor nauk technicznych (1976), Politechnika Świętokrzyska;
 - doktor habilitowany nauk technicznych (1990), Politechnika Poznańska;
 - profesor nauk rolniczych (inżynieria rolnicza – eksploatacja maszyn rolniczych) (1998) Akademia Rolnicza w Szczecinie.
- Przeszedł na emeryturę w 2001 roku.

Pełnione funkcje:

- 1954–1957 starszy mechanik, Państwowy Ośrodek Maszynowy;
 - 1958–1961 starszy technolog, Zakłady Urządzeń Okrętowych;
 - 1961–1971 główny technolog, Zakład Doświadczalny Technologii i Organizacji Napraw;
 - 1971–1973 kierownik pracowni, Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Mechanizacji Produkcji Zwierzęcej; w Akademii Rolniczej w Szczecinie;
 - 1973–1989 kierownik Zakładu Technologii i Organizacji Napraw Instytutu Mechanizacji Rolnictwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
 - 1973–1976 dyrektor Instytutu Mechanizacji Rolnictwa;
 - 1976–1979 zastępca dyrektora Instytutu Mechanizacji Rolnictwa;
 - 1995–2001 dyrektor Instytutu Techniki Rolniczej-Inżynierii Rolniczej.
- Kierował 15 pracami naukowo-badawczymi w ramach problemów węzłowych i CPBR.

Pełnione funkcje na uczelni: członek Senatu, komisji wydziałowych, m.in. ds. badań naukowych, ds. oceny kadry; członek różnych towarzystw naukowych działających w ramach PAN w latach 1963–2000 oraz w radach naukowych IBMER i OBR.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania podstaw teoretycznych i eksperymentalnych odtwarzania elementów maszyn; wyznaczanie ilościowych mierników oceny skuteczności i efektywności regeneracji części; badanie i ocena jakości ochrony przed korozją maszyn rolniczych oraz ustalenie racjonalnej ochrony i wdrażanie do praktyki.

Dorobek publikacyjny: 54 oryginalne opublikowane prace twórcze, 11 podręczników i skryptów, 25 innych publikacji, 36 prac projektowych i doświadczalnych oraz ważniejszych ekspertyz, sześć patentów, 16 prac zastrzeżonych, 12 wdrożonych rozwiązań konstrukcyjnych i technologicznych. Łączna liczba publikacji: 160.

Nagrody i odznaczenia: dwie nagrody Ministra Rolnictwa za prace techniczno-wdrożeniowe oraz dwie nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki za prace naukowo-badawcze i dydaktyczne; odznaka „Zasłużony pracownik rolnictwa” (1987), Srebrny Krzyż Zasługi (1994), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1984).

Wolejko Lesław, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 2.08.1956 rok – Szczecin.

Ukończone studia: Wydział Rolniczy Akademii Rolniczej w Szczecinie – mgr inż. (1980).

Stopnie naukowe:

- doktor (1990),
- doktor habilitowany (2003).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

Pracę naukową rozpoczął w Katedrze Botaniki Akademii Rolniczej w Szczecinie w 1980 roku (kolejno na stanowiskach: asystent, starszy asystent, adiunkt i profesor nadzwyczajny). Poprzedził ją okres działalności w Studenckim Ruchu Naukowym (1975–1980). Uczestniczył w pracach Studenckiego Koła Botaników AR w Szczecinie oraz Ogólnopolskiego Komitetu Kształtowania i Ochrony Środowiska.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: wśród zainteresowań badawczych dominują zagadnienia zróżnicowania flory i roślinności, ekologii mokradel i funkcjonowania krajobrazu przyrodniczego, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb i metod ochrony przyrody.

Problem potrzeb, możliwości i metod realizacji ochrony przyrody w warunkach nasilonej antropopresji był głównym przedmiotem stażu naukowego odbytego w 1981 roku w Holandii. Zebrane doświadczenia stanowiły podstawę publikacji wskazujących na potrzebę stosowania, w niektórych przypadkach, aktywnych metod ochrony przyrody, istotnie ingerujących w warunki ekologiczne ginących ekosystemów. W ramach kolejnego stażu, odbytego w latach 1983–1985 w Japonii (*Hokkaido University*, Sapporo), podjął pracę nad syntezą wiedzy o zróżnicowaniu typologicznym i biotycznym bagien Azji Wschodniej, na tle warunków geograficznych regionu. Szczególna uwaga poświęcona została warunkom rozwoju torfowisk Japonii, zdominowanych przez działalność wulkaniczną.

Po powrocie do kraju, w 1985 roku, zainteresowania badawcze skoncentrowały się na ekosystemach źródłiskowych o różnym stopniu naturalności. Szczegółowe badania kompleksów źródłiskowych, w zakresie zróżnicowania siedliskowego, flory, roślinności i wpływu człowieka, stanowiły podstawę rozprawy doktorskiej, obronionej w 1990 roku na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Kolejne badania dotyczyły głównie ekologii ekosystemów źródłiskowych.

Dziewięć publikacji, zawierających wyniki tych badań, były elementami rozprawy habilitacyjnej pt. „Dynamika ekosystemów źródłiskowych Polski północno-zachodniej”. Na jej podstawie w 2003 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego biologii (specjalność ochrona przyrody) na Wydziale Biologii, Geografii i Oceanologii Uniwersytetu Gdańskiego.

Dalsze badania ekohydrologiczne i krajobrazowe na obszarze Pomorza Zachodniego i Polski Wschodniej, prowadzone m.in. wspólnie z naukowcami i studentami Uniwersytetów w Groningen i Utrechcie w Holandii, pozwoliły na określenie genezy torfowisk soligenicznych różnych typów i sformułowanie hipotez dotyczących kierunków ich przekształcenia. W kolejnych latach współpraca ta rozszerzona została na kolejne kraje i jednostki badawcze. Wspólne publikacje z naukowcami z: Belgii, Czech, Holandii, Łotwy, Niemiec i Słowacji opublikowane zostały w czołowych czasopismach zagranicznych i monografiach naukowych.

Ważny nurt naukowych zainteresowań to także badania funkcjonowania i roli przyrodniczej elementów strukturalnych krajobrazu rolniczego (ze szczególnym uwzględnieniem mo-

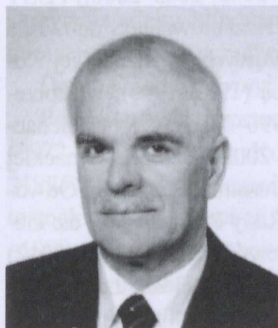
kradeł). Oprócz aspektu poznawczego wiele z tych prac znalazło zastosowanie praktyczne, związane z planowaniem działań ochronnych oraz wdrażaniem nowych rozwiązań organizacyjnych w ramach Unii Europejskiej. Istotnym zagadnieniem było opracowanie standardów identyfikacji cennych biotopów mokradłowych na potrzeby systemu Natura 2000.

Wiele z tych prac realizowanych było w ramach kilkunastu naukowych projektów krajowych i międzynarodowych, m.in. projektu badawczego KBN „Zróżnicowanie i walory przyrodnicze użytków ekologicznych w zrównoważonym rozwoju młodogłacjalnego krajobrazu Pomorza Szczecińskiego”, projektów międzynarodowych „Odbudowa zdolności wchłaniania węgla oraz bioróżnorodność nie użytkowanych łąk torfowych w Polsce”, *Eco-hydrological research as a base for restoration of calcareous fens in the Slovak Republic* i *Multi-functional use of Polish peatlands – a chance for preservation of biodiversity*, oraz działań realizowanych we współpracy pozarządowymi organizacjami ochrony przyrody (m.in. z Klubem Przyrodników), jak np. projekt LifePlus – „Ochrona torfowisk alkalicznych (kod 7230) w młodogłacjalnym krajobrazie Polski północnej”. W efekcie tych działań opracowano m.in. poradniki ochrony mokradeł na niżu i w górach, jak też ogólnokrajowy Program ochrony torfowisk alkalicznych.

Dorobek naukowy: obejmuje łącznie 123 publikacje i 136 opracowań i ekspertyz niepublikowanych. Są to głównie dokumentacje projektowe i plany ochrony rezerwatów, użytków ekologicznych, parków krajobrazowych, waloryzacje przyrodnicze gmin, oceny skutków ekologicznych inwestycji, opracowania dotyczące koncepcji ekologicznego kształtowania krajobrazu i tematyki ekologicznej w projektach urbanistycznych.

Odnaczenia i nagrody: odznaczony Medalem Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego *Amicus Scientiae et Veritatis*, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, nagrodami II° Rektora AR (ZUT) w 2003 i 2013 za osiągnięcia naukowo-dydaktyczne.

Przynależność do organizacji: jest członkiem Komitetu Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk oraz Państwowej Rady Ochrony Przyrody – organu doradczego Ministra Środowiska oraz towarzystw naukowych: m.in. *International Mire Conservation Group* i Polskiego Towarzystwa Botanicznego.

Wołoszyk Czesław, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 11.07.1950 rok – Nowe Połaszki (woj. pomorskie).

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1974).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1984),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (2003), specjalność chemia rolna.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- od 1974 asystent stażysta, asystent, starszy asystent, Zakład Chemii Rolnej*, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;
- 1975–1976 odbył służbę wojskową w Szkole Oficerów Rezerwy;
- 1986–1987 pracował jako specjalista w Zakładzie Praktyk Wydziału Rolniczego;
- 1984–2005 adiunkt, adiunkt z habilitacją*;

– od 2005 profesor nadzwyczajny*;

– 2009–2013 kierownik Katedry, następnie Zakładu Rekultywacji i Chemii Środowiska*;

* Zakład Chemii Rolnej, w 1984 roku został przekształcony w Katedrę Chemii Rolnej. W 2002 roku Katedra Chemii Rolnej została przemianowana w Katedrę Chemii Środowiska, a w 2009 roku z jej połączenia z Katedrą Erozji i Rekultywacji Gleb, utworzono Katedrę Rekultywacji i Chemii Środowiska, która w latach 2010–2013 funkcjonowała jako Zakład Rekultywacji i Chemii Środowiska Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: możliwości wykorzystania fosfogipsu w rolnictwie; efektywność nawożenia mineralnego i organicznego na glebach murszowo-torfowych; rolnicze wykorzystanie gnojowicy; ocena wpływu nawożenia mineralnego na wielkość i jakość plonu zbóż i traw w uprawie polowej oraz na właściwości chemiczne gleb; rolnicze wykorzystanie kompostów z komunalnych osadów ściekowych z dodatkiem różnych komponentów; dobór rodzaju i wielkości dodatku różnych odpadów przy produkcji kompostów z komunalnych osadów ściekowych; wykorzystanie odpadów przemysłowych jako źródła siarki dla roślin; badania nad udziałem substancji czynnej PRPSol w kształtowaniu żyzności gleby oraz wielkości i jakości plonu roślin; możliwości wykorzystania popiołu ze spalania komunalnych osadów ściekowych jako substytutu fosforu z nawozów mineralnych.

Dorobek publikacyjny: 95 oryginalnych prac twórczych, 47 innych opracowań oraz 10 opracowań dydaktycznych.

Współuczestniczył w realizacji sześciu projektów badawczych (KBN, NCN, NCBR).

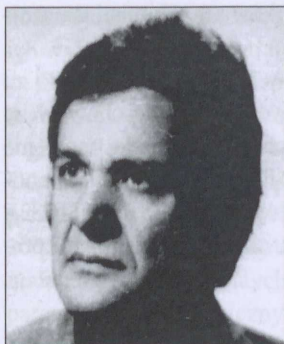
Dorobek dydaktyczny: był promotorem dwóch zakończonych przewodów doktorskich oraz wypromował 70 magistrów inżynierów i 20 inżynierów na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych kierunków rolnictwo i ochrona środowiska.

Brał udział w organizowaniu konferencji naukowych o zasięgu krajowym i międzynarodowym (14 konferencji), pełniąc funkcje członka komitetu organizacyjnego i komitetu redakcyjnego.

Nagrody i odznaczenia: nagrody rektora AR i ZUT w Szczecinie: III° (1977, 1981, 1983), II° (1997, 2002, 2012); Brązowy Krzyż Zasługi (1986), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2006), odznaki honorowe „Gryf Pomorski” (1985), „Za zasługi w rozwoju województwa: pilskiego (1979, 1984), koszalińskiego (1988), słupskiego” (1989).

Pełnione funkcje w strukturach uczelni: członek Senatu AR (1999–2003, 2005–2008,) i ZUT (2009–2010), członek Rady Wydziału Rolniczego, obecnie Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (od 1993), członek Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych, Wydziałowej Komisji ds. Kadrowych, Senackiej Komisji ds. Współpracy z Zagranicą (1987–1990), wiceprzewodniczący Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów (1996–1999), członek Senackiej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich (1999–2002), członek Senackiej Komisji ds. Informacji i Wydawnictw (1999–2002), przewodniczący Uczelnianej Komisji Odwoławczej ds. Oceny Nauczycieli Akademickich (2010–2012), członek Rady Programowej ds. kierunku rolnictwo (od 2010), przewodniczący (1999–2009) i wiceprzewodniczący (2009–2012) Uczelnianej Komisji Socjalnej, przewodniczący Wydziałowej Komisji Likwidacyjnej (1993–1999), członek Komisji ds. Opiniowania Tematów Rozpraw Doktorskich i Habilitacyjnych.

Członkostwo w stowarzyszeniach i instytucjach naukowych: członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (od 1974), przewodniczący Komisji Rewizyjnej PTG (od 1993), Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego (od 1990), Polskiego Towarzystwa Łąkarskiego (od 1995), Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej Oddział Szczeciński (od 1997 sekretarz Zarządu).

Worona Mikołaj, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 16.10.1937 rok – Bachury (woj. białostockie). Zmarł 09.03.1997 roku.

Ukończone studia: Politechnika Warszawska, Wydział Maszyn Roboczych i Pojazdów – mgr inż. mechanik (1961).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk technicznych (1973), Wydział Techniki Rolniczej, Akademia Rolnicza w Lublinie;

– doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie techniki rolniczej (1990), Wydział Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie,

– profesor nadzwyczajny.

Przebieg pracy zawodowej – pełnione funkcje:

– Zakład Naprawczo-Produkcyjny Mechanizacji Rolnictwa w Białymstoku – stażysta;
– Państwowy Ośrodek Maszynowy w Bielsku Podlaskim – kierownik warsztatów;
– Państwowe Technikum Mechanizacji Rolnictwa w Supraślu – kierownik warsztatów szkolnych;

– Zakład Inwestycji i Projektowania w Białymstoku – starszy projektant;
– Politechnika w Białymstoku, Zakład Oceny Sprzętu Rolniczego;
– Instytut Budownictwa Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa – adiunkt;
– Zakład Oceny Sprzętu Rolniczego IBMER w Białymstoku – kierownik;
– Akademia Rolnicza w Szczecinie – dyrektor Instytutu Mechanizacji Rolnictwa i prodziekan Wydziału Rolniczego ds. Oddziału Mechanizacji Rolnictwa;

– dodatkowo na pół etatu – Wiejskie Biuro Projektów – starszy projektant ds. mechanizacji rolnictwa;

– Wyższa Szkoła Inżynierska w Białymstoku – starszy wykładowca;

– (1976) Akademia Rolnicza w Szczecinie, Instytut Mechanizacji Rolnictwa stanowiska: dyrektor Instytutu, docent kontraktowy, doktor habilitowany, kierownik Zakładu Maszyn Rolniczych.

Kierunki badawcze: badanie obciążeń narzędzi skrawających glebę, analiza procesów skrawania gleby klinem prostym, problematyka budowy i eksploatacji maszyn rolniczych uprawowych oraz urządzeń technicznych w rolnictwie.

Dorobek publikacyjny: 137 publikacji.

Pełnione funkcje: przewodniczący Rady Wydziału ds. Młodzieży w WSI w Białymstoku (1972–1973); członek Komisji Nagród i Odznaczeń na Politechnice Białostockiej (1974–1975); kierownik Zespołu Mechanizacji Produkcji Roślinnej i Zwierzęcej Politechniki Białostockiej; członek sekcji Mechanizacji Komitetu Techniki Rolniczej PAN na kadencję 1996–1998; funkcje wychowawcze: opiekun roku (1971–1972), opiekun koła naukowego w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Białymstoku (1974–1975); funkcje w Akademii Rolniczej w Szczecinie: dyrektor Instytutu Mechanizacji Rolnictwa (1976–1982), (1987–1990), prodziekan Wydziału Rolniczego ds. Oddziału Mechanizacji Rolnictwa (1977–1981), (1986–1988); kierownik Zakładu Maszyn Rolniczych (do 30.09.1991), kierownik Zakładu Maszyn i Urządzeń Rolniczych (od.01.09.1995), członek Komisji: ds. Doskonalenia Procesu Dydaktycznego, ds. Kadrowych, Komisji ds. Wydawnictw, Rady Wydziału, Komisji ds. Współpracy z Gospodarką Narodową, Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów, Komisji

ds. Organizacji i Rozwoju Szkoły, Komisji ds. Rozwoju Kadr Naukowych, Komisji ds. Rolniczych Zakładów Doświadczalnych (RZD).

Nagrody i odznaczenia: nagrody III° Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki za organizację procesu dydaktycznego (1973 i 1975), I^o za pracę dydaktyczno-wychowawczą (1978), nagroda zespołowa III° za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze i doskonalenie mechanizacji procesu dydaktycznego (1977), Medal „XXV-lecie AR” (1979), odznaka honorowa „Zasłużony dla województwa gorzowskiego” (1983), Srebrny Krzyż Zasługi (1983), odznaka „Zasłużony pracownik rolnictwa koszalińskiego” (1984), odznaka „Zasłużony pracownik rolnictwa” (1984).

Wójcik-Stopczyńska Barbara, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 19.03.1956 rok – Słupsk.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. agronomii (1980).

Stopnie naukowe:

– doktor (1992), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, nauki rolnicze – agronomia;

– doktor habilitowany (2007), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Nauk o Żywności i Rybactwa, technologia żywności (mikrobiologia żywności).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska: od początku pracy związana jest z Akademią Rolniczą/Zachodniopomorskim Uniwersytem Technologicznym w Szczecinie:

- 1980–1982 pracownik inżynierjno-techniczny, Zakład Technologii Rolnej i Przechowalnictwa;
- 1982–1992 asystent, starszy asystent (1982–1992), Zakład Technologii Rolnej i Przechowalnictwa;
- 1993–2004 adiunkt, Katedra Technologii Rolnej i Przechowalnictwa;
- 2004–2008 adiunkt – kierownik Pracowni, Pracownia Technologii Rolnej i Przechowalnictwa w Katedrze Mikrobiologii i Biotechnologii Środowiska;
- 2009–2010 adiunkt – kierownik Zakładu (2009–2010), Zakład Technologii Rolnej i Przechowalnictwa, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie;
- 2010–2013 kierownik Pracowni, Katedra Ogrodnictwa, Pracownia Przechowalnictwa i Przetwórstwa,
- od 2011 profesor nadzwyczajny, Katedra Ogrodnictwa.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: opracowanie charakterystyki ilościowej i jakościowej oraz aktywności lipolitycznej grzybów pleśniowych zasiedlających handlowe ziarno kakaowego oraz wytypowanie gatunków grzybów stanowiących największe zagrożenie dla jakości tłuszczu kakaowego; identyfikacja mikrobiologicznych punktów krytycznych w procesie przerobu ziarna kakaowego na proszek kakaowy i masy czekoladowe; charakterystyka wartości odżywczej, trwałości i bezpieczeństwa żywności dostępnej w ofercie handlowej (warzyw, ziemniaków oraz tzw. żywności wygodnej nisko i wysoko przetworzonej); ocena wpływu zamrażania i zamrażalniczego przechowywania na wartość odżywczą i stan mikrobiologiczny produktów owocowych i warzywnych oraz ziół; ocena aktywności przeciwdrob-

noustrojowej ekstraktów pozyskanych z różnych gatunków ziół oraz określenie możliwości ich wykorzystania w roli naturalnych fungicydów.

Dorobek naukowy: współautorstwo i autorstwo 108 prac, w tym 19 wykonanych na rzecz podmiotów gospodarczych. Ważniejsza publikacja to monografia „Charakterystyka mikrobiologiczna ziarna kakaowego, produktów jego przerobu oraz środowiska przetwarzania”. Udział, jako członek zespołu badawczego, w realizacji grantów naukowych: w badaniach pleśnioodporności nowych kompozytów recyklatowych (projekt KBN nr 3T09B08919, 2002), w projekcie „Rekultywacja gleby skażonej substancjami ropopochodnymi przez użycie dodatków modyfikujących oraz szczepów specjalnych z oceną skuteczności przy pomocy parametrów biochemicznych i mikrobiologicznych” (Grant nr 2 P06S 010 29, 2005–2008). Kierowanie grantem promotorskim (N N310 080838, 2010–2012) „Wykorzystanie metod *in vitro* i *in vivo* w ocenie aktywności antygrzybowej olejków oraz hydrozoli pozyskanych z różnych gatunków mięty i odmian bazylii pospolitej”. Jest promotorem jednej wyróżnionej pracy doktorskiej, 22 prac magisterskich i 10 inżynierskich. Posiada uprawnienia rzeczoznawcy SIT NOT w zakresie specjalności „Ocena jakości artykułów rolno-spożywczych”.

Nagrody za osiągnięcia naukowe: nagrody rektora zespołowe III° 2004, 2007) indywidualna II° (2008) zespołowa II° (2010, 2011).

Wróbel Jacek, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 28.01.1962 rok – Złotów.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. rolnictwa (1986).

Stopnie naukowe:

– doktor (1994), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, (agronomia, fizjologia roślin);

– doktor habilitowany (2007), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (agronomia, fizjologia roślin).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1986–1987 stażysta, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Fizjologii Roślin;
- 1987–1995 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Fizjologii Roślin;
- 1995–2008 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie, Katedra Fizjologii Roślin;
- 2009 adiunkt, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Katedra Fizjologii Roślin;
- od 2009 profesor nadzwyczajny, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Katedra Fizjologii Roślin (Zakład Fizjologii Roślin);
- od 2013 kierownik Katedry Fizjologii Roślin i Biochemii, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

Pełnione funkcje: sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej dla kierunku rolnictwo (1995–1996); elektor w wyborach rektorskich w latach: 1999, 2002, 2005, 2008, 2012; członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa w kadencjach: 1999–2002, 2002–2004, od 2007; członek Senatu Akademii Rolniczej (kadencje: 1999–2002; 2002–2005 i 2005–2008); członek Senatu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego: od 2009 roku; członek Senackiej Komisji ds. Kształcenia Akademii Rolniczej w Szczecinie

(1999–2002, 2005–2008); członek komisji konkursowej olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych w latach 1996–1997; wiceprzewodniczący Okręgowej Olimpiady Biologicznej dla szkół ponadgimnazjalnych (od 1999 roku); pełnomocnik rektora ds. samorządu studentów Akademii Rolniczej w Szczecinie, w kadencjach: 1996–1999; 1999–2002; 2002–2005, 2005–2008; przewodniczący Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie (2009–2014); prorektor ds. kształcenia Akademii Rolniczej w Szczecinie (1.09.2008–31.12.2008); prorektor ds. studenckich Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie (2009–2010; 2010–2012; 2012–2016).

Kierunki badawcze: zagadnienia z zakresu fizjologii roślin, ekofizjologii i ochrony środowiska; reakcje fizjologiczne gatunków roślin uprawnych i szybko rosnących na abiotyczne stropy środowiskowe, optymalizacja uprawy klonów wierzby wiciowej na podłożach antropogenicznych; wpływ regulatorów wzrostu na cechy biometryczne i fizjologiczne oraz wartość biologiczną roślin użytkowych, analiza wzrostu roślin szybko rosnących.

Dorobek publikacyjny: 110, w tym 47 oryginalnych, cztery skrypty, trzy recenzje rozpraw doktorskich, jedna habilitacyjna, jedna książka, promocja: jednego doktoratu, jednego przewodu doktorskiego i opiekun jednego doktoranta.

Nagrody i odznaczenia: nagroda zespołowa II° i III° rektora AR w Szczecinie (1998, 1999, 2004); nagrody organizacyjne rektora ZUT (2009–2013); Medal Komisji Edukacji Narodowej (2008); ogólnopolskie wyróżnienie „Prostudent” przyznane przez Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej (2009); medal prof. Stanisława Fryzego nadany przez Stowarzyszenie Elektryków Polskich (2011).

Zainteresowania pozanaukowe: geografia, film; hobby: pływanie, narciarstwo, podróże.

Wróbel Mariola, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1964 rok – Poznań.

Ukończone studia: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Wydział Biologii, kierunek biologia, ze specjalnością biologia środowiskowa.

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych w dyscyplinie kształtowanie środowiska;

– doktor habilitowany w dziedzinie nauk rolniczych i dyscyplinie ochrona i kształtowanie środowiska ze specjalnością agroekologia (2013), Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach Oddział w Warszawie.

Przebieg pracy zawodowej: pracę rozpoczęła w Uniwersytecie Szczecińskim na stanowisku asystenta w Katedrze Fizjologii Roślin (1988–1991). Następnie podjęła pracę jako nauczyciel w Zespole Szkół Ogólnokształcących nr 9 w Szczecinie (1991–1993). Po urlopie wychowawczym w 1998 roku podjęła pracę w Akademii Rolniczej w Szczecinie, początkowo na stanowisku asystenta w Katedrze Botaniki i Ochrony Przyrody, a następnie jako doktorantka Międzywydziałowych Studiów Doktoranckich. Po uzyskaniu stopnia doktora, od 2004 roku pracowała na stanowisku adiunkta, a od 2013 roku na stanowisku adiunkta ze stopniem doktora habilitowanego w Zakładzie Botaniki i Ochrony Przyrody na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: badania nad szatą roślinną siedlisk przekształconych antropogenicznie, w tym florą i roślinnością segetalną oraz ruderalną poddaną różnym formom antropopresji; badania nad rekultywacją biologiczną terenów zdegradowanych ze szczególnym uwzględnieniem składowisk odpadów przemysłowych, doбором gatunków i oceną ich przydatności w rekultywacji biologicznej oraz określaniem kierunków sukcesji roślinności spontanicznie zasiedlającej rekultywowane obiekty przemysłowe; badania nad zróżnicowaniem i waloryzacją szaty roślinnej cennych przyrodniczo terenów położonych w zachodniej części Pomorza Zachodniego; badania nad stanem populacji i kondycją fitosanitarną wybranych gatunków i zbiorowisk roślinnych występujących w obiektach objętych ochroną prawną; badania nad wdrażaniem metod ochrony czynnej gatunków i siedlisk przyrodniczych na obszarach funkcjonujących w ramach sieci Natura 2000 na Pomorzu Zachodnim; metody oceny różnorodności biologicznej w krajobrazie rolniczym, rola programu rolniśrodotwiskowego jako narzędzia ochrony przyrody na terenach użytkowanych rolniczo.

Dorobek publikacyjny: łącznie ponad 107 prac, w tym 40 oryginalnych prac naukowych, z których siedem posiada przyznany IF. Dużą część dorobku naukowego stanowią udokumentowane ekspertyzy wykonane na rzecz podmiotów gospodarczych i instytucji. W latach 2004–2011 uczestniczyła w realizacji dwóch grantów wewnętrznych oraz dwóch projektów badawczych finansowanych przez KBN i podmioty gospodarcze.

Nagrody i odznaczenia: za osiągnięcia naukowe otrzymała w 2004 nagrodę rektora Akademii Rolniczej i w 2013 roku nagrodę rektora ZUT w Szczecinie.

Działalność organizacyjna wiązała się m.in. z udziałem w pracach Okręgowej Komisji Ogólnopolskiej Olimpiady Biologicznej w latach 1999–2011, współorganizacją i udziałem w pracach Komisji Wojewódzkiego Konkursu Biologicznego w latach 1999–2004 oraz organizacją i prowadzeniem sesji terenowych w ramach Zachodniopomorskiego Festiwalu Nauki w latach 2001–2012.

Jest opiekunem Zielnika Naukowego Zakładu Botaniki i Ochrony Przyrody, Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie oraz przewodniczącą Komisji ds. Jakości Kształcenia na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Botanicznego.

Wrześcińska Eleonora, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 17.06.1953 rok – Liszkowice.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy – mgr inż. w zakresie uprawy roli i roślin (1979).

Stopnie naukowe:

– doktor nauk rolniczych (1987), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy;

– doktor habilitowany (2009) w zakresie agronomii, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

– 1973–1974 stażysta, PGR w Raciniewie;

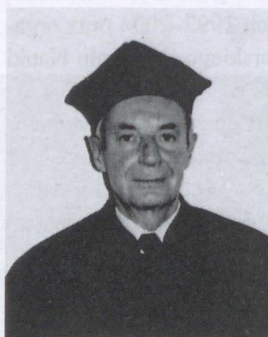
- 1979–1980 asystent stażysta, 1980–1981 asystent, 1981–1987 starszy asystent, od 1987 adiunkt, Katedra Ogólnej Uprawy Roli i Roślin Akademii Rolniczej w Szczecinie;
- 2009–2013 kierownik Zakładu Uprawy Roli i Roślin w Katedrze Agronomii, Akademia Rolnicza w Szczecinie, a następnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: ocena wpływu czynników agrotechnicznych (głównie systemów uprawy roli) na plonowanie roślin rolniczych; zmiany chemiczne i fizyczne właściwości gleby; różnorodność gatunkowa potencjalnego i aktualnego zachwaszczenia; określanie potencjału allelopatycznego wodnych wyciągów z wybranych gatunków roślin uprawnych i segetalnych w stosunku do siewek zbóż; wpływu międzyplonów ścierniskowych na plonowanie, zachwaszczenie (potencjalne i aktualne) oraz chemiczne właściwości gleby lekkiej w krótkotrwałych monokulturach zbóż; stanu i zmian rolnictwa w jednostkach administracyjnych województwa zachodniopomorskiego.

Dorobek publikacyjny: współautorstwo oryginalnych prac naukowych – 37, popularnonaukowych – 16, skryptów – 2.

Nagrody i wyróżnienia: nagroda zespołowa III° rektora Akademii Rolniczej w Szczecinie – (1988, 1989), nagroda zespołowa III° rektora ZUT w Szczecinie – (2009), nagroda zespołowa Ministra Edukacji Narodowej (2000), Medal za Długoletnią Służbę (2012).

Pełnione funkcje: sekretarz szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Agronomicznego (dawniej Polskiego Towarzystwa Nauk Agrotechnicznych) od 1986 roku. Sekretarz ISTRO Polska od 2012 roku.

Wybieralski Jerzy, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 7.07.1039 rok – Chorzów. Zmarł 21.06.2013 roku.

Ukończone studia: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii – mgr chemii (1964).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1970),
- doktor habilitowany nauk rolniczych (1980),
- profesor (1996).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1964–1965 Szczecińskie Zakłady Nawozów Fosforowych, laboratorium badawcze;
- 1965–1967 Pomorska Akademia Medyczna, laboratorium izotopowe;
- 1967–2009 WSR w Szczecinie/Akademia Rolnicza/Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie: Katedra Chemii Ogólnej – starszy asystent (1967–1970); Katedra Chemii Ogólnej – adiunkt (1970–1982), uczelniane laboratorium spektroskopii – kierownik (1975–1981), Instytut Chemii i Przechowalnictwa – wicedyrektor (1976–1981), Katedra Chemii Ogólnej – docent (1982–1988), Zakład Chemii Stosowanej i Technicznej – kierownik (1980–1996), prodziekan Wydziału Rolniczego (1988–1990), Katedra Chemii Ogólnej/Katedry Chemii Ogólnej i Ekologicznej – kierownik (od 1996 roku do emerytury).

Przeszedł na emeryturę 01.10.2009 roku.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: kinetyka destrukcji pestycydów pod wpływem różnych czynników środowiskowych (hydroliza, fotoliza); kinetyka hydrolizy w wodach po-

wierzchniowych oraz adsorpcja w układach woda-osady denne; modelowanie laboratoryjne i prognozowanie w oparciu o równania fizykochemiczne szybkości rozkładu i przemieszczania się pozostałości pestycydów w gruntach oraz wodach gruntowych z wykorzystaniem techniki komputerowej; badania szybkości rozpadu oraz migracji szkodliwych substancji chemicznych w środowisku (grunty, wody powierzchniowe i gruntowe).

Udział w realizacji projektów badawczych międzynarodowych i krajowych: w ramach Podkomisji Chemii Analitycznej PAN w Szczecinie (1982–1984, 1984–1986), Komisji Nauk Chemicznych w Oddziale PAN w Poznaniu, Podzespołu ds. pestycydów MAB-9, Komitetu Naukowego przy Prezydium PAN „Człowiek i środowisko” (1990), Podkomisji Chemii Analitycznej i Ochrony Środowiska PAN w Oddziale w Poznaniu.

Dorobek publikacyjny: 189 publikacji i czterech wypromowanych doktorów.

Nagrody i odznaczenia: nagrody rektora AR w Szczecinie III° indywidualne (1971, 1973, 1975, 1979, 1980 i 1986), II° indywidualne (1982, 1983, 1984, 1989 i 1990), nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki II° (1981); Złoty Krzyż Zasługi (1986), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1994), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2000).

Zabłocki Zdzisław, prof. dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 20.11.1940 rok – Warszawa.

Ukończone studia: Akademia Rolnicza w Szczecinie – mgr inż. rolnictwa (1963).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych (1971), Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie agrotechniki (1990);
- profesor nauk rolniczych (2000).

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1966–1971 asystent, Katedra Gleboznawstwa, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- 1978–1993 adiunkt, Zakład a następnie Katedra Ekologii i Ochrony Środowiska, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- profesor nadzwyczajny, profesor zwyczajny AR w Szczecinie;
- 2003–2010 kierownik Katedry.

Przeszedł na emeryturę w 2011 roku.

Staże naukowe: półtoraroczny staż naukowy w Zakładzie Ekologii Gleb, Dept. of Agriculture, University of Illinois, USA (1974/1975); 2-tygodniowy staż produkcyjny, Dania (1984); 1-miesięczny staż naukowy Projektzentrum Oekosystemforschung Christian Albrechts Universität w Kilonii, Niemcy (1995); 2-tygodniowy staż naukowy, Uniwersytet w Wiedniu, Austria (1996); 10-dniowy staż naukowy Uniwersytet w Wageningen, Holandia (1997); 2-tygodniowy staż naukowy Politechnika w Mediolanie, Włochy (1998); 10-dniowy staż naukowy Vrije Universiteit, Brussels, Belgia (1998); 2-tygodniowy i 1-tygodniowy staż naukowy, Uniwersytet w Hanowerze, Niemcy (1999).

Kierunki badawcze: w zakresie gleboznawstwa, ekologii i ochrony środowiska. Występowanie niedoborów oraz toksycznych ilości metali ciężkich w glebach i roślinach; występowanie selenu w glebach i roślinach Pomorza Zachodniego; skażenia środowiska (gleb, wód opa-

dowych, powierzchniowych i gruntowych, roślin) metalami ciężkimi wprowadzanymi wraz z osadami ściekowymi; wykorzystanie dżdżownic do przetwarzania przemysłowych i komunalnych osadów ściekowych oraz oceny skażenia środowiska glebowego pestycydami; degradacja środowiska pod wpływem emisji przemysłowych; zastosowanie metod bioindykacyjnych do oceny skażenia atmosfery związkami siarki i fluoru; zmian chemizmu wód opadowych, czynniki wpływające na zmianę chemizmu wód powierzchniowych (cieków i odcieków drenarskich) na obszarach rolniczych i leśnych; migracja składników chemicznych ze zlewni rolniczych i leśnych do cieków wodnych; wpływ nawożenia mineralnego i organicznego oraz wapnowania na zmiany w zbiorowiskach segetalnych, stan, zagrożeń i ochrony środowiska na wybranych obszarach, np. wsi, gmin i regionów.

Pięciu wypromowanych doktorów.

Dorobek publikacyjny: 183 publikacje.

Nagrody i odznaczenia: nagrody III° rektora AR w Szczecinie (1978, 1979, 1981, 1982); indywidualna I^o (1992); zespołowa II° (1995, 1997); wyróżnienie za inicjatywę i prace związane z powołaniem kierunku studiów ochrona środowiska (1991); Brązowy i Złoty Krzyż Zasługi (1979, 1999), Złota Odznaka Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1988), Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000), Odznaka „Gryf Pomorski” (2006), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (2001), medal 75-lecia Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (2012).

Pełnione funkcje: członek (od 1967) i sekretarz Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1974–2010), członek International Soil Science Society (od 2000), członek (od 1994) i sekretarz (1994–1997) Komisji Ekosfery Filii Szczecińskiego Oddziału PAN w Gdańsku, członek Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego (od 1979), członek Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej (od 1997).

Zainteresowania pozanaukowe: tenis, brydż.

Zakrzewska Helena, dr hab. inż., prof. nadzw.

Data i miejsce urodzenia: 17.04.1944 rok – Hermaniszki.

Ukończone studia: Politechnika Szczecińska, Wydział Chemiczny – mgr inż. chemii organicznej (1969).

Stopnie naukowe:

- doktor (1994),
- doktor habilitowany (2008).

Przebieg pracy zawodowej:

- 1969–1992 asystent, specjalista naukowo-techniczny, Katedra Fizjologii Zwierząt;
- 1992 asystent, 1994–2008 adiunkt, Katedra Biochemii;
- 2008–2010 adiunkt, 2010–2013 profesor nadzwyczajny, Zakład Biochemii;
- od 2013 profesor nadzwyczajny, Katedra Fizjologii Roślin i Biochemii.

Pełnione funkcje:

- kierownik Zakładu Biochemii (2008–2013),
- członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (od 2008),
- członek zespołu ds. oceny niesamodzielnych nauczycieli akademickich (2008–2012),

– członek wydziałowej komisji do oceny nauczycieli akademickich (od 2012).

Kierunki badawcze: fizjologia zwierząt, metabolizm fluoru u przeżuwaczy, kształtowanie się parametrów stresu oksydacyjnego w wybranych gatunkach roślin pod wpływem związków fluoru oraz innych ksenobiotyków, możliwości zastosowania materiałów ilastych (bentonitu, kaolinitu) oraz innych dodatków modyfikacyjnych w ograniczeniu oddziaływania różnego rodzaju zanieczyszczeń na środowisko glebowe, możliwości wykorzystania procesów biochemicznych zachodzących w glebie do określenia wpływu różnych polutantów na środowisko.

Dorobek publikacyjny: 91 publikacji, w tym 49 prac oryginalnych prac twórczych, trzy recenzje rozpraw doktorskich, jedna recenzja wydawnicza pracy habilitacyjnej, jedna recenzja wydawnicza skryptu, promotorstwo dwóch przewodów doktorskich.

Pełnione funkcje: członek: Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (od 1995), Międzynarodowego Stowarzyszenia Badań nad Fluorem (od 2000), Komisji Nauk Chemicznych Oddział PAN w Poznaniu, współorganizator I Ogólnopolskiej Konferencji „Biologiczne Metody Oceny Stanu Środowiska Przyrodniczego”, Paradyż 11–13 września 2002 rok.

Nagrody i odznaczenia: nagroda indywidualna II° rektora AR w Szczecinie za osiągnięcia naukowe (2008), zespołowa II° rektora ZUT w Szczecinie (2009); Brązowy Krzyż Zasługi (2002), medal „Zasłużony dla Akademii Rolniczej w Szczecinie” (2002), Medal za Długoletnią Służbę (2012).

Zbieć Irena Inga, prof. dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 15.03.1929 rok – Warszawa.

Zmarła 22.10.2006 roku w Szczecinie.

Ukończone studia: Akademia Lekarska Gdańsk – mgr farmacji (1948).

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor nauk rolniczych,
- doktor habilitowany nauk rolniczych,
- profesor nauk rolniczych.

Przebieg pracy zawodowej:

- 1946–1955 Akademia Lekarska w Gdańsku,
- 1955–1960 Akademia Medyczna w Szczecinie,

– 1960–2000 Akademia Rolnicza w Szczecinie (stanowiska od asystenta do profesora zwyczajnego).

Emerytowany profesor w Zakładzie Produkcji Roślinnej i Nawadniania (2000).

Kierunki badawcze: uprawa roli i roślin, nawadnianie, ochrona roślin, mechanizm i skutki działania herbicydów i regulatorów wzrostu.

Dorobek publikacyjny: ponad 300 publikacji, w tym ponad 200 prac w językach angielskim i niemieckim. Wyniki badań prezentowała w formie referatów na 15 sympozjach i kongresach naukowych.

Dwóch wypromowanych doktorów.

Nagrody i odznaczenia: wielokrotnie wyróżniona odznaczeniami państwowymi i nagrodami rektora AR w Szczecinie, władz wojewódzkich oraz Ministerstwa Nauki i Oświaty.

Dodatkowe informacje: w latach 80. i 90. wyjeżdżała 4-krotnie na stypendium naukowe do USA i pracowała łącznie dziewięć lat w Laboratorium Biologii Eksperymentalnej Uniwersy-

tetu w Massachusetts (USA). Efektem wieloletniego pobytu na Uniwersytecie w Massachusetts jest współautorstwo 145 prac naukowych, opublikowanych w USA, oraz doprowadzenie do podpisania dwustronnej umowy o współpracy i wymianie naukowej między Akademią Rolniczą w Szczecinie a Uniwersytem w Massachusetts w USA. W wyniku podpisania umowy i realizacji tej umowy, pracownicy naszej uczelni spędzili 28 lat na stypendiach oferowanych przez Uniwersytet w Massachusetts i są współautorami ponad 180 prac naukowych. Prace autorstwa lub współautorstwa Profesor I. Zbieć są często cytowane w publikacjach naukowych w kraju i za granicą, m.in. w podręcznikach F.M. Ashtona i A.S. Craftsa pt. *Mode of action of herbicides* wyd. w USA.

Brała udział i prezentowała wyniki swoich badań na 75 międzynarodowych kongresach i sympozjach naukowych, m.in. w Europie Zachodniej (Hamburg, Strasburg, Santiago de Compostella, Florencja, Berlin, Rostock), w Afryce (Benghazii, Bejda w Libii) na Bliskim Wschodzie (Tel-Awiv, *Srebrn University in Jerusalem* w Ben Gurion University at Neger w Izraelu). Była też współorganizatorem dwóch polsko-izraelskich konferencji naukowych na temat nawadniania roślin w strefie klimatu aridowego i umiarkowanego – w 1997 roku w Izraelu, w 2002 roku w Warszawie.

Zbylut Agata, dr hab.

Data i miejsce urodzenia: 1974 rok – Zgorzelec.

W latach 1993–1999 studiowała w Instytucie Kultury i Sztuki Plastycznej WSP w Zielonej Górze (obecnie Uniwersytet Zielonogórski).

Dyplom uzyskała w Pracowni Rysunku i Intermediów.

Stopnie naukowe:

– doktor sztuk użytkowych (2008), ASP Poznań, Wydział Komunikacji Multimedialnej;

– doktor habilitowany (2012), Państwowa Wyższa Szkoła Telewizyjna i Teatralna w Łodzi.

Od 2008 roku pracuje w Katedrze Projektowania Krajobrazu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie;

od 2010 pracuje również w Akademii Sztuki w Szczecinie.

Przebieg pracy zawodowej:

– od 1995 roku pracuje jako artystka, brała udział w wystawach zbiorowych i indywidualnych w Polsce, Niemczech, Białorusi, Rosji, Francji, USA;

– 2000–2005 była kuratorką Galerii Amfilada;

– 2004 koordynowała Narodowy Program Kultury „Znaki czasu” w województwie zachodniopomorskim.

– Koordynatorka wszelkich działań związanych z powstaniem Trafostacji Sztuki w Szczecinie.

Dorobek dydaktyczny: prowadzi zajęcia na kierunku studiów architektura krajobrazu i jest odpowiedzialna za przedmioty: estetyka, historia sztuki, regionalizm w sztuce, sztuka współczesna.

Otrzymała: stypendium pobytowe w Meklemburskim Domu Sztuki w Pluschow (2000), stypendium Fundacji Mendelsona w Berlinie (2003–2004).

Nagrody, wyróżnienia, pełnione funkcje: w 2005 roku została odznaczona brązowym Medalem Zasłużony Kulturze *Gloria Artis*.

Od 2004 roku pełni funkcję prezesa Stowarzyszenia Zachęty Sztuki Współczesnej w Szczecinie. Pomysłodawczyni i kuratorka Festiwalu Sztuki Młodych PRZECIĄG, organizowanego przez Zamek Książąt Pomorskich oraz Zachętę Sztuki Współczesnej (2007, 2009, 2011).

Żurawik Piotr, dr hab. inż.

Data i miejsce urodzenia: 12.06.1972 rok – Chrzanów.

Stopnie i tytuły naukowe:

- doktor (2003), Akademia Rolnicza w Szczecinie, Wydział Rolniczy, dziedzina agronomia;
- doktor habilitowany (2014), Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, Wydział Ogrodniczy, dyscyplina ogrodnictwo, specjalność rośliny ozdobne.

Przebieg pracy zawodowej – stanowiska:

- 1991 nauczyciel, Zespół Szkół Ogrodniczych w Szczecinie-Zdrojach;
- 1008–2003 asystent, Akademia Rolnicza w Szczecinie;
- od 2004 adiunkt, Akademia Rolnicza w Szczecinie/ZUT w Szczecinie;
- 2012–2013 kierownik Pracowni Roślin Ozdobnych, ZUT w Szczecinie.

Działalność naukowa – kierunki badawcze: uprawa mało znanych gatunków i odmian roślin ozdobnych; uprawa i reprodukcja roślin cebulowych i bulwiastych; wpływ naturalnych i chemicznie modyfikowanych biopolimerów na wzrost, rozwój, wartość dekoracyjną i zdrowotność roślin ozdobnych; zagadnienia dotyczące możliwości wykorzystania odpadów powstających w trakcie obróbki krewetek w uprawie roślin ozdobnych, a także związane z wartością odżywczą roślin warzywnych.

Dorobek publikacyjny: autor i współautor 99 prac, w tym: 36 oryginalnych prac; 21 komunikatów, doniesień naukowych, streszczeń; 10 prac popularnonaukowych; jednego patentu; czterech ekspertyz i nieopublikowanych opracowań; 27 referatów, wystąpień i prelekcji.

Główny wykonawca projektu badawczego KBN (1999–2001) oraz projektu badawczego NCN (lata 2011–2014).

Dorobek dydaktyczny: promotor siedmiu prac inżynierskich i 29 prac magisterskich wykonanych przez studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych kierunków: ogrodnictwo, architektura krajobrazu i towaroznawstwo.

Nagrody i wyróżnienia: wyróżniony za rozprawę doktorską pt. „Wpływ metod uprawy na cechy morfologiczne i wartość dekoracyjną frezji z grupy Easy Pot” (2003). Medal *Amicus Scientiae et Veritatis* (2004); zespołowa nagroda naukowa III° rektora AR w Szczecinie (2004); wyróżnienie rektora ZUT w Szczecinie dla zespołu realizującego zajęcia dydaktyczne w ramach Dziecięcego Uniwersytetu Technologicznego DUTEK (2012).

Przynależność do organizacji i stowarzyszeń: członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (1998) (2003–2006 członek zarządu oddziału w Szczecinie); Sekcji Roślin Ozdobnych Komitetu Nauk Ogrodniczych Polskiej Akademii Nauk (2004); Polskiego Towarzystwa Miłośników Storczyków (od 2007) (2008–2010 wiceprezes oddziału w Szczecinie).

Pełnione funkcje: przewodniczący Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej ds. kierunku ogrodnictwo (2004); członek Rady Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa, (2006–2007, 2008–2010); członek zespołu ds. akcji promocyjnej WKŚiR (2009–2014); członek zespołu ds. akredytacji kierunku studiów ogrodnictwo przygotowującego raport samooceny dla Państwowej Komisji Akredytacyjnej (2010); członek Rady Programowej kierunku ogrodnictwo, (2008–2010, 2010–2012, 2012–2016); opiekun roku kierunku ogrodnictwo, (2005–2010); członek jury okręgowego etapu Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych dla uczniów szkół średnich, blok ogrodnictwo (1999–2011); opiekun praktyk zawodowych na studiach stacjonarnych pierwszego stopnia, kierunku ogrodnictwo (2012–2016).

Zainteresowania pozanaukowe: fonokartystyka, numizmatyka.

CD

Wydziału
wiania
ctwa
ego
tu

ZUT W SZCZECINIE
60 LAT
WKSIR

Szczecin 2014
ISBN 978-83-7663-180-6

Biblioteka Główna
Zachodniopomorskiego Uniwersytetu
Technologicznego w Szczecinie
CZ-SPEC.18356

999-018356-00-0

solwenci

Biblioteka Główna
Zachodniopomorskiego Uniwersytetu
Technologicznego w Szczecinie

CZ.56906 + CD

001-056906-00-0

CZ.14.12

ISBN 978-83-7663-180-6